

NEW YORK TIMES BESTSELLER

CLIVE BARKER

*"Clive Barker'ı okuyunca,
daha önce okuduklarımızın gücünü sorgulayacaksınız."*

-Stephen King

CEHENNEMİN KIZIL HAKİKATI

**Cehennem'in
KIZIL Hakikati**

Cehennem'in Kızıl Hakikati
Clive Barker
Kitabın Özgün Adı: The Scarlet Gospels
Nemesis Kitap / Gerilim
Yayın No: 302
Yazan: Clive Barker
Çeviren: Begümnaz Yürekli
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-53-5

© 2015 Clive Barker
© Nemesis Kitap

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ocak 2016

Baskı ve Cilt:
Ekspres Grafik Baskı Sistemleri Matbaa ve Yayıncılık Sanayi ve
Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSB Atatürk Bulvarı Deposite İş Merkezi A6 Blok Kat:3
No:309-311 İkitelli /İstanbul Tel: 0212 671 61 51
Sertifika No: 12046

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Cehennem'in Kızıl Hakikati

CLIVE BARKER

Çeviren: Begümnaz Yürekli

nemesis
K İ T A P

Mark'a...

O olmasaydı bu kitap olmazdı.

GİRİŞ
Şeytan'ın Doğuşu

*Saçlarımı kabarttı, yanaklarımı serinletti
Issız bir çimenlikte esen ilkbaharın sert rüzgârları gibi
Tuhaf bir şekilde korkularımı iç içe geçirdi,
Ama yine de güzel hissettirdi.*

-Samuel Taylor Coleridge

Uzun bir ölüm sessizliğinin ardından Joseph Ragowski'den nihayet ses çıkmıştı. Bu ses, ne kulağa ne de duygulara hitap eden türdendi.

“Şu halinize bir bakın,” dedi kendisini rüyasız uykusundan uyandıran beş büyücüyü mercek altına almış incelerken. “Hepiniz hortlak gibi görünüyorsunuz.”

“Senin de pek iyi durumda olduğun söylenemez, Joe,” dedi Lili Saffro. “Rujuna ve göz kalemine bakılırsa seni mumyalayan kişi, işine oldukça ateşli bir hal katmış.”

Ragowski hırıldadı. Elini yanağında gezdirirken şiddetli ölümünün üzerinde bıraktığı mide bulandırıcı solgunluğu örtmek adına kullanılan makyajın bir kısmı silindi. Alelacele mumyalandığı açıktı. Hamburg'un dış muhitlerinin olduğu taraftaki bir mezarlıkta aile anıt mezarına konmuştu.

“Umarım bunca zahmete bana belden aşağı sataşmak için girmemişsinizdir,” dedi etrafa serpiştirilmiş kişisel eşyasını incelerken. “Yine de, etkilenmediğimi söyleyemeyeceğim. Bu büyü işi için saplantılı denilebilecek kadar dikkat gerektiren detaylara inilmiş.”

Büyücülerin Ragowski'yi uyandırmak için kullandıkları N' guize büyü, ilk aybaşını gören bir kızın, ilk adet kanının enjekte edildiği, yedi saf beyaz güvercin yumurtasının, cesedi

çevreleyen kaymaktaşıdan yapılmış on bir tasın içine, eşit bir şekilde kırılmasını gerektiriyordu, ki o tasların içinde birçok karmaşık bileşen daha vardı. Saflık, bu büyüün esas niteliğiydi. Kuşlarda tek bir siyah leke bile olmamalıydı, âdet kanının taze olması gerekmekteydi ve siyah tebeşirle kaydedilmiş iki bin yedi yüz dokuz ayrı şey, tasların üzerinden başlayarak ortada yatan, hayata döndürülecek cesede kadar dairesel bir hareketle doğru sırada yerleştirilerek yazılmalıydı. Ne silmeye ne düzeltmeye ne de molaya yer vardı.

“Bu senin işin, değil mi Elizabeth?” diye sordu Ragowski.

Büyücülerden en yaşlısı Elizabeth Kottlove’ın büyüleri en karmaşık ve istikrarsız muhafazalara dayanan yetenekleri, hem iştahını hem de on yıllardır uyku yüzü görmemiş gibi görünen o yüzünü saklayabilecek kadar bol değildi anlaşılan. Başını salladı.

“Evet,” diye cevapladı. “Sana ihtiyacımız var, Joey.”

“Bana böyle demeyeli uzun zaman olmuştu,” dedi Ragows-ki. “Ve bu ismi beni becerirken kullanırdın. Buraya beni becermeye mi çağırdın yoksa?”

Kottlove, büyücü dostlarına -Lili Saffro, Yashar Heyadat, Arnold Poltash ve Theodore Felixson- kısa bir bakış fırlattığında artık kimsenin Ragowski’nin hakaretlerinden zevk alır halde olmadıklarını gördü.

“Gördüğüm kadarıyla ölüm, o sivri dilinden bir şey eksilte-memiş,” diye cevapladı.

“Lanet olsun! Hadi ama,” dedi Poltash. “En başından beri problem buydu! Yaptığımız ya da yapmadığımız, sahip olduğumuz veya olmadığımız hiçbir şeyin bir önemi yok.” Başını iki yana salladı. “Birbirimizi saf dışı bırakmak adına boşa harcadığımız onca zaman -hep beraber çalışabilme ihtimalimiz varken hem de- ağlamak istememe sebep oluyor.”

“Sen istersen ağlayabilirsin,” dedi Theodore Felixson. “Ben savaşacağım.”

“Evet. Lütfen. Bizi gözyaşlarından uzak tut, Amold,” dedi Lili. Sol bacağı olmadığı için diğerlerinin arasında oturan tek kişi oydu. “Hepimiz bir şeyleri değiştirmek için buradayız-”

“Lili, tatlım,” diye araya girdi Ragowski, “artık eskisi gibi olmadığını fark etmemem elde değil. Bacağına ne oldu?”

“Aslında,” diye yanıtladı Lili, “şanslıydım. Beni neredeyse ele geçiriyordu, Joseph.”

“Nasıl, o mu? Bana onun hâlâ durdurulmadığını mı söylüyorsun?”

“Biz nesli tükenen bir soyuz, Joseph,” dedi Poltash. “Türümüz tehlikede.”

“Çember’den geriye kaç kişi kaldı?” diye sordu Joseph, sesindeki panik çok net hissediliyordu.

Beşi birbirine tereddütlü bakışlar fırlatırken bir sessizlik oldu. Sessizliği bozan Kottlove’dı.

“Kalan herkes burada,” dedi kaymaktaşından yapılmış taslardan birine ve içindeki kanlı karışıma bakarken.

“Siz mi? Beş kişi? Olamaz.” Sesindeki ve davranışındaki tüm o iğneleme ve küçük kelime oyunları yok olmuştu. Mum-yalayıcının parlak boyaları bile Ragowski’nin yüzündeki korku dolu ifadeyi hafifletememişti. “Ne kadar zamandır ölüyüm?”

“Üç yıldır,” dedi Kottlove.

“Şaka yapıyor olmalısınız. Bu nasıl mümkün olabilir?” dedi Ragowski. “Tek başına Yüksek Çember’de bile iki yüz yetmiş bir kişi vardı!”

“Evet,” dedi Heyadat. “Hatta o sayı, aramızda sadece bilinmek isteyenleri temsil ediyor. Çember’lerin dışında kaç kişi kaldığının bir kaydı bile yok. Yüzlerce? Binlerce belki?”

“Gidenlerin sahip olduklarıyla ilgili de hiçbir bilgi yok,” dedi Lili. “Elimizde bir liste vardı ve-”

“O liste bile tam değildi ki,” dedi Poltash. “Hepimizin gizli tuttuğu malı mülkü var. Onların da olduğundan eminim.” “Ah... Çok doğru,” dedi Felixson.

“Beş... ” dedi Ragowski başını sallayarak. “Neden kafa kafaya verip onu durduracak bir yol bulamadınız ki?”

“Seni geri getirmede bunca sorun yaşamamızın sebebi de bu,” dedi Heyadat. “İnan bana, hiçbirimiz bunu isteyerek yapmadık. O piçi yakalamaya uğraşmadığımızı mı sanıyorsun? Öyle bir uğraştık ki... Ama lanet şeytanın zekâsı-”

“Her seferinde zekâsını ikiye katlıyor,” diye devam etti Kottlove. “Bir bakıma gururunun okşanması lazım. Seni erken aldı çünkü dersine iyi çalışmıştı. Hepimizi onun karşısında birleştirecek tek kişinin sen olduğunun çok iyi farkındaydı.” “Öldüğünde, kavga eden küçük çocuklar gibi tartışıp birbirimizi suçladık,” diyerek iç çekti Poltash. “Her birimizi teker teker alıp götürdü, dünyanın herhangi bir yerinde aniden beliriveriyor, bir sonraki darbenin nereden geleceğini tahmin etmemize imkân tanımıyordu. Bir sürü insan, kimsenin ruhu duymadan ortadan yok oldu. Genellikle olanları birkaç ay sonrasında duyabiliyorduk. Hatta bazen bir yılı bulabiliyordu. Kayıplar şans eseri fark ediliyordu. Birisiyle bağlantıya geçmeye çalışıyorsun, bir bakıyorsun ki evi satılmış, yakılıp yıkılmış ya da öylece çürümeye bırakılmış. Bizzat kendim bu şekilde birkaç yer ziyaret ettim. Brander’ın Bali’deki evini hatırladın mı? Oraya gittim. Peki ya Doktor Biganzoli’nin Roma’nın dışındaki mekânını? Oraya da gittim. Yağmaya dair hiçbir işaret yoktu. Bölge halkı, evlerde oturanlar hakkında duydukları şeylerden dolayı evler boş olsa dahi, iki eve de adım atmayacak kadar korkmuşlardı.”

“Ne buldun peki?” dedi Ragowski.

Poltash devam ederken bir sigara çıkarıp yaktı. Elleri titriyordu, çakmağı tuttuğu elini sabitlemesi için Kottlove’ın yardımını gerekti.

“Büyü değerine sahip her şey ortadan kaybolmuştu. Bran-der ’ın müzik kitapları, Biganzoli’nin Vatikan Şüpheli Metinleri. En gereksiz din karşıtı kitapçıklar bile uçup gitmişti. Raflar çırılçıplaktı. Brander’ın karşı koymaya çalıştığı aşikârdı; mutfakta, her yerde kan izleri-”

“Tüm bunları tekrar hatırlamamıza şu an gerek var mı?” dedi Heyadat. “Tüm bu hikâyelerin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz.”

“Oldukça hoş karşılanan bir ölümden ruhlarınızı kurtarayım diye uyandırıldım,” dedi Ragowski. “En azından gerçekleri duymaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Arnold, devam et.”

“Pekâlâ, kan taze değildi. Oldukça fazlaydı, evet ama ben gitmeden birkaç ay önce kuruduğu belliydi.”

“Biganzoli’de de durum aynı mıydı peki?” diye sordu Ra-gowski.

“Biganzoli’nin evi ben gittiğimde hâlâ mühürlüydü. Uzun bir tatile çıkmış gibi kepenkleri kapalı, kapıları kilitli olmasına rağmen kendisi hâlâ içerideydi. Çalışma odasında buldum onu. O -Tanrım, Joseph, tavana zincirlenmiş sallanıyordu. Zincirlerin ucunda etine geçmiş kancalar vardı. O kadar sıcaktı ki... Tahminimce, o kuru sıcakta en kötü altı ay boyunca o şekilde beklemişti. Vücudu artık bembeyaz olmuş, adeta pörsümüştü. Fakat yüzündeki o ifade, ancak ceset kururken ağzının çevresindeki etin geriye çekilmesiyle oluşabilirdi, ah Tanrım, çılgınlıklar içinde ölmüş gibi bir hali vardı.”

Ragowski önünde duran yüzleri inceledi. “Yani, siz kendi dava kavganızı sürdürürken şeytan, yüzlerce hayatı sonlandırıp gezegendeki en önemli büyücülerin zihinlerini yağmaladı, öyle mi?”

“Özet olarak mı?” diye sordu Poltash. “Aynen.”

“Neden? Amacı ne ki? Onu öğrenebildiniz mi bari?” “Bizimkiyle aynı olduğunu düşünüyorum,” dedi Felixson. “Güce sahip olup onu elde tutmak. Sadece antlaşmalarımızı, kara büyü kitaplarımızı, parşömen tomarlarımızı almamış. Cüppeler, tılsımlarımız, muskalarımız, hepsi-”

“Şşş,” dedi Ragowski aniden. “Dinleyin.”

Önce, herkes susunca derin bir sessizlik oldu, hemen ardından uzaktan kasvetli bir zil sesi kulaklara çalınmaya başladı. “İsa aşkına,” dedi Lili. “Bu onun zili.”

Ölü adam güldü.

“İşte, buldu sizi.”

Çoktan ölmüş olan Ragowski dışında tüm grup, hiçbiri aynı dilde olmayan onca duayı, karşı çıkışı, yalvarışı dudaklarından sel gibi akıtmaya başladı.

“Bana hediye ettiğiniz bu ikinci hayat için çok sağ olun dostlar,” dedi Ragowski. “İki kere ölmenin zevkini çok az insan yaşayabilir, özellikle de cellâdı yine aynı kişi olacaksa.” Ragowski tabutundan dışarı çıktı. Kaymaktaşı taslardan bir tanesini tekmeleyip devirdikten sonra büyülü dairenin etrafında saat yönünün tersine doğru yürümeye başladı. Kırılmış yumurtalar, âdet kanı ve her biri hayati değer taşıyan N’gui-ze büyüsünün bileşen bileşen maddeleriyle dolu tüm karışım yerdeydi. Taslardan biri yuvarlanıp anıt mezarın duvarlarından birine şiddetle çarpana kadar hareketine devam etti.

“Bu son yaptığın oldukça çocukcaydı,” dedi Kottlove.

“İsa aşkına,” dedi Poltash. “Çan sesi gittikçe yaklaşıyor.” “Bize yardım edip hepimizi koruman için her birimiz aramızdaki kavgayı bitirdik,” diye bağırdı Felixson. “Tek seçeneğimiz teslimiyet olmamalı! Böyle bir şeyi kabul etmiyorum.” “O barışma işini oldukça geç halletmişsiniz,” dedi

Ragows-ki ayağıyla yerdeki kırık kapları toz haline getirirken. “Burada bilgilerini birbiriyle paylaşacak yaklaşık elli kişi olsaydı eğer, o zaman tutunacak bir umut dalımız kalırdı belki. Fakat mevcut durumun gösterdiği üzere, sayınız çok yetersiz.”

“Yetersiz mi? Yanında yardımcılarını da mı var demek istiyorsun?” diye sordu Heyadat.

“Ah, Tanrım! Ölümün donukluğundan mı, yoksa geçen bunca yılın etkisinden mi bilemiyorum ama ciddi anlamda bu kadar aptal olduğunuzu hatırlamıyorum. Bu iblis, sayısız zihnin erdemini çekip içine hapsetmiş. Desteğe falan ihtiyacı yok. Var olan hiçbir büyü onu durduramaz lafının nesini anlamıyordunuz?”

“Hayır, bu doğru olamaz!” diye çılgılık attı Felixson.

“Bu umutsuz gerçeği üç sene öncesinde de söylemiş olabilirdim fakat tabii o dönem, zamansız vefatımın gerçekleşmediği zamanlardandı, Kardeş Theodore.”

“Dağılmamız lazım!” dedi Heyadat. “Herkes ayrı bir yöne gitmeli. Ben Paris’e-”

“Dinlemiyorsun Yashar. Artık çok geç,” dedi Rakowski. “Ondan saklanmanın bir yolu yok. Kanıtı benim.”

“Haklısın,” dedi Heyadat. “Paris fazla göz önünde. Daha uzak bir yer olmalı, mesela-”

Heyadat panik içinde planlarını sıralarken Elizabeth Kottlo-ve kendi durumunu kabullenmiş, kalan zamanı Ragowski’yle sohbet tadında bir konuşma yaparak geçirmeye karar vermişti.

“Cesedini Phemestrion Tapınağı’nda bulduklarını söylemişlerdi. Senin gidebileceğin bir yer gibi gelmemişti bana, Jo-seph. Seni oraya götüren o muydu?”

Ragowski durup ona baktı ve ardından, “Hayır. Orası benim saklanmak için seçtiğim bir yerdi aslında. Sunağın arkasında bir oda vardı. Küçük. Karanlık. Ben... kendime göre oldukça güvendedim,” dedi.

“Tabii yine de seni bulmayı başardı.”

Ragowski başıyla onayladı. Ardından ses tonundaki laubaliliği ve küstahlığı korumaya çalışarak şunu sordu: “Nasıl görünüyordum?”

“Ben orada değildim fakat herkesin dediğine göre dehşet verici bir durumdaymışsın. O minik, saklambaç köşende bırakmayı tercih etmiş seni, kancaları hâlâ üzerindeymiş.”

“El yazması müsveddelerinin yerlerini söyledin mi ona peki?” diye sordu Poltash.

“Makat deliğime saplanmış o kanca, midemi bağırsaklarıma doğru çekerken mi? Evet, Arnold, söyledim. Kapana kısılmış bir sıçan gibi cırlıyordum. Ardından kancanın bağlı olduğu zincir, bağırsaklarımı dışarı dökerken o, evime kadar gitti ve saklı olan her şeyi bulup geri döndü. O süre zarfında ölmeyi o kadar fazla istemişim ki, canımı alması için ona kalan tüm gücümle yalvardığımı

hâlâ hatırlıyorum. Benden istemediği bilgileri bile ayaklarına serdim. Ölüm tek istediğim şeydi, onca işkenceden sonra ne mutlu ki gelebildi. Hayatımda gerçekleştiğine daha fazla minnettar olduğum başka bir şey olmamıştı.”

“Hadi be!” diye bağırdı F elixson. “Şu saçmalıkları dinler-kenki halinize bir bakın! Bu orospu çocuğunu belli cevapları alabilmek için dirilttik, kahrolası korkuhikâyelerini onunla beraber hatırlamak için değil.”

“Cevap mı istiyorsun?!” diye patladı Ragowski. “Al bakalım. Bir parça kâğıt bul ve sahip olduğun bütün kara büyü kitaplarının, el kitapçıklarının, büyülü eşyalarının yerlerini bir bir yazmaya başla. İstediği bilgiyi er ya da geç alacak. Sen, Lili -Sanderegger’in Zulümleri’nin tek bilinen kopyası sendeydi, değil mi?”

“Olabilir-”

“Lanet olsun, kadın!” dedi Poltash. “Adam yardım etmeye çalışıyor.”

“Evet. Bende,” diye cevapladı Lili Saffro. “Annemin tabutunun altında gömülü, güvende.”

“Yaz o zaman. Mezarlığın adresi. Haritadaki yeri. Elinden geliyorsa detaylı, lanet olası mavi bir kopya çiz. Bulmasını kolaylaştır işte. Umalım da bunun karşılığını versin.”

“Kâğıdım yok,” dedi Heyadat, gittikçe tizleşerek çocuksu bir ton alan korku dolu sesiyle. “Biri bana bir parça kâğıt versin!”

“Al,” dedi Elizabeth, cebinden çıkardığı adres defterinden bir parça kopartarak.

Poltash, anıt mezarın mermer duvarlarını altında masa olarak kullandığı bir zarfın üzerine bir şeyler yazmaktaydı. “Bu yaptığımız işlemin, beyinlerimizin suyunu sıkılmasından bizi nasıl kurtaracağını aklım almıyor,” dedi öfke içinde kâğıda çiziktirmeye devam ederken.

“Kurtarmayacak, Amold. Bu yaptığımız bir teslim olma jesti diyelim. Hiçbirimizin hayatlarında pek de alışkın olduğu bir şey değil yani. Fakat yine de -ki buna bir garanti vermediğimi belirtiyim- bir ihtimal işe yarayabilir.”

“Tanrı aşkına!” dedi Heyadat. “Çatlakların arasından bir ışık görüyorum.”

Büyücüler, üstünde uğraştıkları kâğıtlardan başlarını kaldırarak ne demek istediğini görmeye çalıştılar.

Anıt mezarın diğer ucunda, mermer blokların arasındaki çatlakları delip geçen soğuk, mavi bir ışık görünmekteydi.

“Ziyaretçimizin eli kulağında,” dedi Ragowski. “Elizabeth, tatlım?”

“Joseph?” dedi kadın, hararetle devam ettiği yazısından başını kaldırmadan.

“Beni serbest bırakabilir misin lütfen?”

“Bir dakika. Yazdıklarımı bitirmeme izin verir misin?”

“Serbest bırak beni lanet kadın!” diye bağırdı. “Geldiğinde burada olmak istemiyorum. O dehşet yüzünü bir kere daha görmek istemiyorum!”

“Sabret, Joseph,” dedi Poltash. “Verdiğin nasihatı uyguluyoruz burada.”

“Biri bana ölümümü geri verecek mi! Bunu bir kez daha yaşayamam! Dünyanın en kötü insanı bile bunu hak etmiyor!”

Ortalama bir insan boyundaki devasa mermer bloklardan birisi duvardan ayrılarak öne doğru ilerlerken gittikçe büyüyen ışık huzmesine sağır edici bir ses de eklenmişti. İlk blok duvardan tahminen otuz santim ayrıklıktan sonra, bu sefer de sol altındaki ikinci blok hareket etmeye başladı. Yine ilkinin sağ üstündeki taş birkaç saniye içinde diğerlerinin ardından kendi vardiyasına başladı. Bu çözülmeyi başlatan gümüş-mavi ışık huzmeleri, girebilecekleri küçücük bir çatlağı bile affetmiyordu.

Kendisini hayata döndürenlerin şimdi kıllarını kıpırdatmamalarına öfkeden kuduran Ragowski, Kottlove’ın büyüünün kalanını tek başına devam ettirmeye karar verdi. Kaymaktaşı tasları kapıp dağılmakta olan duvara doğru fırlattı. Ardından, içinde gömüldüğü ceketi üzerinden çıkartıp diz üstü çöktü ve Kottlove’ın kusursuz bir spiral oluşturarak yazdığı sayıları ceketiyle silmeye başladı. Ölü olmasına rağmen yaptığı işin verdiği hararetle kaşlarının üzerinde küçük damlacıklar oluşuyordu. Kendi ölü bedeninin sıvılarıyla karışmış mumyalama ilacının yarattığı koyu, yoğun sıvı, alnından akıp yere damlıyordu. Fakat diriltmeyi tersine döndürmeye çalışmasının bedelini ödeyecekti. Parmak uçlarından başlayan sıcak uyuşma hissi, kollarına ve bacaklarına yayılmaya başladı, gözlerinin ve sinüslerinin arkasına doğru ilerleyen ağırlık artarken kafatasının yarı erimiş sıvıları, yer çekiminin hükmüne itaat ediyordu.

Yapmaya çalıştığı işten kafasını kaldırıp şöyle bir etrafına baktığında beş büyücüyü birden, zil çalmadan önce hayati önem taşıyan sınavlarını yetiştirmeye çalışan okul öğrencileri gibi hararetle yazmaya devam ederken gördü. Tabii aradaki fark şuydu: Yenilginin bedeli, kötü nottan çok daha ağır olacaktı. Ragowski’nin gözleri, çırpınan beş kişinin bulunduğu bölgeden duvara doğru kaydı. Artık altı blok da hareket halindeydi. Bu altı bloktan ilki, duvarın ardından gelen basınca dayanamayarak sonunda yere düştü. Soğuk ışık demeti, yere düşen mermer bloğun havada asılı kalan çimento tozunu delip geçerek karşı duvara kadar ulaştı. İkinci blokta öngörülebileceği gibi ondan birkaç saniye sonra yerdeydi.

Theodore Felixson bir yandan bir şeyler yazıp diğer yandan yüksek sesle dua ediyor olsa da dualarının bir yere ulaşıp ulaşmadığı muallaktaydı.

“Güç şenindir,

Karar senin.

Al ruhumu Tanrım.

Şekillendir ve kullan, bu ruh senin.

Zayıfım ben, Tanrım.

Korku dolu-

“Şu an ihtiyacımız olan şey, bir başka ‘Tanrı’ değil,” dedi Eli-zabeth. “Tanrıça daha iyi olur.” Bu sözlerin ardından kendi yakarışı başladı.

“Göğüslerinde bal taşıyan ulu Neetha, Kızın gör beni, ki ben de emzireyim-

Bu esnada Felixson kendi duasına devam etmekteydi:

“Kurtar beni Tanrım,

Korku ve karanlıktan.

Bastır beni hızla Kalbine, Tanrım-”

Heyadat, bu yalvarma yarışına sadece kendi boyutlarındaki başka bir adamın çıkarabileceği bir sesle kükreyerek ara verdi.

“Hayatımda çıplaklığımı bu derece gözler önüne seren bir riyakârlık görmedim. Siz ikiniz, kendi aç gözlülüğünüz dışında başka neye böyle büyük bir inanç gösterdiniz ki bugüne kadar? Eğer iblis sizi şu an duyuyorsa eminim ki kahkahalara boğulmaktan içeri giremiyordur.”

“Yanılıyorsun,” dedi ışığın geldiği yönden duyulan bir ses. Kendi içinde önemsiz gibi gelen bu kelime, duvarın şartlı teslimiyetini hızlandırmıştı. Aynı anda yerdeki enkaza karışan iki bloğun ardından, üç blok daha yerlerinden oynamaya başladı.

Gizemli konuşmacı, büyücülere seslenmeye devam etti. Soğuk bir ciddiyet taşıyan o ses, o buz gibi güçlü ışık demetine bile tropikal bir hava vermişti.

“Çürüyen etlerin kokusunu alıyorum,” dedi iblis. “Telaşın kokusuna karışmışlar. Birileri ölü diriltmeye girişmiş.”

Artık o kadar fazla blok yere düşmüştü ki, duvarda ortalama boyutta bir insanın geçebileceği kadar yer açılmıştı; deliğin üçte birini kapatan birikmiş enkazı saymazsak tabii. Ne var ki girişini yapmak üzere olan şey için bu tür problemler devde kulaktı.

“Ovat Porak,” der demez emri yerine getirildi. Söyleneni ikiletmeyen “enkaz”, tek bir kalp atış süresinde ortadan ikiye ayrıldı. Havadaki çimento tozu bile onun için temizlenerek kendisine yol açmıştı.

Böylece, önünde hiçbir engel kalmayan Senobit, altı büyücünün huzuruna çıktı. Uzundu, büyücülerin

bir zayıflık bulmak adına ciltledikleri, bilinen iblislerin resimlenip anlatıldığı kitaplardaki haline oldukça benziyordu. Tek bir zayıflığını dahi bulamamış oldukları Senobit, işte tam karşılarındaydı. Onu bu hale getiren korkunç büyüler, kendisini değiştirmeden önce olduğu adamın izlerini bariz bir şekilde taşıyordu, görüntüsünde kolayca fark edilebilecek insani izler mevcuttu. Eti neredeyse tamamen beyaz, saçsız kafatası enine ve boyuna derin, ri-tüalistik çiziklerle çevriliydi ve izlerin birleşme noktalarında kansız etini geçerek kafatasına saplanmış birer çivi bulunuyordu. Çiviler bir zamanlar parlak ve sağlıklı olabilirdi belki fakat yılların etkisiyle cansızlaşmıştı. Çivilerin kendilerine has bir zarafeti kalmamıştı artık belki, fakat iblisin başının duruş şekli, dünyaya bıkkın bir küçümsemeyle bakıyorcasına mağrurdu. Geriye kalan kurbanlar için ne tür bir işkence yöntemi düşündüyse de -ki kendisinin acı üzerine olan bilgisi, üstüne üstlük bu bilgiyi kullanım yöntemleri, Engizisyon Mahkemesi üyelerini bile okul bahçesi kabadayılarından daha sert gösteremezdi- içlerinden herhangi birinin uzun süredir duyulmamış Pinhead¹ takma adını ağzından kaçırma durumunda bu yöntemin daha da ağır bir hal alacağı kesindi.

Dış görünüşünün devamına gelince, bin yıldır ağaçlara ve daha bir çok yere kazınıp durulan o şeytani kayıtlardaki resmedilmiş suretine oldukça benzemekteydi: Eteği yerleri süpüren siyah bir cüppe, boncuk boncuk kan damlalarını sergileyen kaslarının arasından çıktığı yüzülmüş deri parçaları ve cüppenin kumaşıyla beraber dokunmuş derisi. Bu lanetlenmiş ruhla ilgili çeşitli tartışmalar mevcuttu. Bazıları onun birçok insan hayatı süresi boyunca yaşamış tek bir adam olduğuna inanıyor, bazıları ise şeytana yönelik aşamasında ruhları taşıyamayacak kadar yorulan taşıyıcının, her pes edişinde yaraların ve çivilerin başka bir ruha geçtiğini iddia ediyordu. Önlerindeki iblise baktıklarında, her iki inanın da kanıtlarını görebiliyorlardı.

Çok uzun süredir yaşıyor gibi görünüyordu, iki adet mor ve damarlı göletin içine yerleşmiş gibi duran gözleri, istikrarlı, fakat ağır yürüyüşü... Kemerinden sarkan o eşyalar -bir adet ampütasyon testeresi, cerrahi matkap, minik bir heykeltıraş kalemi ve üç adet gümüş şırınga- bir mezbaha işçisinin zincirden zırhı gibi görünüyordu, eşyaların her biri kan içindeydi: Yorgunluğunun onu acı vermekten alıkoyamadığının somut bir teyidi gibiydi bu manzara.

Kendisiyle beraber sinekleri de getirmişti. Binlerce şişman, karasineğin birçoğu, bel kısmının etrafında duran aletlere konup konup uçuyordu. İnsan eti festivalinden paylarını almayı bekliyor gibiydiler. Dünyadaki sineklerin en az dört-beş katı büyüklerdi ve vızıltıları anıt mezarın her bir köşesine yayılmıştı.

İblis duraksayarak merak dolu bakışlarıyla Ragowski'yi süzdü.

“Joseph Ragowski,” dedi Senobit. “Senin can çekişmen oldukça tatlıydı. Fakat oldukça erken ölmüştün. Seni burada ayakta görmek ne büyük bir zevk.”

Ragovvski kaskatı kesikli. “Yapabileceğinin en iyisini yap, iblis.”

“»enin beynini ikinci kez yağmalamaya ihtiyacım yok.” Kafasını çevirip tir tir titreyen beş büyücüye baktı. “Bir şeylerin öcünü almaktansa kapanışı yeğlerim. Tüm büyülerini enine boyuna biliyorum. En uç noktalarına kadar araştırdım ve gerçek bir düşünürün beynini kazabilme eylemine nadiren - fazlasıyla nadiren- erişebildim. Eğer Whitehead’in dediği gibi, bütün felsefe Plato’nun dipnotlarına dayanıyorsa bütün büyüler de on iki büyük metninkine dayanıyor. Artık benim olan metinlere.” İblisin

konuşmasını dağıtacak kadar hızlı nefes alıp vermeye başlayan Lili Saffro, içi karmakarışık olan çantasında, delirmiş gibi bir şeyler aramaya başladı.

“İlaçlarım. Ah, İsa aşkına, Tanrım -ilaçlarım nerede?” Korkuyla hareket ederken elindeki çantayı yere düşürdü ve içindeki her şey dört bir köşeye dağılıverdi. Dizlerinin üzerine eğilip şişeyi bulduğunda, etrafında olan biten her şeyi unutmuşçasına içinden aldıklarını ağzına tıkıştırılmaya başladı. Koca beyaz tabletleri şeker gibi çiğneyerek yutarken eğildiği yerde bir eliyle sıkı sıkı çantasına yapışmış, diğeriyle kalbini tutarak derin nefesler alıyordu. Felixson, onun bu panik patlamasını göz ardı ederek konuştu.

“Bende dört adet kasa var,” dedi iblise. “Nerede olduklarını ve şifrelerini bir kâğıda yazdım. Eğer yorulmak istemezsen senin için gidip getirebilirim. İstersen benimle de gelebilirsin. Büyük bir ev. Hoşuna gidebilir. Bana on sekiz milyon dolara patlamıştı. Erkek kardeşlerin de dahil hepinize kapım sonuna kadar açık.”

“Erkek kardeşlerim mi?” diye sordu Senobit.

“Özür dilerim. Senin türünden olan kız kardeşlerin de vardı tabii. Onu unutmuşum. Her neyse, hepinize yetecek kadar şeyim olduğundan eminim. Büyülü metinlerin hepsine sahip olduğunu söylediğini biliyorum fakat bende birkaç tane, çok iyi durumda, ilk baskılardan var. Çoğu neredeyse mükemmel durumda.”

İblis buna cevap veremeden Heyadat araya girdi. “Lord hazretleri. Ya da ‘Majesteleri’ mi demeliyim? Kutsal Varlık-”

“Efendiniz.”

“Bir... bir köpek gibi mi?” dedi Heyadat.

“Aynen,” dedi Felixson, iblisi memnun etmeyi umutsuzca dileyerek. “Eğer köpek olduğumuzu söylüyorsa köpeğizdir.”

“Güzel başlangıç,” dedi iblis. “Fakat bunları söylemesi kolay. Eğil, köpek.”

Felixson bu sözlerin lafta olduğunu umarak bir süre beklese de öyle değildi.

“Eğil dedim,” diye uyardı Senobit.

Felixson diz çökerken iblis devam etti.

“Ve soyun. Köpeklerin giysileri yoktur.”

“Ah ... Doğru. Tabii ya. Soyunayım.” Felixson soyunmaya başladı.

“Ve sen,” dedi şeytan, solgun parmağını Kottlove’a yönelterek. “Onun kevaşesi ol. Soyunup ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyorsun, hadi hızlı.” Kadın, ikinci bir telkine gerek kalmadan bluzunun düğmelerini açmaya başlamıştı ki, “Dur,” dedi iblis ve aletlerdeki sinekler kanlarla kaplı akşam

yemeklerini bırakıp onunla beraber uçuşurken kadına doğru yürümeye başladı. Elizabeth kaçmaya çalışsa da iblisin uzanıp elini kadının göbeğine koymas1 onu zorlamamıştı.

“Kaç kürtaj geçirdin sen böyle kadın? Ben on bir tane sayıyorum.”

“Do-doğru söylüyorsunuz,” diye kekeledi.

“Çoğu rahim böyle bir kabalıktan sağ çıkamaz.” O yumruğunu sıkarken Elizabeth zar zor duyulabilecek bir nefes verdi. “Yine de senin bu yaşına rağmen, hırpalanmış rahminin gerçek görevini yerine getirmesini sağlayabilirim diye-”

“Hayır,” dedi Elizabeth reddetmekten daha çok inanamı-yormuş gibi bir tonla. “Yapamazsın.”

“Çocuk yakın zamanda burada olur.”

Elizabeth’in dili tutulmuştu. Sanki iblisin kendisine acımasını sağlayabilirmiş gibi dik dik kendisine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Şimdi,” dedi iblis, “iyi bir kahpe ol ve dört ayağının üzerine çök.”

“Bir şey söyleyebilir miyim?” dedi Poltash.

“Deneyebilirsin.”

“Ben... ben oldukça işine yarayabilirim. Demek istediğim, etki çemberim buradan New York’a kadar uzanıyor.”

“Önerini duyayım?”

“Şunu diyorum, yüksek makamlardaki pozisyonlarını bana borçlu olan birçok kişi tanıyorum. Tek bir telefon görüşmesiyle adamları senin emrine sunabilirim. Büyü gücüyle ilgili bir şey değil, biliyorum ama onunla ilgili ihtiyacın olan her şeye sahipsiz zaten.”

“Karşılığında ne talep ediyorsun?”

“Yalnızca hayatımı. Washington’dan buraya emrine istediğin isimleri say ve olmuş bil.”

Senobit cevap vermedi. İlgisi, iç çamaşırlarıyla kalan Fe-lixson’un ve onun yanında utancını henüz yenememiş olan Elizabeth’in üzerindeydi hâlâ. “Soyun dedim!” diye çıkıştı iblis. “İkiniz de soyunun. Şu göbeğe bir bak, Elizabeth. Nasıl da sarkmış! O yorgun göğüslere ne demeli? Şimdi nasıl görünüyordurlardır acaba?” Bluzundan arda kalanları, ardından da altındaki sütyeni çekip çıkardı. Göğüslerinin kuru keseleri gerçekten de yavaş yavaş doluyordu. “Bir doğum daha yapacaksın. Bu seferki bebeğin, rahminden kazınarak çıkartılmayacak.”

“Benim teklifim hakkında ne düşünüyorsun?” diye yineledi Poltash, iblisin ilgisi için adeta bir rekabet içme girmişti.

Ancak iblisin cevabı henüz ağzından çıkmadan Heyadat araya girdi. “O bir yalancı,” diye çıkıştı. “Bir danışman olmaktan çok uzak biri, el falcısından öteye gidecek bir vizyonu yok.”

“Kapa şu lanet çeneni, Heyadat!” dedi Poltash.

Heyadat devam etti. “Aslına bakarsanız Washington’un, Si-dikaro adındaki o kadını tercih ettiğini biliyorum.”

“Ah, evet. O kadından birkaç şey almıştım,” dedi iblis parmaklarıyla şakağına tıklatırken.

“Aldığın şeyleri kendi türüne teslim ediyorsun, doğru mu?” diye sonlu Heyadat.

“Acaba?”

“Öyle olmalı, türünün diğer üyeleri-”

“Benimle değiller.”

Heyadat, sonunda anlamanın verdiği etkiyle sapsarı kesildi. “Yalnız başına hareket-”

Heyadat’ın bu aydınlanması, diğer köpeğin hemen yanında artık dört ayağı üzerinde duran Elizabeth Kottlove’dan çıkan bir iniltiyle yarıda kesildi. Kamı ve göğüsleri artık dolgun ve yuvarlak bir şekil almışlardı; Senobit’in gücü, göğüs uçlarından süt getirecek kadar barizdi.

“Akan sütü israf etmeyelim,” dedi Senobit, Felixson’a. “Başını yere koyup sütü emmeye başla.”

Felixson, kendisine verilen görevi büyük bir istekle yerine getirmeye hazırlanırken teklifinin kendisine verdiği kısa süreli güveni kaybetmiş olan Poltash, kapıya yönelerek çılgınlar gibi koşmaya başladı. Eşiğe iki adımlık mesafesi kalmıştı ki Senobit, kendisinin gelmiş olduğu geçide bir bakış fırlattı. Kıvrımlı, parıl parıl bir şey duvarın diğer tarafından hızla yaklaşıp odaya girer ginnez Poltash’ı boynunun arkasından yakaladı. Daha bir saniye geçmeden ardından üç zincir daha, her biri uçlarında birer balınayı yakalayabilecek büyüklükte kancalarla gelip Pol-tash’ın boynuna, göğsüne ve beline sımsıkı sarıldı.

Poltash acı içinde bağırıyordu. Cehennem Rahibi, adamın çılgınlıklarını bir duayenin nezaketiyle dinledi.

“Tiz ve ucuz. Bu zamana kadar hayatta kalabilmeyi başaran birinden daha iyisini beklerdim.”

Zincirler, üç farklı yöne hızla giderek adamı bir nefeste üç parçaya bölüverdiler. Büyücü, kendisine olanlardan dolayı şaşkına dönmüş bir ifadeyle hiçbir şey yapmadan bir süre dikildikten sonra, parçalara ayrılmış bedeninden ayrılan kafası, anıt mezarın zeminine hasta edici bir gürültüyle devrildi. Birkaç saniye sonra, kafayı, içindeki parçalanmış iç organlar ve yarı sindirilmiş yiyeceklerle beraber gövdesi takip etti. İblis başını hafifçe yukarı kaldırarak etrafa saçılan kokuyu içine çekti.

“Güzel.”

Senobit'in belli belirsiz bir mimiğiyle Poltash'ın yaşamını sonlandıran zincirler, zeminde yılan gibi kıvrılarak kapıya tırmandı ve kapı kolunun etrafına sımsıkı dolandı. Kolu sımsıkı sardıktan sonra kancalı başlarını her an saldırabilecek üç başlı bir kobra misali havaya dikerek ikinci kaçış planını akıllardan uzaklaştıracak hamleyi gerçekleştirmiş oldular.

“Bazı şeylerin özel yapılması gerekiyor, sence de öyle değil mi, Joseph? Bizim için nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Benim kişisel katilim olmayı önerdiğin zamanı? Ardından her şeyi batırışımı?”

“Şimdiye kadar tüm bunlardan yorulmuş olman gerekmiyor mu?” diye cevapladı Ragowski. “Hastalıklı bir hırsla istediğin o zavallı şeyi birisi sana vermeyi başaramadan önce, daha ne kadar acıya sebep olman gerekiyor?”

“Her biri için belli bir miktar. Sen de on üçünden büyük hiçbir kıza dokunmadığın bir saflıdan geçtin mesela.”

“Artık yapmak için geldiğin şu şeyi yapacak mısın?” dedi Ragowski.

“Yakında. Sen en sonuncusun. Senden sonra geriye oyun falan kalmayacak. Geriye tek kalan savaş olacak.”

“Savaş mı?” dedi Ragowski. “Savaşacak hiç kimse kalmayacak ki.”

“Ölümün seni pek de bilge birine çevirmediğini görüyorum, Joseph. Tüm bu olanların gerçekten de senin o acınası gizli topluluğun için olduğunu mu düşünüyordun?”

“Ya ne için?” diye sordu Heyadat. “Eğer öleceksem sebebini bilmek istiyorum!”

İblis ona döndü. Adam, bir anlığına iblisin gözlerindeki pa-

rıltılı karanlığa baktı. İblis ise kendisine sorulan soruya cevap verir gibi, yıkık duvara doğru tükürükler saçarak bir kelime söyledi. Yirmi adet kanca, parıl parıl zincirlerle uçarak He-yadat'ın her yerine saplandı -ağız, boğazı, göğüsleri, göbeği, kasıkları, bacakları, ayakları ve elleri. Senobit, işkence ve sorguyu teğet geçip direkt idamı tercih etmişti. Kendi ıstırabı içine gömülen Heyadat, kancalar yüz altmış kiloluk vücudunda gittikçe daha derine batarken bir şeyler mırıldandı. Sümüklerinin ve gözyaşlarının arasından ne söylediğini kestirebilmek oldukça güç olsa da, sanki hâlâ bu canavarla bir pazarlığa oturabilme şansı varmış gibi koleksiyonundaki kitapları sıralamaya çalışıyor gibiydi.

“... Zvia-Kiszorr Dialo... tek... kalan... Ghaffari'nin Nulllll-”

Tam o sırada Senobit yedi zincir daha çağırarak farklı yönlerden Heyadat'ın etrafına dolanmasını sağladı. Kancalar adamın titreyen vücuduna saplandı, zincirler ise etli vücudunu o kadar sıkı sarmalamıştı ki, adamın etleri bulabildiği her paslı boşluktan adeta fişkırıyordu.

Lili, kendi köşesine sinip elleriyle yüzünü kapattı. Şu an sekiz aylık hamilelik safhasına erişen Kottlove bile, Felixson arkasından ona çakmayı sürdürmeye devam ederken Heyadat'ın mırıltılarını ve hıçkırıklarını dinlemek için başını kaldırıp ona baktı.

“...Mauzeph’in İsimleri... i-i-isimleri... Cehennem Bölge İsimleri...”

Yirmi yedi zincir birden, adamın vücudunda kendilerini sa-bitleyecek bir bölge bulmuştu. Senobit’in ağzından çıkan bir başka mırıltıyla zincirlerin her biri, başka bir yöne doğru çekilmeye başladı. Heyadat, eti ve kemikleri akıl almaz bir basınç altındayken bile hazinelerini saymaya devam etti.

“ ... Ah Tanrım... Lampe’in Senfoni’si ve... Ölüm Senfonisi ... Romeo Refra’nın... Romeo Refra’nın-”

“Sarı Gece,” diye hatırlattı Ragowski. Heyadat’ın çektiği işkenceyi belki de yalnızca ölü bir adamın takınabileceği bir sakinlikle izlemekteydi.

“... Evet... ve-” diye devam etti Heyadat.

Liste orada bitse de, kendisine neler olduğunu daha yeni idrak edebilen Heyadat, içinde tuttuğu gözyaşı selini, çekim görevleri birbiriyle çelişen kancaların basıncı sonucu gittikçe daha da yükselen sesiyle yalvararak boşaltmaya başladı. Vücudu, üzerinde talep edilen haklara daha fazla dayanamıyordu artık. Eti yırtılmaya, kendisi de kıvranmaya başlamışken anlaşılan son sözleri, son yakarışları da acının verdiği cırtlak ulumalarla kesildi.

İlk pes eden, göbek kısmındaki et yığını oldu. Oraya saplanan kanca gittikçe daha da derine inerek, yirmi beş santimlik bir tomar sarı renkli yağı ve altındaki kaslardan bazılarını yırtıp attı. Sırada göğüsleri vardı: deri, yağ, ardından kan.

Büyük gösterinin artık iyice şişmiş olması, olan biteni parmaklarının ardından izleyen Lili’yi bile merakından alıkoya-mıyordu. Sol bacağına saplanan kanca, kavalkemiğini kırarken Heyadat’ın çığlıklarını bile bastırarak kadar yüksek bir kırılma sesi çıkarttı. Kulakları, kafa derisinin bir kısmını da beraberinde götürerek yerlerinden çıktı; omuzlarına saplanmış kancalar ise kendilerini serbest bırakırlarken kürekkemiklerini de kendileriyle beraber götürmeye karar vermişlerdi.

Onca hezimete, çığlığa ve iblisin cüppesinin eteklerine kadar yayılacak büyüklükte bir havuz oluşturan kopkoyu renkli kana rağmen Senobit henüz tatmin olmamıştı. Büyüdeki en eski numaralardan birini kullanarak yeni talimatlar vermeye devam etti.

Senobit’in ağzından çıkan birkaç talimatın ardından, daha önce gelenlerin hepsinden daha da büyük üç adet kanca -her birinin kenarları bir neşter kadar keskindi- ortaya dökülen yağlara doğru hücum ederek Heyadat’ın göğsünü ve midesini iç organlarını ortaya çıkarana kadar dilimledi.

Üçünden birinin etkisi oldukça ani oldu: Sol akciğerini çekip çıkardı yerinden. Çığlığı zorunlu olarak kesildiğinde oksijen almaya çırpınırken soluk soluğa kaldı adam. Onca dövünme artık ümitsiz çırpınmalara dönüşmüştü.

“Tanrı aşkına, bitir artık şunun işini,” dedi Ragowski.

Senobit sırtını kurbanına verip Ragowski’ye döndü. İblisin soğuk, sönük bakışları Ragovvski’nin sert, cansız etinin bile karıncalanmasına sebep olmuştu.

“Heyadat, bana emir verecek son adamdı. Onun izinden gitmeyerek iyi edersin.”

Bir şekilde, ölümün elini daha önce boğazında hissetmiş olmasına rağmen Ragovvski kendini hâlâ bu hesapçı iblis karşısında tir tir titrerken bulabiliyordu. Derin bir nefes alıp ne kadar cesur davranabileceği konusunda kendisini ölçtü.

“Kanıtlamaya çalıştığın şey ne? Hayal edilebilecek en kötü günlerde yeteri kadar insan öldürebilirsen sana ‘Çılgın Adam’ ya da ‘Kasap’ gibi bir isim vereceklerini falan mı düşünüyorsun? Bu işkencelerini ne kadar iğrençleştirebileceğinin bir önemi yok. Sen her zaman ‘Pinhead’ olarak anılmaya mahkumsun.”

Atmosfer o an buz kesti. Senobit’in dudakları kıvrıldı. Ragovvski’nin cılız boğazını kavrayıp yıldırım hızıyla kendine doğru çekti.

O koyu bakışlarını Ragovvski’nin üzerinden bir saniyeliğine bile çekmeden kemerine uzanıp cerrah testeresini eline aldı ve başparmağıyla cihazı açıp adamın kaş seviyesine yaklaştırdı. Ragowski’nin kafasına sürtünen demiri tekrar geri çekti.

“Pinhead,” diye yineledi Ragowski tüm azmiyle.

Senobit’ten bir cevap gelmedi. Cerrah testeresini sakince kemerine geri iliştirdi, parmaklarını ağzına götürüp içeride bir şey arıyor gibi gezdirdi. Aradığını bulup elini geri çıkardı -küçük, kaygan, çürük dişe benzeyen bir şeydi bu. Parmaklarını Ragowski’nin kafatasındaki deliğe götürerek elindeki şeyi içeri bıraktı.

“Sanırım yakında öleceğim, değil mi? Churchill’i yorumlayacak olursak ben sabaha ölmüş olsam da sen Pinhead olarak kalacaksın,” diye hırıldadı Ragowski.

Senobit sırtını çoktan Ragowski’ye dönmüştü. Heyadat’ı sabit bir şekilde bekleten kancalar, belli ki ölüm darbesini vurmak için efendilerini beklemekteydi. Artık, iblisin bakışlarıyla kutsandıklarına göre, maharetlerini göstermeye devam edebilirlerdi.

İblisin büyük bir şefkatle Olta Kancası adını verdiği kanca, tavanda kendisine yer bulan bir zincirin ucuna takılmıştı. Kimsenin beklemediği bir çabuklukla Heyadat’ın damağına takılıp onu yerden fark edilir bir yüksekliğe kaldırdı. Senobit’in bakışları kanla kaplı zincirlerle buluşur buluşmaz ard arda patlamalar gerçekleşti. Heyadat’ın elleri, ayaklarıyla beraber ikiye ayrıldı. Kalçaları, kasıklarından dizlerine kadar oyuldu. Yüzündeki deri yerinden yüzülürken, göğüs kısmına yuva yapmışçasına gömülü üç kanca, aynı anda kalbini, ciğerini ve bağırsaklarını yerinden çekip çıkardı. Daha hızlı bir otopsinin o güne dek gerçekleşmiş olabileceğini kimse iddia edemezdi.

Görevleri sona erince kancalar o zamana kadar adamın neresinde hak iddia ettilerse, orada saplandıkları yeri bırakarak ilk geldikleri yere geri döndüler. Yalnız bir tanesi hâlâ yerin-deydi: Yashar Heyadat’ın damağından asılı olduğu bomboş ve fark edilir derecede daha hafif olan kadavrasını midesinden sarkan yağ ve organ parçalarıyla beraber havada asılı tutan Olta Kancası.

“Bu geceki bütün havaifşekler yine her zamanki gibi kırmızıydı,” dedi Senobit olan biten tüm olay onu eğlendirmeye yetmemiş gibi.

Hâlâ azgın bir köpek gibi işine devam etmekte olan Felix-son, en sonunda kendini Kottlove’ın içinden çekip gökten adeta üzerine yağın kan yüzünden geri kaçmaya çalıştı. O anın şokuyla yol bulma amacıyla kullandığı elleri, yerde duran yumuşak bir şeye denk geldi. Dokunduğı şeye bakmak için döndüğünde yüzü asıldı.

“Lili...” Ağzından çıkabilen tek kelime bu oldu.

İblis de Felixson’un karşılaştığı şeyi görebilmek için o tarafa dönünce Lili Saffro ile karşılaştı. Heyadat’ın katliamı görünüşe bakılırsa ona fazla ağır gelmişti. Duvarın dibine yığılıp orada ölmüştü. Yüzünde mustarip bir ifade vardı, elleri ise göğsüne sımsıkı tutunmuş şekilde orada kalakalmıştı.

“Geçelim bunu,” dedi iblis yüzünü kalan üç büyücüye çevirerek. “Sen. Felixson.”

Adamın yüzü gözyaşı ve sümük içindeydi. “Ben mi?”

“Köpeği güzel oynadın. Sana verecek bir işim var. Git ve geçidin orada bekle beni.”

Felixson emri tekrarlatmadı. Burnunu silerek iblisin talimatını yerine getirmek için çıkışa doğru adeta uçarak gitti. Sahip olduğu neredeyse tüm arkadaşlarını katleden yaratıkla beraber çırılçıplak vücuduyla Cehennemin yolunu tutacak olsa da, payına düşen şey için mutluydu.

Aslında o kadar mutluydu ki, yeni efendisinin emrettiği üzere o eski püskü anıt mezar kapısına doğru giderken bir kere bile dönüp arkasına bakmamıştı. Koridorda hiçbir arkadaşının ığılığını duyamayacak kadar uzak bir yere ilerledikten sonra, ufalanmış duvarın dibine çöküp ağlamaya başladı.

“Neler oluyor bana böyle?” diye sordu Ragovvski.

“Küçük kardeşim tarafından enfeksiyon kaptın, Joseph. Bizzat benim bedenimden çıkan küçük bir kurtçuk tarafından. Kendisini iç yanağımdaki beşiğinden çıkartarak senin kafatasındaki deliğe yerleştirdim. Vücudunu dolduran yumurtaların ihtiyacı olan tek şey, doğup güzelce beslenebilecekleri sıcak, yumuşak bir mekândı.”

Ragovvski aptal biri değildi. Kendisine betimlenen şeyin tam olarak ne anlama geldiğinin son derece farkındaydı. Bu anlatılanlar kafasının içindeki davetsiz doluluk hissini, gözlerinin ardındaki çalkalanmayı, burnundan ve boğazından akmakta olan o acı, keskin tadın nedenini açıklıyordu.

Ragovvski, ağzında bir tomar balgamı biriktirerek Senobit’e tül. ' 'se de, iblis ufak bir el hareketiyle kendisine yapılan bu küçük saldırının yönünü değıştirdi. Balgam yere çarptığında Ragovvski işin aslını görebilmişti. Ağzından çıkan şey balgam değil, kurtçuklardan oluşan küçük bir orduydu.

“Sen tam bir pislik yuvasısın,” dedi Ragovvski.

“İkinci kez ölmek gibi nadir bir fırsat yakaladın ve nefesini böyle bayağı hakaretler için mi harcamayı yeğliyorsun? Senden daha fazlasını beklerdim, Joesph.”

Ragovvski daha öksürüğüne hâkim olamadan nefesi kesili-

verdi. Kendine gelmeye çalışsa da boğazı tamamen tıkanmıştı. Dizlerinin üstüne düştü. Aldığı darbe, o kırılğan derisinin ardındaki kurtçuklar için o denli yeterli olmuştu ki saniyeler içinde damarlar dolusu solucan, bulabildikleri her boşluktan sel gibi akarak zemine düşmeye başladılar. Son isteğini yerine getirebilmek için iblisin olduğu tarafa küçümseyici bir bakış fırlatmak istese de, gözleri yuvalarından fırladığı için bunu yapamadı. Gözlerini, bumu ve dudakları hızla takip ederken yüzünden geriye pek bir şey kalmamıştı. Birkaç saniye içinde Ragowski'den geriye kalan tek manzara, Senobit'in kıvrım kıvrım kıvrılan kardeşleriyle dolu kemik yığınıydı.

Bu manzaranın hemen ardından yükselen ıgılığın geldiği yöne doğru dönen iblis, kaşla göz arasında kemik yığına dönen Ragowski'nin tahribiyle ilgilenerken harcadığı o kısa zamanın, Kottlove'ın görüp görebileceği tek hamileliğini kaçırmamasına neden olduğunu geç fark etmişti. Gelen ıgılık Kottlove'dan değildi gerçi. O, yeni doğan bebeğın verdiği travmayla sırtüstü yere yığılmış ve resmen ikiye ayrılarak oracıkta hayatını kaybetmişti. İblisin Kottlove'ın içinde yaratmış olduğu şey, kendi kokuşmuş sıvısının içinde ciyaklıyordu. Doğan yaratığın cinsiyeti kızdı ve neredeyse insan gibi görünüyordu.

İblis, anıt mezarın içinde şöyle bir yürüdü. Gördüğü şey gerçekten ustaca hazırlanmış bir gösteri gibiydi: Poltash'ın kapının dört bir yanına yayılmış parçaları, Heyadat'ın kafası ve Olta Kancası'na asılı halde hâlâ sallanmakta olan ağır şekilde tahrip edilmiş karkası, Lili Saffro'nun sonsuza dek öyle kalmak üzere donup zamanla daha korkutucu bir hal almış vücudu, korkunun deneyimsel gücüne dair üzücü bir kanıt değeri taşıyan yüzü ve her ruhun bir gün elbet geri döneceği O'nun artık sahibi olduğu canlılığı ve sonunda, kendisinden geriye kurtçuklar ve kemiklerden azıcık daha fazlası kalan Ragowski.

Kurtçuklar, saygısız misafirler, adamdan geriye kalanları yeni bir ziyafet bulma amacıyla çoktan terk edip gitmişlerdi. İlk ayrılanlar, Heyadat'tan oraya buraya saçılan parçalarla ve Kottlove'ın yarı ezilmiş bedeniyle karşılaşmışlardı.

Senobit, Kottlove'ın kan içindeki bacaklarının önünde diz çöküp kemerinden bir bıçak seçip çıkardı. Doğumdan kalan mor pıhtılı kordonu bir eliyle tutarak koparttı yeni bir düğüm attı. Ardından Kottlove'ın şans eseri hiç kirlenmemiş bluzunu alıp doğan bebeği onunla sarmaladı. Kundaklandığında bile kızgın bir kuş gibi ciyaklamaya devam ediyordu bebek. İblis, kıza tamamen ilgiden yoksun bir merakla şöyle bir baktı.

“Açsın demek,” dedi.

Tekrar ayağa kalkıp eliyle kundağın bir ucundan tutarken bebeğın içinden çıkıp annesinin cesedinin üzerinde durmasına izin verdi. Bebek şöyle bir yuvarlanıp pençeleriyle bluze asılarak sürüngene benzeyen bir tıslama sesi çıkardı.

“İç,” diye emir verdi iblis.

Bebeğın asılı olduğu kumaşı eliyle silkeleyince çocuk tekrardan annesinin cesedinin üzerine düşüverdi. Emekleme pozisyonun geçerek annesinin sol göğsüne yönelip bir bebeğinki-ne göre şimdiden oldukça uzun parmaklarıyla soğumakta olan eti yoğurmaya başladı. Kottlove'ın cansız göğsünden akmaya başlayan sütü büyük bir açlıkla emmeye koyuldu.

Arkasını bebeğe dönen iblis, kendisini emrettiği yerde bekleyen sadık köpeği Felixson'a doğru döndü.

Tuğlalar ve harç yerlerine geri oturup mekândan ayrılan iblisin arkasından kendilerini mühürlerken, hâlâ gelişmekte olan çocuk, daha şimdiden iki katı büyüklüğe ulaşmıştı. Senobit'in anıt mezarı bırakıp gittiğinde saat, şafak vaktini biraz geçiyor-301 du ki çocuk, ölü annesinin tüm göğüslerini boşaltmış, çoktan

içerideki et için kadının kalan bedenini parçalamaya başlamıştı. Göğüs kafesinin kırılma sesi, küçük küflü odanın duvarlarında oldukça yüksek bir yankı yapmıştı.

Çıplak kızın anatomisi vahşi bir büyüme evresinden geçerken çektiği acının sesi sığıttığı dişlerinin arasından duyuluyordu. Babasının terk edişinden tamamen habersiz olan genç iblis kız, tüm odayı yalağa bırakılmış bir domuzcuk gibi bertaraf ederek yüz yıllardır medeniyetin gölgeleri ardında yaşayan büyüün emrindeki son kalıntıları da tüm pisboğazlılığıyla bir çırpıda yiyip bitirdi.

Bu iğrenç gösterinin gerçekleştiği yeri keşfeden her şeyden habersiz bir ruh polise haber verdiğinde - ki bu bir daha hiçbir mezarlığa ayak basmayacağına dair kendine yemin eden bir saha görevlisiydi - on iki saatten daha kısa bir sürede yetişkin bir kadına dönüşen kız çoktan mekânı terk edip gitmişti.

BİRİNCİ KISIM

Geçmiş Yaşamlar

Üç kişi bir sırrı tutabilir, eğer ikisi ölürse.

-Benjamin Franklin

Yirmi yıl önce Harry D'Amour, yirmi üçüne New Orleans, Bour-bon Sokağı'nda zil zurna sarhoş bir halde girmişti. Şimdi yine kasırgalardan ve insan hırsından derin yaralar almış, fakat kutlama anlayışı bir gram bile zedelenmemiş bu şehre tekrar gelmişti. Yirmi dört yıl sonrasında, aynı sokakta, aynı barda içkisini yudumluyordu. Arkada bardaki caz beşlisinden yayılan bir müzik çalıyordu ve ister inanın ister inanmayın, içlerinden birinin adı Mississippi Moses olan vokalist ve trompetçi hâlâ aynı kişilerdi. Aradan geçen neredeyse çeyrek aşıra rağmen dans pistinin üzerinde hâlâ tek gecelik aşk hikâyeleri yaşanmaya devam ediyordu.

Harry, Mississippi'nin kızı olduğunu iddia eden güzel bir kızla dans etmişti. Kız, Harry'yle dans ederken kız ona eğer bu gece "kötü şeyler" yapmak isterse -Harry kızın "kötü" kelimesini telaffuz ederkenki gülümsemesini hâlâ hatırlıyordu- beraber oynayabilecekleri bir mekânı olduğunu söylemişti. Babacığının aşağıdan yankılanan müziğinin gayet net duyulabildiği barın üst katında yer alan küçük bir odaya geçmişlerdi. Bir aile mekânına girdiğini ve adamın kızının olduğu gibi oğullarının da olabileceği olasılığı Harry'nin beyininde bir uyarı ışığı olarak yanmıştı. Ancak elini kızın elbisesinin üzerinde gezdirmeye başladığı an, vücudundaki tüm kan güneye doğru inince

elini kızın ıslak, sıcak bölgesine götürmüş ve o an kapı ardına kadar açılmıştı. Kız, hoşnutsuzlukları yüzlerinin her halinden okunan iki erkek kardeşini birden kapının ağzında görünce şok olduğunu belli eden bir pandomime girişmişti. Harry'nin mutluluğunun içine davetsiz misafir olarak zorla giren bu iki adam, gecede muhtemelen en az on-on iki kere oynadıkları bu sahneye tekrardan başlamışlardı: Küçük, tatlı kız kardeşlerinin bakire olduğunu ve kendisinin o Amerikalı Yankee kadavrasını, bara bir dakikalık yürüyüş mesefsindeki duvarın dibinde halihazırda halat asılı, kurbanını bekleyen ağaca kadar sürüklerlerse, bardaki tek bir adamın bile buna şahitlik etmeyeceğini bir bir anlatmışlardı kendisine. Fakat bu bildirinin hemen ardından, Harry'e o kadar da acımasız adamlar olmadıklarını, eğer Harry'nin üzerinde belli bir miktar para varsa bu tecavüz girişimini affedebileceklerinden bahsetmişlerdi -sadece bu seferlik olmak şartıyla.

Harry doğal olarak kendisine sunulan bu şartı kabul edip parayı ödemişti. Tüm cüzdanını ve ceplerini boşaltmış, en iyi ayakkabılarını da ağabeylerden uzun olanına kaptırmıştı; ayakkabılar adama fazlasıyla büyük olsalar da. Ağabeyler, Harry'yi kaçabilmesi için açık bıraktıkları kapıya varana kadar biraz tartaklayıp ardından kapı eşiğinde aldıkları ayakkabılarını üzerine geri fırlatmışlardı; birkaç yüz dolar daha vererek mekânı terk etmiş, bu sayede de zarar görmemişti.

Aradan geçen bunca yılın ardından Harry, kızı birkaç yıl yaşlanmış, fakat hâlâ tanınabilir bir şekilde bulmanın yarı umuduyla bara tekrardan ayak basmıştı. Ne kız ne de sözde ağabeyleri oradaydılar. Harry'nin tek görebildiği, onları ilk duyduğu zamandan bu yana oldukça eskimiş aynı melodileri gözleri kapalı bir şekilde tekrarlayan Mississippi Moses'dı.

Yine de, yaşadığı bu nostalji ne Harry'nin ruhsal durumunu ne de kafasını her kaldırdığında kendisini görebildiği barın arkasındaki eski püskü aynadaki görüntüsünü etkilemişti. Ne kadar likörü boğazından aşağı dikerse diksin, görüntü bulanıklaşmayı reddediyor, zamanın ve savaşın yara izleri görüntü kalitesi bozulmadan kendisine meydan okumaya devam ediyordu. Küçük, kaçak bakışlar attığı zamanlarda bile kendi kuşkulu bakışlarıyla göz göze geliyordu. Sevimsiz habercilerin ulaştırdığı onca mesajın bir sonucu olarak dudaklarının kenarında gittikçe aşağı kaymak için mücadele veren kıvrımlar vardı: ölümlerden notlar, cehennem mahkemelerinden çağrılar ve Queens'teki o kapıcının servislerinin karşılığının üzerlerinde yazılı olduğu tüm istikrarıyla sel gibi akan faturalar.

Harry D'Amour böyle bir hayatı hiçbir zaman istememişti. İsteddiği şey, ilk kez çocukluğunda karşı karşıya geldiği o gizli belaların kendisine dokunamayacağı, lekesiz, normal bir yaşamdı. Yasalara göz kulak olmanın, ruhunu sinsice takibe alan her gücün karşısında bir kale burcu kadar güçlü ve dik durabilmesine yardım edeceğine inanmıştı. Böylece, bir avukatın zekâsından ve zengin kelime haznesini beceriyle cümlelere dökebilme yeteneğinden mahrum olan Harry, New York polislerinden biri oldu. İlk başta bu numara işe yarıyor gibiydi. New York'un sokaklarında bir oraya bir buraya araba sürmek, en banalından en gaddarına çeşitli problemlerle ilgilenip bunu her saat başı en az ikişer kez tekrarlamak, bugüne kadar bulunan hiçbir silahın veya yasanın asla erişemeyeceği o tuhaf görüntüleri kafasından atmasına yardım ediyordu.

Tabii bu işaretleri hissetmeyip fark etmediği anlamına gelmiyordu. Bazen çürüme kokusunu burnuna getiren hafif bir rüzgâr, kafatasının derinliklerindeki şeyleri kara bir medcezir gibi yüzeye çıkarabiliyordu, ki böyle küçük şeyleri bile geri bastırabilmek için derin bir irade gücü gerekiyordu. Fakat bu normallik işi onu olumsuz yönde etkilemişti. "Pis" Sam Schomberg olarak bilinen dost canlısı partnerinden gerçeği saklamak adına yalanlar uydurmak zorunda kalmadığı bir günü bile yoktu. Sonuçta Harry, gerçeğin kimse tarafından bilinmesini asla istemezdi. Ama Cehennem'e giden yol, yapış yapış bir iyi niyet asfaltıyla kaplıydı ve Harry'nin yalanlarıyla yarı-gerçekleri, partnerini kurtarmak için yeterli değildi.

"Pis" Schomberg'in takma adı, her ne kadar iyi niyetle şaka amaçlı kullanılsa da, hak edilmiş bir isimdi. Beş çocuğu yüzünden zihni sersemlemiş ("son dördü kaza olan çocuklar") Schomberg, zihnini o bataktan asla kurtaramaz, geceleri görevdeyken ne zaman modunda hissederse, o zaman fahişelerin dokuduğu bakımsız, dar sokaklardan arabasıyla yavaş yavaş geçer ve gözüne yeterince sağlıklı görünen bir kızı seçer, ("Tann biliyor ki evime hastalık bulaştıramam") önce tutuklayıp ardından herhangi bir sokak arasında veya kapı aralığında kızı geri salma karşılığında kendi servisini de alırdı.

“Bir içki daha?” diye sordu barmen, Harry’ye adamı hayal dünyasından uyandırarak.

“Hayır,” diye cevapladı Harry. Pis’in şehvetli bakışlarından bir kesit hatırlayan Harry’nin beyni, onu bir anda alıp partnerinin ölümden önceki son dakikalarına götürdü. “İhtiyacım yok,” dedi kendi kendine fısıldayarak ve bar sandalyesinden kalktı.

“Pardon?” dedi barmen.

“Yok bir şey,” diye cevapladı Harry, sanki daha fazla soru sormaması için uzattığı on dolarlık banknotu adama verirken. Buradan çıkması ve kafasında dönüp duran anılarından kurtulması gerekiyordu. Alkollü bedenine rağmen, akli ayaklarından hâlâ daha hızlı, karşı koyuşları da boşunaydı. O durduramadığı zihni yüzünden kendisini bir anda New York’taki o korkunç gecede tekrardan buldu ve işte yine, seks ihtiyacını oralarda bir yerlerde gidermekte olan Pis’i 11. sokağın oradaki ekip arabasının içinde bekliyordu.

Pis Sam ve seçmiş olduğu kız binanın tekinin bodrum merdivenlerinin ardında gözden kaybolmuşlardı. Mekân boştu ve camlarıyla kapıları Harry’nin daha önce hiç görmediği bir titizlikle tuğlalar ve tahtalarla etraflıca kapatılmıştı. Şöyle bir saatine baktı. Saat sabaha karşı ikiyi on geçiyordu, haziranın ortasın-dalardı. Har^ biraz sabırsızlanmaya başlamıştı ve nedenini de gayet iyi biliyordu. Ne zaman yakınlarda kötü bir şey yaşanacak olsa, vücudu her zaman beyninden daha önce hissedirdi.

Harry, sistemindeki bu rahatsızlık hissini neyin tetiklediğini bulmak için ipucu ararken direksiyona parmaklarıyla sabırsız hareketlerle vuruyordu. Çocukken, buna “Giderilemez Kaşıntı”, kısaca GK adını vermişti. Varlığının hâlâ yeni bir şeyler üretmekte olduğu zihinsel kaosu düzene sokmak adına yarattığı bu özel kelime haznesini, yetişkinliğinde de kullanmaktan çekinmiyordu.

Sokağın diğer köşesindeki yanıp sönen lambanın altında bir şey mi vardı? Eğer gerçekten varsa gözlerinin gölgeyle cismin ayırımına varabilme yetisinin daha ötesinde bir yerdeydi. Olası Şey, Harry’nin gözünde vahşi bir kedi sessizliğiyle ilerliyordu. Hayır. Yanlış görmüştü. Orada bir şey falan yoktu-

Fakat daha bu düşünceyi aklından geçirirken Olası Şey akıllara düşürdüğü ilk şüpheyi onaylarcasına arkasını dönerek

gölgelerin arasında kaybolmuştu. Kaslı yapısı akarsu hızıyla hareket ederek gölgelerin kendisini silmesine izin vermişti. Yine de, Şey’in ayrılışı, Giderilemez Kaşıntı’daki “K”yi giderememişti. Karıncalanan derisinin nedeni o değildi. Hayır, o şey hâlâ yakınlardaydı. Devriye arabasının kapısını açtı ve kimsenin dikkatini çekmemek için yavaşça dışarı çıktı. Ardından sokağı bir ucundan diğer ucuna incelemeye başladı.

11. sokağın bir buçuk blok yukarısında yangın musluğuna bağlanmış bir keçi gördü. Orada, kaldırım üzerinde acınası ve alışılmadık bir halde duruyordu, anatomisindeki garipliklerle -şiş midesi, pörtlek gözleri, kemikli kafatası- tamamen bir uzaylıya benziyordu. Harry, devriye arabasının kapısını açık bırakarak partnerine doğru yürümeye başladı, içgüdüsel olarak eli, silahının tetisinin üzerinde hazırda bekliyordu.

Harry sokağın üç adım uzağındayken GK hissi koca bir dalga gibi gelerek kendisini yoğun bir şekilde hissettirdi. Pis Sam'ın kızla beraber girdiği karanlık merdiven boşluğuna bakarken daracık kaldırımın üzerinde aniden durdu. Bu lanet şey neden bu kadar uzun sürmüştü ki?

tki-üç temkinli adımın ardından partnerine seslendi. "Pekala, Pis, çek şu fermuarını. Gitme zamanı."

"Ne?" diye bağırdı Pis. "Ah Tanrım, çok iyi... Katılmak istemediğine emin misin, ortak? Bu kız-"

"Hadi diyorum, Sam."

"Uno momento, Harry... Sadece bir... Lanet olsun... Ah evet... Evet... İşte böyle... Pis bunu sevdi..."

Harry'nin bakışları tekrar keçiye yöneldi. Hayvanın bağlı olduğu taraftaki binanın dış kapısı açılıverdi. Mum ışığı gibi titreyen mavi ışıklar, Noel arifesi ayinindeki gibi yanıp sönüyordu. Harry'nin GK'sı artık katlanılamayacak bir hal almıştı.

Yavaşça, fakat ne yaptığından emin adımlarla pek sağlam olmayan kaldırımı aşarak merdiven boşluğunun üst tarafına vardı ve yerde yatmakta olan Sam'i ve işini yapmak için dizlerinin üzerinde duran fahişeyi o kör karanlıkta zar zor görebildi. Kızın çıkardığı dikkatsiz ve umutsuz seslere bakılacak olursa Sam'in son atışını yapması ve ardından ağzındaki tükürüp geldiği yere dönebilmek için oldukça istekliydi.

"Lanet olsun, Sam," dedi Harry.

"Tanrı aşkına, Harry. Seni duyabiliyorum."

"Eğlendin, bitti-"

"Henüz gelmedim."

"Başka sokakta başka bir kız bulsak. Ne dersin?"

Harry bunları söylerken keçinin ve açık kapının olduğu tarafa bakıyordu. Artık mumlarla, lambalarla ilişkisi kalmamış gibi görünen mavi ışıklar, düpedüz sokağa dökülmüşlerdi. Bir şeye yol açıyor gibiydiler. Harry'nin içinden bir ses, o şey sonunda kendini gösterdiği an orada olmak istemediğini söylüyordu ona.

"Ah, çok iyisin," dedi Sam fahişeye. "Ciddi söylüyorum. Benim lanet kayınbiraderimden çok daha iyi." Bunları deyince kıkırdadı.

"Bu kadar yeter," dedi Harry ve kalan basamakları bir bir indi. Sam'in ceketini yakaladığında hem o ne idüğü belirsiz ışıkları hem de keçiye görüş alanından çıkarmıştı. Harry partnerini ayağa kaldırıp merdivenlerden yukarı sürüklemeye başlayınca kız iki elinin üzerine düşüverdi.

"Neler oluyor?" diye sordu kız. "Bu, sıra sende anlamına mı geliyor?"

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Harry. "Sıra kimsede değil. Fakat seni bu bloğun burada bir daha-"

Tam o anda, dışarıdaki keçiden tamı tamına üç saniye süren acınası bir çığlık yükselerek sakin gece atmosferi içinde ürpertici bir yankı yarattı. Ardından ansızın kesilen ses, yine sağır edici bir sessizlikle onları baş başa bıraktı.

“Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun,” dedi Harry.

“O neydi?” diye sordu Pis.

“Bir keçi.”

“Ne? Ben keçi falan-”

“Pis?”

“Evet?”

“Üç dediğimde arabaya doğru son hızla koşacağız, anladın mı?”

“Peki. Ama-”

Harry sesindeki panikle adamın lafını kesti. “Ama'sı falan yok, Sam. Şimdi arabaya bak ve biz içine girip buradan ayrılana kadar da bunu yapmaya devam et. Dediklerimi yapmazsan ikimiz de öleceğiz.”

“Harry, ne di-”

“Güven bana. Hadi.”

“Ah, Tann aşkına, fermuarım sıkışmış.”

“Şu lanet fermuarını unut şimdi. Kimse senin aletine bakmayacak, söz veriyorum tamam mı? Hadi gidiyoruz.”

Sam koştu. Harry, hemen onun arkasından sessizce ilerlerken sokağın aşağısına bir an göz attı. Keçinin boğazı yarılmış olsa da, hayvan ölümden oldukça uzaktı. Hayvanın kasap katili hemen orada durmuş, hezimet içindeki hayvanı bacaklarından havaya kaldırmıştı; kafası geriye düşen hayvanın boğazındaki yarık gittikçe daha da genişliyor, gittikçe daha hızlı kan kaybediyordu.

Keçinin yaşam gücünün simgesi kan, kusurlu bir musluktan akarcasına ani tazyikli patlamalarla dışarı çıkıyordu. Keçi ve katili orada bulunan tek canlılar değillerdi. Partide, arkası Har-ry'ye dönük üçüncü biri daha vardı. Harry arabaya doğru sokağı yarılarken üçüncü üye arkasını döndü. Adamın bir avuç kullanılmaz kil gibi ezik büzük, şekilsiz bir et parçası gibi yüzü, adam ellerini fişkiran kanın altına tutmadan hemen önce bir-iki saniyeliğine Harry'nin bakışlarına yakalandı.

Pis, arabanın yarı yolundayken Harry'nin kendisine verdiği talimatın tam aksine hareket edince o çirkin tabloyla karşı karşıya geldi. Bu tablo, Sam'in durmasına sebep olmuştu. Harry, silahını sağ elinden soluna alarak Sam'in kolundan tuttu.

“Hadi.”

“Şunu gördün mü?”

“Bırak orayı, Pis.”

“Bu doğru değil, Harry.”

“İkisi de genç bir kız tarafından oral muamele görmüyorlar sonuçta.”

“Bu olay farklı. İnsanlar lanet olası keçileri sokağın ortasında katletme hakkına sahip değiller. Fazlasıyla iğrenç.” Sam silahını çıkardı. “Hey, siz! Keçinin yanındaki iki cinsi bozuk herif. Tek adım dahi atmayın. İkiniz de tutuklusunuz.”

Bunları derken adamlara doğru yürümeye başladı. Harry dişlerinin arasından küfrederken partnerini takip ediyordu. İki-üç blok öteden gelen ambulans sesi, Harry’ye bu sefil manzaranın bir taş atımlık mesafe uzağında sürüp giden, aklı başında bir dünya yaşamı olduğunu hatırlattı. Fakat şu an bunun bir önemi olmadığını farkındaydı. Her biri bilinmez bir gizemin parçası olan bu tarz şeyler, bir peçenin ardına saklanarak normal gözlerin kendilerini görebilmelerini güçleştiriyorlardı. Harry’ye kalsa, o bu çarpık sahnenin farkına dahi varmamış gibi arabasına atlar ve mekânı acilen terk ederdi.

Şu an oraya yürüyor olmasının tek nedeni Pis’in olan biteni görmüş olmasıydı ve bu durumda da Harry’nin bağırsaklarına ağır bir taş oturmuş gibiydi.

“Hey, pislikler!” diye haykırdı Sam, sesi boş binaların ön cephelerinde yankılandı. “Bırakın şu zırvayı.”

İki adam cevap olarak yapılabilecek en kötü şeyi yapıp Sam’in emrine uydular. Kasap keçiyi elinden yere bıraktığında hayvan yerde bacakları tir tir titrer vaziyette can çekişti. Kil-yüzlü adam, eğildiği yerden kalkarak yüzünü iki polise doğru döndü.

“Ah, lanet olasıca İsa adına,” diye mırıldandı Pis.

Harry, Sam’in bu kutsal saygısızlığının nedenini çok geçmeden anladı: İki dakika öncesinde gördüğü o et yığınının, şimdi belirli bir şekle girmiş olduğunu gördü. Harry’nin gözüne ilk çarpan, o kilimsi dokunun yerinde şimdi buruna, ağıza ve bir zamanlar gerçekten gözlerinin olduğu boşlukta oluşmakta olan, parmak izini andıran, göze benzeyen değişik şekillerdi. Kil adam, polislere doğru yürürken kanlı ellerinden buhar yükseliyordu.

Sam, yürümesini ani bir hareketle durdurarak Harry’ye doğru hızlı bir bakış fırlattı. O hızlı bakışma, Harry’nin arabaya doğru bir baş hareketi yapabilmesine yetmişti. O süre zarfında kil adamın değişken yüz hatları artık oturmuş, son şeklini alan ve hafifçe aralanan ağızından, ancak sinirli bir hayvandan çıkabilecek uyarıcı nitelikte bir hırıltı çıkartmıştı.

Harry, “Dikkat et!” der demez, o şey iki adımda yürüme hızından koşma hızına geçiş yaptı. Harry, “Hadi! Hadi!” diye bağırırken silahını kendilerine gelen tehdide doğrultarak ona doğru ateş aldı. Yaratıktaki sendelemeyi ve vurulduğu yerden gelen kan lekesini görünce üç el daha ateş etti: İkisi

göğse, biri de tam kafaya isabet etmişti. Yaratık, sokağın ortasında kanlı kıyafetine bakarken bir anlığına kalakaldı, kafası sanki merak içinde bir şeyler düşünüyormuş gibi hafif yana eğilmişti.

Harry, arkasından gelen kapı çarpma sesiyle Pis'in çoktan arabaya ulaştığını anladı. Sam, motoru ateşleyerek Harry'yi almak için acı bir teker sesi eşliğinde yapması gereken u-dö-nüşünü yaptı.

“Bin hadi!” diye bağırdı.

Yaratık, hâlâ kendi yaralarını incelemekle meşguldü. Har-ry'ye bir fırsat anı doğmuştu ve tabii ki anında kullandı. Arabanın çatısına doğru atlayan Harry, o sırada bineceği tarafın kapısını koparırcasına açarak kendini içeri doğru kaydırды. Daha kapıyı kapatmaya fırsat kalmadan Sam çoktan hızlanmıştı. Yaratığın yanından hızla geçerlerken Harry, sanki olan biteni sokağın karşısından hareketsizce izliyormuş gibi her detayı gördü. Yaratık başını ağır hareketlerle kaldırdığında gözlerinin bulunması gereken o iki çukurun karanlıkta parlayan kedi gözü gibi yandığını fark etti. Adeta bakışlarıyla bir ölüm cümlesinin altını imzalıyordu.

Harry bu manzaraya, “Dalga geçiyor olmalısın,” diye tepki verdi.

“O kadar mı kötü?”

“Daha da kötüsü.”

Şimdiden yaratığın olduğu noktadan neredeyse bir blok uzağa kadar gelmişlerdi ve yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa Harry, yaratığın gözlerindeki o ışıkları yanlış yorumlamış olabileceğini, ikisinin de zarar görmeden işlek bir sokağa ulaşabileceklerini ummuştu. Fakat tam da partnerinin, “Lanet olsun!” diye bağırdığı an, GK'sı son hızla geri dönmüştü.

Arkasına baktığında düşmanın tam arkalarında olduğunu ve attığı her adımda hızla giden arabaya daha da yaklaştığını gördü. Canavar, buharı tüten kanlı ellerini, avuç içleri kovaladığı kurbanlara dönük şekilde kaldırmış ve parmaklarını hiçbir mantığın alamayacağı genişlikte açmıştı. Koşarken elleri tıpkı ani bir rüzgârla yeniden parlayan, sönmüş közler gibi giderek parlak bir hal alıyordu. Artık ellerinden kıvılcımlar çıkmaya, san-beyaz renkleriyle çıkardıkları dumana karışmaya başlamışlardı.

Harry, yaratığın düşük bir şansla da olsa bu tür taktikler sayesinde düşürülebileceğini umarak sireni ve polis ışıklarını harekete geçirdi. Fakat bu hareket, yaratığı vazgeçirmek yerine hızına hız katmıştı.

“Lanet olsun! Neredeyse tepemize çullanacak, Harry!”

“Evet.”

“Şu içine ettiğimin tabancasına kaç mermi doldurdun?”

“Beş.”

“Lanet olsun!”

“Sürmeye devam et.”

“Lanet olsun!”

“Hiç dua biliyor musun, Sam?”

“Bir tane bile bilmiyorum.”

“Lanet olsun!”

Sonunda ikisine yetişebilen yaratık, elleriyle arabanın bagaj kısmına öyle hızlı çarptı ki, bu darbeye ön kısım gözle görülür biçimde havaya kalktı. Birkaç saniyeliğine yerden yükselen tekerlekler yere geri inerken düşman arka camı parçalamaya başladı. Kızarmış keçinin kokusu arabanın her bir yanını doldurmuştu.

“Dışarı!” diye bağırdı Harry.

Pis, bulunduğu tarafın kapısını sonuna kadar açtı. Araba hâlâ hareket halinde olsa da direksiyondaki S^1 çoktan dışarı atlamıştı. Düşmanın ellerinin sıcaklığını boynunda hisseden Harry, ensesindeki saçların yandığını havadaki kokudan anlayabiliyordu. Kendi tarafındaki kapıyı sürükleyerek açtı - yalnızca bir-iki santim aralayabilmiş olsa da açılmıştı sonuçta. Atlayışına güç katabilmek için ön paneli kavrayarak kendini dışarı fırlattı.

Bir saniyeliğine temiz, serin havayı ciğerlerine doldurdu. Yuvarlanmayı deneyerek düşüşünü yavaşlatmak istese de başaramadı ve yüzüstü düşerek suratının o kısmında deri kal-mayıncaya kadar yerde sürüklendi. Ancak uzun bir süre sonra durabildi. Vücudundaki adrenalin, birkaç saniyeliğine de olsa vücudundaki hasarın acısını unutturmuştu. Sam’i aramak için gözlerindeki kanı ve kiri silip ayağa kalktı. Sam, Harry’den yirmi adım ötede yanan arabanın dumanı ardında zar zor görülüyordu. Silahını Harry’ye doğrultmuştu.

“Sam, ne-”

“Arkanda!”

Harry arkasını döndü. Dumanla örülen havanın aralarına girmiş olduğu canavar, Harry’den iki adım uzaklıktaydı. Üzerine geçirmiş olduğu insan kıyafetleri, cayır cayır yanan vücudunun ısısı yüzünden büyük ölçüde yanmıştı ve Harry, bu delice manzaranın yaratığa ne kadar büyük bir zevk verdiği büyük bir rahatsızlıkla şahit olmuştu. O şeyin penisi tüm sertliğiyle havaya kalkmış, benekli baş kısmı tüm çıplaklığıyla kendini gösteriyordu. Etrafındaki kıllar yandıkları için organı alevlerin arasından yükseliyor gibiydi. Bu kaya misali sert selamlaşma, canavarın mutlu ruh halini açıklamaya yetmesine rağmen, yüzündeki gülümseme durumun altına imza atarcasına netti.

Sağ elini havaya kaldırdı. Yaratığın elini simsiyah tüten bir yığına çeviren alevler sönmüştü ama eli sanki bir şey olmamış gibi sağlamdı. Ateşten geriye kalan tek kısım, şimdi küçük kıvılcıkların aydınlatıyor olduğu avuç içiydi. Harry, gözlerini baktığı noktadan çekmek istese de yaratığın gittikçe daha parlak bir renk alan avuç içinden kendisine doğru gelen alev topunu görene kadar gözlerini hareket ettiremedi. Alev topu başının yalnızca birkaç santim yanından geçmişti.

Sersemlemiş olduğu o kısacık süre içinde, canavarın hedefini kaçırmış olduğuna şükretti. Tabii hemen ardından kendine geldiğinde hedefin kendisi olmadığını da anlamıştı. Sam’i uyarmak için arkasını dönerken hareketleri kendisine tıpkı bir kâbustaymış gibi fazlasıyla yavaş gelmişti -o kadar yavaştı ki, sanki etrafındaki hava katran yoğunluğundaymış gibiydi.

Harry, Sam’i aynı yavaş göz hareketleriyle kendisine doğru gelen ve kendisini sonunda tam boğazından vuran alev topunu çaresizce seyrederken izledi. Sam, silah tutmadığı elini küçük alev topunu geri püskürtmek için havaya kaldırmaya çalıştı ancak eli henüz yarı yoldayken alev topu, iki parçaya ayrıldı ve boynunun iki yanından etrafını dolanarak tekrarâdemelması-nın orada bulundu.

Sam’in başının etrafındaki hava dalgalanarak adeta o bölgede oluşan sıcaklığın güç gösterisini yaptı. Ağzından daha tek kelime çıkamadan alevlerden oluşan bir kılıf, yüzünün her yerini sarıverdi. Ademelmasından, inatla saçını taradığı başının kel kısmına kadar her yer alevler içindeydi. Sam çığlıklar içinde bağırmaya başladı. Öylesine kendini kaybetmiş bir halde bağırıyordu ki, çöp öğütücüsünden geçen gümüşlerin ses desibeliyle yarışabilirdi.

Zaman, aynı ağırkanlılıkla akmaya devam ederken Harry ’yi partnerinin etinin yanıp kül olmasını izlemeye zorluyordu.

Alevlerin sıcaklığıyla Sam’in teni kırmızılaşıyor, iyice açılan gözeneklerinin arasından görünen yağlar, sıcak ateşle buluşur buluşmaz yanıp tükeniyordu. Harry, ceketini çıkartmak amacıyla ellerini kaldırdı -zihninde hâlâ alevleri söndürerek partnerini zarar görmeden kurtarabileceğini kuruyordu. Fakat canavar, daha ceketine dokunamadan omzuna ulaşarak onu etrafında dönürüp kendine doğru çekti. Şimdi bu berbat yaratık, cayır cayır yanan eliyle Harry’nin çenesini tutuyor ve ona bakıyordu.

“Tükür,” dedi yaratık bu şekilsiz tipine uyumlu sesiyle.

Harry cevap olarak hiçbir şey yapmamayı tercih etti.

“Salya ya da kan çıkacak,” diye uyardı yaratık.

“Oldukça kolaymış,” dedi Harry.

Harry, ne yaratığın kendisinden istediği şeyin nedenini biliyordu ne de bu şeyin kendisine ait bir parçaya sahip olması fikrine sıcak bakıyordu. Ne var ki sunduğu ikinci alternatifi kabul etmenin bir mantığı yoktu. Tüm gücüyle tükürmüş olsa da, yaratığın eline düşen şey hiç de büyük bir parça değildi. Vücutunda gezinen adrenalin, ağzını güneşte kurutulmuş kemikler kadar kurutmuştu.

“Daha fazla,” dedi yaratık.

Harry, bu sefer ağzının her köşesinden bulabildiği kadar salyayı aynı yere toplamaya çalıştı ve büyük bir zevkle yeniden tükürdü. Ortaya çıkan şey, tartışmaya maal vermeyecek başarıdaydı. Dudaksız ağzından çıkan gülümsemeye bakılırsa yaratık da sonuçtan memnun kalmıştı.

“İzle,” dedi.

Ardından Harry'nin tükürüğünü penisinin etrafında gezdirmeye başladı.

“Şunu mu?” dedi Harry aşağı doğru iğrentiyle bakarak.

“Hayır!” dedi yaratık. “Onu. Sen ve ben. Onu izleyeceğiz.” İzlerken çubuğunu uzun, sakın hareketlerle ovalamaya başladı. Boştaki eli hâlâ Harry'nin omzundayken onu tekrar partnerine doğru döndürdü. Harry, ona bakmadığı birkaç saniye içerisinde Sam'in ne kadar tanınmaz bir hal aldığını görünce dehşete kapıldı. Saçları komple yanıp yok olmuş, çıplak kafası kırmızı ve siyah şişkinliklerle kaplı koca bir balona dönmüştü; gözka-pakları sıcağın etkisiyle birbirine yapışarak kapanmış, dudakları yandığı için ağzı bir karış açık vaziyetteyken dili karşıdakini suçlayan bir parmak gibi aşağı sarkmıştı.

Harry hareket etmeye çalışsa da omzundaki el buna engel oluyordu. Gözlerini kapatmaya çalıştığında ise, yaratığın görüş mesafesinde olmamasına rağmen emirlere uymadığı bir şekilde fark edilmişti. Yaratık, tuttuğu omuzdaki bir kasın üzerine, tıpkı normal bir insanın fazlaca olgunlaşmış bir armuta güç uyguladığı gibi başparmağıyla bastırdı.

“Aç!” diye emretti.

Harry, kendisine söylenen şeyi yaptı. Pis'in kabarcık kabarcık olmuş derisi artık iyice kararmıştı, etleri kıvrılarak kaslarından ayrılmaya devam ediyordu.

“Tanrı beni afetsin, Pis. Tanrı beni affetsin.”

“Ah!” diye yutkundu canavar. “Seni bozuk ağızlı fahişe!” Bir uyarı vermeden boşaldı ardından. Titreyerek inlemenin ardından Harry'yle bir kez daha göz gze geldi. O iki iğne ucu göz, adamın kafatasını delip geçecek gibiydi.

“Üçgen'den uzak dur,” dedi. “Anladın mı?”

“Evet.”

“Söyle.”

“Anladım.”

59

“Onu değil. Diğerini. Öncesinde söylediğin şeyi.”

Harry dişlerini gıcırdattı. Kaçışının mücadele hırsı tarafından süpürülebileceği bir nokta vardı ve o bu noktaya iyice yaklaşmıştı.

“Söyle. Şunu,” dedi canavar.

“Tanrı beni affetsin,” dedi Harry sıkığı dişlerinin arasından.

“Hayır. Ses tonunu daha sonra kullanabilmek için kafamda tutmak istiyorum. Bana daha iyisini verebilirsin.”

Harry, altından kalkabileceği en iyi yalvarış tonunu yakalamaya çalıştı, ki bu hiç de zor olmamıştı.

“Tanrım. Affet beni.”

Harry öğle vakti gibi uyandı. Ortağının çılgınlıkları, likörün ıslak sünger gibi doldurduğu alkollü beyninde, daha dün geceki doğum günü kutlaması anlarından daha yakın bir yerlerdeydi. Odasının dışındaki sokakların mutluluk verici bir sessizliği vardı. Tek duyabildiği ses, içinde hâlâ inancı olanları pazar toplanmasına çağıran çanların sesiydi. Vermiş olduğu kahve ve meyve suyu siparişi, duş alırken kapıya ulaşmıştı. Oldukça nemli bir gündü ve daha duşun ıslaklığından yeni kurtulduğu an tekrar terlemeye başlamıştı.

Sert ve şekerli kahvesini yudumlarırken iki kat aşağıda bir oraya bir buraya giden insanları izledi. Acelesi olan tek çift, ellerinde haritayla koşuşturan turistlerdi. Onların dışındakiler, uzun sıcak güne, ardından onu takip edecek uzun sıcak geceye ayak uydurabilmek için hafif bir tempoda gidecekleri yerlere doğru ilerliyorlardı.

Telefon çaldı. Açtı.

“Beni mi denetliyorsun, Norma?” dedi kullanabileceği en insani sesi çıkarmaya çalışarak.

“Bir seferde kaptın, dedektif,” diye cevapladı Norma. “Ve hayır. Bana pek bir yararı olacağını sanmıyorum, olur mu dersin? İyiden de fazla iyi bir yalancısın, Harry D’Amour.”

61

“Bildiğim her şeyi senden öğrendim.”

“Bak şimdi... Doğum günü nasıldı?”

"Sarhoş oldum-”

“Şaşırmadım.”

“ -ve geçmişteki şeyleri düşündüm.”

“Ah, Tanrım, Harry. Sana o zırvalığı unutman hakkında ne demiştin?”

"Düşünceleri kafama ben davet etmiyorum

Norma keyifsiz bir kahkaha atıverdi. “Tatlım, ikimiz de biliyoruz ki alnına damgalanmış bir davet mektubuyla dünyaya gelmişsin.”

Harry yüzünü buruşturdu.

“Tek söyleyebileceğim şey bir öncekini tekrarlamak olur heralde,” diye devam etti Norma. “Biten bitmiştir. İyisiyle kötüsüyle. Bu yüzden geçmişinle o seni yutmadan önce barışsan iyi edersin.”

"Norma, bitirme amacıyla yapmaya geldiğim o işi halledip bu lanet şehri terk etmek istiyorum."

“Harry-”

Fakat Harry çoktan hattan düşmüştü.

Norma dudak büzerek telefonu kapattı. Harry D’Amour’dan ne bekleyeceğini artık biliyordu fakat bu, düşünceli ve işkence görmüş y^üzünü kanıksamış olduğu anlamına gelmiyordu. Evet, Ötekilik, Harry’i gittiği her yerde bulma yetisine sahipti ancak bu konuda yapılabilecek şeyler de vardı -kişi eğilimli olduğu sürece istediği tedbiri alabilirdi. Harry D’Amour bu önlemlerden birini bile hiçbir zaman almamıştı çünkü Norma’nın da bildiği gibi, Harry D’Amour, işine âşık bir adamdı. Daha da önemlisi, işinde o kadar iyiydi ki, bu gerçeklik devam ettiği sürece Norma bu adamın belli başlı sınır aşımalarını affetmeye devam edebilirdi.

Siyahi, kör ve altmış üç yaşında olduğunu iddia eden Norma Paine (en az seksen yaşında olduğu apaçık belliyken), on beşinci kattaki dairesinin pencere kenarındaki favori sandalyesine oturdu. Son kırk yılının her gün on ikişer saatini ölümlerle konuşarak geçirdiği köşesiydi. Bu, Norma’nın deyimiyle genelde kaybolmuş, kafası karışmış ve korku dolu kişilere, gerçekte yeni ölmüş ruhlara verdiği bir hizmetti. Ölümleri bebekliğinden beri görebiliyordu.

Norma doğuştan kör olduğu için, bunu ilk fark ettiği zaman, karyolasından kendisine merhametle bakan yüzlerin anne-babasına değil de, meraklı yeni ölümlere ait olduğunu anlamının verdiği şoku yaşamıştı. Kendisine göre şanslıydı. Gerçekte kör falan değildi -diğer birçok insanın göremediği farklı bir dünyayı görebiliyordu ve bu da onu dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilmesi için ayrıcalıklı bir pozisyona sokuyordu.

New York’ta ölümler kaybolan herkesin yolu er ya da geç Norma’ya düşüyordu. Bazı geceler, hayaletlerden oluşan yarım blok uzunluğunda sıralara denk gelirdi, bazen ise sadece bir düzine falan olurlardı. Arada sırada ise, başına o kadar fazla sayıda muhtaç ruh toplanırdı ki, başındaki kalabalığı savmak için dairesindeki yüz üç televizyonu birden açmak zorunda kalırdı -hepsi bir dereceye kadar düşük seste çalışırlardı fakat çeşitli şovların, pembe dizilerin, hava durumu haberlerinin, skandalların, trajedilerin ve bayağı programların açık olduğu farklı farklı kanallara ayarlanmışlardı.

Genelde Norma’nın yeni ölümlere yaptığı rehberlik Harry’nin özel dedektif olarak sürdürdüğü hayatıyla çakışmazdı fakat arada istisnalar da oluyordu tabii. Carston Goode de bu istisnalardan biriydi. Oldukça iyi bir adamdı -iyilik resmen yaşam tarzı olmuştu. Goode, lise aşkıyla evlenmişti. Beş çocukla ve

avukat olarak kazandığı paranın, birkaç iyi yatırımın ve Tanrı’nın cömertliğine olan derin inancının sayesinde -Goode’nin deyimiyle “Tanrı, ona inananları asla göz ardı etmezdi”- rahatça geçinmekten daha da fazlasına yetecek paralarıyla birlikte ailece New York’a taşınmışlardı. En azından bu düşünceyi sekiz gün öncesine, düzenli ve inançlı hayatının kendisini doğrudan Cehennem’e

sürükleyen hayatının yüz saniyede son bulduğu zamana kadar korumuştı.

Kendisinin yarı yaşındaki birinin enerjisiyle erkenden işine gitmekte olan Carston Goode'nin yolu, Lexington Cadde-si'ndeki sabah kuşlarının arasından kendisine doğru koşarak elindeki çantayı kapatan genç tarafından kesilmişti. Belki başka biri olsa bağırarak yardım isteyebilirdi fakat Carston Goode, yaşının önüne geçemediği bir özgüvene sahipti. Ne içkisi ne de sigarası vardı. Haftanın dört günü vücut çalışır ve kırmızı ete olan tutkusuna kolay kolay yenilmezdi. Yine de bunların hiçbiri, suçluyu kovalamak için daha iki-üç adım atmışken kalp krizi geçirmesine engel olamamıştı.

Goode ölmüştü ve ölüm de kötüydü. Beş çocuğa bakacak zavallı eşini yalnız bıraktığı için veya on yıldır her yılbaşı, ayın birinde başlamaya kesin karar verdiği hayat ve hukuk hakkın-daki kişisel deneyimlerine dayanacak kitabı asla yazamayacak olduğundan değildi bu.

Hayır, Goode'nin ölümü hakkındaki kötü şey, Patricia'nın kocasının sahip olduğunu bilmediği New Orleans'ın Fransız Bölgesi'ndeki evdi. Evin varlığıyla ilgili her bilgiyi o güne kadar bir sır olarak tutma konusunda oldukça büyük bir özen göstermişti. Fakat bu özene, günün birinde hiçbir uyarı almadan sokağın ortasında öylece ölebilmek ihtimalini göz önünde bulundurmamıştı. Şimdiyse, her şeyin umduğu gibi, bu şekilde görünmesi için uğraş verdiği onca emeğin yerle bir olmasını izliyordu.

Er ya da geç birisi, evdeki çekmecelere göz atan Patricia'nın veya firmadaki yanın kalmış işlerini toparlayacak herhangi bir iş arkadaşının (kim olacağı hiç fark etmez) Dupont Sokağı, Numara 68, Louisiana'yı görerek ufak bir araştırmanın ardından sahibinin Carston olduğunu anlamasına yol açacaktı. Kim olursa olsun, birinin New Orleans'a giderek orada saklanan sırları bulması an meselesiydi. Sayıca oldukça fazla olan bir tomar sırrı. ..

Goode Carston, böyle bir şeyi tabii ki kılını kıpırdatmadan izlemeyecekti. Daha az cismani durumuna alışır alışmaz, Diğer Tarafta işlerin nasıl gittiğine dair belli şeyleri anlamaya başlamıştı. Sanki aldığı bir davayı inceliyormuş gibi dikkatli hareket eden Carston, işteki yeteneklerini olduğu duruma yansıtarak gördüğü uzun sıranın en önüne atlayıvermiş ve kendisine yardım edebileceğini düşündüğü kadının huzurunda buluvermişti kendini.

“Sen Norma Paine misin?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

“Neden bu kadar fazla televizyonun var? Körsün sonuçta.”

“Sen de kabasın. Ah, yemin ederim, ne kadar kabadayılık taşıyorlarsa penisleri o derece küçülüyor.”

Carston'ın ağzı bir karışık açık kalmıştı.

“Beni görebiliyor musun?”

“Maalesef ki evet.”

Carston başını eğip vücuduna baktı. Öldüğü andan bu ana karşılaştığı her hayalet gibi, kendisi de

çırılçıplaktı. Elleri ışık hızıyla içine çekilmiş penisine doğru gitti.

“Bu kadar kaba olmayı gerektirecek bir şey yok,” dedi. “Şimdi lütfen, yeteri kadar param var, bu yüzden-”

Norma, oturduğu sandalyeden kalkarak söylene söylene Goode’ye doğru yürüdü.

“Cennette yer satın alabileceklerini düşünen bu aptal ölümlerden her gece en az bir tanesi mutlaka karşıma çıkıyor. Benim bu lütfeye sahip olduğumu öğrendiği zaman,” dedi Goode ’ye, “annemin bana öğretmiş olduğu bir numara var. Hayalet İtme diye tabir ediliyor.” Sol elinin avuç içiyle Goode’yi tam göğsünün ortasından ittirdi. Adam arkaya doğru sendeledi.

“Bunu nasıl-”

“İki zırva daha konuşursan gitmiş olacaksın.”

“Ne olur! Dinle beni!”

Bir kere daha itti. “Hadi bir daha. İyi geceler lafını-”

“Harry D’Amour ile konuşmam gerekiyor.”

Norma adımlarını durdurarak, “Hakkındaki fikrimi değiştirebilmen için bir dakikan var,” dedi.

“Harry D’Amour. Kendisi özel dedektif, değil mi? Senin onu tanıdığım söylediler.”

“Tanıyorsam ne olacak?”

“Hizmetine acil ihtiyacım var. Ve dediğim gibi, parası önemli değil. Kendisiyle yüz yüze konuşmayı yeğlerim, karşılıklı bir güven sözleşmesi imzaladıktan sonra tabii ki.”

Norma gürültülü ve uzun bir kahkaha patlattı.

“Bugüne kadar...’ ’ diye cevapladı adamı, sözcükleri bu ani neşe patlamasını bastırmaya çalışırken, “bugüne ... bugüne kadar senin gibi tiplerin hiçbirinden bu derece absürt lafların bu denli büyük bir ciddiyetle çıktığına böylesine şaşırمامıştım. Belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, şu an senin hukuk firmanda falan değiliz. Küçük sırlarına bu denli bağlanmanın bir gereği yok çünkü bu saatten sonra onları artık o çıplak kıçından başka bir yere saklayamazsın. Bu yüzden artık konuş, çünkü dediğimi yapmazsan başka bir medyum bulmak zorunda kalacaksın.”

“Pekâlâ. Pekâlâ. Sadece ... beni gönderme olur mu ... Gerçek şu ki, New Orleans’ta bir evim var. Çok muhteşem olmasa da orayı. . . aile babası olmanın verdiği sorumluluklardan ara sıra kaçmak için kullanıyorum.”

“Ah, bu hikâyeyi daha önce de duymuştum. Peki ne yapıyorsun bakalım minik evinde?”

“Eğleniyorum.”

“Ondan eminim. Kimlere veriliyor bu eğlence?”

“Erkekler. Genç erkekler. Yasal yaş sınırı ve üstü, seni temin ederim. Fakat genç işte sonuçta. Düşündüğün gibi de değil. Uyuşturucu yok. Şiddet yok. Bulduğumuzda ... büyü yapıyoruz.” Son kelimelerini sanki birileri onları duyabilirmiş gibi sessizce söylemişti. “Ciddi bir şey değil. Eski kitaplardan bulduğum birkaç saçmalık işte. İşlere biraz tat kattığımı düşünüyorum.”

“Sana yardım etmem için hâlâ ilgi çekici bir şey söylemedin. Kendine gizli bir hayat kurmuşsun demek. Sonra nalları dikmişsin ve geride kalanlar bu sırrı öğrenecek. Bunu bu noktaya sen getirmişsin. Olmuş olduğun kişiyle barış ve önüne bak.”

“Hayır. Yanlış anladın. Utandığım yok. Evet, tabii hayatımın belli bir döneminde olduğum kişiyle bir savaş verdim fakat bu savaşı geride bırakalı çok oldu. O barış dönemim tam da evi aldığım dönem. İnsanların ne düşündüğünün veya geride bıraktığım mirasın bir önemi yok. Ben ölüyüm sonuçta. Ne önemi olabilir ki?”

“Tüm gece boyunca ağzından çıkan ilk mantıklı cümleydi bu.” “Evet, pekâlâ, bunu reddedecek değilim. Dediğim gibi, prc' 'em bu değil. O evde geçirdiğim her anı çok sevdim. Sorun şu ki karımı da çok sevdim. Hâlâ seviyorum. O kadar fazla seviyorum ki onun bu sırrı öğrenme fikri beni çileden çıkarıyor. Kendim için değil, bu gerçek onu kahredeceği için. İşte bu yüzden, senin yardımına ihtiyacım var. En iyi arkadaşımın beni aslında hiç tanıyamamış olduğunu düşünerek ölmesini istemiyorum. Çocuklarımın onun davranışlarından ve benim ... düşüncesizliğimden dolayı acı çekmesini istemiyorum. Onların iyi olduklarını bilmeye ihtiyacım var.”

“Taşındığın o avukat ve yalancı etiketlerinin altında iyi bir insan olabileceğine inanmamı sağlayabilecek yeteri kadar şey anlattın.”

Goode başını kaldırmadı. “Bu, bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?”

“Onunla konuşacağım.”

“Ne zaman?”

“Tanrım, çok sabırsızsın.”

“Bak, üzgünüm. Ama geçen her saat Patricia'nın-karımın-bir şey bulma ihtimalini güçlendiriyor. Eğer bulursa kafasındaki soru yağmuru başlayacak.”

“Ne kadar süredir ölüsün?”

“Sekiz gün oldu.”

“Pekâlâ, eğer tapılası karının, seni gerçekten de iddia ettiğin kadar seviyorsa belgelerini araştırmak yerine hâlâ yas tutuyor olması gerekiyor.”

“Yas tutmak,” dedi Goode, sanki eşinin ölümü üzerine çektiği acı şu ana kadar kafasına dank etmemiş gibi.

“Evet, yas tutmak. Bu tepkinden henüz kendi evine gitmemiş olduğunu çıkarıyorum.”

Avukat başını iki yana salladı.

“Yapamazdım, korkuyordum. Hayır, korkuyorum. Bulacağım şeyden korkuyorum.”

“Dediğim gibi, ne yapabilirim, bir bakacağım. Yine de söz vermiyorum. Harry meşgul bir adam. Kabul etmese bile oldukça da bıkkın. Seni şu konuda uyarayım: Onun iyiliğini kendi kanımdan, kendi canımdanmışasına düşünürüm. Bu yüzden, eğer onun başına senin bana şu an burada söylemeyi atlamış olabileceğin bir şeyden dolayı kötü şeyler gelirse, senin o zambak beyazı kışını nereye saklarsan saklan bulur, Times Meydanı’ndaki sokak lambalarından birine mahşer gününe kadar asanın. Anlıyor musun?”

“Evet, Bayan Paine.”

“Norma demen yeterli, Carston.”

“Nasıl-”

“Ah, hadi artık ya... Senin o çıplak kışını sen öldükten sonra dahi görebiliyorum ve sen bana gelmiş adını nereden bildiğimi mi soruyorsun?”

“Doğru.”

“Doğru. Yapacağımız şey şu. Bugün git, yarın akşama doğru gel. Daha az meşgul oluyorum. Ben de Harry’yi bize katılması konusunda ikna edebiliyor muyum ona bir bakayım.” “Norma?” diye mırıldandı Carston.

“Evet?”

“Teşekkür ederim.”

“Henüz teşekkür etme. Harry D’Amour’u kiraladığın zaman işler daha... karmaşık bir hal alacak.”

Bir sonraki buluşma sorunsuz geçmişti. Bay Goode, vergiler, uçuş, otel masrafları ve sonradan çıkabilecek her problemi kapatmak adına “Parasal Yağlama” adını verdiği miktar da dahil, Harry D’Amour’un istediği miktar parayı içinden alabileceği güvenlik kutusunun numarasını kendisine vermişti (kutu, mu-hasebecesinin bilmesini istemediği küçük harcamalar içindi). Bütün bu olanlar, Harry D’Amour’u şimdi dikilmekte olduğu yere, Carston Goode’nin günah evine yönlendirmişti.

Dışarıdan görülecek çok bir şey yoktu. Üç-dört metre uzunluğunda dövme demir bir duvar ve sıvayla duvara tutturulmuş mavi-beyaz çini bir plakanın üzerine boyanmış numara... Carston, Harry’e içeride karşılaşacağı suç oyuncaklarıyla ilgili yeterince detaylı bilgi vermiş olsa da, anahtarla ilgili bir şey yapamayacağını söylemişti. Harry ise ona endişelenmemesini, daha önce açamayacağı bir kapıyla karşılaşmadığını söyleyerek karşılık vermişti.

Tam da dediği gibi on saniyeden kısa bir sürede kapıyı açarak içine dikili çiçeklerin ancak yerlere saçılmış yirmi parfüm şişesinden çıkabilecek kuvvette bir koku yaydığı, büyüklü küçüklü saksıların iki tarafını çevrelediği bozuk asfalt yoldan ileri doğru yürümeye başlamıştı. Harry, Goode'nin bahçesinin uzun süredir bakılmamış olduğunu fark etti. Yerler çürümüş

çiçek yapraklarıyla doluydu, saksıların içindekiler ise ilgi beklemekten mahvolmuşlardı. Harry, mekânın durumuna oldukça şaşırılmıştı. Goode kadar düzenli bir adam, kendisinin orada olmadığı zamanlarda bile bahçenin düzenli görünmesi için bir şeyler yapardı. Bahçevana ne olmuştu ki?

Attığı dört adımın ardından ön kapıya ulaşan Harry cevabını almıştı. Kapıya çivilenmiş halde en az otuz adet, küçüklü büyüklü şeffaf şişe içine hurdalanmış -Tanrı bilir ne tür eşyalar- ve yüzü zincirlerle kaplanmış ve genital organları bacaklarının arasında olmaları gerekirken zincirlerle ve yapıştırıcıyla yüzüne monte edilmiş kilden, küçük bir adam figürü vardı. Organlar ters yöne bakıyordu ve bu da hayaların göze, penisin de beceriksizce kırmızıya boyanmış pörtlek bir buruna benzemesine yol açmıştı.

Harry'nin işverenin ruhunu etrafta görebilmek adına yaptığı yolculuk sırasında çevreye ilk göz gezdirisi değildi bu. Harry o kadar uzun süredir hayaletlerle iç içe yaşıyordu ki, bakması gereken işaretleri oldukça iyi biliyordu: gölgelerin hareketindeki gariplikler, bazen boğuk bir hızda ilerleyen küçük bir vızıltı, bazen de yakın çevredeki hayvanların ani sessizlikleri. Fakat Harry, güneşin aydınlattığı bu bahçede Goode'nin orada olduğuna dair kanıt olabilecek hiçbir şeye rastlamamıştı. Çok yazık olmuştu, gerçekten. Eğer bu Günah Evi'nin sahibi bul ve yok et görevinde Harry'nin karşılaştığı her şeye eşlik ederek olaylara şahit olsaydı, her şey daha zevkli bir hal alabilirdi.

Kapının aşağı tarafında, büyük ihtimalle ölüm acılarını çekerken boşa çabalayan kurbanın, tutunmaya çalışırken döktüğü kanların kurumuş izleri vardı. Harry cebindeki minik tokayı çıkartarak iki kilidi de çabucak açtı.

"Tak tak," diye mırıldandı kapı kolunu çevirirken.

Gıcırdayan kapı ilerlemeyince çalıştığından emin olmak için kapı kolunu dört-beş defa ileri geri hareket ettiren Harry, bedeninde taşıdığı doksan kiloluk güçten destek alabilmek için kendini hazırlayıp omzunu kapıya dayadı. Çantalanmış putlardan birkaçı, Harry üstlerine bastırırken içlerinde bulunan kokuyu dışarı saldılar: tütsü tozu ve ölü eti. Harry nefesini tutarak kapıyı zorlamaya devam etti.

Son bir gıcırta ve ardından avlu duvarlarında yankı yapacak kadar güçlü bir kırılma sesi geldi ve işte içerideydi. O kokuyu bir kez daha içine çekmemek için nefes almadan önce putlardan birkaç adım öteye gitti. İçerideki hava dışarıdakinden temizdi. Evet, bayat bir atmosferdi fakat burnu alarm zillerini çalabilecek kadar kötü bir koku yoktu. Harry bir anlığına duraksadı. Cebindeki telefon çalınca cevap verdi.

"Etkileyici. Beraber çalıştığımız her işte ben adımımı atar atmaz hattasın."

"Neye, yerdeki pisliğe mi?"

“Hayır, Norma. Eve. Eve daha yeni adımımı atabildim. Sen de bunu biliyorsun. Her zamanki gibi.”

“Şans diyelim,” dedi Norma. “Oğlancılık batağı mıymış bari?”

“Şimdilik öyle bir şey görmedim fakat henüz çok erken.”

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Birkaç hamur işi ve üç kupa dolusu hayatımda içmiş olabileceğim en iyi kahveyi mideye indirdikten sonra başlamaya hazırım diye düşünüyorum.”

“O zaman seni rahat bırakıyorum.”

“Aslında bir sorum var. Burada, elimizde ön kapıyı kaplayan birkaç küçük putumuz, içine ıvır zıvır doldurulmuş kavanozlar, genital organının şekli bozulmuş kilden bir adam ve kapı eşiğinde de kan var.”

“Ve?”

“Tüm bunların ne işe yaradığına dair herhangi bir fikir?”

“Putlar ne işe yarıyorsa o işe yarıyorlardır. Orada olmaması gereken şeyleri kapının dışında tutup doğru olanları içeriye davet etmek gibi. Putlar yeni mi görünüyor?”

“Üzerlerindeki kana bakılırsa bir hafta falan olmuş.”

“Yani bu Goode’nin işi değil.”

“Kesinlikle değil. Ayrıca büyük bir özenle hazırlanmış. Goode’nin burada böyle ciddi büyülere kalkışmış olmasının mümkünatı var mı?”

“Şüpheliyim. Konuşma tarzına bakarsan büyüü daha çok konuklarını soymak için kullanıyormuş gibi bir hali vardı. Bir-iki tavuk kesip etrafa şekilsiz çemberler çizmiş olabilir de, bundan öteye gidecek bir şeyler yapabileceğini sanmıyorum. Her neyse, dikkatli ol. Bu işler farklı yürüyor. Bu voodoo fazlasıyla etkili bir iş.”

“Aynen, bir kısmını şimdiden ayakkabımın üzerinde taşıyorum.”

Konuşma orada sonlandı. Harry telefonunu cebine sokup araştırmaya devam etti.

Harry, Norma’yla olan konuşmayı bitireli henüz bir dakika olmuştu ki, merdiven altındaki üç odayla başlayan keşfi, kendisini küçük bir bölgede bulunan havanın fazlasıyla soğuk olduğu bir köşeye karşılaştırdı ve bu, Diğer Taraf’tan misafirler olduğu anlamına geliyordu. Bunun farkına varan Harry, ne geri çekildi ne de kafasında beliren “çekil yolumdan seni lanet” benzeri bir düzine cümleyi ard arda sıraladı. Bunların yerine tamamıyla hareketsiz bir şekilde orada dikildi, o bölgedeki hava o kadar soğuktu ki, soğuk hava dalgası etrafını tekrar tekrar çevrelerken kendi verdiği nefesi gözleriyle görebiliyordu.

New York'tayken, polis kuruluşundan ayrıldığı zaman farklı bir korunma yöntemi bulabilmek için biraz araştırma yapmıştı. Çabaları, sonunda kendisini gizemli semboller konusunda uzmanlanmış olan Caz King adındaki bir dövme sanatçısına kadar getirmişti. Caz, müşterilerinin vücutlarına kötü güçlerden korunabilmeleri için görsel korumalar çizmekteydi.

Caz, aldığı talimat üzerine Harry'nin karşılaşabileceği her türlü insan-dışı varlıktan korunabilmesi adına cephanesindeki her silahı, müşterisinin vücuduna bir bir işlemişti. Bir süre sonra kazınan sembollerin ve kodların yer bulabilmek için birbiriyle savaşacağını bildiğinden, her açıdan oldukça titiz çalışmıştı. En iyisi ise, bu bir nevi alarm sistemi olan önlem,

gerçekten de işe yaramıştı. Şimdi bile, küçük kimlik saptama dövmelerinden biri, Harry'yi bu soğuk, görünmez misafirin bir String Yart, yani bu tür varlıkları inceleyenlerin tabirlerine göre esnek bir dışplazmadan oluşan ve maymuna benzeyen zararsız, asabi bir varlık olduğun konusunda uyararak hafif hafif seyiriyordu.

Harry, Caz'ın göğsüne çizmek için aylarca uğraştığı o evrensel uzaklaştırma mesajını dışından tekrarladı: "Yararı yok, Yart." Bu dövme dizaynı vücuduna işlendiği günden bu yana sorunsuzca işlemişti.

Harry'nin derisinin altındaki mürekkebin biraz ısındığını

hissetmesinin ardından çevresindeki soğuk hava dalgası onu yalnız bıraktı. Kendisini incelemek için gelebilecek başka meraklı varlıkların olup olmadığını anlayabilmek için bir süre olduğu yerden kıpırdamadan bekledi. Başka gelen olmadı. Mutfakta iki-üç dakika geçirdikten sonra ilgi çekici tek bir şey bulamayınca aynı kattaki diğer iki odaya geçmeye karar verdi. Bir tanesinde cilalı fakat çizikleri olan bir yemek masası vardı. Masanın dört köşesinin de altında, insanları masaya rahatça bağlayabilmek için olduğunu düşündüğü büyük metal eşyalar vardı. Bu katta ayrılmadan önce üstünde uğraşabileceği tek şey bu olmuştu.

Fakat yukarıda olay bambaşkaydı. Üç yatak odasından ilkinin zemininde bir buçuk metreye yakın, yaşadığı haylazca şehveti heykeltıraşının büyük bir başarıyla yaratmış olduğu ereksiyon halinde bir satir bulunuyordu. Kısa sürece anlaşıldığı üzere Carston'ın erotik antikalara büyük bir ilgisi vardı.

İlk yatak odasının duvarına geniş bir seks partisini resimleyen biri sürü çin yelpazesi büyük bir dikkatle asılmıştı. Diğer duvarlarda da yine bir sürü erotik antikalardan vardı. Eski

Ahit'in pornografik örneklerle anlatılmış farklı bir versiyonu ve iç içe geçen zevk verici sembollerden oluşmuş büyük bir duvar süsü parçası da odada bulunuyordu.

Üzerinde yalnızca nevresimsiz, lekeli bir somyanın bulunduğu çift kişilik bir yatak ve gardırop vardı. Gardıropta, günlük birkaç kıyafetle beraber Harry'nin okumadan cebe attığı mektuplar duruyordu. Harry, orta çekmecenin derinliklerinde ise Carston'ın çekmiş olduğu tek bir fotoğrafı barındıran başka bir zarf bulmuştu: havuz başında yüzlerindeki gülümsemeye poz vermiş bir adet Goode ailesi fotoğrafı.

Harry, sonunda Bay Goode'yi görebileceği bir fotoğraf bulabilmişti -yüzündeki zahmetsiz

gülümsemesi, tek koluyla sıkıca sararak kendini çektiği mutlu eşiyle beraber. Çocuklar da -iki kız üç oğlan- en az ebeveynleri kadar mutlu görünüyorlardı. O gün, Goode'nin kendisi olmak isteyebileceği günlerden biriydi şüphesiz. Harry, adamın yüzünü dikkatle incelediğinde taşıdığı sırlara dair hiçbir işarete rastlamadı. Yüzündeki çizgilerin hepsi de gülmekten kaynaklanan mimik çizgileriydi ve kamera lensine bakan gözlerinin ele verebilecekleri tek bir sır yoktu.

Harry, daha sonra gelebilecek ziyaretçiler için fotoğrafı üst çekmeceye yerleştirip bir sonraki odaya geçti. Orası karanlıktı. Lamba düğmesini bulmaya çalışırken içeri adım atmadan eşikte bekledi.

Düğmesine dokunduğu o küçük ampulün odayı aydınlatana kadarki süre zarfında evde gördüğü hiçbir şey, Harry'yi bu manzaraya hazırlamamıştı. Tavana bağlı sağlam halatların tuttuğu deri bir salıncak. Bacakları havada ve sonuna kadar açık haldeyken en iyi dinlencelerini gerçekleştirebilen özel arkadaşlar için tasarlanmış siyah bir hamaktı bu.

Odanın pencereleri, ışığı içeri almayacak kumaşlarla kaplanmıştı. Pencereyle H[^]'nin arasında seks oyuncaklarından oluşan bir koleksiyon yığını durmaktaydı: oldukça geniş boy seçeneği olan vibratör koleksiyonu, kırbaçlar, takma penisler, eski moda sopalar, iki gaz maskesi, metrelerce halat, kauçuk tüplerin üzerlerine iliştirilen plastik silindireler, vidalı penis baskıları ve daha çoğu normal insanın ne olduğunu anlayamayacağı bir sürü cerrahi ekipman.

Hepsi de tertemizdi. Dezenfektanın üzerlerine sindiği ana-naz kokusu bile zar zor duyulabiliyordu. Yine de buradaki ayınlar ne kadar vahşi ve acayip olursa olsun, Harry'nin dövmelerini harekete geçirebilecek hiçbir tehlike uyarısı gelmemişti. Oda, hem bakterisel hem de metafiziksel açıdan temizdi.

“Kastettiğin şeyi anladım, Bay Goode,” diye mırıldandı Harry bu olanaklar odasının yaratıcısına, o burada olmasa da.

Goode'nin ahlaksızlık oranındaki artışı daha net görebileceğinden neredeyse emin olduğu üçüncü odaya doğru ilerledi Harry. Evdeki kapısı mühürlenmiş tek odaydı. İstenmeyen misafirleri dışarıda tutmak için mi, yoksa içerideki tehlikeli unsurları korumak için mi bilemese de cevabı birazdan öğreneceğinin farkındaydı. Bir öncekiyle kıyaslanırsa oldukça edepli olan odaya göz gezdirebilmek için ışığı -eski püskü bir ipin ucundan sarkan çıplak bir ampul daha- açtı. Buradaki pencereler de odanın rengiyle aynı renk olan griye boyanarak karartılmıştı.

Eşiğe adım atar atmaz, dövmelerinde bir kıpırtı hissetti. Yılların vermiş olduğu tecrübe sayesinde, aldığı en zayıf sinyalin bile anlamını basitçe yorumlayabiliyordu. Bu uyarı, titreşen sarı ışıktan başka bir şey değildi. Bunun anlamı, burada bir çeşit büyü işinin yapılmış olduğuydu. Kanıt neredeydi peki?

Odadaki tek şey, iki tahta sandalye ve köpek maması olduğunu tahmin ettiği bir kaptı; içindeki kurumuş kalıntılar hâlâ birkaç sineği çekebilecek güçteydi.

Çıplak panolan ve karartılmış pencereleri göz önünde bulundurulursa bu oda kesinlikle büyü için hazırlanmıştı. Harry'nin odayı yeni incelemeye başladığı an fark etmiş olduğu iki ayrı tuhaflık vardı: Sağdaki pencere odanın köşesine gereğinden fazla yakındı ki bu, ya mimarın işe yaramaz olduğu ya da odanın kirliliğinin bir kısmında yarısının duvarla kapatıldığı anlamına geliyordu.

Harry, diğerk tarafa bir geçit bulabilmek için duvara yaklaştığında sinyallerini artıran dövmeleri, kendisine oynadığı bu ‘‘sıcak-soğuk’’ oyununda gittikçe sıcağa yaklaştığını hatırlatıyorlardı. Harry, Caz’ın eline işlerken oldukça acıtan Avcı Mührü dövmesinin olduğu sol avuç içine baktı. Bir anlığına sanki 11. Cadde’ye geri dönmüştü ve el de kendisine değil, o iblise ait olmuştu.

‘‘Tükür!’’ diyen bir sesin bu klostrofobik mekndaki duvarları titreterek yankılandığını duydu.

‘‘Siktir git,’’ dedi Harry dövmeli elini duvara bastırdı ve kafasında oluşan görüntüyü kovmaya çalıştı.

İşte şimdi iz üstünde ydi. Sessiz bir buyruk, Harry’nin kafasında hâlâ bin bir düşünce cirit atarken elini serçe parmağı zemini sprnceye kadar aşağı çekerek duvarın üzerinde sürükledi. Harry elini avına yaklaştırdıka hareketlenen Avcı Mührü, gizli ava yaklaştığı verdiği sinyalleri artırıyordu. Gri boyanın üzerinde, duvarın diğerk kısımlarından gözle görülür şekilde daha koyu olan bir nokta vardı ve daha bunu fark edemeden orta parmağı başlatıldığı işi bitirmek için öne doğru uzadı. O noktaya hafifçe bastırıldığı an bir tıktırtı geldi ve gri duvar tonundaki sessiz menteseli kapı, büyük bir zarafetle açılırken Harry kapının rahatça açılabilmesi geri adım atmak zorunda kaldı.

Görünüşe göre Bay Goode’nin oyuncak koleksiyonundan daha fazla saklayacak şeyi vardı ve bulduğu şeyle garip bir heyecana kapılan Harry, bunun ne olduğunu görmek için içeri adım attı. nceki odalar gibi bunda da çıplak, bir adet ampul bulunuyordu fakat evdeki tüm yolculuğu boyunca hiçbir şey ilgisini bu denli ekememişti. Bu gördüğü bambaşka bir hikyeydi.

Bir duvar kitaplara ayrılmıştı, eskimiş kokuları fazlasıyla güçlüydü. Bu koku, Harry’nin Aziz Dominic’in Katolik Erkek Okulu’nda ğrenci olarak geçirdiği altı yıl sonunda iğrenmeyi kanıksadığı bir kokuydu. Oraya ait birçok gaddar anıyı içinde saklıyordu. Çocukları ıplak kalçalarına çeşitli aletlerle vurarak terbiye eden yöneticileri vardı fakat tabii ki basit bir dayağın yanında cennet sayılabileceği çeşitli zevkleri olan personellere de sahip bir okuldu. Her pederin kendine has zevk anlayışı vardı. Harry, kendi aralarında kullandıkları kelimelerle, ‘‘zel derslere’’ fazlasıyla kalırdı. Pederlerin glerinin yetebileceğinden çok daha büyük bir enerjiye sahipti.

Nasıl derler, büyükler onları incite incite, öğrenciler de kendi tarzlarında bir oyun üretmişlerdi. Harry, mekânın kütüphane olmasına karar-verilen yerde birçok kez kurban olarak kullanılmıştı. Genel olarak masasının başında bulamayacağınız Kütüphane Amiri Peder Edgar, kitapları geciktiren çocuklara fazla sert davranırdı. Glnn zayıfı alt ettiği kitapların arasında, kullanılırken başı zorla yere bastırılan Harry, işte o sıralar eski kitap kokusundan nefret etmeyi öğrenmişti.

Davetsiz anıları beyninden uzaklaştırmaya alışan Harry, yalnızca ilgi çekici başlıklar gördüğünde duraksayarak Goo-de ’nin kitaplığına hızlıca bir göz attı. Goode’nin kk ama etkileyici kitaplığı, bütün bu kitaplığın içinde beceriksiz kullanıcıları büyük ihtimalle en çok lme sürüklemiş kitap serisi olan Kabuk Türevleri’ni, yazarları belli olmayan ve intihar rehberi görevi gören resimlerle rneklendirilmiş iki ince cildi, orijinal adı Sex Magick olan Seks Byleri kitabını (Fazladan K harfinin Crowley’in bu bölgedeki keşiflerine dayalı olduğunu tahmin ediyordu) ve sylenilene göre yalnızca bir nüshası bulunan ve Yedlin’in -Savonarola’nın emriyle yakılmış olan Flo-ransa’nın ocuk dahisi- küllerinde bulunduğuna inanılan (o da şu an elinde tutuyor olduğuydu) Frey-Kistiandt Dialogları’nı kapsıyordu. Harry’nin doyumsuz merakı, bu efsaneyi test etme konusundaki isteğini hafifletecek gibi değildi. Halihazırda açık olan kitabı yüzüne yaklaştırıp derin bir nefes çekti içine.

Ateş kokuyordu.

Harry'nin gözünün önüne Sam'in yüzü ve yanarken yuvalarından fırlayan gözleri gelince kitabın kapağını büyük bir hızla kapattı. Goode'nin koleksiyonuna yeterinden fazla göz attığına ikna olmuştu.

İlgisini bir raf dolusu kitaptan kaydırarak diğer duvara doğru dönünce orada birkaç sıra rafla daha karşılaştı. Goode, büyük ihtimalle burayı kolay etkilenen genç misafirleri için ayırmıştı: penis şeklinde kırmızı ve siyah mumlar, boncuklarla süslenmiş birkaç sıra rastgele dizilmiş içki -tıpalarını açtığı anda içlerinde göz yakıcı güçte likör olduğunu, bazılarının ise konyak veya viski gibi koktuğunu sezinlemişti fakat içlerinde her ne varsa Goode'nin bunları gizli içeriklerle zenginleştirdiği kesindi. Burnundan aldığı yardımla bazılarının bitkisel olduğunu anlamıştı fakat çoğu değildi. Kim bilir, Goode bu "gizli iksirlerin" içerisinde ne tür reçeteli ilaçlar karıştırmıştı: Sakinleştiriciler ya da ereksiyon problemlerini tedavi etmeye yönelik o sihirli ilaçlardan vardı belki.

Bunların büyük çoğunluğu, bu raflardaki birçok diğer içerik gibi ortadan kaldırılmak zorundaydı: küçük şişeler dolusu kokain olduklarını tahmin ettiği beyaz renkli tozlar, genç adamların yüzlerinin kesilip kafalarına iğnelendiği sıralar dolusu voodoo bebeği, ikinci sırada ise bu adamların penislerinin resimleri, bebeklerin bacak aralarına tıpkı üstteki gibi birer birer iğnelenmişti. Harry şöyle bir saydı. Carston Goode'nin haremi olarak nitelendirebileceği yirmi altı adet bebek saymıştı. Harry'nin, bu bebekleri yakmadan önce birkaç yerel uzmana danışması gerekebilirdi ki, üzerlerine resimlerinin yapıştirildiği genç adamlar buldukları yerlerde aniden yanıp küle dönüşmesinler.

Üst sıraları bitiren Harry, ortalara bakmak için eğildiğinde diz kapakları kütledi. Ev yapımı maddeleri saklamak için hava geçirmeyen kapaklarla kapatılmış büyük kavanozlar dizilmişti. Tabii bu kavanozların içindeki maddeler böğürtlen reçeli veya soğan turşusu gibi zararsız değillerdi. Büyük ihtimalle formol-dehit olduğunu düşündüğü bir solüsyonun içine konmuş ölü hayvanlar vardı içlerinde: Bazıları ürperticiydi (iki kafalı sıçan, kırmızı gözlü albino bir kurbağa) bazıları kesinlikle cinseldi (bir adet insan penisi, ağzına kadar hayalarla doldurulmuş bir adet kavanoz, ki hepsi de küçük birer pembe yumurtayı andırıyordu, kendi boğazını sarabilecek uzunlukta penisi bulunan minik bir fetus) ve bazıları da çürüyerek ya da çözülerek ne oldukları belirsiz kıkırdaklar veya kimliksiz parçalar olarak solüsyonun içerisinde yüzmekteydiler. Bunlar için de tıpkı bebeklerde olacağı gibi yerel bir uzmana danışması gerekliydi.

Tüm bu buldukları, Goode'nin büyüye olan ilgisinin birkaç çıplak misafir kabul etmekten çok daha ileride olduğunu açık kanıtıydı. Tabii ki bu ucube gösterisinden bazıları sahte ayinlere gerçeklik katmak amacıyla kullanılmış olabilirlerdi ama bu, o kitapları ve gerçek insan portreleriyle süslenmiş bebekleri açıklamıyordu.

Harry, en dipteki rafları incelemek için bu sefer dizlerinin üzerine çöktü. Orada da bir sürü kavanoz vardı fakat elini arka sıraya uzattığı an oldukça farklı bir şeye denk geldiğini anladı. Işığa doğru çıkardığında tüm yüzleri birden karmaşık altın işlemelerle kazanmış yaklaşık on santim uzunluğunda kare bir kutuyla karşılaştı.

Harry, ışığa çıkarır çıkarmaz bunun ne olduğunu anlamıştı. Goode'nin tüm koleksiyon parçaları bir araya gelse bile toplamlarından çok daha değerli ve tehlikeli bir bilmece kutusu tutmaktaydı elinde.

Harry'nin parmakları, beynini dinlemeden kutunun üzerinde dolanıyordu. Kutu, meraklı parmakların arasından bol miktarda uyarıcı yayarak Harry'nin her bir hücreğine kadar iyi hissetmesini sağladıktan sonra, verdiği bu mutluluk kaynağını bir anda geri çekerek bomboş hissetmesine sebep oldu. Kutuyu eline ilk aldığı andaki hareketlerin aynısını tekrarlamaya çalışsa da bir gram dahi fazladan bir şey alamadı. Eğer bundan daha fazla istiyorsa, tıpkı hikâyelerde duyduğu gibi kutunun bilmecesini çözmesi gerekmekteydi.

Harry, ayağa kalkarak elindeki pırıltılı alete daha yakından bakmak için raflara yaslandı. Bugün kadar bunlardan bir tanesiyle dahi karşılaşmamıştı. Bu cihazlar, Fransız tasarımcılarının adını aldıkları için Lemarchand Kutuları olarak biliniyorlardı. Tabii daha bilgili çevrelerce, gerçeğe daha uygun bir isimle çağrıldıkları da oluyordu: Ağıt Suretleri. Tüm dünyada kaç tane oldukları bilinmiyordu. Bazıları bunun gibi gizlenmişti, bazıları ise insandan insana geçerek çeşitli haylazlıklar yapmaktaydılar. Bu bilmece kutusu Cehennem'in kapılarını açıyordu, en azından hikâyesi bu şekildeydi. Bu bilmeceyi çözen insanlardan çoğu, bu kutularla tesadüfen karşılaşan masum kullardan başkaları değildi fakat tabii ki bu Cehennem ve onun Vekilleri için pek bir anlam ifade etmemekteydi. Onlara göre ruh, her zaman ruhtu.

Ağıt Sureti'nin tehlikelerini fazlasıyla iyi bilmesine rağmen Harry elindeki kutuyu göstermelik kavanozların arasına geri koymak için kendini ikna edemiyordu. Pamakuçlarını titreten o hissin, parmaklarını kutunun çevresinde bir kez daha gezdirmek istemesine izin verdi. Suret'in kendisiyle eğlendiği o kısacık temas öylesine büyük bir coşku vermişti ki, elleri sanki eski bir dostla yeniden karşılaşmışlar gibi Harry'nin talimatlarına ihtiyaç duymadan kendi iradeleriyle kutunun üzerine geziniyorlardı.

Harry, onların bu coşkulu hareketlerinden ve çıkabilecek sonuçlardan kendisini tuhaf bir uzaklıkta hissediyordu. Bu olan biteni istediği an durdurabileceğini söyleyip duruyordu kendine fakat parmaklarından ellerine, ellerinden kollarına ve oradan tüm yorgun vücuduna yayılacak bu zevkten biraz daha hissede-bilme ihtimali varken neden dursundu ki? Ortaya riskli sonuçlar çıkmadan önce bu olanlara bir dur demek için çokça zamanı olmuştu. Fakat sona ulaşmadan önce tüm eklem ve sırt ağrılarını dindiren, kasıklarına doğru bol miktarda kan pompalayan bu her derde deva ilacın verdiği zevklerden biraz daha yararlanabilirdi.

Bu içinde bulunduğu an, ne Sam'in çok da uzak olmayan anılan ne Aziz Dominic'teki aşağılamalar ne de hayaletlerle dolu geçmişi Harry'e acı veriyordu. Hepsi de tıpkı Lemarchand Kutusu'nun her bir kenarı gibi, büyük bir şablonun parçalan gibiydiler; zamanla ya daha büyük bir dizaynın içine oturarak uyum sağlayacaklar ya da zincirinden kurtulmuş tüm o düşünceler Harry'nin aklını çeceklerdi. Kutunun ani titremesi sonucu, ellerinin arasındaki gücün doğasına daha fazla adapte olabilmek için kendini zorladı. Kutunun kendisini gizlediğinin farkındaydı -karanlık amacıyla zevk ve tatmin hediyeleri arasına bir perde çekmişti.

Koy şunu yerine, dedi kendine. Ancak vücudu o kadar uzun süre zevkten mahrum kalmıştı ki, (içindeki Calvinist dürtü, bir gün başlayacağını bildiği o savaş gerçekten başladığı zaman, kendisini zayıf düşürebileceğine inandığı zevk düşkünlüğüyle alakalı her şeyden kendisini uzak tutması gerektiğini dikte ediyordu ona) bu parmak oyunu onu yürümekte obsesif bir inatla ısrar ettiği o daracık yoldan kaydırarak bir anda baştan çıkarmıştı.

Uzun lafın kısası, kutuyu yerine geri koymak yerine, büyük bir duyarlılıkla incelemeye devam etmişti. Kutu, parmaklarına o kadar kolayca teslim olmuştu ki, bu içinde uyanan şüpheyi tetikliyordu. Harry'ye iç organlarını kolayca gösteren kutunun içerisi de tıpkı duş yüzeyi gibi karmakarışıktı. Parmaklarının artık yanlış hareket etme gibi bir ihtimalleri yoktu. Kayıyorlar, bastırıyorlar, vuruyorlardı ve aldığı her bir uyarıda gösterişli bir hareketle cevap veriyordu kutu: İçeride tohumlanıp tomurcuklanan iç labirentinden daha çok parça göstermek için oradan buradan açılıp duruyordu.

Eğer aniden çevresini sararak heyecandan oluşan tüm terini soğuk bir denize çeviren buz gibi bir hava dalgası çevresini sarmalamasaydı, elindeki şeyin aldatmacaları arasında kaybolup gitmek üzereydi. Büyü hızla bozulmuş ve parmakları -bu sefer kendi iradesiyle hareket ettirdiği parmakları- kutuyu kendi ayaklarının dibine düşürmüşlerdi. Sanki çok daha büyük ve ağır bir şey yere düşmüşçesine akıl almaz gürültüde bir ses çıkmıştı düştüğü yerden. String Yart geri dönmüştü.

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi Harry.

Harry'yi hayrete düşüren bir cevap almıştı bu tepkisine ve üst raftan iki kavanoz kayarak yere düşerek parçalara ayrılmışlardı. Hayaletin varlığı Harry'nin etrafını o kadar soğutmuştu ki dişleri birbirine çarpıyordu.

“Yararı. Yok. Yart,” dedi rahatsızlığı sesinden belli olan Harry.

Soğuk hava dağıldı. Yart, Harry'nin talimatına yerde kırılmış kavanozların ve onların içindeki çürük şeylerin arasında parıl parıl bir vaziyette duran Ağıt Sureti'nden daha çok dinlemiş olacak ki, küpün oldu yerden bayağı bir tıkırtı sesi çıktı.

“Ne ...?” dedi Harry.

Bu, Harry'nin ilgisini kutuya çekmeye çalışan Goode'ydi. Kutuyu ellerinin arasından bırakmış olsa bile, bu lanet şey bilmeceyi kendi kendine çözmeyi kendine görev bilmişti. Harry'nin kutuyla ilgili bilgisi dahilinde olmayan bir gelişmeydi bu. Bu kutuyla ilgili nereye bakarsa baksın, baktığı her yerde yazdığına göre her kim bilmeceyi çözerse, onun kendi ölüm anlaşmasını imzalayacağı anlatılıyordu.

“Bu şeyler kendi kendilerini çözemezler, değil mi?” diye sordu boşluğa.

Küçük şişelerden birkaç titreyerek birbirlerine çarpmaya başladı.

“Ne dediğinden emin olmadığım bu cevap da neydi?” dedi Harry.

Hayalet, kitapların arkasına geçerek her üç-dört kitaptan birini aşağı itelemeye başladı.

“Bana anlatmak istediğin şey her ne ise-”

Harry cümlesini bitirmeden durmak zorunda kaldı çünkü sorusuna cevap almak üzereydi. Ve cevap olumluydu. Kutu gerçekten kendi kendini çözebiliyordu. İç kısmından çeşitli parçalar kayarak yerdeki kutuyu havaya itiyorlardı. İçeriden çıkan parçalar asimetric bir yapıya sahip olduklarından

dolayı, kutunun yana yuvarlanmasına sebep oluyorlardı. Artık öz-çö-zümlemesine ışık tutacak bir sonraki hareket için tüm odayı etkisi altına almıştı: Tepe yüzeyinden ayrılan üç parça, kesilmiş süt kokan belli' belirsiz fakat fark edilir bir kokuyu taşıyan bir çeşit enerji dalgasının etrafa yayılmasına neden olmuştu.

Kutunun manevraları gittikçe hızlanmaya başlayınca bu performansla tanık olan Harry tüm bu olan bitenin bir son bulması gerektiğine karar verdi. Ayağını kutuyu kırma amacıyla havaya kaldırarak hızla yere geri indirse de, başaramadı. Kilosu buna yetersiz kaldığından değildi bu başarısızlık; kutu, Harry'nin hesaba katmadığı bir savunma mekanizması oluşturmuştu ve yerdeki bu şeyi ezmesine bir santim kala, tıpkı ıslak zemine basan kauçuk bir ayakkabı tabanı gibi kutunun üzerinden kayıvermişti ayağı. Yapmak istediği şeyi tekrar tekrar denese de hiçbir sonuç alamadı.

“Bu kötü oldu,” dedi hissettiği paniği pek belli etmeyen sesiyle.

Yapabilecek tek şey, bu yemi ayarlayan balıkçılar buraya gelip avlanmaya başlamadan önce mekânı terk etmektir. Kendi bilmesini hâlâ çözmeye çalışan kutunun üzerinden atladı. Bu, Cehennem kapısının henüz açılmamış olduğuna delaletti Harry'e göre. Daha bu düşüncesinin rahatlığını hissedemeden girmiş olduğu küçük geçitin duvarları titremeye başladı. Başta hafif hafif başlayan titreme, saniyeler içinde her yeri zangır zangır darbelerle kaplamıştı. Goode'nin hayaleti tarafından aşağı itilmekten kurtulan diğer bütün şeyler birer birer devriliyorlardı: Küçük büyük kitaplar, göstermelik kavanozlar ve ölü adamın koleksiyonundaki diğer bütün zırvalıklar yerdeydi artık.

Rafların tutturulduğu duvarlardan tavana kadar her yer çatlamış, aralarından kör edici bir ışık sızmaya başlamıştı. Harry, tecrübelerine dayanarak bu ışığın ve getireceği arkadaşın ne olduğunun farkındaydı. Yoldan geçen normal biri ışığı mavi olarak görürdü büyük ihtimalle, fakat bu ayrıntıdan uzak bir tabir olurdu. Bu, acının ve umutsuzluğun rengi olan soluk bela rengiydi.

Harry'nin şu an GK'sına dikkat vermesine gerek yoktu, çünkü Caz'ın yaptığı her bir dövme, şu an orada bulunmaması gerektiğini anlatmak için seyirip duruyordu. Dövmelerin uyarısını dinlemeye karar veren Harry, çıkış kapısına ulaşabilmek için raflardan düşen her şeyi tekmelerle kenara iterek ilerledi. Bunu yaparken içindeki merakı yenildi ve gitgide büyüyen çatlakların ardına bakmak için o tarafa döndü.

- [Duvardaki boşluk en az kırk beş santim büyüklüğünd](#)
- [Harry omuz silkti. “Hayır. Bunun için neden bu zam](#)
- [Bu işareti yarattığın kendini ölüme hazırlıyor oluş](#)
- [Yara izlerinden oluşan bir yama koleksiyonunu andı](#)
- [3H](#)

1

Çivi Kafâ (çn)

Duvardaki boşluk en az kırk beş santim büyüklüğündeydi ve genişlemeye devam ediyordu. Olduğu geçite yaklaşmakta olan o davetsiz korkunç şeyden ufacık bir parça görüp Nor-ma'ya duymayı umduğundan daha ilginç bir şeyler anlatabilmek istiyordu.

Fakat onu şaşırtan, biraz da hayal kırıklığına uğratan manzaranın içerisinde iblis falan olmamasıydı. Duvardaki hareket halindeki çatlaklardan görebildiği şey boş bir araziydi. Diğer çatlakların ardına da şöyle bir göz gezdirse de, yine görebildiği tek şeyin soğuk, ölü bir ışık ve önünde boylu boyunca uzanan ıssız bir arazi olduğuydu. Esen sert rüzgâr, yerdeki çer çöpü uçurmaktaydı -cehennemle alakasız naylon poşetler, pis kâğıtların ve kahverengi toz tabakasının uçuştuğu bir savaş alanına benziyordu.

Yere gelişigüzel döşenmiş kaldırım taşları ve bir zamanlar dikildikleri yerde ne tür binalar durduğunu ancak talimin edebileceği moloz yığınları uzanıyordu önünde. Biraz daha ötedeki gri duman azıcık dağılınca, o bölgedeki tüm binaların bomblardan mucizevi bir şekilde kurtulmuş olduklarını, yerle bir olan diğer tüm yapıların aksine dimdik durduklarını fark etti. Önceden bu hallerinden daha da güzel olduklarını bilmesi, onu şaşırtmıştı. Eski Avrupa şehirlerinden kalan zarif binaları andırıyorlardı.

Duvardaki boşluk, geniş bir kapıya doğru açılmıştı. Har-ry, ne yaptığının bilincinde bile olmadan kapıya doğru bir-iki adım ilerledi. Her gün herkesin Çukur'a göz gezdirme şansı olmuyordu sonuçta. Bu fırsattan yararlanabileceği kadar yararlanmayı düşünüyordu. Ama manzarayı anlamaya yönelik açlığı yüzünden ayaklarına bakmayı unutmuştu.

Dibinin gri-sarı bir sisle örtüldüğü, yerden yüksekte duran dik ve taştan bir basamağın üzerinde duruyordu. Sis içerisinden çıkan bir de suret vardı. Uzuvarları sıska, göbeği sarkık, göğüs kaslarını sarmalayan yağlar gelişmemiş birer göğse benzeyen çıplak bir adamdı bu suret. Fakat Harry'nin şaşkın bakışlarının hedefi, olan şey, adamın kafasıydı. Adam, korkunç bir deneyin kurbanıydı ve bu deneyin sonuçları o kadar korkunç bir hal almıştı ki, hââa yaşıyor olması Harry'yi asıl şaşırtan olaydı.

Adamın kafatası, başının en tepesinden boynuna kadar, bumunu, ağzını ve çenesini ortadan ikiye ayıracak şekilde testereyle doğranmıştı, yüzündeki kalan tek organı, ağzının sol tarafından sarkan diliydi. Kemik ve kasları kendi doğal pozisyonlarına geri dönmekten alıkoymak adına, ortalama on santim boyundaki paslı bir çubukla, kafadaki boşluğun ortasına sabitlenmişti.

Demir çubuk, iki parçayı ayrı tutmaktan fazlasını yapıyordu -tasarımındaki küçük bir numaranın yardımıyla- adamın yüzünün iki tarafını kırk beş derecelik açılarla duruş pozisyonlarından çıkararak, gözlerinin bakış yönlerini değiştirmişti aynı zamanda. Bu zalim ameliyat adama sürüngenimsi bir görüntü kazandırarak iki ayrı yöne bakan gözlerinin kendisine kazandırdığı dezavantaj yüzünden, Harry'ye doğru attığı her adımda bakışlarını onun üzerinde odaklayabilmesi için başını bir o yana, bir bu yana çevirmek zorunda kalmasına neden olmuştu.

Normal bir insanın anatomisi ve ruh sağlığının böylesine gaddarca bir yeniden yapılandırmaya maruz kalarak normal fonksiyonlarını sürdürmeye devam edebilmesi, aklın kavrama yetisinin çok ötesinde bir olguydu. Fakat tüm bunlara rağmen hayatta kalan adam, daha vücudunda sayısız bölgenin doğranmış, tıraşlanmış, dövülmüş ve dikilmiş olmasına aldırmadan, sanki kendisi bu şekilde doğmuş

gibi Harry'ye doğru giden basamakları acı veren bir kolaylıkla aşıyordu.

“Ye ayrılma zamanı,” dedi Harry, daha merakının yarısını bile giderememiş olmasına rağmen.

Kapıyı nasıl mühürleyeceğini biliyordu, büyüü geleneksel yollarla tersine çevirmeyi farz etmek -bu bağı ilk başta oluşturan kutuyu geri kapatmak- olası değildi. Fazla hazırlık gerektirmeyen üç parça büyüden birini -Büyücülerin Es-ler olarak kısalttığı Evrensel Sözler'den biri- kullanacaktı.

Kısımlara ayrılmış adam ilerlemekte olduğu basamakları birer ikişer çıkmaya devam ederken insanın içine işleyen bir ses sisin arasından yükseliverdi.

“Felixson. Acele et.”

Paramparça adam donakaldı.

Sonunda, bu ağır yaralı şeyin arkasındaki mantık kendini gösterebilmişti. Bu şey burada tek başına değildi. Yükselişini hızlandırdıkça neye benzediği daha da netleşmekte olan kendinden daha büyük bir gücün yetisi altındaydı. Bu şey, Senobit adındaki cehennem rahip ve rahibelerin siyah cüppelerinden giymiş bir erkekti.

Fakat bu, ruhları yakalama işini sürdüren herhangi bir Se-nobit değildi. Bu, üç meleğin ismini doğru düzgün bilmeyen kişilerin bile tanıdığı, Cehennem tapınağının bilinen bir figürüdü. Birisi onun için kısa sürede popülerleşen takma bir ad bile bulmuştu. Harry'nin aşağılayıcı olduğu kadar doğruluğunu da görebildiği bir isim olan Pinhead ismini bulmuşlardı bu şey için. Satranç tahtasını andıran titizlikle işlenmiş kanallar, çevreleri pek belirginleştirilmemiş ama hasta etine itinayla kazınmış kareler ve o kazınmış çizgilerin kesişme noktalarının her birine çakılmış, kendisine verilen takma adın esinlendiği çivilerin (iğne olmasa da iri çivilerden oluşan) kemiğe ve beyne bir bir çakıldığı noktalar vardı.

Harry, yapmış olduğu bu teşhisin ve geçirdiği şokun onu bir anlıktan fazla ele geçirmesine izin vermedi. Dar ve karmaşık odaya doğru birkaç geri adım attıktan sonra, Evrensel Sözler'i mırıldandı.

“Emat. Thel. Mani. Fiedoth. Uunadar.”

Şeytani Cehennem Rahibi bu sözleri duyar duymaz kendi yaratığına şu sözleri bağırdı:

“Yakala şunu, Felixson! Acele et!”

Harry'nin söylediği sözler, bu dünyayla Cehennem arasındaki duvarların yeniden örülme işlemini çoktan başlatmışlardı bile.

Fakat parça adam Felixson, sözlerden daha hızlı davranmıştı. Daha merdivenlerin en üst basamağına varmadan kapanan deliğe doğru atlayarak araya örülen duvarı yırttı ve kendisini dışarı çekmeye başladı. Harry, gri odaya doğru biraz daha geri çekildi. Fakat Harry'nin sahip olduğu sayısız merak katmanından bir tanesi, içini kemirmekte olan o ürkütücü merak, dışarı adımını atar atmaz asıl amacını unutmuş olan Felixson adındaki bu yaratığa daha yakından bakmak için onu bu küçük odayı terk etmekten alıkoydu. İğrenç kafasını oraya buraya döndürerek Goode'nin kitaplığından kalan

kalıntıları inceleyen bu yarık adamı izlemeye devam etti.

Ardından, Harry'yi de şaşırtarak yarık damağının el verdi-ğince bir şeyler söyledi Felixson.

“Kiçapflarğğ...” dedi tükürükler saçarak.

Hareketlerine bir nevi sevecenlik işlemiş olan bu şey, şöyle bir eğilerek yüzünün iki tarafıyla da gülümsedi.

“Kitaplar mı?” diye sordu Harry, Carston Goode'nin gizli kitaplığından arda kalan çer çöpün içinde gezinen Felixson'a.

Sesi, yarattığı dalgınlığından uyandırmaya yetecek güçte çıkmıştı. Sevgiyle incelediği kitabı elinden düşürerek Harry'nin olduğu tarafa baktı.

“Şen! Duğ oğda!” dedi Felixson.

Harry başını iki yana salladı.

“Hayır.”

Felixson'la arasında duran kitaplığı tüm gücüyle ona doğru itebilmek için elini kitaplığın arkasına kaydırıldı. Oda, kitaplığın boylu boyunca düşebilmesi için fazla küçüktü. Üst rafları karşı duvardakilere çarpınca içinde kalan son kitapları da yere düşürdü.

Kitaplık düşerken Harry duvardaki kapıya abanarak gri odanın dışına attı kendini. Ardında ise, kapıya ilerlemeye çalışan Felixson'ın parçalara ayırmakta olduğu tahtaların çatırtıları duyulmaktaydı. Arkasını dönen Harry, çıktığı kapıyı çarparak kapattı. Otomatik kilitlenen kapıdan geriye, yeniden sade bir duvar ilüzyonu kalmıştı. O şekilde fazla durmadı tabii. İnsanüstü bir güçle donatıldığı anlaşılan Felixson, Harry'nin kapattığı kapıya büyük bir güçle vurunca kapı bağlandığı menteşeleri havada uçurarak yeniden açıldı.

“Öleceksin deçekçifl” dedi küçük odadan dışarı fırlayan Felixson. Harry daha Felixson'm kendi mesleği hakkındaki bilgisini sorgulamaya zaman bulamadan, dar odanın içerisinden ani bir ışık patlaması, içerideki tüm karışıklığı aydınlatarak yükseldi. Kancalı bir zincir dar odanın içerisinden büyük bir hızla ve sesle Harry'nin üzerine doğru ışık gösterisini noktalarcası-na uçarak dedektife bir darbe indirdi. Felixson'un buna tepkisi ise, kendini korumak için ani bir hareketle yere yığılmak oldu. O sırada, Caz'ın sonradan eklediği bir dövme (“çünkü” demişti Caz bunu işlemeyen önce, “bunu sonuna kadar hak ettin adamım”) yaklaşan haberleri tartışmasız yorumuyla nakletmek için deli gibi kaşınıyordu: Bu bir ölüm tehdidi.

Ancak kancanın hedefinde Harry yoktu. Hedef, arkadasında duran kapıydı ve zincirler kapının etrafına fark edilir bir güçle sarıldılar. Kapı tüm hızıyla çarpar çarpmaz zincirin ucundaki kanca benekli kapı koluna doğru yöneldi ve etrafına birkaç kez dolandı. En sonunda merakının önüne geçen panikle beraber Harry kapıya doğru koşarak kapı kolunu zorlamaya karar verdi. Tam kapıyı birkaç santim zar zor aralamıştı ki, boynundan gelen felç edici bir acıyla beraber vücuduna yayılan ter dalgasını hissetti; acı, omzunda ikiye ayrılarak göğsüne ve sırtına doğru iki yönden iniyordu.

Gözle görülmeyen bir kanca tarafından delinmişti ama Harry buna aldırış etmemeye çalıştı ve kapıyı tüm gücüyle çekiştirmeye devam ederken buradan dışarı çıktığında daha güçlü hissedeceğini bildiği acıyla dişlerini sıkıyordu. Ağzından çıkan birkaç küfürün ardından kapıya daha da asılan Harry'nin omzundaki kanca, iyice derine inerken kancanın bağlı olduğu zincirler onu sarmaladı ve Harry'yi tutunduğu umutlardan ve kapıdan oldukça uzağa sürükleyerek geri çekti.

“Koşmaya zahmet etme, Hrnny D'Amour,” dedi Senobit, Hmy'yi zincirlerden kurtarıırken. “Gidecek bir yerin kalmadı çünkü.” “Sen ... benim adımlı nasıl biliyorsun?” dedi Harty.

“Sen de şüphesiz ki benimkini biliyorsun. Söyle bakalım, Harty D'Amour, bu sıradan yaşamının rahatlıklarını bir kenara bırakmanı sağlayacak ne fısıltılar çalındı kulağına, ki yaşam derken Cehennem'le olan savaşınla meşguliyetinden bahsediyorum...”

“Yanlış Harty D'Amour'la uğraştığını düşünüyorum.”

“Bu alçakgönüllülüğün midemi bulandırdı. Hâlâ yapabilecek nefese sahipken azıcık kibirli davran. Sen Harry D'A-mour'sun: Cehennem'in belası, özel dedektif.”

“Bana daha çok o çiviler kafadaki beyinle gereğinden biraz fazla temas kurmuşlar gibi geldi.”

“Sen müthiş bir klişesin. Ve yine de, oldukça fazla hak edilmemiş pisliğin içme ümit tohumları bırakmışsın. Tüm beklentilerin aksine bu tohumlar büyümüş, filizlenerek yayılmış ve hayatta kalabilme ihtimallerinin en az olduğu yerlerde senin lanetli ve umutsuz şeylere olan lütfunun gücünü daha da artırmışlar. Benim şu an burada söndümiem gereken o lütfü.” Senobit'in sol eliyle küçük bir hareket yapmasıyla kapının oradan bir kancalı zincir daha geldi ve bu seferki darbesini vur-

madan önce kitapların üzerinde yılan gibi kıvrılarak son anda D'Amour'un göğsüne saplanıverdi. Harry, Caz'ın göğsüne işlemiş olduğu iç içe geçmiş karmaşık tılsımların sarsıldığını hissedince göğsüne saplı kanca o kadar büyük bir güçle karşı duvara doğru geri savruldu ki, kancası duvar sıvasının içerisinde kayboldu.

“İlham verici,” dedi Senobit. “Daha başka neler öğrendin?” “Beni o zavallı pislik gibi görünmekten kurtarmaya yetecek şeyler olduğunu ümit ediyorum,” diye cevapladı D'Amour saygılı bir şekilde bekleyen Felixson'u kastederek.

“Görüntü aldatıcıdır. Bunu bilmen gerek. Kendi dünyanın en bilinen büyücülerinden birinin huzurundasın.”

“Ne -” Bu sözler D'Amour'un anılarından birinin üzerinde büyük bir etki yarattı. Son birkaç yıl içinde, dünyanın en güçlü büyücülerini sistematik ve ayinsel yollarla katledilmişlerdi. Kimse nedenini bilmiyordu. Tıpkı işini yaparkenki kadar büyük bir dikkatle parçaları bir araya getirmeye başlamıştı Harry.

“Felixson?” dedi. “Bu ismi biliyorum. Bu... Theodore Fe-lixson mu?”

“Yüksek Çember'in sonuncusu.”

“Ne olmuş buna böyle?”

“Kendisinin canını bağışladım.”

“Kurtuluş böyle mi oluyor? Ben almayayım.”

“Savaş, anlamları değişen diplomaların sürüp gitmesidir.” “Savaş? Kime karşı? Bir avuç şımarık büyücüye mi?” “Belki cevabını alacaksın. Belki değil. Kutuyu açarak yemini boşa harcamadığın için teşekkür ederim.”

“Yem mi? Bu şey lanet bir tezgâh mıydı?” “Onurlanmalısın. Seni geriye kalan haşerelerden neyin ayırıyor olduğunu göremesem de, ünün senden önde ilerliyor. Bir

test teklifim var. Felixson’u senden kurtulması için burada bırakacağım. Eğer görevinde başarılı olamazsa asla reddedeme-yeceğin bir teklif sunmak için geri geleceğim.”

Cehennem Rahibi ayrılmak için arkasını döndü.

“Bu sakat yığınla mı savaşmamı istiyorsun?”

“Dediğim gibi, görüntü aldatıcıdır.”

Bu son sözünün ardından kemerinden bir bıçak ve bir adet kanca çıkartan Senobit, bunları Felixson’un ayaklarının dibine doğru fırlattı. Felixson hiç beklemeden ayağının dibindekileri kapıverdi. Basit samimiyetinin daha da grotesk hale getirdiği haylaz bir gülümseme oluştu yarık suratında.

“Kanja!” diye heyecanla titredi Carston Goode’nin gizli kitaplığına doğru yönelmiş olan Senobit’e doğru bakarak. “Şen hiş... kanja ...” kurmaya çalıştığı kelimeleri sarfederken zorlanıyordu, “..vermejdin.”

“Kazanana daha da büyük hediyelerim var.”

Uzaktan şimşek sesine benzer bir gürültü koptu. Sonunda Harry’nin Cehennem Rahibi olduğunu hissettiği şey gitmişti.

“Demek ikimiz kalakaldık,” dedi Harry ve daha Felixson ilk hareketini yapmadan silahını çıkararak yaratığın göğsüne iki el ateş etti. Vücutunda gözle görülür delikler açan mermiler Felixson’u öldürememişti; Felixson bu gelişmeye iki dudağıyla gerçekleştirdiği kibirli gülümsemesiyle yanıt verdi. “Apftal Da Mor. Felixson ölmez. Aşla!”

“Bunu çok iyi bir şeymiş gibi söyledin.”

“En iyişi!”

“Çok yanılıyorsun,” dedi D’Amour.

“Öl. Kim yanılıyor gğörürşün,” dedi Felixson elindeki kancayı Harry’ye yaklaşırken kırbaç gibi havada sallayarak. Parmağıyla Harry’yi işaret eden Felixson, anlaşılmaz kelimelerle kancaya bir şeyler söyledi. Felixson’un ellerinden Harry’e doğru uçan kanca, yumuşak etinde kesikler açarak kasık bölgesinden girdi ve başka bir bölgeden çıkararak bir taşla iki kuş vurmuş oldu.

Harry acı içinde inlemeye başladı.

Kancayı tekrardan sallayan Felixson, bu sefer de Harry’nin kalça kısmını yırttı. Her seferinde kendisine geri dönen kancayı tekrar tekrar sallıyordu. Kanca bu sefer diğer kasığından yakaladı Harry’yi.

“İyi,” diye tepki verdi olanlara Felixson. “Bir tsane daha ve küşük Da Mor’a bvay bvay.”

Felixson’un bu hadım haberine tepki vermek için çok az zamanı vardı Harry’nin. Koridor tarafındaki kapıya kaymıştı dikkati. Sanki ardında izdiham içinde hayvanlar varmış, kapıyı tüm güçleriyle zorluyorlarmış gibi vahşiçe titremekteydi.

“Ne bu?” diye sordu ilgisi tıpkı Harry gibi kapıya kaymış olan Felixson.

“Hiçbir... tahminim yok,” diy ■ yanıtladı bilincini kaybetmemeye çalışan Harry.

Kapı aldığı darbelere daha fazla dayanabilecek gibi değildi. Mentşelerinin ve kilit kısmının etrafındaki tahtalar üzerlerindeki boyayı fırlatarak çatırdıyorlardı.

“Kim orada?” dedi Felixson. “Gel. Gel de Da Mor’u öld-züreyim.”

Felixson hırslayarak Harry’nin kalçasındaki kancayı tek bir temiz harekette kendisine çekti. Kulak cırmalayan bir böğürtüyle bağırarak D’Amour’un boynundaki damarlar acının etkisiyle kabarmışlardı.

“Bak!” diye çığlık attı Felixson elindeki kan damlatan kancayı büyük bir şeflcate okşarken.

Üçüncü kez anlaşılmaz kelime yığınlarını ard arda sıralayan Felixson, elindeki kancalı zinciri, tıpkı aheste aheste sürünen tembel bir kobra misali, ilerlemesi için elinden bırakarak Harry’nin kasık kısmına doğru yönlendirdi. Bir grup seksüel içerikli resim, Harry’nin yaşadığı korkuyu delip geçerek kafasında dönmeye başladı: Piper ve Freddie ile birlikte Aziz Do-minic’in spor salonunda mastürbasyon yapmaları, New York’a giden gece otobüsünde becerdiği kız (adı Janet miydi yoksa Janice mi) ve Harry’ye değerinin iki katını önererek biraz daha günah işlemek üzerine olan isteklerini açıkça belli eden evli kadınlar. Erkekliğinin olduğu bölgeye yavaş yavaş ilerleyen alet, yaptığı işi devam ettirirken aklından geçen şeylerdi bunlar.

Ve ardından, Harry’ye belirli bir mesafeye kadar yaklaşmış olan alet, tek bir uyarı dahi vermeden saldırıya geçti. Harry, bu şeyin onu hadım etmesini öylece durup izlemeyecekti. Kanca tam da pantolonunun olduğu bölgeye bir-iki santim uzaklığa kadar yaklaşmışken sağ eliyle uzanarak kancayı, sol eliyle ise kancanın bağlı olduğu zinciri kavrayıverdi. Zincir, Harry’den kurtulmak için deli gibi sallanmaya başladı.

“Apftal!” diye bağırdı Felixson. “Kötü yaptın!”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Felison’a Harry. “Kıç yalayıcı ahmak!”

“Da Mor’u öldür!” diye bağırdı Felixson kıvrımlı zincire

doğru.

Harry’nin terli elleri, üzerindeki kanın kabuk tuttuğu zincirin üzerinde olan hâkimiyetlerini kaybediyordu. Birkaç saniye içinde başladığı işi bitirecekti. Terden mahvolan elleri, her

saniye güçlerini kaybederken kanca, Harry’nin kasık kısmına daha da yaklaşıyordu. Hadım, eli kulağındaydı. Harry, kafasının içinde penisinin derinine işleyecek kancanın yapabileceklerini kestirmeye çalışıyordu.

Kalan son gücüyle zincire asılırken inliyordu ki tam o sırada kapı, içeri girmek isteyen misafirin isteğine daha fazla karşı koyamadı. Zorlanan kilit havaya uçunca kapı yan tarafa o kadar büyük bir kuvvetle çarparak açıldı ki, çarptığı duvarın sıvaları dolu yağmurunu andırırcasına dört bir yana dağılarak etrafı toz içinde bıraktı. Harry, yüzüne çarpan buz gibi havanın soğukluğunu hissetti. Arkadaşı String Yart, mühürlü kapıyı aşarak bir kez daha kendisini ziyarete gelmişti. Fakat bu sefer Yart’ın tek başına olmadığını hissetti Harry.

Ne yazık ki kapının açılışı, kasabın kancasını amacından alıkoymamıştı. Hâlâ Harry’nin kasık kısmını oyup çıkarma derdindeydi ve Harry’nin zincire sımsıkı sanlan elleri bile olan bitene karşı gelemiyordu. Harry, elinin etrafında ruhun soğuk varlığını ferahlatıcı esintisiyle birlikte hissetti. Hissettiği serinlik, ellerindeki teri soğutarak tükenen enerjisinin yenilenmesini sağladı. Kasığının dibindeki yılanımsı zinciri rahat on beş santim kendinden uzaklaştırarak kancayı yere fırlatıp dizinin altında sağlama aldı.

“Al bakalım, lanet olası!” dedi.

vırmaya devam eden zincirin yeni mekânından pek mutlu olmadığı açıktı. Harry’nin ağırlığı altında ezilirken bile sokulduğu yerden kurtulmak için delicesine hareket diyordu ve Harry’nin de farkında olduğu üzere kasıklarından gelen kan kısa süre içinde yeniden topladığı azıcık enerjiyi tekrardan sıfırlayacaktı. Fakat hayaletlerin varlığı onu sakinleştirerek rahatlamasını sağladı. Bu savaşta artık tek başına değildi. Müttefikleri vardı, sadece onları göremiyordu. Ancak sonra her ne olursa, Felixson’un onları görebildiğini fark etti. Adamın göz yuvaları bir anda içeri kaçtı, yarık kafasını önce sol omzuna, ardından sağ omzuna doğru yatırdı, yeni düşmanlarının güçlerini ölçebilmek adına o an dikildiği yerde kıpırdanıp dururken bir yandan da onlarla konuşuyordu.

“Felixşon şizi yakalayıp yedzirejek!” Etrafında uçuşan hayaletlerden bir tanesini yakalayabilmek adına ellerini havada sallayarak lanetler veya büyü sözler mırıldanıyor ya da her ikisini aynı anda yapıyordu.

Emir aldığı kişinin dikkati başka şeye kayınca kanca da üzerindeki gücü kaybederek hareket kabiliyetini yitirdi. Harry, büyük bir dikkatle dizini kaldırarak yerdeki şeyi eline aldı. Hareket ettikçe vücuduna doluşan adrenalinin verdiği şokun et-kilis azalmaya ve baş dönmesi geri gelmeye başladı. Bu sefer, bilincini sağlıklı bir halde toparlayamayacağından korkmaktaydı. Bu endişesini hisseden

soğuk ruhlardan biri, yardıma gelerek etrafını ruhani bir balsamla çevirdi.

Hissettiği acı tamamen yok olmasa da, yardıma gelen ruh onu bulunduğu durumdan uzaklaştırarak ruhunun daha önce hiç bulunmadığı bir odasına girdi. Esrarengiz bir havası vardı bu yerin ve acının yordduğu bedenini büyülemek için birçok küçük oyunla doluydu.

Tüm bu olanların ardından, içindeki varlık onunla konuşmaya başladı. Harry, onun hazır ol dediğini duydu ve daha duyduğu şeyin son hecesi kendi içinde yankılanırken bu güzel kokulu rüyadan uyanarak Felixson'la beraber olduğu odaya geri döndü; ki inanılmaz şiddetli bir kafayı sıyırma evresi içindeydi Felixson. Karşı duvardaki bir şeye saldırıp durmaktaydı. Görünmeyen kurbandan yüksek volümlü bir çığlık yükseldi.

“Şöyle o ölü arkadaşlarına!” dedi Felixson sinirinden kelimelerini toparlayamayarak. “Şöyle onlara şenin ggghibi ölüler. Felixson'ın ağıjlarma edejeğini şöyle! Cehennem'in işine burun sokmak mı? Aşla! Duydunuz mu? Şöyle!” Parmaklarını boş havaya doğru sallarken sesinin oktavını yükseltti. “Ben şöyleyejeğini duymuyorum!”

Harry hayaletleri göremiyor olsa bile, nasıl tahrik ettiklerini hissedebiliyordu. Felixson'un emirleri onları daha da kızdırıyor gibiydi. Bütün oda sallanmaya, eski raflar kendilerini ileri geri atarlarken her duvara çarpışlarında duvar sıvasında yeni çatlaklar açmaya başladılar.

Harry, müttefikleri tavandan birkaç parçayı yerlerinden çıkartıp ortalığa yayılan bir toz bulutu oluşturduklarında, onları gördüğünü, tam olarak onları olmasa da belli belirsiz silüetle-rini fark edebildiğini anladı. Tavan sıvasını zikzaklarla yaran çatlaklar hızla büyümeye devam ediyordu. Çıplak ampul ileri geri sallanırken Felixson'ın gölgesinin kaynağından daha fazla tepinmesine sebebiyet veriyordu. Bu mekânı Felixson'la beraber yok etme istekleri apaçık ortadaydı. Odayı resmen ikiye ayırmak için uğraştıkları belliydi. Sıva tozu, odanın içerisinde beyaz bir sis misali yoğunlaşmıştı.

Felixson bakışlarını tekrar Harry'e kaydırdı.

“Harry Da Mor'u suçluyorum. Ödeyecek!”

Felixson zincire doğru uzanırken alçı tozları hayaletlerden biri tarafından kenara süpürülüyordu ve tam o anda ters yönden gelen ikinci bir hayaletin ilkinin bulunduğu yerden geçerek zinciri ortadan ikiye bölüşünü gördü Harry. Zincir, tam da iki hayaletin kesiştiği bölgede büyük bir darbe alarak bölününce ortaya, kancanın ucunda boş boş sallanmakta olan yaklaşık otuz-kırk santimlik bir zincir yığını manzarası çıktı. Darbe, Felixson'un kaşında yeni bir yara açmıştı. Büyücü bu ani atılıma hazır değildi. Ağzından küfürler saçarken sağ gözünün üzerine damlayan kanı sildi.

Sonra, deminki iki hayalet, bu sefer zincir kalıntılarının üzerine değil de, doğrudan onları tutan elin üzerine doğru ilerlediler. Daha Felixson olan biteni anlayıp zinciri elinden bırakmadan ikisi de tam elin olduğu noktada buluşmuşlardı bile. İstedikleri noktaya ulaştıklarında ortada et, kemik ve metal parçalarını havada uçuşturan bir patlama yaşandı. Yaralı ve kolsuz bırakılmış Felixson bir köşeye yığılırken hayaletler, Carston Goode'nin bu günah mağarasını yerle bir etme işini görev bildiklerini sergilemeye devam ettiler. Harry'nin müttefikleri yapının temellerini salladıkça tüm mekân yerle bir

olmaya bir adım daha yaklaştı. Odanın ortasında çıplak ampul kör edici bir parlaklıkla alev alarak patladı.

Harry gitme zamanının geldiğini anlamıştı. Kapıya yaklaşık iki adım mesafeye kadar yaklaşmışken Caz'ın sırtına işlemiş olduğu mühürlerden biri tüm vücuduna yayılacak bir işaretle uyardı Harry'yi. Kanlı dişlerini gösterecek kadar geriye çekilmiş dudaklarıyla yaklaşan Felixson'un önünden kendini son anda kenara atabildi bu uyarı sayesinde. Felixson'un dişleri, Harry'nin başının iki saniye önce durduğu noktada birbirine kenetlenirken, artık önünde sadece boşluk olan Felixson hızını alamayarak kapının yanındaki duvara yuvarlandı.

Harry, Felixson'un tekrar peşine düşmesini sağlayacak ikinci bir şansa yol vermeyerek kendini kapıdan dışarı fırlattı ve koridoru hızla geçti. Hayaletler ise çıldırmış gibi her yere çarpmaya devam ediyor, görünmeyen çekiçler gibi oraya buraya tosluyorlardı. Artık duvarların bütün alçıları dökülmüş, arkadaki tahta iskeletleri görünmeye başlamıştı. Koridorun diğer ucundan gelen ses, merdivenlerin de tıpkı duvarlar gibi büyük bir zevkle indirildiğinin sinyallerini vermekteydi. Fakat uçuşan alçı tozu, Harry'nin otuz santimden ilerisini görmesini engelleyecek yoğunluğa ulaşmıştı artık. İleriden gelen yıkım seslerine rağmen geriye başka bir şansı kalmamıştı, başlattığı kaçıışı ilerletmek zorundaydı.

Bu sırada yerdeki tahta döşemeler üzerlerindeki çivileri bir o yana bir bu yana tükürerek gıcırıyorlardı. Harry, büyük bir gürültüyle sallanan döşemelerin üzerine bir saniye bile düşünmeden atlayarak artık sadece boğucu bir dumanla kaplı olan odayı son hızla geçti. Duvarlardaki tahta iskeletler, darbelere sıvadan bile daha çabuk teslim olmuşlardı. Harry, havayı delip geçen parçalardan korunabilmek için yüzünü kollarıyla kapatmaya çalıştı. Resmen kör karanlıkta ilerliyordu artık. Üçüncü kez o soğuk varlığa maruz kalan Harry, kanının içinde şimşek gibi çakan o sesi duydu.

Geri git! Hemen!

Duyduğu sesi ikiletmeden refleks hızında itaat eden Harry, tünel gibi kocaman açtığı yarık ağızıyla yanından geçen Felixson'un birkaç saniye içinde sonlanan acı çığlığını duydu. Merdivenler artık birkaç saniye önce durdukları yerde yoktu ve Harry'nin içinden bir ses, Senobit'in köpeğinin çığlığının arasında kaybolduğu yıkımın dibinde, Felixson'u geri yollayacak büyük bir boşluğun oluştuğunu söylüyordu ona. Desibeli gittikçe azalan çığlığa bakılırsa, eğer -ki eğer demeye gerek kaldıysa- ev yıkıldıysa, o çukura düşen hiç kimsenin oradan çıkabilmesinin mümkünatı yok gibiydi.

Harry arkasını dönerek onu buraya kadar getiren yola baktı. Üzerinden sıçrayarak geçtiği tahtaların altından, o zifiri karanlığa doğru kayışına dikkat vermemeye çalışarak arka odaya doğru ilerledi.

Odaya geri döndüğünde alçı tozu altındaki boşluk tarafından yutulduğu için, atmosfer neredeyse tamamen solunabilir ve temiz olmuştu. Harry'yle boşluğun arasında geriye kalan tek şey, pek de güvenilir görünmeyen tahta yığınıydı. Fakat en azından, artık son umudu olan hedefin olduğu kısmı görebiliyordu: pencereyi. İşini biliyor gibi görünen ayaklarının bastığı yerlere güvenerek, yaptığı kısa yolculuğu olaysız atlatabildi. Pencerenin önünde dört döşeme tahtası genişliğinde karartma kumaşı kenarlara hâlâ çakılı halde duruyor olsa da, pek uzun süre dayanabilecek gibi bir görüntüsü yoktu. Çakıldıkları çivilerin çoğunu kaybetmişlerdi.

İçeri girecek ışığı kapatmak amacıyla oraya sabitlenmiş sağlam kumaşa asıldı Harry. Bunların pencere pervazına obse-sif biri tarafından çakılmış olduğunu tahmin ediyor olsa da, bu karartmalar en az birkaç yıllıktı; geçirdikleri her yazın verdiği aşırı nemle birlikte biraz daha çürümüşlerdi ve Harry üstlerine asılır asılmaz da tıpkı bir kâğıt gibi yırtılıvermişlerdi. Dış dünyanın ışığı, odaya güçlü bir sel akıntısı gibi çabucak doldu. Direkt gün ışığını taşıyor olmasa da, yeterince parlaktı ve oldukça iyi gelmişti.

Harry pencereden dışarı baktı. Aşağı giden yol biraz uzundu ve iki tarafta da tutunabilecek hiçbir şey bulunmamaktaydı. Bir su borusu veya aşağı inmeyi kolaylaştıracak bir yangın merdiveni oldukça makul seçenekler olurdu. Ancak yapabileceği tek şey, en iyisini umarak aşağı atlamaktı. Cam kenarını çekip camı kadırmak istedi fakat uzun süredir açılmayan pencereler resmen mühürlenmiş gibilerdi, bu yüzden eğilerek üzerinde durduğu tahta döşemelerden bir tanesini yerinden çıkarıp bastığı yeri daha da darlaştırmış oldu. Tam silahını kullanmak üzereydi ki, gözünün ucuyla bir şey görünce artık odada yalnız olmadığını anlamak adına gördüğü şeye doğru döndü.

Hırpalanmış, kan ve toz içindeki -dudakları dişlerini kapatamıyor, gözleri öfkenin ateşinden iyice kısılmıştı- Pinhead'in kudurmuş köpeği Felixson, gözlerini Harry'ye dikmiş, orada duruyordu. Açılan çukura düşmüş olduğundan emin olunan Felixson, onca yolu geri tırmanarak yarım kalan o kanlı davayı bitirmek için geri dönmüştü.

“Yapabileceğin en aptalca şeyleri ard arda sıraladın, D'A-mour ...” dedi Harry kendi kendine.

Üzerine her bastığı tahtayı ayaklarının altında anında parçalayarak bir göz kırpmalık sürede Harry'nin yanına ulaştı Felix-son. Elinde tuttuğu tahtayla pencere camını paramparça eden Harry, tüm gücüyle kendini dışarı itti. Kaldırım kenarında toplanmış bir kalabalık mevcuttu. Harry, söyledikleri şeylerden bazılarını yakalayabildi -bazıları boynunu kıracağından, bazıları bir merdiven, döşek ya da çarşaf bulunması gerektiğinden bahsediyordu- fakat aralarından hiçbiri, Harry'nin atlayışını yumuşatacak bir şeyler bulmak için kılını kıpırdatmıyordu.

Olan biteni anlamak için beklediği o iki saniyenin ardından, artık amacını gerçekleştirmeye hazır olsa dahi Felixson, henüz avını kaybetmeye hazır değildi. Son bir sıçrayışla bu Cehennem ucubesi Harry'yle arasında kalan küçük mesafeyi kapatarak bacağına yapıştıverdi. Daha önce acımasız bir ameliyatla etine karıştırılmış metalin verdiği güç, Harry'nin kalçalarını sıkın parmaklarının tuttukları yeri delmelerini sağlıyordu.

Harry, anlatılmaz bir acının içinde olsa bile, kalan son enerjisini bağırarak harcamayı reddetti.

“Pekâlâ mankafa. Sen de benimle geliyorsun.”

Ve bu son sözlerle, kendini pencereden aşağı bıraktıverdi. Felixson, pencere pervazına kadar Harry'yle birlikte gelmiş olsa da, belki de görünme korkusu yüzünden sonunda adamı bırakmaya karar verdi.

Harry, asfaltın üzerine sert bir düşüş yaptı. Kınlan kemiklerin sesine o kadar alışkındı ki, bu düşüşle birkaçını kırdığından emin olmuştu. Harry kendisini izleyenlerden birinden kendisini en yakın hastaneye bırakabilmelerini rica edemedi, evden geriye kalan iskelet, büyük bir gürültüyle yıkılarak

tahtalardan, molozlardan, sıvadan ve daha birçok malzemedен oluşаn koca bir enkaza dönüşüverdi.

Teslim olan duvarlar gibi, Hany'nin vücudu da o an direnmeyi bırakmıştı. Vücudunu saran titreme krizinin ardından, bir kez daha görüşü bomboş bir siyahlıkla karartıldı. Yaşadığı bu körlük, bu sefer kısa sürede geçmeyerek yapabildiği her yerden bastırmaya devam etti. Sanki tuttuğu bir teleskopun yanlış ucundan bakıyormuş gibi daracık bir dairenin içine sığdırdığı ışık huzmesinin dışındaki her şey kararmıştı. İstila halindeki hiçliğin eşliğinde devam eden acı, kalbinin her atışıyla daha şiddetli zonkladı.

Oldukça uzakta, yitip giden bilincinin tam sınırında, kalabalığın içinden kendisine yaklaşmakta olan birini gördü: kel, soluk benizli, ufacık bir adamdı bu ve bakışları insanın içine o kadar güçlü işliyordu ki, yoğunluğunu bu dünyayı terk etmek üzere gibi hissettiren zayıf bilinci ve körelmiş gözleriyle dahi Harry bile hissedebilmişti. Adam, sanki görünmeyen bir güç önündeki yolu kendisi için açıyormuşçasına inanılmaz bir hızla Harry'nin yanına ulaştı. Adamın görüntüsü, Harry'nin kuşatma altındaki hislerinin biraz daha dayanması ve içindeki saldırı halindeki boşluğa direnmesi gerektiğinin sinyallerini veriyordu. Ki bu oldukça zordu. Bu güçlü cücenin kim olduğunu bilmek istemesine rağmen, bilinci kapanmaya devam etti.

Adama en azından kendi adını söyleyebilecek gücü yakalamak için son bir nefes çekmeye çalıştı içine. Fakat adamın buna ihtiyacı yok gibiydi.

“Artık buradan ayrılmalıyız, Bay D' Amour,” dedi adam. “Herkesin dikkati hâlâbu denli dağınmışken.”

Ardından uzanarak Harry'nin elini narince tuttu. Parmakları birbirlerine değeri değmez, Harry'nin içini hoşgörülü bir sıcaklık sardı ve yaralarının verdiği acı onu kendisiyle yalnız başına bıraktı. Annesinin kollarındaki bir bebek gibi rahat ve güvende hissediyordu. Ve kafasından geçen bu son düşünceyle, orada bayılıverdi.

Başlangıçta hiç rüya görmedi. İyileşirken karanlıkta öylece yatmış ve yüzeye çıkmaya karar veren bilinci yeni yeni açılmaya başlamıştı çünkü yanında mı koridorda mı olduğunu kestiremediği birinin sesini artık duyabiliyordu. Kendine gelip bu konuşmaya katılmaya dair hiçbir isteği olmasa da konuşulanları, en azından aralarından belli kelimeleri artık duyabilmekteydi.

“Bu adamın hastanede kalması gerekiyor, Dale,” dedi yaşlı bir adam sesi.

“Benim hastanelere pek bir inancım yok, Sol,” dedi adı Dale olan, konuşmasında bir Louisiana ağırlığı mevcuttu. “Özellikle de söz konusu kişi bunun gibi biriyse. Orada kendini koruyamaz. En azından buradayken ona hiçbir şeyin dokunamayacağından eminim. Pete aşkına, Dupon Sokağı'ndaki o evde bir iblis vardı.”

“Yıkıldığı o evin içinde mi?” diye sordu Sol adındaki adam.

“Bunu yapan o değildi.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu hoşuma gitmiyor, Dale,” dedi Sol. “Her neyse, en başta Dupont Sokağı'na gitmeni sağlayacak şey neydi ki?”

“Rüyalarımı biliyorsun. Onlar nereye gitmemi söylerlerse ben oradayım. Bunun hakkında soru sormamayı uzun süre

önce öğrendim. Soru sormak yalnızca probleme yol açıyor. Gittim ve işte, oradaydı. Enerjimin bir kısmını ona geçirerek buraya kadar getirdim. Çöküşe çok yakındı.”

“Bu çok aptalca. Seninki gibi yeteneklerin gizli tutulması gerekiyor.”

“Yapmam gerekiyordu. Onu oradan kimseye görünmeden başka ne şekilde çıkarabilirdim ki? Bak, dediklerimi hiç sağlıklı bulmuyorsun, biliyorum ama bu adamı iyileştirmemiz lazım.”

“İyi. Ama iyileşir iyileşmez burayı terk edecek.”

Dale, diye düşündü Harry. Kurtarıcısının adı Dale'di. Konuşmadaki diğer adamın kim olduğunu bilmesede zamanı geldiğinde onunla da tanışacağını biliyordu. Aradaki süreyi de, kendisini rahatlatan güvenli karanlığa kendini bir süre daha bırakarak harcayacaktı ve öyle de yaptı.

O karanlığın içinde yanından gece gemileri gibi geçip giden diğer konuşmalara veya o konuşmalardan belli parçalara tekrar tekrar şahit oldu. Ve tek bir uyarı dahi göndermeden, bu rüya durumunun değiştiği o gün gelip çattı. Dale, bu sefer direkt Harry'yle konuşuyor, Harry ihtiyacı olan şeyi ona güç harcamadan fısıldayabilsin diye de yüzünü onunkine çokça yakın tutuyordu.

“Harry, canım, beni duyabildiğini biliyorum. Bugün bir ziyaretçin var. Solomon onu almak için henüz çıktı. Kızın adı Freddie Bellmer. Sol ile uzun bir arkadaşlıkları var. Sol, Bayan Bellmer'in senin iyileşme sürecini biraz daha hızlandırabile-ceğini düşünüyor. Gerçi aramızda kalsın ama bazen bu uyku halindeyken o kadar da mutlu olup olmadığını merak ediyorum. Bazı zor zamanlardan geçtiğini biliyorum. Yaşadığın o düşüş de onlardan bir tanesiydi. Ah, bu arada, telefonunun o düşüşten kurtulmadığını da üzülerek bildirmek zorundayım. Aa, bu arada, Solomon seni yıkayıp temizleme işini bitirdikten sonra, ki o sırada benim kalıp izlememe izin vermeyişinin kıskançlık duygularımı kabarttığını söylemeden geçemeyeceğim, içeri girip dövmelelerini incelememe izin verdi. Her birinin anlamını ayrı ayrı bilmesem de genel olarak amaçlarının farkındayım. Seni koruyorlar, değil mi? Tanrı aşkına, bunlardan oldukça fazlasına ihtiyacı olan biri gibi görünüyorsun. Ben ... nasıl söylesem ...?”

Doğru kelimeleri arıyormuşçasına ya da onları çoktan bulmuş olsa da onları söyleyebilmek için nazik bir yol arıyormuşçasına duraksadı. Sonunda konuşmaya başlayabilse de bunu zorlanarak yaptığı açıktı.

“Ben ... her zaman -yani küçük bir çocukken bile- diğer çocuklar gibi olmadığımın bilincindeydim. Annem öldüğü zaman -babamı hiç tanımadım- amcam Sol'le yaşamaya başladım. Henüz altıma basmıştım, bir gün Sol Amcam gözleriyle beni incelerken, ‘Tanrım, üzerinden çıkan tüm şu renklere bak. Büyük bir gösteri dönüyor resmen ...’ gibi bir şeyler söyledi. İşte o an, diğerlerinden daha farklı bir hayat süreceğimi anlamıştım. Tutmam gereken sırlar vardı ki bunun bir önemi yoktu. Sır tutmada oldukça iyiyimdir. Ve seninle ilgili tam olarak ne olduğunu bilemesem de ne zaman uyanmaya karar verirsen, o zaman bu kokuşmuş kasaba dışarısındaki dünyada neler olup bittiğiyle ilgili anlattıklarını yalayıp yutmaya hazırım. Beraber göğüsleyeceğimiz problemleri de dört gözle bekliyorum.

Nasıl olacağını bilmiyorum -daha hiçbir rüyamda görmedim- ama fazlasıyla mükemmel-”

Tam o an duyduğu fısıltı, Solomon’un kalın sesiyle kesildi.

“Onu öpüyor musun?”

“Hayır,” diye sakince cevapladı Dale arkasını dönmeden. “Öylece konuşuyorduk.”

Cevap veren ses Solomon’un değil, yeni birinin, Bayan Bellmer’in sesiydi. Sesi kalın ve hiddetliydi. Harry’nin beklediği gibi yumuşak ve kadınsı bir tınısı yoktu. Fakat Harry’nin yakında anlayacağı gibi, sahibi de tıpkı sesi gibiydi.

“Doktorculuk oynamayı bitirdiyse eğer yataktan uzaklaşmanı öneririm,” dedi Bayan Bellmer, “ki ben de hastayı inceleyebileyim.”

Yatağa yaklaştıkça sesi daha da yükseldi. Ardından, oturduğu yerdeki yayların kendisine direnirken çıkardıkları sesi duydu Harry. Eliyle Harry’ye dokunmasa da, yüzünün ve vücudunun üzerinde gezinen elin varlığını hissedebiliyordu adam.

Kadından çıkan tek bir kelime olmasa da hem Solomon hem de Dale kendisinden o kadar korkuyorlardı ki, yaptığı işi bölmeye cüret etmediler.

Uzun bir sessizliğin ardından Bayan Bellmer konuştu:

“İhtiyacınız olan süreden bir saniye daha fazla bu adamı çatınız altında tutmanızı önermiyorum. Fiziksel yaralar güzelce iyileşmekte. Ama... bir yerlerde...” diye devam etti çantasını karıştırırken, “şurada bir yerde onu biraz daha çabuk ayağa kaldırabilecek bir şeyim var.”

Kilolu Bayan Bellmer oturduğu yerden kalktı.

“Yarım fincan sıcak suyun içine bundan bir çay kaşığı boşaltın.”

“Ne işe yarıyor?” diye sordu Dale.

“Bu onun kâbus görmesini sağlayacaktır. O içinde bulunduğu karanlıkta biraz fazla rahat. Kalkma zamanı gelmiş. Yaklaşan bir bela var sonuçta.”

“Buraya mı?” diye sordu Solomon.

“Tüm dünya senin ve evinin çevresinde dönmüyor, Solo-mon. Burada yatan kişiye -adaminız Bay D’Amour’a- doğru ilerlemekte olan fazlasıyla kötü şeyler mevcut. Uyandığı an beni arayın.”

“Tehlikede mi?” diye sordu Dale.

“Tatlım, o ifade yetersiz kalır.”

Etkileyici Bayan Freddie, ayrılmadan önce Harry’yi kâbus iksiriyle güzelce besledi. Kadının

dokunduğu yerde saldığı enerji, Harry'nin üç bakıcısının da odayı terk etmesinin ardından bile her bir kalp atışıyla hissediliyordu. Şimdi içinde bulunduğu uyku durumu biraz değişmişti fakat Bayan Bellmer'in toniği düşüncelerini belli bir sıraya sokmuş gibiydi.

Anlamalı parçalar, içinde bulunduğu karanlıkta kıvılcım gibi çakıyorlar, Şeytan D ' Amore'a Karşı filminden kareler, beyinde sinsi sinsi dolanıyorlardı. Gördüğu her kabusla beraber, şeytanın şekli değişiyordu. Her birinin kendisine has korkunç eğilimleri vardı ve Harry'nin bilinçaltında kendisini ziyaret etmek için serbestçe dolanmaktaydılar. Pis'i öldüren ve gördüğu manzaranın karşısında zevke gelen kil yüzlü yaratık da Harry'yi kendisinden mahrum bırakmamıştı tabii. Yaklaşık on veya daha fazla yıl öncesinde düşmekte olan asansörün içinde Harry'yi öldürmeye oldukça yaklaşmış Gist adındaki o embe-sil geveze de kâbuslarındaki yerini almayı ihmal etmemişti. Philedelphia'da bir pazar sabahı Kutsal Paylaşım'ı verirken yakaladığı Ysh'a'tar karabasanı da oradaydı. Bir diğeri ise Brooklyn'deki bir evde Harry'nin arkadaşı ve akıl hocası olan Peder Hess'i öldüren acımasız katil Zuzan'ın ta kendisiydi. Diğerlerine bir isim bulamamıştı Harry, belki de bir isimleri

bile yoktu. Hepsi de yıllar boyunca yolunun karşılaştığı, bazen gece yarısı ıssız bir sokakta, bazense öğle vakti kalabalık caddelerde, normal insanların görüş yetilerini aştıkları için istedikleri yerde korkunç işlerini gözler önüne seren gaddarların anlarıydı.

Bir süre sonra, bu acımasızlar geçidi geldiği gibi geçip gitti ve Harry, Bayan Bellmer'in kendisini içinden çekip uyandırdığı o karanlığa geri döndü. Orada iyileşirken, gücünü toplarken geçirdiği zaman dilimi hakkında hiçbir fikri olmasa da en az birkaç saat olduğunu tahmin edebiliyordu. Yatıştırıcı karanlıktan bir sonraki uyanışı, yağmur sesine olmuştu. Etraf kapkaranlıktı. Pencereye çarpan yağmur damlaları, ona ne kadar tuvaletinin geldiğini anımsattı.

Gözlerini açmak için kendini zorladığında odadaki tek ışığın dışarıdaki sokak lambalarından geldiğini gördü. Çarşaflarını üzerinden fırlatırcasına açtı. Çırılçıplaktı ve Dupont Sokağı'n-da tüm yaşananlardan sonra muhtemelen toz ve kan içindeki giysilerinin nerede olduklarına dair bir fikri yoktu. Başını aşağı çevirdiğinde üzerinde büyük bir iradeyle uğraşılan yaralarıyla ilk kez karşılaştı. Yaralar hâlâ açık olsa da, dokunduğunda hissettiği tek şey, hafif bir rahatsızlık hissiydi. Kendisini kurtaran bu insanlar, kesinlikle iyileştirmeye ilgili birçok bilgiye sahip olmalıydılar. Çarşafı gövdesine sarıp ayağa kalktı ve mesanesini rahatlatabilmek adına hasta odasını terk edip tuvalet aramaya başladı. Kapının dışında üç mum ve duvar boyunca dizili beyaz taslardan vardı. Harry, Fransız Sömürgesi tarzında döşenmiş bir evin ikinci katında olduğunu anladı.

“Kimse yok mu?” diye seslendi. “Uyandım. Ve çıplağım.”

Çatıda yankılanan yağmur sesi dışında Harry'nin sesine cevap veren kimse olmadı. Halıyla döşenmiş koridorda iki yatak odasını geçerek ilerledikten sonra, sonunda bir banyo bulabildi. Banyo çinilerinin ayaklarını üşütmesini pek umursamadı. Klozetin kapağını kaldırarak içinde biriken sıvıyı mutlu bir iç çekişle bıraktı.

Musluğa yönelip sıcak suyu açtı. Boruların arasından düzensizce akan suyun sesi banyo çinilerinde yankılandı. Yüzüne bir miktar su çarptıktan sonra, solgun benzini aynadan inceledi. Su o kadar büyük bir şiddetle akmaya başlamıştı ki, dövünmesini artık zeminde dahi hissedebiliyordu. Tüm o patlamanın ardından, borunun içinden başka bir ses daha yükseldi.

Daha çok biri kusuyormuş gibi bir sestir bu -hem de tam orada, kendisiyle beraber banyodaydı. Kaynağı bulmak çok zor olmadı. Ses banyonun dışından ya da musluk deliğinin diğer tarafından geliyor gibiydi ki, Harry'nin gördüğü şeye bakılırsa koyu gri renkli bir bulamaç, içindeki uzun siyah saçlar ve dışkı kalıntılarıyla beraber delikten dolmaya başladılar. Kaynağının insan kalıntılarından başka bir şey olmadığından emin olduğu kötü bir koku her yeri sardı.

Ne yazık ki Harry'nin aşına olduğu bir kokuydu bu. Koku sadece tiksiniç olmakla kalmıyordu, onlar larvalarla kaplı ölü bedenlerle beraber bulunduğu odaları ve çukurları da oldukça güçlü bir etkiyle hatırlatmaktaydı.

Caz'ın el işi seyirmeye başladı. Şüphesiz ki Harry uyanalı daha beş dakika olmuş olmasına rağmen başı yeniden beladaydı. Bu pis bulamaç, tiksiniç kokusuyla beraber Harry'ye zarar vermek için gelmişti. Yapmaya çalıştıkları şey her ne ise, Harry'nin çözülmesini görmeye pek de istekli olmadığı bir bilmece gibiydi. Banyonun yerlerini süpüren uydurma kıyafetini belinin çevresine sıkıca doladıktan sonra kapıya doğru bir hamle yaptı. Kapıya ulaşır ulaşmaz çıkıp gitmeyi planlasa da, üzerinde ne bir anahtar ne de bir sürgü olmasına rağmen kapı kolu açılmayı reddediyordu.

Nedense bu, Dupont Sokağı'ndaki anılarım su yüzüne çıkarmıştı -ister kanca ve zincirlerle sımsıkı sarılı ister uygun vaziyette bekliyor olsunlar, her biri de Harry'nin bir sonraki nefesine kastetmeye odaklanmışlardı. Kapının pes etmesi adına tuttuğu kolu bir sağa bir sola çevirmeye devam etse de, açılmasını engelleyen şey karmaşık bir kilit sisteminden daha öte bir şeydi. Kapı üzerine mühürlenmişti -ve bunu yapan kişi hakkında bir fikre sahip değildi.

Dönüp banyoya geri baktı. Demin musluk deliğinden çıkmaya başlayan saçlar, şimdi bariz bir şekilde bir kafaya benzeyen bir form oluşturmuşlardı ve ördükleri ağın içerisinde yükselen sular, ağa yakalanan bir balığı andırıyordu. İlgisini bu absürt görüntüden çeken Harry, tekrardan kapıyı açmaya odaklandı. Bu sefer iki eliyle kapı koluna yapışarak büyük bir şiddetle kapıyı sallamaya, onu açılmaya ikna etme çabalarına girişti.

“Açıl! Açıl seni orospu çocuğu!”

Fakat ortada bu hücumuna yanıt verecek ufacık bir kıpırtı bile yoktu. Kapı kolunu bırakıp başka bir şey denedi: Bu da kapıyı yumruklayarak onu kurtarmaya gelebilecek birinin kendisini duyabilmesi için çığlık çığlığa bağırma oldu. Üst üste bağırma devam etse de hiçbir cevap alamadı -çıkan tek ses, kendisiyle beraber banyoda bulunan şeye aitti. Kapıyı yumruklarken arkasını dönüp her bakışında, dışkı, su ve saçtan oluşmakta olan insan formunun kendini tamamlamaya bir adım daha yaklaşmış olduğunu görmüştü.

İlk bakışta baş, omuzlar ve gövde yerini almıştı. İkincisinde gövde tamamlanmış, organsız kasığı ve tamamlanan uzuvları, insan uzuvlarından daha çok dokunaçvari hareket etmeye başlamışlardı. Saç yığını, bir çift el oluşturmaya zahmet bile etmemişti. Onu yerine, oradan buradan dallanıp budaklanarak çekiç benzeri iki yumruk oluşturmuşlardı, ki yumruklardan biri duvara hayret verici bir güçle vuruyordu. Duvardaki fayanslar, Harry'nin tüylerini' diken diken eden bir sesle kırıldılar. Yaratığın çıktığı yeri terk edip ayaklasının ardından dışkı kokusu o kadar yoğun bir hal almıştı ki, Harry'nin gözlerinden artık yaşlar geliyordu. Sağ elinin dışıyla gözlerini silip görüş kalitesini artırdıktan sonra, silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulmak adına banyoya göz

gezdirdi. Sahip oluğu tek Şey etrafına sardığı arŐaftı. Çok bir işe yarayacak gibi görünmese de hiç yoktan iyiydi. Sarındığı arŐafı üzerinden çıkartarak eki elli düşmanına baktı. Hareket halindeki yaratık, değdiği her yere yapış yapış sıvısını bulaŐtırıyordu.

Kötü koku dayanılacak gibi değildi. Harry gözlerindeki yaŐarmayı durduramıyordu ve etrafı görebilmek adına gözlerini silecek zamanı bile kalmamıştı. Yaratık, sol kolunu sağ omzunun tepesine kaldırmış, Harry'nin yanına iyice yaklaşmıştı. zerindeki arŐafı çıkararak yaratığın tepesindeki kokuşmuş suların üzerine fırlattı. arŐaf, yaratığın tepesine inerek ıslak yola yapışan yapraklar misali tutundu.

Bu yapış yapış Şeyin kafasının karıŐtıđı belliydi. Ya Harry bu yaratığı bir süreliğine krleŐtirmiŐti ki bu ihtimal düşük bir ihtimaldi ya da dikkatini yine kısa bir süreliğine dađıtmıŐtı; her iki ihtimalin de olabilir. Yaratık, Harry'nin kafasını parçalara ayırma amacıyla ekivari elini havada Şöyle bir sallasa da, aradan geçen o kr edici dört-beş saniyenin ve Harry'nin bilinçli bir Şekilde kalçalarının üzerine düŐme hareketinin yardımıyla hedefini tutturamamıŐtı.

Havada sallanarak dibinden geçen ekiin rzgrını hisseden Harry, yaptığı ani hareket sonucu Cehennem Rahibi 'nin kancalarının açmış oldukları yaranın tekrardan açıldığını fark etti. Kasıklarındaki yaradan bacaklarına damlayan kan, oradan altındaki muŐambaya dökülüyordu.

Kendisiyle uçuşan ekilerin arasına belirli bir mesafe koymak isteyen Harry, kan içindeki makatını düştüğü yerden geriye doğru azıcık kaydırđı. Duvarla buluşan omurgasının kendisine kaçacak yer kalmadığı sinyalini vermesinin ardından, kafasını kaldırıp düşmanının durumunu kontrol etme ihtiyaı hissetti. Kullanırken kmsemiŐ olduğu çarşaf, kendisinden beklendiğinin çok üstünde bir iş çıkararak yaratığın baş kısmındaki suyu emmeye başlamış, etrafına acımasızca sarılarak bu pislik yığınının debelenmesini bir hayli artırmıŐtı.

Tepesindeki yükten kurtulmaya çalışarak ellerini bir oraya bir buraya sallamaya devam etse de, öldürmeye programlanan uzuvları bir Şeyleri tutma yetisinden mahrum bırakıldığı için, amacını gerekleŐtiremedike gittikçe daha da kuduruyor, kudurduka da içerisindeki sıvıyı tutan narin kafesine zarar vermeye devam ediyordu.

Yaratık tkezleyince Harry bir anlığına üzerine dŐeeđini sanıp irkildi fakat son anda dengesini sağlamak adına kendi etrafında dönerek aksi yöne düşmüş ve kapıya çarpmıştı. irkin vücudundan yayılan su ve pislik birikintisinin oluşturduğu g, kapıyı menteŐelerinden ayırmıŐ fakat yaratık olduğu yere, halının üzerine yıđılıvermiŐtı.

Maruz kaldığı bu düşüş, yaratığın vücudunda zikzak bir yara açmış, yaradan dökülen sıvı da, altındaki halı tarafından hızla emilmiŐtı. Yaratığın bu bir nevi kan kaybediŐini büyülenmiŐ bir halde izleyen Harry, yerde geriye kalan sa ve dışkı yığınının anbean insan formundan daha da uzaklaŐmasına Şahit oldu.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken Dale'in sesini duydu.

“Harry? İy mi sin?”

Ses sanki kendisiyle aynı odadan geliyormuş gibiydi. Hâlâ içine girdiği şoktan çıkamayan Harry, duvar kâğıdının olduğu kısımda üflenmiş mum alevi gibi titreyen bir kıvılcımlanma görünce iç çekti.

“Bir saniye,” diye seslendi sese doğru. “Rüya görüyor olmamın hiçbir ihtimali yok.”

Ve ayağa kalktı.

“Bayan Bellmer’i aradım,” dedi Solomon, Harry ve Dale seçtikleri sert içkileri eşliğinde aşağıdaki oturma odasında otururken son birkaç gün boyunca neler olduğunu konuşurken. En az yetmiş beş yaşında gösteren ve uzun, ince bir tip olan Solomon’un gri ve dağınık saçları vardı. Dale’den yaklaşık otuz santim ve buna artı olarak otuz yaş daha büyüktü. “Hiç düşmanınız var mı, Bay D’Amour?” diye sordu.

“Liseden mezun olduktan sonra saymayı bıraktım,” diye cevapladı Harry.

“Sen ciddi misin?” dedi Dale heyecanlandığını belli ederek. “Şimdi anlaşıldı,” diye devam etti Solomon. “Bir şey seni buraya kadar takip ederek her zamanki koruyucuların yanında değilken öldürmeye karar vermiş.”

“Koruyucular?”

“Gerçekte kim olduğunu bilen hayatındaki insanlar,” diye yanıtladı Dale, Harry’i.

“Sanının bunlar Caz ve Norma oluyor.”

“Bu kadarcık mı?” dedi Solomon. “Çok güvenen bir tip değilsin, öyle mi?”

“Bir zamanlar güvendiğim çoğu insan şimdi yanımda değil.” “Ah, tatlım,” dedi Dale. “Ben senin arkadaşın olurum.” “Üzıldüm,” dedi Solomon.

“Önemli değil,” dedi Harry. “Bazıları erkenden gidiyor işte.”

Bu son cümleye daha kimse cevap veremedi, birisi ön kapıyı adeta yumruklamaya başladı.

“Bu Bayan Bellmer olmalı,” dedi Solomon. “Siz ikiniz burada kalın.”

Solomon ön kapıyı açmaya gidince Harry’nin GK’sı alışıldık melodisine bir kez daha başlayınca Harry oturduğu koltukta iki büklüm oldu.

Baya Bayan Bellmer’in, “Neler dönüyor, Sol?” dediğini duydu. “İyi görünmüyorsun.”

“Ah, olağan şeyler,” diye cevapladı Solomon.

“Pekâlâ, buna da şükür diyelim. Hasta nasıl?”

“İyi durumda.”

Bu sözlerin ardından Solomon, Bayan Bellmer'i odaya getirdi. Freddie Bellmer, Harry'yi gördüğü an normalden biraz daha fazla şaşırmış gibiydi. Bu tepkisinin yanı sıra, Harry, Bayan Bellmer'in güzel bir yüze sahip olduğunu fark etmişti: Çıkık elmacık kemikleri, büyük, koyu renk gözleri ve o kadar güzel dudakları vardı ki, sanki yüzüne bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibiydi. Fakat aynı zamanda en az Solomon kadar da uzundu, kıyafetleri (bolca renkli ve geniş kalıplı olsalar da vücut şeklini muntazamca saklıyorlardı) kadın hakkında fark edilir bir anlam karmaşası yaratmışlardı.

“Verdiğin tonik işini yapmışa benziyor,” dedi Solomon.

“Aynen öyle,” diye yanıtladı Bayan Bellmer.

“Dedektif D’Amour, sizi Bayan Freddie Bellmer'le tanıştırayım,” dedi Solomon. “Kendisiyle bayağı... uzun... bir süredir arkadaşız...”

“Ben Bayan Bellmer olmadan öncesine kadar,” diye açıkladı Freddie. “Ki eminim ki hastanız da anlatmaya çalıştığım şeyin farkına çoktan varmıştır. Değil mi dedektif?”

Bellmer’in elini sıkmak için ayağa kalkarken omuz silkti Harry. “Şu an görevde değilim.”

Dale kıs kıs güldü. Bellmer de Harry’yi kınadığını gösterircesine cömert bir gülümseme yaydı suratına. Harry’nin elini kendininkileri arasına aldı. Nasırlı elleri, gösterdiği nezaketle çelişiyordu.

“Sizi son gördüğümde daha canlısınız,” dedi.

“Güçlü bir yapım vardır.”

“Ona ne şüphe. Fakat sizi uyarmalıyım, Bay D’Amour. Sadece fiziksel yaralarınıza değil, başka önemli şeylere de dikkat ettim. îrade. Ruh. Tanrım, çok zor zamanlar geçirmiş olmalısınız. Koca bir psişik yara gibisiniz. Hayatımda bu kadar büyük bir yıkımla karşılaşmamıştım.”

“Kişi kendinden bilir işi.”

Yüzündeki gülümsemeyi kapatmaya çalışsa da Dale’in gösterinin tadını çıkardığı belliydi.

“Büyü artık, Dale,” dedi Bayan Bellmer. “Aptal kraliçe.”

“En azından bu kraliçe sana hâlâ s... ne kadar yolun olduğunu söyleyebilecek durumda,” dedi Dale.

Şimdi yüzündeki gülümsemeyi gizleme sırası Harry’deydi.

“Çocuklar. Edepli olun,” diye uyardı Solomon.

Elini alnına götürerek iç çekti Bayan Bellmer. “Sol, hayatım, evinde vodka olma ihtimali var mı acaba?”

“Şimdi geliyor,” dedi Sol ve Bayan Bellmer’in Harry ile olan konuşmasını toparlaması için odadakileri yalnız bırakarak vodkaya bakmaya gitti.

“Peki, nasıl hissediyorsun?” dedi Bayan Bellmer.

“Hayatta,” dedi Harry. Ardından Bayan Bellmer’e doğru eğilerek, “Fakat senin sayende değil. Kabul et, içeri girdiğinde beni böyle gördüğüne şaşırıydın. Sesin hâlâ kulağımda. Beni ziyarete geldiğinde neler olduğunu hatırlıyorum. Ve bir şeyler bana, eğer rüyamdaki o canavar beni yakalaysaydı seninle burada konuşamayacak vaziyette olacağımı söylüyor. Bilmek istediğim şeyi söyleyeyim; ruhunu kime ve ne kadar ücrete sattın?” diye ekledi.

Bayan Bellmer gülümseyip boğazını temizledikten sonra, “Ne dediğiniz hakkında bir fikre sahip olmadığımı eminim,” dedi.

“Çok ikna ediciymiş,” diye karşılık verdi D’Amour, Bayan Bellmer’e arkasını dönüp koltuğuna doğru yürürken.

“Freddie, allığını tazelemen gerekebilir hayatım. Kâğıt gibi bembeyaz kesiliverdin,” dedi Dale.

“Siktir git, Dale,” dedi Bellmer daha da kalınlaşan sesiyle. “Sana gelince, D’Amour, yerinde olsam daha kibar davranırdım. Yüksek makamlardan güçlü kişiler tanıyorum. Fazlaca yüksek makamlar bunlar. Korunuyorum diyelim.”

“İnan bana,” dedi Harry, “bizim gibi küçük insanlarla bir işleri yok onların. Bizi en fazla harcarlar yani.”

“Onları tanımıyorsun.”

“Nasıl isterseniz öyle konuşun, bayım. Sizi temin ederim ki, günü geldiğinde tıpkı benim gibi saf dışı edileceksiniz.”

Harry’nin bu cevabı, Bayan Bellmer’in içine kendisini susturacak kadar şüphe tohumları ekmeyi başarmıştı.

Kendisinin ucunda sallanabileceği ipten bu adama daha fazla uzatmamak için elinden geleni yaparcasına sımsıkı kapattı dudaklarını.

“Seni daha önce hiç bu denli sessiz görmemiştim, Freddie,” dedi Dale yangına körükle gidercesine. “Neyin var kızım? Bir yerlerini kedi mi kaptı?”

Bellmer uzun, manikürlü tırnağını bu iki adama doğru salladı. “Bayağı bir insan için sakladığım özel bir şey var. Artık siz ikiniz de bu listedesiniz. Sizin gibi köpeklerin asıl yeri, her zaman yerin dibidir. Ve çukurlarınızı bizzat size kazdıracağım ki ardından sizi tekmeleyip üzerinizi ellerimle örtebileyim. Temiz. Ucuz. İsimsiz yeni yuvanızın üzerini.”

“Yüce İsa,” dedi Dale. “Bu de neydi böyle?”

“Daha şimdiden beni öldürme girişimin oldu,” dedi D’A-mour. “Bir daha denersen hoşuma gitmeyebilir.”

“Pekâlâ, pislik içinde boğulurken ne kadarı hoşuna gidecek görürüz, seni pislik herif. Nasihatımı dinle. Kahrolası evine dön.”

“Freddie?” diye seslendi Solomon. “Ne oldu?”

Açılmamış vodka şişesi ve dört adet shot bardağıyla beraber odaya girmekte olan Solomon, konuşmanın sonunu yakalayabilmişti. Ona doğru dönen Freddie, eski dostunun yüzündeki hayal kırıklığını gördü.

“Sol,” dedi Bellmer kendini toparlamaya çalışarak. “Buraya seni uyarmaya geldim. Bu adam tehlikeli. Sanırım-”

“Sanırım buradan ayrılman gerekiyor,” diye böldü Sol. Freddie Bellmer, Solomon’un son kelimelerini sindirmek için bir an hareketsiz, öylece kalakaldı. Duyduklarına karşı gelemeyeceği kesinleşince düz, uzun saçlarını eliyle savurduktan sonra kalın bileğine ufacık gelen saatine şöyle bir baktı.

“Şuna bak,” dedi bir yandan kendine hâkim olmaya çalışırken. “Bir sonraki hastama geç kalıyorum.”

Ve bir hoşça kal bile demeden kapıdan çıkıp gitti. Odadaki-lerin bir süre sessiz kalmasının ardından sükuneti bozan Dale oldu.

“Bu adamın tam bir kancık olduğunu her zaman biliyordum.”

Harry, ertesi gün New Orleans’ı öğlen uçağıyla terk etti. Solo-mon ve Dale’e yapmış oldukları yardımlar için para önerisinde bulunsa da tek bir kuruş bile kabul etmemişlerdi. Bu konuda ısrar etmenin yalnızca sıkıntı yaratacağının farkında olan Harry, bu iki adama teşekkür edip kartını bıraktıktan sonra yağmurlu, gri New York’a geri dönmek amacıyla oradan ayrılmıştı.

Eve döndüğünde her şeyi yerli yerinde bulduğuna sevinmişti. Dairesi darmadağınktı; mutfağındaki boş bira şişeleri bıraktığı gibi duruyor, Çin yemeği kutuları ise küflenmeye başlamışlardı. En çok istediği şey mümkünse bu sefer ölümcül rüyalarından arınmış şekilde tercih ettiği birkaç damla daha uykuydu. Daha ceketini ve ayakkabılarını çıkarırken yatağa doğru sekmeye başlayan Harry, üstündeki fazlalıkları çıkarır çıkarmaz kendini gitmekte olduğu istikamete fırlatıverdi. Daha çarşafı üzerine çekmeden uyku bastırınca direnmeden teslim oldu.

Yirmi altı saatlik bir uykunun ardından sızlayan vücudunun kendini uyanıklık evresine alıştırmasına izin verdikten ve kendisiyle sağlıklı bir iç tartışma yaşadktan sonra yataktan kalkarak çapaklı gözlerle banyonun yolunu tuttu.

Su aktıkça her bir damlayla hem onca günün pisliğinden hem de yine şu son birkaç gün yaşanan olayların yorgunluğun-

dan arındığını hissediyordu. Anılarını akıtıp giden suyun altında yaralarını düşünmeden edemedi. Kafasını aşağı eğdiğinde sergileyeceği birkaç yepyeni yara dışında kasık bölgesinin neredeyse tamamen iyileşmiş olduğu gerçeğiyle karşılaştı. Bu da gündelik işin cefası diye düşündü kendi kendine.

Yarım saat sonra -duşunu almış, temiz giysilerini giymiş ve yeni doldurduğu revolverini güvenli ve gizli bir yerine koymuş vaziyette- Norma'nın evinin yolunu tutmak için kendini sokağa atmıştı. Ona anlatacak o kadar çok şey vardı ki ... Biten yağmur fırtınasının ardından, şehir yaz sonu güneşiyle parıl parıl parlamaktaydı.

Modu iyiydi, hatta üzerine çok nadir sahip olduğu optimist bir hava gelmişti. Tamam, Goode birkaç şeyi eksik anlatıp bolca yalan söylemiş olabilirdi ama cebindeki para gerçektir ve Harry bu sayede birikmiş kirasını -üç-dört aylık- ödeyebilir ve hatta kendine yepyeni su sızdırmayan ayakkabılar alabilirdi. Bunları yaptıktan sonra tüm para sıfırlanmış olacaktı tabii.

Özel dedektif olmanın asıl kötü yanı, belirli aralıklarda kariyerini tetikleyerek kendisini kan revan içinde bırakan doğaüstü güçler değil, az maaşlı bir iş olmasıydı. Bununla birlikte, sevgili şehrinin normal insanların asla bilemeyecekleri bir şeyin varlığından haberdar olarak yaşamının reddedilemez derecede büyük bir zevki vardı; bu zevki ne bakışlarını yakaladığı an kendisine küçümseyici geri dönüş bakışları fırlatan pahalı güzellikler ne de binlerce dolarlık saç kesimleriyle etrafta caka satan yüksek makamlı yöneticiler tadabilecekti.

New York, koca dünyanın içinde kanında sihir taşıyan tek şehir de değildi. Avrupa'daki, hatta Uzak Doğu'daki şehirlerin çoğunun da kendilerine ait sırları vardı elbette; -hatta bazılarının tarihleri New York'un söz sahibi olamayacağı kadar

eskiydi- yine de bu şehirlerden hiçbirindeki doğaüstü olaylar, Manhattan'daki kadar yoğun yaşanmıyordu. Dikkatlerini şehrin sunduğu muhteşemliklerle dağıtmamayı üzerinde çalışarak kanıksamış olan Harry gibileri için, bu doğa üstü dünyanın delilleri her yerde görülebilirdi, ki umutsuzluk ve uyumsuzlukla savaşıyor insan doğasının iyi meleklerinin üzerinde ter döktüğü bir savaş alanı gibiydi Manhattan Adası. Ve kimsenin bir ayrıcalığı yoktu.

Eğer Harry daha gaddar bir yıldızın altında doğmuş olsaydı, o da tıpkı diğer gezgin durugörücüler gibi günlerini o her şeyi unutturan sıvı iksirden alabilecek parayı kazanmak için dua ederek, gecelerini de karanlıktaki işlerini sürdüren düşmanlarının şarkılarını duymayacağı yerler arayarak geçirebilirdi. Harry bugüne kadar yalnızca bir şarkı duyabilmişti ki adı da "Danny çocuk"tu; bu ölümcül ilahiyi ve iç parçalayan duygusallığını o kadar fazla duymuştu ki, tüm sözlerini artık ezber biliyordu.

Norma'ya giderken Rueffert'in şarküterisine uğrayıp yirmi beş yıllık hayatının yarısından fazla yıldır aldığı kahvaltıdan aldı. Jim Rueffert, Harry'nin şekerli, sıcak, az kremalı kahvesini daha o bar kısmındaki yerini almadan hazır ederdi.

"Harry, dostum," dedi Jim, "en az bir haftadır ortalarda yoksun. Karım öldüğünü her söylediğinde ben de 'Harry ölmez. Mümkünatı yok. İnanmıyorum,' gibi cümlelerle geçiştirip durdum dostum. Haksız mıyım?"

"Bazen yaklaştığımı hissettiğim oluyor, Jim."

Tip kutusuna bir miktar para bırakıp -her zamanki gibi karşılayabileceğinden fazlasını bırakarak

cömert davranmıştı-kapıya yöneldi. Dükkândan çıkar çıkmaz, nereye gittiğini bile bilmiyormuş gibi şaşkın görünen, fakat belli ki acelesi olan bir adamla çarpıştı. Adam, “Burada değil,” gibi bir şey homurdandıktan sonra Harry’nin avuç içine el altından ufacık bir kâğıt parçası bırakıp yoluna devam etti.

Adamın sözünü dinleyerek yürümeye başlayan Harry’nin merakı, adımlarına hız katmıştı. Kendine kafasında bir yön belirlemeden, nereden ve kim tarafından izlenmekte olduğunu anlamak amacıyla daha ıssız bir sokağa sapıverdi; yabancıнын onu uyarış şekli oldukça garipti. Takip edilip edilmediğini anlamak için karşı sokaktaki pencerelerin yansımalarındaki hareketleri kontrol etse de, gelen giden kimse yoktu. Yürümeye devam etti, sol elindeki kâğıt stresten buruş buruş olmuştu.

Yürüdüğü bloğun sonuna doğru Eden & Co adındaki çiçekçiyi gördü. Sokağa tekrar göz gezdirebilmek için fırsatı kaçırmayıp içeri girdi. Eğer takip ediliyorsa bile, dövmelerinin ve içgüdülerinin söylediğine göre o, bu sokakta onunla aynı yöne yürüyen yarım düzine insandan biri değildi.

Çiçekçideki hava serin, nemli ve onlarca çiçeğin kokularıyla karışmıştı. Üst dudak çizgisini kusursuz bir biçime takip eden düzgün bıyıklı, orta yaşlı bir adam, dükkânın arka kısmında bir yerden çıkarak Harry’ye özel olarak bir şeye bakıp bakmadığını sordu.

“Öyle geziniyordum,” dedi Harry. “Çiçekleri severim de.”

“Peki, bir şey beğenirsen haberim olsun.”

“Tabii.”

Düzgün bıyıklı adam arka kısımdaki boncuklu perdenin ardında kaybolur kaybolmaz, Harry’nin bölmüş olduğu belli olan Portekizce konuşmasına devam etti. Adam dediklerini bitirir bitirmez başka bir kadın öfkeli olduğunu belli eden sesiyle onun iki katı hızda konuşmaya başladı.

Bu hararetli konuşma sürerken Harry de dükkânın içinde gezinmeye devam ederek izlenip izlenmediğini kontrol ediyordu. En sonunda takip edilmediğine karar verince avcunu açarak içindeki kâğıdı diğer eliyle düzleştirdi. Daha tek kelime okumadan notun Norma’dan olduğunu biliyordu.

Daireme gitme. Bu kötü olun Ben eski mekândayım. Sabah 3 ’te orada ol. Kaşıntın başlarsa da oradan uzaklaş.

“Mesaj da mı var?” diye sordu kadın.

Harry sese doğru döndü. Kadını görür görmez “Tanrı aşkına!” diye çığlık atacaktı ki kendini zor tuttu. Kadının yüzünün dörtte üçü resmen telef olmuştu, her yeri girintili çıkıntılı yara dokularıyla kaplıydı. Kalan kısım -oldukça güzel olan sol gözü ve tepesindeki kaş (ve kafasına özenle oturtulmuş kıvrırcık peruğu)- yüzünün silinen kısmının yaşadığı olayı daha da acımasız gösteriyordu. Burnundan geriye iki adet delik kalmış, Sağ gözü ve ağız kısmı da kirpiklerden ve dudaklardan yoksundu. Dikkatini yüzün sağ kalan kısmına odaklamaya çalışan Harry, cevap vermekte zorlanınca yalnızca kadının son cümlesini tekrarladı.

“Mesaj?” diye yanıtladı kadını.

“Evet,” dedi kadın elindeki küçük kâğıt parçasına bakarken. “Onu çiçeklere mi koyacağız?”

“Ah,” dedi Harry rahat bir iç çekiş eşliğinde. “Hayır, teşekkür ederim.”

Mesajı aceleyle cebine tıkıp çiçekçiyi de, içerisindeki kötü işaretleri de bırakarak ayrıldı oradan.

Harry, notla beraber kafasında oluşan soruları da beraberine katarak New York’a geldiği ilk gün keşfettiği karanlık ve sessiz alkol yuvasına, Cherrington Bar’a midesindeki delici açlığı gidermek amacıyla girdi. Sakin mekân, eski moda yemekler servis ediyordu ve Harry’yi o kadar iyi tanıyorlardı ki, o daha içeri girip kendi köşesine oturur oturmaz küçük bir kafa hareketi yapıyor, mekandaki garson kadın Phyllis de büyük -buzsuz- burbonunu altı saniyede, hatta bazen daha kısa sürede masasına getiriyordu. Pek popüler olmayan mekanın müşterisi olmanın da bu tür yararları vardı.

“iyi görünüyorsun, Phyllis,” dedi Harry kendisine rekor sürede içkisini getiren kadına.

“Emekli oluyorum.”

“Ne? Ne zaman?”

“Gelecek hafta sonu. Cuma günü yalnızca personelle ve birkaç müdavimle beraber kutlayacağım bir parti vereceğim. Buralarda mısınız?”

“Eğer burada olursam geleceğim.”

Harry, kadını şöyle bir inceledi. Altmışlarının ortasında görünüyordu ki bu da Harry’nin burayı ilk keşfettiği zamanın, kadının kırkına yaklaştığı dönemlere denk geldiğini gösteriyordu. Kırklı yaşlardan altmışlı yaşlara kadar geçen süre, insanın eline geçen, geçmeyen, bir daha asla geçmeyecek yakalayabildiği, kaçırdığı onca şansın içine dolduğu uzun bir süreydi.

“Bu karardan mutlu musun?”

“Evet evet. Ölmeyi falan planlamıyorum. Sadece bu mekânda daha fazla kalamayacağım. Geceleri uyku uyumuyorum. Yoruldum artık, Harry.”

“Öyle görünmüyorsun.”

“Senin gibi adamların iyi yalancılar olmaları gerekmiyor mu?” diye sordu cevap bulmaya çalışan Harry’yi yalnız bırakmak için masanın başından ayrılırken.

Harry, köşesine yaslanarak cebindeki notu geri çıkardı. Norma’nın korkması gibi bir durum söz konusu olmamalıydı. Tartışmasız şehirdeki en hayaletli dairede oturuyordu. Otuz yıldan fazla süredir ölümlere öğütler vermekteydi -vahşi ölümleri de-neyimleyen insanların, cinayet kurbanlarının, intihar edenlerin hikâyelerini ilk ağızdan dinliyor, karşıdan karşıya geçerken ya da pencereden düşen bir şey yüzünden hayatlarını kaybedenlerle karşılaşmıştı duruyordu. Eğer her şeyi görüp duyduğunu iddia

edecek biri varsa dünya üzerinde, bu Norma'nın hakkıydı. Peki hayaletlerini, televizyonlarını, çay kaşığına kadar her şeyin yerini bildiği mutfağını bırakıp gitmesine sebep olacak bu şey ne olabilirdi?

Barın duvarındaki saate baktı. Altı otuz iki olmuştu. Gitmek için hâlâ sekiz saati olsa da o kadar uzun süre sabredemezdi.

“Bu sabahın üçü saçmalığına edeyim,” dedi Harry. Viskisini kafasına diktikten sonra Phyllis'i çağırıp “Hesabı kapatma zamanı, Phyllis!” dedi.

“Yangın falan mı çıktı?” dedi kadın, Harry'nin masasına doğru aylak aylak yürürken.

“Gitmem gereken bir yere düşündüğümünden de hızlı varmalıyım.”

Kadının eline yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdı.

... 'u ne için şimdi?’’

'Senin için,’’ dedi çoktan kapıya yürümeye başlamış olan Harry. “Eğer partine gelemesem diye.”

Harry, on üçüncü ve dokuzuncu sokağın kesişiminde taksiden indi. Bu köşe, gitmesi gereken adres değildi. Birkaç blok ötede, bir zamanların doktorlarına, avukatlarına, psikiyatristlerine çatı olmuş o zamanların fiyakalı binası duruyordu. Son saydıklarından birinin, Ben Krackomberger adındaki bir psikiyatris-tin bekleme salonunda tanışmıştı Norma Paine ile.

Sam ile yaşanan olaylardan sonra, Harry görevinden alınmıştı. Ortağının hayatını kaybettiği geceki olayı kendi gözünden anlatması, çalıştığı polis departmanının yutabileceğinden büyük bir lokmaydı. Bu yüzden Harry'yi görevden alarak Kra-ckomberger'in kliniğine yollamışlardı. Adam, Harry'nin anlattığı “hayal ürünü” ayrıntıların üzerinde durmak adına nazik, fakat ısrarlı bir yol izlemişti.

Harry, olan biteni tekrar tekrar, anbean alırken Krackomberger da anlatılanların arasında küçücük bir çelişki kırıntısı bulmak için kendini paralamıştı adeta. Doktor sonunda, “Şöyle diyelim, Harry. O güne dair anlattığın şeyler büyük miktarda mantık dışı. Bunları başka bir yerde dinliyor olsaydım, kahkahalarla güleceğimden eminim,” diye bir tepki vermişti.

“Sen ciddi misin?’’

“Evet.”

133

“Yani ben burada lanet kalbimi sana açarak-”

“Sakin olun lütfen, Bay D'Amour.”

Ayağa kalkan Harry, “Sözümü kesme. Bunca zamandır aynı şeyi bana tekrar tekrar anlattırdıktan sonra, papağan gibi tekrarlattığın şeylere içten içe güldüğünü mü söylüyorsun?’’ diye çıkmıştı.

“Öyle bir şey -Lütfen, Bay D’ Amour, oturun, yoksa ben zorla yapmak zorunda—’

“Oturuyorum. Tamam? Oldu mu?’ demişti Harry masadan çektiği bir sandalyeyi terapi koçuyla iyi doktorun arasına koyarken.

“Güzel, tekrar bu şekilde kalkmayı aklınızdan geçiriyorsanız eğer, şimdiden ayrılmanızı öneririm.’

“Öyle mi, peki ya yine ayaklanırsam raporlarıma ne yazacaksınız?’

“Büyük ihtimalle yaşanan olayın travmasından dolayı ruhen zarar gördüğünüzü ve aşırı delüzyonal durumunuzun polis departmanında çalışmaya elverişli olmadığını. Size deli diyen yok, Bay D’ Amour. Fakat durumunuzun dürüst bir değerlendirmesini üstlerinize bildirmek zorundayım.’

“Aşırı delüzyonal durum...” diye tekrarlamıştı sessizce Harry.

“Sizin tecrübe ettiğiniz türden bir baskıyı yaşayan her insanın olaylara tepkisi farklı yönde olabilir. Yaşanan bu korkunç olayı kendi mantığının sınırlarına oturtabilmek adına kafanın içinde kendinize ait mitolojik bir dünya yaratmışsınız ve—’

Konuşması, sekreterinin bulunduğu yan odadan gelen gürültü sesleriyle bölünmüştü.

“Ben bu değilim!’ diye yükselmişti bir kadın sesi -sekrete-rinki değildi bu ses.

Doktor ayağa kalkarken Harry’ye sessiz bir özür mırıldan-diktan sonra kapıyı açmıştı ve bu eylemi yapar yapmaz kapı eşiğinden uçarak içeri giren birkaç dergi, doktorun kliniğindeki Pers halısının üzerine sert birer iniş yapmıştı. Harry’nin ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Yan odadaki her ne ise, asabi bir hastadan fazlasıydı. Bu, Harry’nin Giderilemez Kaşıntısı’nın uyarısına göre büsbütün yabancı bir olaydı.

Derin bir nefes alıp bekleme odasına gitmekte olan Krac-komberger’in peşine takılmıştı. Tam o sırada geri adım atan doktor, telaş içinde tökezlemişti.

“Nasıl bir saçmalık dönüyor burada?’” demişti Harry.

Krackomberger kan içindeki yüzü ve çıldırmış yüz ifadesiyle Harry’e doğru dönmüştü.

“Bunu sen mi yaptın?’” diye gürlemişti. “Bir tür şaka mı bu?’”

“Hayır,” diye yanıtlamıştı bekleme odasındaki kadın.

Kadının sesini takip eden Harry sonunda kendisiyle göz göze gelebilmişti. Çıkkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudakları vardı, gençken zamanının klasik güzelliklerinden biri olduğu belliydi. Fakat zaman, siyahi yüzünde çeşit çeşit lekeler, mimik izleri bırakarak o dolgun dudaklarının yer çekimine yenik düşmesini sağlamıştı. Gözleri süt beyazıydı. Şu an kadının kendisini fiziken göremediği aşikârdı fakat Harry bir şekilde bu siyahi kadının kendisini hisleriyle görebildiğinden emindi; kadının bakışları ılık rüzgârlar gibi yüzüne vuruyordu sanki. O odadaki şey her neyse, etrafı birbirine katarken, sandalyeleri ters yüz ederken yaptığı eylemden büyük bir zevk alıyor gibiydi.

“Bu onun suçu değil,” demişti kadın, Krackomberger’a. “Benim de değil.” Bastonunu alıp doktorun olduğu yöne doğru bir adım atmıştı. “Adım Norma Paine,” diye kendini tanıtmıştı kör kadın.

Krackomberger şaşkınlık içinde kalakalmıştı. Harry, adamın bu durumunu onun adına konuşmak için bir fırsat olarak kullanmıştı.

“Onun adı Ben Krackomberger. Ben de Harry. Harry D’A-mour.”

“O ölen polisle aynı olaya karışan D’Amour olamazsın, değil mi?”

“Ta kendisiyim.”

“Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Bay D’Amour. Size bir iki tavsiyede bulunmama izin verin,” demişti Harry’ye parmağıyla Krackomberger’ı işaret ederken. “Bu adam size gördüğünüz veya görmediğiniz şeyler hakkında her ne söylerse söylesin, sadece dediklerini kabul edin.”

“Ne? Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü bunun gibi tipler, bizim gibilerin ağzından çıkan lafları geri tıkmak için çok heveslilerdir. Biz kazan kaldıranlarız, anlatabiliyor muyum?”

“Şu an yaptığın da bu sanırım,” demişti Harry duvardan bir bir düşen çerçeveleri başıyla işaret ederek. Çerçeveler öylece yere düşmüyor, görünmeyen eller tarafında kaldırılıp yere fırlatılıyorlarmış gibi öyle büyük bir hiddetle düştükleri yerlere çarpıyorlardı ki, her düşen çerçevenin camı sırasıyla tuzla buz oluyordu.

“Demin de söylediğim gibi, bunu yapan ben değilim,” demişti Norma. “Müşterilerimden biri şu an burada, benimle-”

“Müşteriler derken?”

“Ben ölülerle konuşurum, Bay D’Amour. Ve şu an yanımızda bulunan müşterim de kendisine yeteri kadar ilgi göstermediğimden şikayetçi. Doktor Krackomberger. Erkek kardeşinize merhaba deyin.”

Krackomberger’in çenesi titremişti. “İ-imbkânı yok,” diye mırırdanmıştı.

“Warren, değil mi?” demişti Norma.

“Olamaz, Warren öldü.”

“Tabii ki öldü!” diye parlamıştı Norma. “Bu yüzden buradayım.”

Bu tür bir mantık karşısında tamamen dilini yutmuşa benziyordu doktor.

“Söylemeye çalıştığı şey ölülerle iletişim kurabildiği, doktor,” diye araya girmişti Harry.

“Svahili dili konuşuyor gibi bir halim mi var?” diye sormuştu Norma. “Tercümana ihtiyacım

olduğunu düşünmüyorum.”

“Bilemedim,” demişti Harry bir gözü Krackomberger’in üzerindeyken. “Kafası baya karışmış gibi.”

“Dikkatinizi toparlamaya çalışın,” şeklinde bir öneride bulunmuştu Norma. “Kardeşiniz sizi Shelly ismiyle çağırmanı, bunun sizin göbek adınız olduğunu ve birçok insanın da bu ismi bilmediğini söyledi. Doğru mu bu?”

“Bu verdiğin bilgiye birden fazla yolla kolaylıkla ulaşabilirsin.”

“Pekâlâ. Unut gitsin,” demişti arkasını doktora dönen Norma. “Konyağa ihtiyacım var. Bay D’Amour, psikiyatristlerin ahmaklıklarına benimle beraber kadeh kaldırmak ister miydiniz?”

“Buna seve seve içerim, Bayan Paine.”

“Warren,” demişti Norma, “gidelim. Masum insanları korkutuyoruz.”

Harry, bu cümlelerin çerçeveler ilk kırılmaya başladıklarında masanın altına giren ve o dakikadan beri de ortalıkta görünmeyen resepsiyoniste ithafen olduğunu var saymıştı.

“Bekle,” demişti kapıya ilerlemekte olan İkiliye doğru Kra-ckomberger. “Sen kördün, değil mi?”

“Sen de fazla zekiymişsin,” diye karşılık vermişti Norma. “O zaman ... kardeşimi nasıl görebiliyorsun ki?”

“Bir fikrim yok. Görebiliyorum işte. Bana karanlık olan dünyanın kapıları sana nasıl açıksa, senin göremediğin ölümler de bana görünmeyi seçiyorlar.”

“Bana şu an kardeşimi görebildiğini mi söylüyorsun?” Arkasını dönen Norma, yüzünü tekrardan ofis tarafına vermişti. “Evet, kanepende uzanıyor şu an.”

“Ne yapıyor?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Sorduğumu duydun, değil mi?”

“Mastürbasyon yapıyor.”

“Tanrı aşkına. Bu o.”

Bu şekilde kesişen Norma’yla Harry’nin yolu, gittikçe büyüyecek arkadaşlıklarının başlangıcı olmuştu. Ve tıpkı o gün şans eseri yaşanmış olan birçok şey gibi, bu iki ruhun birleşimi, iki açıdan da olduğundan daha gerekli bir hal alamazdı. O son birkaç haftayı akıl sağlığından şüphe duyarak geçirmekte olan Harry bunda Doktor Krackomberger’in verdiği gaz oldukça etkiliydi- bir anda kendini sanki günlük ev işlerini ya-pıyormuşçasına rahat bir şekilde doğaüstü varlıklarla iletişime geçen bu kadınla tanışmıştı.

Norma'nın söylediği şey, -ortağının ölümüyle ilgili yaşadığı şeyleri itiraf eden Harry'nin ardından onun bizzat Harry'ye inandığı, kendisine gelen müşterilerin anlattıkları hikâyelerdeki Ötekiliğin hep birbirine benzer unsurlar taşıdığı ve şehrin günlük hayatında olağan şeyler olduğunu düşündüğüydü. Şimdi ise, bu eski binayla karşı karşıya gelen Harry, yılların etkisiyle nasıl da bu hale geldiğini düşünüyordu. Pencereleere ya tahtalar çakılmış ya da kırılmışlardı; belli bir tarihte bir yangın geçirdiği, binanın büyük derecede yıpranan üçte ikilik kısmından, kırık dökük pencerelerin etrafındaki siyahlıklardan anlaşılıyordu. Üzüntü verici bir manzaraydı fakat daha da önemlisi, tedirgin edici hisler yaratıyordu. Norma neden rahat apartman dairesini bırakıp Tanrı'nın bile unuttuğu bu köşeyi seçmişti ki?

Kapıların hepsi ya kilitlenmiş ya da sürgülenmişti fakat bu tabii ki böyle geçiş güçlüklerindedeki eski moda kaba kuvvete başvuran Harry için büyük bir problem değildi. Tahtalarla mühürlenmiş kapılardan birini seçerek birkaç döşemeyi çekip çıkardı. Bolca gürültülü ve dağınık bir işe girişmişti ve eğer bariz noktalara yerleştirilmiş işaretlerdeki uyanların dedikleri doğruysa, binadaki güvenlik görevlilerinin bu yüksek ses sonucu Harry'nin olduğu bölgeye koşa koşa gelmeleri olasıydı. Tabii çoğu uyan işareti gibi bunun da düzmece olduğunu kısa süre içinde anlayan Harry, kimsenin bölmediği işine devam etti. Tahtalardan arındırdığı kapının kilidiyle karşı karşıya kalır kalmaz yapması gerekeni yaptı.

“İyi iş, evlat,” dedi kendi kendine içeri adım atar atmaz.

Cebinden küçük bir el feneri çıkartarak karanlık odanın içine tuttu.

Şu an içinde dikiliyor olduğu, bir zamanların mütevazı ve şık dokunuşlarla tasarlanmış antresinin -Art Deco stili aynalar, kabartmalı fayanslar, ilginç şekilli lambalar - yerinde yeller esiyordu artık. Bu yıkımın sebebi döşemelerin veya yine diğer eşyaların yeniden satılma amacı da olsa, birkaç kafası güzel van-dalistin amaçsız eğlencesi de olsa, sonuç aynıydı: eskinin düzenli mekânının yerinde esen kaosun bıraktığı moloz yığınları.

Cam ve tahta kırıkları arasında ilerleyerek merdivenlere ulaşınca yukarı çıkmaya başladı. Belli ki binanın içerisine girmek için dış kapılardan birini yok etmek dışında başka yollar da vardı, ki yukarı çıktıkça burnuna çalınan idrar ve dışkı kokuları artmıştı. İnsanların burayı tuvalet ihtiyaçlarını gidermek ve uyumak amacıyla kullandığını düşündü.

Olur da asabi kiracılardan biriyle emlak kurallarını tartışacak bir duruma düşerse diye, kılıfına güvenle oturmuş olduğu revolverini yokladı. Dövmelerinden hiçbir uyarı gelmemesi iyi haberdi. Norma kaçış yeri için iyi bir mekan seçmiş gibi görünüyordu. Mekanın hijyeni tartışılır olsa da onu iblis ve vekillerinden uzak tuttuğu sürece Harry'nin içi rahattı.

Doktor Krackomberger'in süiti 212 numaralı odaydı. Odasına giden bej rengi lüks halı kaldırılıp götürülmüş, sahne altındaki çıplak döşemelere kalmıştı. Attığı her adımla gıcırdayan döşemelerin sesi Harry'nin yüzünü ekşitiyordu. Bir zamanlar-ki psikiyatristinin odasının kapısını kilitli olduğunu umarak kapı kolunu çevirdi. Kapı kolu direnmeden dönünce karşısına Vandalizm kurbanı yeni bir manzara çıktı. Biri odanın içerisinde balyozla gezinmiş gibiydi sanki.

Şansını denedi Harry: “Norma?” Ses gelmeyince birkaç kelime daha denedi. “Norma? Ben Harry.

Mesajımı aldım. Erkenci olduğumun farkındayım. Burada mısın?"

Krackomberger'in ofisinin içerisinde gezinmeye başladı. Doktorun kitapları kimsenin işine yaramamıştı belli ki, hepsi öylece duruyorlardı; tabii artık bir zamanlar sergilendikleri duvarlardan indirilmiş, birçoğu da ısınma aracı olarak kullanılmak amacıyla odanın ortasında yakılmıştı. Acemice yakılmış ateşin küllerinin üzerinden atladıktan sonra eğilip külleri kontrol etti. Soğuk olduklarını fark edince o kısımda bir şey bulamayarak Krackomberger'in banyosuna geçen Harry, oranın da tıpkı ofisi gibi çer çöp altında kaldığı gerçeğiyle karşılaştı. Norma burada olamazdı.

Fakat kesinlikle Harry'yi buraya çağırmasının ardında bir sebep yatıyor olmalıydı, bundan emindi. Banyo aynasıyla karşı karşıya gelince tozlu suretin üzerine küçük bir ok resmi çizilmiş olduğunu gördü. Okun ucu yeri işaret etmekteydi. Norma kendisine ufacık da olsa bir ipucu bırakmıştı. Harry, yıllar önce kör arkadaşıyla tanıştığı mekânı geride bırakarak zemin katına yöneldi.

Bu unutulmuş binanın zemin katını zamanında doldurup taşırın New York'lu elit ve seçkin topluluğun, 8. Cadde ve 42. sokağa dizilmiş seks dükkânlarında vakitlerini geçirenlerden daha elit bir zevke sahip olduğu kesindi. Harry, bu gerçeği binanın sahibi tarafından -Joel Hintz- karısını takip ettirme işi için teklif aldığı zamanlarda fark etmişti.

Hinz, şehrin kanun koruyucularının tam da ayaklarının altında tamamen zevkçiliğe dayalı bir düzen kurmuş olmasına rağmen, gözler önündeki hayatını oldukça muhafazakâr sürdürürdü ve karısının kendisini aldattığından şüphelendiğinde çok üzülmüştü.

142 |

Harry, kendisine sunulan görevi kabul etmiş, üç haftalık bir araştırmanın sonucunda da Bay Hintz'in eline tutuşturduğu büyük bir ambalaj kâğıdını içindekilerle beraber tasdik olarak işverenine sunmuştu. Bunun sonucunda Bay Hinz, asistanı J. J. Fingerman'e verdiği talimatla Harry'yi alarak kulübe inmesini, adama istediği içkiyi ısmarlayarak kendisine bir bina turu yaptırmasını söylemişti. Harry'nin bu turda şahit olduğu manzara çokça şaşırtıcıydı: bandajlar, kırbaçlar, sopalar, su sporlan - kulüp, resmen sapıklar için açık büfe cenneti gibiydi; etrafta eğilimlerini belli eden giysiler içinde gezinen onlarca kadın ve erkek dolanıyordu.

Belediye başkanının sağ kolu olduğunu öğrendiği elli yaşlarındaki bir adam, süslü bir hizmetçi kıyafetiyle kombinlediği stilettolarım tıkırdata tıkırdata oradan oraya yürüyor, evsiz ve muhtaçlar adına yardım organizasyonları düzenlemesiyle tanınan kadın, makatına tıklanmış ve ucuna atkuyruğu işlenmiş vibratör eşliğinde çırılçıplak bir vaziyette oradan oraya emekliyordu. Sahnenin ortasında, Broadway müzikallerinin ünlü yazarlarından bir tanesi sandalyeye bağlanmış, hayalarından kesilmiş bir et parçası, rahibe giysili bir kadın tarafından tahtanın birine çivileniyordu. Söz yazarının yükselmesine bakıldığında prosedürün fazlaca zevk verdiği barizdi.

Harry'nin turu sona erdiğinde, Fingerman'le Bay Hintz'in ofisine dönmüşler ve kapının içeriden kilitli olduğunu fark etmişlerdi. Anahtarlarla uğraşana kadar ikisi ayna anda kapıya sert birer tekme indirmişti. Boynuzlanmış koca, kendisini çeşitli pozisyonlarda aldatan Bayan Hintz'in fotoğraflarını dört bir yana dağıtmış, masa başındaki koltuğuna yaslanmış vaziyette öylece kalakalmıştı.

Fotoğraflar, Hintz'in ağzına dayadığı tetiyi çekmesinin ardından, kan, kemik ve içi boşaltılmış beyin parçalarıyla lekelenmişlerdi.

Parti sona ermişti. Harry, o gece acı ve zekin yakın ilişkisiyle beraber, fantezi ve arzuların bazı durumlarda insanları neler yapmaya itebileceğini öğrenmişti.

Harry, merdivenlerin tepesinde kümelenmiş birkaç adet ışık düğmesi bulunca ışıklan yakmayı denedi. Işıklardan yalnızca ikisi aydınlanmıştı, biri Harry'nin hemen tepesindekiydi ve kararmış merdivenleri büyük bir hızla aydınlatmıştı, diğeri de bir zamanlar gelen misafirlerin maskelerini soyup zevk kıyafetlerini üzerlerine geçirecekleri odalarına çıkmak için giriş yaptırdıkları küçük odacığın kalıntılarını göz önüne sermişti.

Dikkatle merdivenlerden aşağı indi Harry. Dövmelerinden biri hafif hafif seyirmeye başlanıştı: Ayın kolyelerini farklı bir dille yorumlayan Caz, bu dövmeye Süs Çemberi adını vermişti. Caz'ın işlenmiş olduğu dövmelerin çoğunun basit tılsımlar olmalarına ve hiçbirinin göz yanıltıcı dizaynlara sahip olmamasına rağmen, Süs Halkası başarılı bir trompe l'oeil stiliyle işlenmişti: Kolyenin altındaki gölge o denli yoğun ve gerçekçiydi ki, Harry o kolyeyi gerçekten takıyor gibi görünüyordu.

Fonksiyonu da tasarımına oranla daha basitti: Herhangi bir hayaletin varlığını hissettiği an Harry'yi uyarmak amaçlı işlenmişti. Merdivenlerin bitiminde duraksayan Harry, bunun başka bir tuzak olabileceği ihtimalini kafasında şöyle bir tarttı. Belki de New Orleans'ta alt ederek utanç verici duruma düşürdüğü güçlerden biri tarafından tutulmuş bir hayaletti ... Fakat eğer istedikleri intikamsa, bunca yolu birkaç hayalet yollamak için niye gelsinlerdi ki? Elbette ki kendilerinden habersiz insanları korkutabilirlerdi ki Harry bunlardan biri değildi. Minik bir korku gösterisi onu korkudan tir tir titretecek değildi ya... Harry yoluna devam etti.

Kulüp, Hintz'in beynini kurşunla dağıttığı dönemden bu yana neredeyse hiç değişmemişti. Bar ve susuz müşteriler için yan yana dizilmiş sert likörler, hâlâ satışa açılmış gibi yerli yerindeydiler. Hayaletlerden biri performansına başlamaya karar verince barın alt kısmına istiflenmiş bardaklardan bazıları şingirdamaya başladı.

Bu şovu göz ardı ederek yoluna devan eden Harry, bu sefer havada uçuşan shot bardaklarıyla karşı karşıya kaldı. Barın üzerine öyle büyük bir şiddetle çarpmışlardı ki havada uçuşan cm kırıklarından bazıları Harry'ye denk geldi. Bu görüntüye bir teki vermedi Harry. Barı geride bırakarak teesinde Aziz

Andrew'un hacının asılı olduğu, eskilerin kırbaç gösterilerine yuva olan sahnenin de içinde bulunduğu büyük odaya geçti.

Elindeki ışığı odanın içinde gezdirerek mevcut hayaletlere ait belirli işaretler varsa onları görmeye çalıştı. Norma'yla ilgili sahne arkası gerçeğinin izini sürmeye devam etmek adına platformun üzerine çıkar çıkmaz sağ tarafından gelen bir ses daha duydu ve bakışlarını kurşun hızıyla o yöne çevirdi. Baktığı yöndeki duvarın üzerine yan yana asılı sopalar, kamçılar, kırbaçlar vardı -toplamda elli taneydi. İçlerinden hafif olanlarının yere düşmesinin ardından büyük, ağır, tahta pedallardan bir tanesi Harry'nin olduğu tarafa son hızla uçarak sertçe dizine çarptı.

“Ah, lanet olsun!” diyerek sinirle sahneden indi. “Dövmelerim bana senin bir tehdit oluşturduğunu söylemeler de varlığından ufacık bir korku bile duymuyorum. Ve eğer üzerime saçma sapan şeyler atmaya devam etme konusunda ısrar edersen, asla ölmemiş olmak için yalvaracak duruma getiririm seni. Sözüm olsun.”

Daha Harry savurduğu tehdidini bitirmeden duvardaki iri kırbaçlardan biri daha yerinden indirilerek saldırı pozisyonuna getirildi.

“Yapma şunu,” dedi Harry.

Uyarısına pek önem verilmemiş gibiydi. Kırbacı kullanan hayalet ya çok şanslıydı ya da işini iyi biliyordu. Daha ilk denemede kırbacın ucu Harry'nin yanağına isabet etmiş, gözlerinin acı içinde sulanmasını sağlamıştı.

“Seni kuş beyinli,” diye bağırdı Harry. “Seni uyarmadığımı söyleyemezsin.” Tehdidinin vaat ettiğini yerine getirmek için öğrendiği ilk silojistiklerden birini söylemeye başladı:

“E vuttu quthakai,

Nom-not, nom-netha,

E vuttu quathakai,

Antibethis-”

Daha üçüncü dize ağzından çıkarken odadaki varlıklar gün yüzüne çıkmaya başladılar. Buğu gölgesi şekilsizlerdi, silüetlerinin kenarları buharlaşıp gidecek gibiydi; ressamın tekinin yağmurda çizmeye çalıştığı bir eseri andırıyorlardı. Üç tanelerdi ve üçü de erkekti.

“Kes şu silojistiği,” diye inildediler içlerinden biri.

“Bana bunu yapmam için tek bir sebep ver.”

“Biz sadece emirleri uyguluyoruz.”

“Kimin emirlerini?”

Hayaletler kendi aralarında tedirgin bakışlar fırlattı.

“Benim,” dedi yan odanın karanlığından gelen pürüzsüz, tanıdık bir ses.

Harry'nin gardı bu ses karşısında düştü. “Norma! Ne saçmalıklar dönüyor burada?”

“Onlara işkence etme, Harry. Yalnızca beni korumaya çalışıyorlardı.”

“Pekâlâ,” dedi karşısındaki hayali görüntülere Harry. “Cezanız birazcık ertelenmişe benziyor.”

“Bizimle kalmaya devam edin,” dedi Norma, “buraya gelirken biri tarafından takip edilmiş olabilir.”

“Mümkünatı yok,” diye karşılık verdi kendinden son derece emin yan odaya doğru yürürken Harry.

“Ünlü son sözler,” dedi Norma.

Işığı açmaya çalıştığında duvara montelenmiş kırmızı ışıklar, bu sefer eski müşterilerin çıplak bedenleri yerine karşısındaki Norma'nın durduğu yeri aydınlattı.

Odanın ortasında elindeki bastonuyla dikilen Nonna'nın beyaza dönük gri saçları, yıllardır ilk kez tokalanmamış vaziyette başının tepesinde kümelenmişlerdi. Yine de yüzü, güzelliğinden bir şey kaybetmemiş, yalnızca kemikleri yorgunluğun etkisiyle biraz güçten düşmüştü. Hareket halinde olan tek yeri, yıllardır sonlanmayan bir tenis maçını izliyorlarmışçasına bir sağa, bir sola, bir sağa, bir sola kayan süt beyazı gözleriydi. “Tanrı aşkına buraya ne yapmaya gelmiş olabilirsin, Norma?” “Oturalım mı biraz? Kolunu uzat. Bacaklarım sızlıyor.” “Buradaki rutubetin onlara iyi geldiğini sanmıyorum. Yaşın ilerledi, uygun hareket etmelisin.”

“Hiçbirimiz eskiden olduğumuz gibi genç değiliz,” dedi, Harry'yi odanın bir zamanlar ekstrem oyunlar oynanılan köşesine doğru çekerken. “Buna daha fazla devam edemiyorum, Harry. Çok yoruldum artık.”

“Kendi yatağında uyuyor olsaydın bu kadar yorulmazdın,” dedi Harry güvelerin yediği battaniyelerin üzerine yığıldığı yerdeki eski püskü döşeğe göz gezdirirken. “İsa aşkına, Norma. Ne kadar süredir buradasın?”

“Endişelenme. Güvendeyim. Eğer kendi yatağında olsaydım şimdiye ölü bir kadın olacaktım. Bugün değilse yarın, yarın değilse ertesi gün. Goode bizi tuzağa düşürdü, Harry.” “Biliyorum. O gittiğim yerde çok büyük bir yeme düştüm. Oradan zar zor canlı çıkabildim.”

“Tanrım, özür dilerim. O kadar ikna ediciydi ki ... Sanırım artık eskisi kadar iyi değilim. Daha genç zamanlarımda olsaydım böyle bir yeme asla düşmezdim.”

“İkimizi birden kandırdı, Norma. Çok güçlü bir büyüyle çalışıyordu. Cinayete kurban giden büyücülerini biliyorsun. İçlerinden bir tanesi hâlâ hayatta. Yani. .. Hayatta olduğu kısmı biraz göreceli olabilir.”

“Ne?”

“Uzun hikâyeye. Yine de hepsini kimin öldürdüğünü biliyorum. Bir şeytan. Kendisiyle Goode'nin evinde karşılaştım. Çok ciddi bir tehdit.”

“Ah, Tanrım. Korktuğum da buydu işte. Bu rezil mekana kısılıp kalmış olmamın bir diğer nedeni de buydu işte. Sanırım bizi ayırmak istediler. Daha sen şehirden ayrılır ayrılmaz dairemin gizliliği ihlal edilmişti. Kötü totemin evime yaklaştığını hisseder hissetmez orayı çabucak terk ettim! Bazı yollar açıldı Harry. Kapalı olması gereken yollar açıldı ve bu açılan yollardan bu tarafa gelmekte olan bir şey var -belki de birden fazla şey ki bu da senin benim dışında ciddi sayıda insanın zarar göreceği anlamına geliyor.”

“Sana inansam da bu, senin burada kalmaman gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. İğrenç bir yer burası. Sıçanların ayaklarının üzerinden geçmediği başka bir mekân bulmamız gerekiyor, Norma. O döşegin üzerinde bir zamanlar neler yaşanmış olabileceğinden bahsetmek dahi istemiyorum. Lekeleri göremiyorsun da, renk ve desen bolluğu pek iç açıcı değil.”

“Kafanda belli bir yer var mı?”

“Aslında var. Her şeyi hazırlar hazırlamaz seni almaya geleceğim, tamam mı?”

“Öyle diyorsan ... ’

“Aynen. Yakında görüşürüz. Bu şeyden kurtulacağız, söz veriyorum sana.”

Norma’nın yanağına narin bir öpücük kondururken kadın da Harry’nin ellerini tuttu.

“Neden bana karşı bu kadar iyisin?” dedi kadın.

“Sanki bilmiyormuşsun gibi soruyorsun.”

“Biraz şımarabilirim.”

“Çünkü dünyadaki başka hiç kimse benim için senin kadar önemli değil. Ve bunu iltifat olsun diye de söylemiyorum. Gerçekler bunlar.”

Tuttuğu elinin üzerinden gülümsedi Norma. “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi.

Bir süre şefkatle Norma’ya bakan Harry, tek kelime daha söylemeden arkasını dönerek daha sağlıklı bir sığınak bulma amacıyla mekândan ayrıldı.

I

İKİNCİ KISIM

Pis İşlere Doğru

Beni ona bağlayan o tarifsiz şey, bu bağı sahip olduğum hiçbir bıçağın kesemeyeceği bir telle yapmış olmasıydı.

-Herman Melville

Senobit Tarikat Manastırı, taş ve çimentodan oluşan lanetli bir tepenin üzerine yedi yüz bin yıl önce inşa edilen, yüksek duvarlı, karışık bir yapıydı. Manastır bekçilerinin izlediği dar koridorun tek bir girişi vardı. Sürekli atışma halinde olan belli şeytani grupların atışması sonucu eli kulağında beklenen bir iç savaş öncesinde inşa edilmiş. Kimliği yalnızca kendisini büyütüp Yüksek Ofis'e ulaştıran sekizler tarafından bilinen tarikatın başı, rahip ve rahibelerine Cehennem'in dengesiz siyasetinden korunacakları bir ibadet kalesi yapabilmek için o güne kadar getirdikleri servetlerinin küçük bir kısmını kullanmayı uygun görmüş. Kale, o kadar titiz standartlar altında planlanmış ki, cilalı gri duvarlarına tırmanmak imknsızmış.

Yıllar geçtikçe ve Lucifer'in tasarladığı şehrin sokaklarından eksilen Senobit'lerin sayısı arttıka (mimarın Pyratha adını verdiği, fakat bazıları tarafından aynı zamanda Kıyamet olarak bilinen şehir), gözleri şehrin üzerinde olan iblisler ve lanetli diğer varlıklar, bu Senobit kalesinin kaygan siyah duvarlarının ardında ne tür taşkınlıklar olduğuna dair varsayımlarını bire bin katarak tartışmaya devam ede ede bugüne gelmişler.

Manastır'la Cehennem'in büyük şehri arasında, Fike'in Hendeği adında geniş bir gecekondu mahallesi vardı; konaklarda, tapınaklarda, sokaklarda yaptıkları hizmeti bitiren lanetliler, uyu- mak, yemek ve evet, sevişmek için buraya geliyorlarmış (ve eğer bir-iki ocuk sahibi olabilecek kadar şanslılarsa, çocukları hiçbir sorguya maruz kalmadan mezbahaya satarlamış).

Kale ve orada süregelen canavarca şeyler hakkında para gibi dilden dile dolaşan hikyeler, zaman geçtikçe daha da ayrıntılı ögeler kazanmaya devam etmiş. Günlük hayatlarını korku ve vahşet içinde yaşayan lanetlenmişlerin, kendi yaşadıklarından daha kötü durumda olanların var olduğum bildikleri o yer -kendilerinden daha da kötü durumda olanların olabileceği gerçeği - ilerine büyük bir rahatlık salmaktaymış. Ve böyle-ce her erkek, her kadın, her ocuk, en değerli hatıraların bile ağza alınmayacak korkunluktaki aletlerle Tarikat tarafından kurbanların beyinlerinden kazındığı o kaleyle ilgili birbirlerini bilgilendirmeye devan etmişler. Ve bu tasarıyla, beslenemeyen ruhları ve bedenleriyle, dışkılar ve yorgunluk içinde yaşayan lanetlenmişler, belli kişilerin kendilerinden daha sefil bir yaşan sürüyor olabileceği düşüncesiyle neredeyse mutlu olabiliyorlarmış.

Tüm bu olaylar, Theodore Felixson'da büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Yaşarken büyü işlerinin kendisine kazandırdığı servetinin büyük bir kısmını (kendisinin azim-kazancı demekten hoşlandığı kazanç) sanata yatırmış, bu sanat eserleri alım işini gizliden gizliye, müze tazılarının dinleme menzili dışında gerçekleştirirmiş ki resimler rahatça hareket edebilsin. Sahip olduğu bütün resimler bir şekilde Cehennem'le bağlantılı ya-pıtlamış: Tintoretto'ya ait, Lucifer'in bedeninden ayrılmış kanatlarının da onunla beraber arkasından çukura düşüyor okluğu bir tablo; Luca Signorelli'nin lanetlenmişlerle ilgili duvar resmi için tasarladığı hazırlık çalışmalarına ait belli parçalar; Damascus'ta almış olduğu bir korku kitabı... Bütün bu parçalar, oldukça büyük koleksiyonunun en korkunç parçalarıydı ve buna rağmen aralarından hiçbiri, Cehennem'in gerçekliğine bir adım bile yaklaşmamışlardı.

Sekiz tepeli Pyratha, (ki mimarı içlerinden bir tanesinin Ro-ma'dan daha iyi olduğuyla övünürdü), üzerlerine istiflenmiş sayısız stilde ve boyutta çeşit çeşit binalarla büyük bir uyuma sahipti. Cehennem Rahibi, bir keresinde bu rezillikten büyük bir küçümseyişle bahsetmiş ve Pyratha'nın bütün sakinlerinin aşağılık türden olduklarını, iğrenç hazcılıklarının ancak aptallıklarıyla orantılı olabileceğini söylemişti. Lucifer'in Roma'ya fark atmak amacıyla inşa ettiği şehir, bir yandan Roma yıkılırken kendi de zevk düşkünlüğünün ve yıkımın içinde kaybolmuştu. Yönetimi, kendi iç mücadeleleriyle o kadar dibe batmıştı ki, şehrin durumunu Lucifer'in kayboluşundan önceki disiplinine geri döndürecek durumda değildi.

Evet, asi davranışları yüzünden Cennet'ten kovulmuş olan meleğin tüm beklentileri küçümsüyor oluşu da en az Cehennem'in mimarisi kadar şaşırtmıştı Felixson'u. Can çıkar, huy çıkmazmış, diye düşünmüştü Felixson bunun üzerine.

Lucifer'in ortadan kayboluşuna dair de yine sayısız teori üretilmiş ve Felixson bunların hepsini duymuştu. İnanmak için hangi hikâyeyi seçersen seç, her birinde Lucifer ya delirip kendini kaybettikten sonra Cehennem'den kaçmış, orada burada harcanıyordu ya da kimliğini gizlemiş ve Pyratha'nın sokaklarında alelade biri gibi dolaşmaya başlamıştı. Felixson, bu duyduklarından hiçbirine inanmamıştı. Bu ve diğer tüm konulardan görüşlerini kendine saklamaktaydı. Bildiği şey, hâlâ yaşıyor olduğu konusunda şanslı olduğuydu ve düzgün cümleler kurabilme yetisini elinden alan onca işkence dolu ameliyata rağmen, beyninin hâlâ sorunsuzca çalıştığına memnundu. Sabırla bekleyip kartlarını doğru oynadığı takdirde, er ya da geç bir kaçış yolu bulacağını, bulduğunda da o şanslı yakalayarak buradan gideceğini biliyordu. Dünya'ya geri dönecek, adını ve yüzünü değiştirip büyü işlerini bırakacaktı.

Güç olmadan yaşamının, kafasında canlandırdığı kadar kâbus dolu bir şey olmadığı anlayana kadar sürmüştü bu plan. O güne kadar dünyanın en başarılı ve hırslı büyücülerinden biri olmuştu fakat o ünvanı elinde tutmak, hem enerjisinden hem irade gücünden hem de zamanından çalışıyordu. Sonunda Se-nobit'lerden bir şeyler öğrenmeye karar verdiği an, kendisini en başta zanaatine yönlendiren bu karmaşık olay, ruhunu içine kattığı bu iş, tamamen önemsiz bir şeydi. Daha yeni yeni, ancak bir iblisin kölesi olduktan sonra, büyüünün o güne kadar engel olduğu kendini bulma yolculuğuna çıkabilecek özgürlüğü elde ettiğini anlamıştı Felixson. Cehennem'de yaşamak, Cen-net'in varolma ihtimalini yaşatıyordu ve bundan başka hiçbir şey, Felixson'un bu kadar zinde hissetmesini sağlayamamıştı o güne kadar.

Daha yeni ağır yara almış elinin içine sıkıştırdığı kâğıt parçasıyla, kalenin merdivenlerinin en

aşağısında beklemekteydi. Elinde tuttuğu mektup, kendisine Cehennem elçilerinden biri tarafından ulaştırılmıştı. Elçiler, koca Cehennem'in içinde nesnel güzelliğe sahip tek yaratıklardı. Cehennem'in en pis işlerinin, güzel paketlerle sarıldıklarını kanıtlayan güzellikleriyle dolanıyorlardı etrafta.

İleride, Fike'ın Hendeği ve onun ötesindeki Pyratha'yı görebiliyordu. Hemen önündeki yoldan, Tarikat'ın en heybetli üyelerinden oluşan Cehennem Rahip ve Rahibeleri geçit yürü-yüşüneydiler. Aralarında, Felixson'un gururla gösterebileceği efendisi de duruyordu.

Şehrin dumanlı kubbelerinden gözlerini ayıran Felixson, Senobit'lerin geçit törenine kaydırdı bakışlarını. O sırada esip gelen bir rüzgâr, sürekli havada olan çürük ve yanık kan kokusunu da etrafa savurarak soğuk soğuk esti. Gittikçe sertleşen rüzgâr, önce Senobit'lerin siyah cüppelerini yakalamış, ardından içlerinden bazılarının ellerinde tuttıkları yağlı insan derisinden bayrakları, ceset kafalarının üzerinde deliler gibi sallamıştı. Bir zamanlar ağızlarının ve gözlerinin olduğu boşluklar, sanki cesetler hâlâ üzerlerine uçarcasına gelen bıçaklara inanamayarak bakıyorlarmış, kaslarından düzgünce ayrılıp yüzülen derilerinin acılarını hâlâ yaşıyorlarmış gibi bir izlenim veriyordu Felixson'a.

Kale hisarının tepesindeki Mübaşir adını verdikleri zil (ki Lemarchand Kutusu'nun uzaktan duyulan sesiyle aynı tona sahipti), kaleye dönmekte olan kardeşleri karşılamak için çalışıyordu. Efendisini gören Felixson, yürüyüştekiler kale kapısına doğru giden merdivenleri bir bir çıkarken dizlerinin üstüne çökerek o kadar fazla yere eğildi ki, yerdeki çamura bulanık kafası pislik içinde kaldı. Kafası hâlâ yerde olan Felixson, elindeki mesajı uzatmak için kolunu havaya kaldırdı.

Efendisi, Felixson'la konuşmak için geçitten ayrılınca arda kalanlar yollarına devam ederek onları geride bıraktılar.

“Bu ne?” diye sordu efendisi, Felixson'un elindeki kâğıdı alırken.

Çamur içindeki yarık kafasını yerden kaldıran Felixson, efendisinin tepkisini tek gözüyle gözlemleyebilmek için başını sol tarafa doğru çevirdi. Senobit'in yüzünde tek bir mimik oynamamıştı. Bu yaratığın kaç yaşında olduğunu hiç kimse bilmiyordu -ki Felixson da soracak kadar aptal değildi- fakat yaşının otorttuğu çehresi, ancak acılar ve zamanın kaybettirdikleri tarafından bu hale getirilebilir gibiydi. Felixson'un dili, ondan bağımsız ağızından çıkarak çamur ve dışkılarla kaplı sokağa düşüverdi. Efendisine kölelik yapmak dışında başka pek bir şey umrunda değil gibiydi.

“Tükenmeyenler Odası'na çağrılıyorum,” dedi Cehennem Rahibi elindeki kâğıt parçasına göz gezdirirken.

Bu son dediğinin üstüne başka bir kelime söylemeyen Seno-bit, Tarikatı'nın olduğu yöne dönerek Pyratha'ya doğru ilerlemeye devam etti. Detaylara pek aşına olmasa da sadakatinden ödün vermeyen Felixson, efendisinin ardından onu takip etti.

Henek'in onca pisliğinden sonra, Cehennem şehrinin sokakları bir tık daha temiz geliyordu. Buradaki sokaklar genişti ve yer yer büyümek için gün ışığına ihtiyaç duymayan ağaç cinsleriyle donatılmıştı. Siyah gövdeleri, dalları, hatta mavi-siyah yaprakları bile, sanki bu boyuta gelene kadar her bir santimde kıvrılarak büyümüşler gibi eğri büğrüydü. Etrafta hiç araba olmasa da bisikletler,

çekçekler ve tahtirevanlar göze çarpıyordu -hatta transparan derileriyle ve etsiz, derisiz, yayvan kafalarıyla çevrede dolanan birkaç atın çektiği at arabaları da manzaraya dahildi- yüzlerindeki etler o kadar kazınmıştı ki, kemikten oluşan çehrenin iki yanına iliştirilmiş gibi görünen bir çift göz ve yayvan kafataslarıyla bu atların yüzleri,. gövdeye baş olsun diye dikilmiş manta vatozlarını andırıyorlardı.

Senobit'in adı, yürüdüğü sokaklara kendisinden önce ulaşıyordu; bu yüzden en trafikli kavşaklarda bile taşıtlar, mor üniformalı iblisler tarafından durduruluyorlardı ki (bu üniformalı yaratıklara, tam olarak öyle olmasa da Pyratha'nın polis kuvvetleri denilebilirdi) Senobit hiçbir vatandaşın kendisini yavaşlatmasına maruz kalmadan rahatça yoluna ilerleyebilsindi.

Senobit geçerken, vatandaşlar başlarını eğmeden önce teslimiyet simgeleyen hareketler yapıyorlar - göbeğe, göğüskafe-sine, alna dokunmak gibi- memurlar da saygılarını ifade et-

mek amacıyla dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Yerlere kadar eğilenler bir tek melezler ve iblisler değildi -lanetlenmişlerin de birçoğu bu saygı hareketinden kendilerini mahrum bırakmıyorlardı. Cehennem Rahibi bu hareketlere pek önem veriyor gibi görünmeden yoluna devam etse de, Felixson bu gösterinin zevkini fazlasıyla çıkarıyordu.

Yanlarından aceleyle geçtikleri yüksek binalar, manastırın olduğu tepeden göründüklerinden bile daha etkileyici görünmekteydiler. Lucifer'in kişisel mitolojisine ait resimler, binaların cephelerine karışık olarak çizilmişti. Figürler, Felixson'a bir zamanlar gittiği İnka ve Aztek tapınaklarında gördüğü dekorasyonu hatırlatan kusursuz karelerin üzerlerine dizilmişti. Bu dekorasyonların üzerine resmedilmiş her tür faaliyet mevcuttu: savaşlar, kutlamalar, hatta cinsel içerikli faaliyetler -her biri grafiklerle açıklanmıştı. Zamanını kalenin sessiz ve klostrofobik hücrelerini adımlayarak geçirirken şehirden ancak kısıtlı manzaralarla nasibini almış olan Felixson için bu, neredeyse memnuniyet duygularını hissedebileceği bir göz şöleni olmuştu.

“Şurası,” dedi Cehennem Rahibi, Felixson'u dalgınlığından uyandırarak.

Kafasını kaldıran Felixson, şehrin bariz en yüksek binasını parmağıyla işaret eden Senobit'in görüntüsüyle karşı karşıya geldi. Zift siyahı gökyüzünü delip geçen zirvesi, gözle görülemeyecek kadar yüksekteydi. Devasa boyutuna rağmen, bu bina detaylarla süslenmemişti. Penceresiz, özelliksiz sivri tepesi ve dümdüz cephesiyle, olduça dünyevi özellikler taşıyordu. Palas, gerçek bir sanat eseriydi, o kadar yavan bir havası vardı ki gözü rahatsız ediyor demek bile yapıya iltifat sayılırdı. Felixson'a göre, mimarını fazlasıyla eğlendirmiş bir şaka gibi dimdik duruyordu.

Daha üç basamak çıkmışlardı ki, kimin tuttuğu görünmeyen bir kapı içeri doğru kendi kendine açıldı. Cehennem Ra-hibi'nin elindeki ufak titremeyi fark etmişti Felixson. Işıksız gözlerini bu taştan eserin üzerinde gezdiren Senobit, “Buraya yargılanmak için çağırıldım. Eğer yargı alehime sonuçlanırsa, tüm emeklerimi yok edeceksin. Anladın mı beni?” diye sordu.

“Hepffsi mi?” diye sordu Felixson.

“Duygularına yenilme. İhtiyacım olan her şey burada,” diyerek kırılıp yanlışı kaynamış çarpık sağ işaretparnağıyla şakaklarına dokundu. “Hiçbir şey kaybetmiyoruz.”

“Yaparım, efendim. Yaparım.”

Senobit, başıyla ufak bir onay verdi ve ikisi beraber içeri ilk adımlarını attılar.

Tükenmeyenler Palası'nın içerisi de, tıpkı dış cephesi gibi özellikten yoksundu. Antre, fiziksel kusurlarına uygun dikilmiş gri takım elbiseli bürokratlarla doluydu. İçlerinden bir tanesinin, sırtında büyüyen çeşit çeşit tümörleri vardı ve üzerindeki ceket her birini saracak şekilde tasarlanmıştı. Bazıları, yüz ifadelerini kısıtlayan, üzerinde göz ve ağız deliklerinden başka bir şey olmayan kapüşonlardan geçirmişlerdi başlarına. Kumaşların üzerine dikili mühürler, Felixson'un bilgi sınırının dışındaydı.

Gri geçitlerdeki çıplak lambalar, sanki içlerinde minik alevler barındırıyorlarmış gibi -ki lambalar titrek değildi, daha farklı bir görüntü hâkimdi- etrafi hareketlendiriyorlardı. Geçitte yürürken altı köşeyi dönerek aştıktan sonra -ki atıkları her adımdaki manzara Felixson'un hafızasına kazınıyordu- görkemiyle bu sefer şaşırtan bir mekâna vardılar. Felixson, tüm binayı bomboş koridorlardan oluşan bir arı kovanına benzettiği konusunda yanıldığını anlamıştı. Bu bölge ışığa boğulmuş açık bir alandan ve içerisindeki tek eşya olan ve yerden tavana kadar uzanan reflektif, metal, üç metre genişliğinde bir tüpten oluşmaktaydı.

Senobit, tepelerindeki karanlığı işaret ederken yine tek bir kelime sar fetti:

“Şurası.”

Yansıtıcı metal tüpün içerisine yerleştirilmiş spiral bir merdiven, gösterdiği tepeye doğru yükseliyordu. Her metal basamak, tüpün çekirdeğine kaynaklanmış vaziyetteydi. Bu zarif yapıda bile, cehennem dokunuşları eksik bırakılmamıştı. Basamaklar çekirdeğe doksan derecelik açılarla değil de, her biri birbirinden farklı olarak doksan yedi, yüz, yüz beş derecelik açılarla kaynaklanarak bir mesaja hizmet ediyorlardı: burada hiçbir şey cepte, hiçbir şey güvenli değildi. Herhangi bir denge kaybını engelleyebilecek bir trabzan mevcut değildi; göz önündeki tek şey, rahatsız edici dizaynıyla baş döndüren basamaklardı.

Senobit, dengesini güvene almak amacıyla kolona yakın yerlerden çıkarak manzaranın tadını çıkaracağına, kaderi işini yapmaya davet ediyormuşçasına en tehlikeli, en kaygan basa-makaları tercih ediyordu. Bazı basamaklar, çok mantıksızca dik sabitlenmişti ve bir sonraki basamağa geçmek için fazla büyük adımlar gerekiyordu fakat Cehennem Rahibi, ağırbaşlılığını kaybetmeden her birini tek tek çıkarken, arkasına sütuna çaresizce tutunmaya çalışan Felixson'u katmış, yoluna rahatça devam ediyordu. Yolun yarısında basamakları saymaya karar veren Felixson, Senobit gözden kaybolmadan önce üç yüz seksen dokuz tanesini sayabilmişti.

Nefes nefese kalmış bir halde tırmanışına devam ettikten sonra, yolun sonunda kendinin neredeyse iki katı yükseklikte, kemerli bir geçitle karşılaştı. Felixson bu manzarayı gördüğünde o sırada çoktan eşikten geçmiş olan Senobit, eşikte bekleyen hiçbir korumaya denk gelmeyince -belki de görünür halde değillerdi- oldukça şaşırmıştı. Buraya kadar başı eğik efendisini takip etmiş olduğu için, odaya dair hiçbir şey görememişti. Fe-lixson, yaklaşık altmış metre yüksekliğinde, derin kubbeli bir mekâna girmiş olduklarını tahmin etse de, başı hâlâ öne eğik olduğu için kesin bir karara varamamıştı. Felixson'un ayak tabanlarını buz kestiren soğukluktaki zemini de dahil, tüm oda beyaz mermer

oymalarından oluşuyordu. Zavallı büyücü ses çıkarmamaya çalışsa da kubbe, konuşmalardan ayak seslerine kadar içine çektiği her sesi üstüne katarak yansıtıyordu.

“Yeterince uzak,” dedi bir ses gitgide azalan sayısız yankıyla.

Kubbenin merkezinden yakıcı bir sıcaklık yayılarak Felix-son’la Rahip’in olduğu yere kadar geldi. Dairesel odanın içindeki tek eşya, sırf bu yarattığı görkem için bile henüz dünyada icat edilmemiş bambaşka bir kelimeyi hak eden, sıradan olmaktan fazlasıyla uzak bir tahttı. Bu şey, her biri yirmi beş-o-tuz santim genişliğinde, tamamen metal bloklardan oluşmuştu: Biri yüksek sırt kısmında, ikisi kollar için, biri oturma kısmında ve beşincisi de kol için yapılan tabakalarla paralel şekilde konumlandırılmış ve ayak kısmındaydı.

Tahtın dört tarafında birer ve onlara paralel alt kısımlarda iki adet olmak üzere, altı tane uzun, geniş havalandırmadan yanıcı gazlar sızılmaktaydı. Merkezlerindeki kızıl kıvılcımlarla, maviden beyaza dalgalanan safir alevlerle süslenmiş gibi görün' ordu taht. Alevleri oluşturan ortalama üç metreye kadar yükselen gazlar, havada birleşerek koca bir sütunu andırıyorlardı. Kubbeye eşmerkezli delinmiş boşluklar içerideki fazla ısıyı dışarı dağıtıyor olmasalardı, içerideki sıcaklık öldürücü derecede olabilirdi. Tahtın tepesindeki beyaz mermerin üzerinde siyah isler oluşmuştu.

Tıpkı tahtın çevresindeki alevler gibi kor sıcaklığında ve büyük bir resmiyetle tahtın üzerinde oturan yaratığın zeki takma adı da kendisine cuk diye oturmuştu: Tükenmeyen. Felix-son, bu yaratık hakkında fısıltılar duymamış değildi. Orijinal ten rengi her ne ise, artık bütün derisi sıcaktan simsiyah olmuştu. Cüppesi, ayakkabıları (tabii eğer hiç giydiyse), ve asası (ve yine eğer dokunduysa) büsbütün yanıp yok olmuşlardı. Fakat her nasıl olduysa, geri kalan kısımları -derisi, eti, kemikleri-yok olmadan oturduğu yerin üzerinde sapsağlam duruyorlardı.

Cehennem Rahibi etrafi incelemeye son verdi. Felixson da onu takip etti, hatta hiçbir komut almamış olmasına rağmen bir de üstüne dizlerinin üzerine çöktü.

“Senobit. Neden çağrıldığın hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır.”

“Yaklaş. Yüzünü göreyim.”

Senobit, yüzüne vuran korkunç ısıya tepki göstermeden altı büyük adımla tahta doğru yaklaştı.

“Bana büyüden bahset, Senobit,” dedi Tükenmeyen. Sesi de tıpkı alev gibiydi: Yerinde, temiz ve içinde küçük kızıl kıvılcımlar taşıyordu.

“Bir çeşit insan sanatı, Hünkârım. İlahiliğe yaklaşmak adına bulunan bir başka icat.”

“Madem öyle, bu seni neden ilgilendiriyor?”

Bu laf, Tükenmeyen’den değil de, odadaki dördüncü bir varlıktan çıkmıştı. Senobit Tarikatı’ndan bir Baş Rahip, tahtın arkasındaki gölgesinden yüzünü göstererek odanın ortasına doğru yürümeye başladı. Elinde, Yüksek Birlik’e ait, ço-bandeğneğine benzer bir ara vardı; Senobit’e doğru hızlı

hızlı yürürken çeşitli suçlamalar yaparak bas bas bağırıyordu. Başrahip' e, etinin her bir santimetrekaresine çakılı çeşitli taşlarla süslü gümüş pullar nedeniyle, arkasından Kertenkele ismi takılmıştı.

“Kitaplarını bulduk, Rahip. İnsanoğlunun umutsuz çalışmalarını içeren iğrenç ciltler var. Bu resmen sapkınlık. Sen bir Tarikat üyesisin,” diye devam etti Baş Rahip. “Kendi yasalarına bağlı olmalısın. Tuttuğun sırların sebebini söyle!”

“Biliyorum-”

“Hiçbir şey bildiğin yok!” dedi Baş Rahip, esasını Seno-bit'in kulaklarını cezalandırırçasına sertçe yere fırlatarak. “Bir Senobit, sistemle uyumlu çalışmak zorundadır! Bu sisteme uymamakta oldukça mutlu gibisin. Bu dakikadan itibaren, artık Tarikat üyesi değilsin.”

“Çok güzel.”

“Ve kişisel olarak,” diye sürdürdü konuşmasını Baş Rahip, “ben olsam seni idama mahkûm ederdim. Fakat son karar Tü-kenmeyen'e ait-”

“-ve ben idamı bir ceza olarak görmüyorum,” dedi Tükenmeyen. “Bir daha manastıra adım bile atmayacaksın. Bütün mallarına el konuldu. Hendek'te de hoş karşılanmıyorsun. Orada başına her ne gelirse benim sorumluluğum altında değildir.”

“Teşekkürler,” dedi Cehennem Rahibi.

Öne doğru saygıyla eğildikten sonra kemerli geçite doğru yürümeye başladı. Kölesiyle beraber tek kelime daha etmeden büyük odayı terk edip merdivenlerden inmeye başladılar.

Caz'ın uyku saatleri bir acayıpti fakat ön kapının yanındaki bir nişe gizlenmiş acil durum zili vardı ve bu zil sınırlı sayıdaki belli başlı insanların bilgi dahilindeydi. Har^'nin şu an kullandığı şey de tam buydu. Dahili telefonda bir titreşim sesi duydu ve ardından:

“Caz şu an evde değil.”

“Ben D'Amour.”

“Kim?”

“Harry D'Amour.”

“Kim?”

Harry iç çekti. “Harold.”

16 r

Altmış saniye içinde Harry kendini Caz'ın oturma odasının dörtte birini kaplayan poftuduk sofasının

üzerinde bulmuştu. Göze çarpan bir diğer kare de kitaplar ve onların işaretlerine aitti. İlgi alanı, uğraşsa belki biraz daha seçici olabilir gibi görünüyordu: adli patoloji, Herman Melville'in hayatı, Fransa-Prusya savaşı, Meksika halk bilimi, Pasolini cinayeti, Mapplethorpe'un otoportreleri, Louisiana hapishaneleri, Sırp-Hırvat kukla oyuncuları -ve daha neler neler. Bunca kitap kuşbakışı metropol manzarasını andırıyordu. Harry, kitapların etiket yerlerini biliyordu. Aradan hangisini çekip alırsan al, geri koyarken aldığın aynı yere koymak zorundaydım Eğer

istersen ödünç almaya da müsaitlerdi fakat geç geri dönüş takdirinde geri ödemesi de oldukça iğrenç olabiliyordu.

Harry'nin bugüne kadar tanıdığı bütün adamlar arasında Caz en göz korkutucu olanıydı. İki metre boyuyla, kendisine Japonya'da dövme sanatını öğreten hocasının işlediği dövmeleriyle kaplı vücuduyla cılız bir dev gibiydi. Yalnızca ellerini, ayaklarını ve boynundan yukarısını kaplamayan, klasik Japon öğelerinden oluşan bir özet yığını gibiydi üzerindeki dövmeler: Sırtında, bambu korusunun içinde şeytana kafa tutan bir samu-ray vardı; bacağından aşağı doğru uzanan ejderhaların dilleri, penisinin uzunluğu boyunca birbirlerine kenetlenmişlerdi. Kel ve tamamen tıraşlıydı; gecenin ikisinde bardan üstsüz ve terli bir şekilde çıkarken onu gören her kim olursa olsun, mutlaka karşısına çıkmamak için kaldırımdan inerek yolunu değiştirirdi.

Gerçekten de korkunç bir görüntüsü vardı. Fakat yüzü, tamamen farklı bir olaydı. Ne olursa olsun her şeye pozitif bakan Caz'ın gözleri, vücudunun aksine sevecen bakardı. İnsanların vücutlarına işlediği dövmelerle uğraşırken geçirdiği vakit dışında, gülümserken veya sesli sesli kahkaha atarken görülmediği neredeyse tek bir an bile yoktu.

“Harold, dostum, ne bu ciddiyet?” diye sordu Harry'nin yalnızca onun kullanmasına izin verdiği takma adı kullanarak. “Sorun mu var?”

“Soruna cevap istiyorsan, önce bir içkiye ihtiyacım var.”

Caz, deponun arkasında özel karışımını hazırlarken (bir tutam kokain eşliğinde Benedictine), Harry de bazen en gerilere giderek ona o ana kadar yaşadığı her olayı, her ayrıntısıyla anlatmaya devam etti.

“...bir de Norma'yla olan şu olay,” dedi Caz'a. “Yani ikimizi birden ele geçirdiler, anlatabildim mi? İkimiz birden aynı

tuzağa nasıl düşmüş olabiliriz ki? Onu çok az korkmuş halde görmüşümdür Caz, toplasan üçü bulmaz ki hiçbirinde de bu denli sinmemişti. Kendisini bulmak için gelen hiçbir şeyin korkusuyla boktan bir lağım çukuruna tıkmamıştı kendini hiç.” “Hmm, eğer istersen onu bu gece oradan çıkarabiliriz dostum. Onu buraya getirir, rahatlamasını sağlar ve güvende tutarız.” “Olmaz. İzlediklerini biliyorum.”

“O zaman aradaki mesafeyi koruyor olmalılar,” dedi Caz, “şu ana kadar hiçbir ağrım olmadı çünkü.”

Avuç içlerini Harry'e döndürerek Baltimore'da eski sevgilisine yaptırdığı iki sentezlenmiş dövmeyi gösterdi.

“Ben de bir Şey hissetmedim,” dedi Harry. “Fakat bu, onların daha da akıllanıyor olabilecekleri anlamına gelebilir. Belki de alarmlarımızı etkisiz hale getirecek bir nevi sinyal kesicileri falan vardır. O kadar aptal değiller.”

“Biz de değiliz,” dedi Caz. “Onu güvenli bir yere almalıyız. Mesela-” sesini kısıp o meşhur gülümsemelerinden birini yaydı yüzüne, “-Brooklyn’e.”

“Brooklyn mi?”

“Güven bana, doğru kişiyi tanıyorum. Ben Şimdi oraya gideyim. Sen de Norma’ya dön. Her Şey hazır olduğunda seni ararım.”

“Benim telefonum yok,” dedi Harry. “Yıkımda kaybettim.” “Peki,” dedi Caz. “Bizzat gelirim. Peşinizdekilerin sayısı hakkında bir fikrin var mı?”

Harry omuz silkti. “Hayır. Bunun için neden bu zamanı seçtiklerini bile bilmiyorum. Bu yola çıktığım günden beri yerim aynı. O da aynı şekilde yıllardır aynı dairesinde işini sürdürüyordu. Çukur’a dair hiçbir problemimiz olmamıştı daha önce. Ne istiyor olabilirler sence?”

“Seni,” dedi Caz. “Basit.”

“Ne?” dedi Harry. “Hayır. Eğer beni istiyor olsalardı benim için gelirlerdi. Tanrı bilir bunu ne sıklıkta yapıyorlardır?!” “Evet,” dedi Caz. “Yine de her seferinde planları suya düşüyor.”

Harry, eski seks kulübü mekânın Norma’yı bulmak için geri döndüğünde onu bir hayaletle konuşurken buldu. Hayalet kendini “Çivici” olarak tanıtmıştı. McNeil, oraya Norma’yı ararken değil de eski kıpır kıpır mekânını şöyle bir görmek amacı ile gelmişti.

“Yaz ve kış gün dönümlerinde çarmıha gerilmeye bayılmış,” dedi Harry’ye Norma. Görünmez varlığın dediğini de cümlesinin sonuna ekledi. “Denemen gerektiğini söylüyor, Harry. Çarmıha gerilme ve iyi bir oral muamele, dünyadaki cennet gibiymiş.”

“Sağol, Çivici,” dedi Harry. “Fakat ben eski mastürbasyon yöntemlerime sadık kalmayı yeğlerim. Bu arada, Caz’ın gelmesini beklerken ben yan taraftaki sahnede biraz kestiriyor olacağım. Şüphesiz ki Bay McNeil’in sonsuz hazlarının yuvası olan şu tarafta.”

“Tatlı rüyalar, diyor,”

“Şu durumda pek yerinde olmasa da, önemli olan düşüncedir tabii. Biraz yiyecek, bir yastık, bir miktar da konyak getirdim Norma.”

“Tanrım, Harry! Kendini bu kadar perişan etmene gerek yoktu. Kalmak zorunda değilsin. Ben cidden oldukça iyi durumdayım.”

171

“Şımart beni.”

Norma gülümsedi. “Sohbete aşağıda devam ederiz,” dedi kadın.

Vücut sıvılarından payına düşeni yeterince almış olduğunu düşündüğü sahne tarafına yastığını koyarken bunun bir ilk olduğunu düşündü Harry. Büyük ihtimalle kendisine söylenen şeyin gizli bir anlamı vardı fakat bu düşünce üzerinde şu an durmak için fazla yorgundu. Uyku, daha yatalı birkaç saniye geçmeden ağırlığını bastırdı ve Çivici McNeils’in dileğinin tam aksine kabus dolu bir dinlenmenin içinde buldu Harry kendini. Uyuduğu saatlerde gördüğü kabusta, onu buraya getiren taksinin içindeydi; tek bir farkla, o da New York’un tanıdık sokaklarının çöle dönmüş olduğu farkıydı. Şoför -ki onları kovalayan şeyin bilincindeydi- ona ne yaparsa yapsın arkasına bakmaması gerektiğini tekrarlayıp durmuştu tüm yolculukları boyunca.

Cehennem Rahibi, tek kelime etmeden binayı terk etmişti, Fe-lixson da onun arkasından takibe devam ediyordu. Bu devasa yapının eşliğine geldikleri an, sonunda konuştu Senobit.

“İki kilometre ötedeki ağaç yığını görüyor musun?”

“Evet.”

“Git ve orada bekle. Senin için geleceğim.”

Dış kapıya ulaştıklarında yollarını ayırdılar. Nomial şartlar altında Cehennem Rahibi, işlerini şimdi içine girmiş olduğu pozisyon olmasaydı daha yavaş bir şekilde tamamlamak zorunda olduğunu biliyordu. Fakat artık işe koyulmaya hazırdı. Yıllar boyu sürdürdüğü hazırlık artık tomurcuk vermeye hazırdı ve onu bekleyen onca sıkıcı işten kurtulmuş olması da büyük bir rahatlıktı. Bu yüzden Tükenmeyen’e ettiği teşekkür gerçekten de içtendi.

Artık ihtiyacı olan tek şey, yeteri kadar büyüü bir araya getirebilmektir elbette. En başından beri sarf ettiği çabanın anahtarıydı büyü. Ve çevresindeki Senobit’ler arasında ne zaman büyü konusu açılırsa açılsın, bu konunun büyük bir küçümsemeyle sürdürülmesini izlemek gerçekten büyük zevk vericiydi. Ayrıca bu, olacakların ironisini büyük ölçüde de artırmaktaydı.

Kalenin uzak duvarı boyunca dizilmiş imzasız yapıların olduğu, yukarı çıkan bölgeye doğru dümdüz ilerledi. Bu yapılara Kanal Evleri deniliyordu.

Oradaki rampayı dengelemek için o kısımdaki duvar, her yeri demirden dikenlerle kaplı ön duvarın iki katı yüksekli-ğindeydi. Yüksek duvar kısmındaki dikenler ise, yüksekliklerinden dolayı, daha çok kuş kapamı görevi görüyor gibiydi. Önceki kurbanlarla karınlarını doyurmak için gelen kuşlar, ölü sayısını günden güne artırıyor gibiydi. Ölü kuşlarla dikenlerin arasında, araya sıkışmış bazı tutsaklar da, ara sıra yaptıkları nafile kanat çırpma girişimlerine ekseriyetle devam ediyor, her başarısız girişimin ardından bir sonraki için tekrardan dinlenmeye geçiyorlardı.

Kanal Evleri’nin asıl varoluş amaçları uzun süre önce unutulmuştu. İçlerinden çoğu tamamen boşaltılmıştı. Çoğu, lanet-lenenler üzerinde kullanıldıktan sonra sineklere ziyafet olsun diye bir kenara fırlatılan kanlı zincirden önlük ve eldivenlere depo görevi görüyordu. O bölgede birkaç jenerasyon boyunca üreyip karınlarını doyuran sinekler bile, atılan çöplerin kullanılabilirliği bitince orayı terk edip gitmişlerdi.

Kısacası, bu bölgeye uğrayan kimse kalmamıştı. Cehennem Rahibi’nin bile yolu yalnızca iki kez buralara düşmüştü: İlki, Tarikat’ın işkence geleneğine payına düşen katkıyı sağlamak için bir saklama mekânı bulmak amaçlıydı, ikincisi de saklayacağı şeyleri o bölgeye getirmek için olmuştu zaten. Aslında, alıcılara ulaştıracağı haberin -aylar boyunca üzerinde uğraştığı haberin- basit, fakat etkili ulaşım yolunu bulmada ona ilham veren şey, duvarın üzerindeki kuşlarla dolu manzara olmuştu. Araştırmalarından ayırdığı ölümcül bilgiyi ve koleksiyonundaki büyüyle ilgili olmayan Senbazuru Orikata, yani Bir Milyon Turna Nasıl Katlanır isimli origami sanatına dair bilinen en eski kitap cildini kullanarak kendisine bir insan ömrünün neredeyse yarısı kadar süre boyunca bu hevesi başka hiçbir şeyin vermediği gizli çalışmasına koyulmuştu.

Şimdi, büyük bir kuş kafesinin içerisine yatan onca emeğini içinde barındıran altıncı sıradaki Kanal Evi’ne adımını attığında o hevesi bir kez daha iliklerine kadar hissetmişti; hata yapacak ne zamanı ne de fırsatı olduğunu biliyor, bu yüzden büyük bir dikkatle ilerliyordu. İlk gizli çalışmasını buraya

getirdiği zamandan bu yana Tarikat'ın sayıca artmış olması, göz önünde bulundurduğu bir durumdu. Yığının, yeni birimler katlamak zorundaydı ve bunun için de, iyi durumda bir fırçaya ve Yanık Skala adını almış mürekkebe ihtiyacı vardı. Bunu gerçekleştirmek için birkaç dakika yeterliydi. Çalışırken kulağını ölmekte olan kuş sesleri dışında diğer seslere de -ufacık bir fisıltı, bir ayak sesi veya izlenildiğine dair herhangi başka bir işaret- kulak kabartsa da, tam da bu durum için katlayıp işaretli bırakmış olduğu fazladan kâğıtlara İdam Fermanları'nı yazdığı süre içerisinde onu bölen hiçbir dış etkene rastlamamıştı. Kâğıtların hepsini kafesin içine, diğerlerinin yanına koyarken neredeyse büsbütün yabancı olduğu bir his, düşüncelerinin içine sinsice sızmayı başardı. Bu duygunun adını koymaya çalışırken kafası büsbütün karışmıştı. Neydi bu?

Sonunda cevabı bulduğunda kendi kendine onayladığını belli eden sessiz bir homurtu çıkardı. Bu duygu, şüpheydi. Yine de hissettiği bu şüphenin kaynağına hâlâ tamamıyla yabancıydı. Gerçekleştirmek üzere olduğu bu çalışmanın etkinliği konusunda olamazdı, çünkü yeterliliği konusunda emin olmaktan da fazlasını hissetmekteydi. Ulaşım yolu konusunda da bir tereddütü yoktu. Peki o zaman kafasını aniden karıştıran bu şey ne olabilirdi?

Bu davetsiz duygunun üzerinde düşünürken bir kafes dolusu katlanmış kuşa doğru baktı. Ve işte, her şey yerli yerine oturmuştu. Şüphenin içinde yattığı şey, kesinlikti; bu odanın içinde uzun süredir üstünde çalışıyor olduğu büyü sonunda harekete geçmeye başladığı zaman, bunun geri dönüşünün asla olmayacağını kesinliği. Bugüne kadar hatırladığı, bildiği dünya, oldukça etkili bir değişimin içine girmek üzereydi. Kaosu ortaya salmasına sayılı zaman kalmıştı ve duyduğu bu şüphenin amacı, ona bu gerçeği son bir kez hatırlatmaktı. Bir nevi test ediliyordu. Sorduğu şey şuydu: Kıyamete hazır mısın?

Kafasının içerisinde duyduğu soruyu dudaklarıyla cevapladı.

“Evet,” dedi duyabileceği şekilde.

Kendince tanımladıktan sonra bir de cevapladığı şüpheyi geride bırakmış olmanın verdiği rahatlıkla, kafesi eline alıp kapıya kadar götürdükten sonra, kapıyı açmak için elindeki kafesi eşige bıraktı.

Olur da yolu biri tarafından kesilirse diye, kemerinden güvenlik amacıyla bir balık ayıklama bıçağı çıkardı. Ardından, orijinali Afrika'ya dayanan ve dilini alıştırmaması belli bir zamanını alan o kelimeleri söylemeye başladı: Konuşurken çeşitli hırıltılar çıkarmak ve nefesini gerekli yerlerde yutabilmek, dile belli bir aşinalık gerektirmekteydi.

Cehennem Rahibi konuşurken bir gözü de kafesteydi. Bu büyüünün bazı yerleri, bazen iki, bazen de üç tekrar gerektiriyordu, bu yüzden içerideki kâğıt yığınlarında ufacık bir hareketlenme gördüğü an, heceleri tekrar etmek için nefes araları veriyordu. Kafesin sakinlerinin etrafa yayılma dürtüleri, ard arda tekrarlanan hareketlerden kolayca gözlemlenebiliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, neredeyse yüze yakın ori-gami kuşu, kâğıttan kanatlarını çırpmaya başlamıştı. Çıkarabildikleri tek ses, artık kulak dolduruyordu: birbirine sürten onlarca kâğıt sayfası sesi. Hangi canlıya benzetilerek yapıldıklarının farkındalardı ve artık kafesten salınmak için çıldırmış gibi kanat çırpmaya başlamışlardı.

Cehennem Rahibi'nin hepsini aynı anda salmak gibi bir düşüncesi yoktu. Bu, çıktıklara bölgeyi fazlasıyla ilgi altına alırdı. Kafesi açarak yaklaşık sekiz-dokuz tanesinin gitmesine izin verdi. Dışarı

çıkan kuşlar, etrafta oraya buraya zıplayıp dolanırken bir süre kanat germe egzersizleri yaptılar. Ardından sanki aralarında anlaşmışlarcasına hepsi aynı anda kanat çırparak Kanal Evleri 'nin tepesine doğru yükselmeye başladılar. Üçü, altı numaralı Kanal Evi 'nin çatısına konduktan sonra, kafesteki kardeşlerini görmek için başlarını bir sağa bir sola çevirerek aşağıyı gözlemlediler. Çatıya konmayanlar yönlerini bulabilmek için evin tepesinde bir-iki tur uçtuktan sonra yola koyuldular; onlardan saniyeler sonra çatık oluşuna konmuş olan diğer üç tanesi de öndeki grubu takip etmek için havalandı. Ayrılan kuşların manzarası, hâlâ kafesin içinde olanların çıldırmasına neden olmuştu.

“Sizin de sıranız gelecek,” dedi Cehennem Rahibi kuşlara.

Kuşlar denileni anlıyor olsalar bile, bunu pek belli eden hareketlere girişmediler. Yılmadan, usanmadan çırdıkları kanatlarıyla kafesin demirlerine hücum etmeye devam ediyorlardı. Demir kafesin ağırlığına ve buna karşılık kendi narin bedenlerine rağmen, koca kafesi sallayacak güce sahiptiler. Yaklaşık bir düzine kadar olan ikinci grubu salmak için kafesin kapısını açan Rahip, iki saniye içinde açtığı kapıyı geri mandallayarak bu sefer bu grubun hareketlerini gözlemeye başladı. Tam da düşündüğü gibi, bu sefer içlerinden hiçbiri çatıya yaklaşmamıştı bile. Hep beraber havalandıktan sonra yön belirlemek adına bir-iki tur uçmuş, ardından çeşitli yönlere dağılmışlardı. Sert, soğuk rüzgârlar yeniden esmeye başladığında Rahip, bu uçuşan kâğıtlara normalden biraz daha dikkatli bakan herhangi birinin ilüzyona kanmayacağına farkındaydı çünkü alelade kâğıtların tam aksine, her biri rüzgara karşı gelircesine karar verdikleri farklı yönlere uçmaya inatla devam ediyorlardı.

Cehennem Rahibi, bu yanıltıcı rüzgara rağmen, risk alıp kafesteki bütün kuşları salmaya karar verdi. Kapının menteşelerini açınca kenarlara mandallarla tutturulan dış kapı yerinden çıktı. Katlanmış kanatları ve gagalarıyla koca bir sürü, özgürlüklerine uçmaya başladılar.

Hiçbiri kafesin içindeki onca kaosa rağmen yorulmamışlardı. Yapacak işleri vardı ve yapmaya da oldukça istekliydi. Bazıları kanatlarını uçuşa hazırlıyor, bazıları da kapı boşluğundan dışarı kanat çırpıyordu. Son kuşun kafesten çıkışına kadar aradan üç dakika geçmişti.

Yaptığı iş içine sinen Rahip, Kanal Evi 'ni hızla terk ederek daha kalabalık yollara doğru hızlı hızlı yürümeye koyuldu. Bunu yaparken olur da o sırada nerede olduğuyla ilgili sorguya çekilirse diye mazeret bulmak adına beynini yormaya hiç zahmet etmedi. Aslında buna ihtiyacı da yoktu, kısa süre içinde onu oralarda görmüş olabilecek tüm şahitler ölmüş olacaktı. Tek kaygısı, kuşların kimliklerinin tespit edilmesiydi. Fakat hiçbir kardeşi, olan bitenin farkına varmamıştı. Bu bekleyişi sürdürdüğü birkaç dakikayı sorunsuzca atlatmıştı.

Sarsıntı hissedince büyük kapının duvarlarına tırmanıp şehre şöyle bir göz attı. Orada burada çeşitli yangınlar patlak vermişti, hatta kendisine en yakın ikinci köprünün üzerine gümüş siyah üniformalı muhafızlar, kendilerinden sayıca üstün azılı vatandaşlar tarafından geri çekilmeye zorlanıyorlardı.

Ev yapımı bombalar, alev topları nöbetçileri hedef alıyor, vurulan kurbanlar tutuştukları ateşi söndürmek amacıyla köprünün altındaki suya kendilerini fırlatıyorlardı. Fakat ateş, en eski düşmanına bağlılık kazanmıştı, dipten yüzeye çıkan nöbetçilerin suyla temas etmeyen bölgeleri tekrar tekrar inatla tutuşuyordu. Yanıp kül olan nöbetçilerin acı çığlıklarını duyabiliyordu Rahip.

Alışık olduğu çığlıklardı bunlar.

Bir süre sonra, daha yakın bir yerden bir feryat yükseldi. Arkasından, manastırdan yükselen derin bir inleme çalınmıştı kulağına. Daha bir öncekinin yankısı kesilmeden, ardından ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü gelmeye devam etti. Bunlar, Tarikat'ta belirli bir yer edinebilmek için kendi iradeleriyle onca acıyı yaşayan ruhlara aitlerdi ve Cehennem Rahibi'nin tasarladığı bu idamın önüne çıkan hiçbir şeye göz yummaya niyeti yoktu.

Cehennem Rahibi'nin kâğıttan askerleri, yöneldikleri kurbanın üzerinde görevlerini yapmaya başladıkları an, Yazı'nın şeytani etkisi kendini göstermeye başlıyor ve her seferinde gittikçe güçsüzleşen sekiz-dokuz kalp atışının ardından kurbanın yaşamı sona eriyordu. Duyduğu çığlıklar şok ve öfke çığlıklarıydı ve hiçbiri uzun sürmüyordu.

Ölmekte olan ve halihazırda çoktan ölmüş Tarikat üyeleri için çalışanlar arasında büyük bir panik yükselmiş olsa da, Fe-lixson gibi lanetlenmişler, kendilerine ne emir verilirse verilsin körü körüne yerine getirmeye devam ediyorlardı. Bir bir devrilmekte olan ağız köpüklü efendileri kendilerini terk ederken, feryat figan içindeki köleler bir oraya bir buraya koşuştururken aynı şeyin manastırın her bir köşesinde yaşanıyor olduğu gerçeğine tanık oluyorlardı.

Sonunda manastıra adım atan Cehennem Rahibi, sırasıyla bir sağa bir sola kısaca bakıp hücre bloklarına göz gezdirirken düz yolda ilerlemeye devam etti. Kardeşleri, son ölüm feryatlarını haykırıyorlardı. Rahipler, rahibeler, yardımcı papazlar, piskoposlar, bazıları sanki ihtiyaçları olan tek şey derin bir nefes alabilmekmiş gibi kapı eşiklerinde, bazıları odaların içerisinde, her biri oldukları yere öylece yığılmışlardı.

Bunca ölünün tek ortak noktası, kandı. Tıpkı Cehennem Rahibi'nin çizimleri gibi, hepsinin vücutlarındaki kan, oluk oluk etrafa yayılmıştı. Rahip'in ölenler için düşündüğü ölüm kasılmaları oldukça yerindeydi çünkü büyü, vücuda doğanın veremeyeceği etkileri verebilirdi. Buyruklar kurbanlarına ulaştıkları an, iç organlarının düzenini birkaç saniye içerisinde değiştirerek iki, en fazla üç kasılmada içindeki tüm kanı dışarı kusacak sürahilere çeviriyordu onları.

Hücre bloklarında yaptığı uzun yürüyüş boyunca yaşayan bir kurbanla yalnızca iki kere karşılaştı. İlki, cüppesinin eteklerine asılmıştı. Aşağı doğru bakan Rahip, ruhları toplarken kaç defa beraber çalışmış olduğu rahibelerden biriyle göz göze geldi. Kadının her bir gözeneğinden kan fişkirtan vücudu, ölüm anının tam ortasındaydı. Zayıflayan ellerinin arasından cüppesinin eteklerini çeken Rahip, hızla yoluna devam etti.

İkincisinde ise, yanından geçtiği hücrelerden birinden birinin kendisine doğru seslendiğini duydu. Kapıdan yaklaşık otuz santim uzaklıktaki duvara yaslanmış olan bu siyah gözlüklü obez rahip, o güne kadar hiçbir şekilde bir haz duymamış ve yine aynı şekilde kendisi de onun tarafından hiç sevilmemişti.

“Bu senin işin,” dedi hantal rahip hücresinin içinden.

“Yanlıyorsun,” dedi Cehennem Rahibi.

"Hain!"

Suçlamalarından emin oldukça sesi daha da yükseliyordu adamın ve yoluna devam edip yükselen ıgıllıkları ardında bırakmak yerine, hücreye girerek bu Senobit'in ölümünü bizzat kendi elleri ve kancasıyla vermek istedi Cehennem Rahibi. İçeri adım atar atmaz, İdam Buyruğu'nun açılmış sayfalarının öylece yerde durduklarını gördü. Belki de obez kardeşinin vücut ağırlığı yüzünden, bu seferkinin üzerinde henüz bir etki görülmemişti.

"Katil..." dedi şişman adam.

Her ne kadar bağırarak istese de bu sefer içinden geçeni yapamamıştı rahip; birdenbire yüzü bembeyaz olmuş, iç organlarından sesler gelmeye başlamıştı. Ölüm saniyeler uzaklığındaydı.

Cehennem Rahibi, ölmek üzere olan kardeşinden uzaklaşmaya karar verdi. Tam o sırada obez rahip, kardeşinin cüppesinin ön eteklerine sıkıca tutunarak içindeki tüm kanı öyle büyük bir şiddetle kustu ki, Cehennem Rahibi kanın etkisiyle etinin yandığını hissetti.

Ölen kardeşinin elini kapayan Rahip, tek seferde elindeki bütün kemikleri kırarak adamın elinden kurtuldu. Daha elini o kemik yığınının kurtaramadan ikinci kasılma geldi ölen rahipten. Bu sefer, tüm iç organlarını içinde barındıran dev kan dalgası, Cehennem Rahibi'ni güçlü bir tsunami gibi yıkadı; bunca olayın ardından kırık parmakları katilinin elinden kayan obez rahip, son nefesini verebildi. Kardeşine sırtını dönen Cehennem Rahibi, çalkantılı koridora tekrar çıkıp yoluna devam etti, üzerindeki kan hiç de fena bir kamuflaj olmamıştı.

Yeterince şey gördüğüne karar verdi. Manzara kendisine fazla geldiği için verilmemişti bu karar, aslında çalışmalarının meyvelerini görmekten büyük bir zevk alıyordu fakat bu, planının daha ilk parçasıydı. İlk plan aksamadan sonlandığına göre, artık Felixson'la olan randevusuna gitme vaktiydi. Ancak hafif aralık olan kale kapılarına yaklaştığında üçüncü bir fela-ketzadenin hâlâ hayatta olduğunu duydu.

"Dur orada, Rahip," dedi zayıf ses.

Kendisine söylen şeyi yapıp sağına baktığında dört bir yanı doktorlarla çevrili, iki tekerlekli bir araca yaslanır halde oturan Başrahip ile göz göze geldi. Başrahip'in zayıf görüntüsü, sürüngen çenesinden dökülerek zarif işlemeli cüppesine akan kanla fazlasıyla acınası görünüyordu. Hâlâ ağzının kenarlarından dökülen kan, aşağı akarken onca değerli taşla metal pulun arasından kendisine gidecek yol açmaya çalışıyor gibiydi. Konuştukça kanın şiddeti artıyor olsa da, pek umursuyor gibi görünmüyordu. Karşısında duran kişi ve kendisi dışında bütün Kötücül Tarikat üyelerinin yaşamlarına son verilmişti.

Safirlerle süslenmiş altınrengi gözleri sayesinde ne düşündüğünü ele vermeden Cehennem Rahibi'ni incelemeye devam etti. Sonunda, "Hepimizi yakalayan bu hastalığa bağışıklığın falan mı var?" diyebildi.

"Hayır," dedi Cehennem Rahibi. "Mideme kramplar giriyor, bir de kan içindeyim."

“Yalancı. Yalancı!” Bakıcılarını elleriyle iteledikten sonra onu buraya kadar getiren iki tekerlekli aracından inip Rahip’in üzerine hızla yürümeye başladı. “Bunu yapan sensin! Bütün Tarikat’ını katlettin! Üzerinden aldığım kan kokusu onlara ait!” Altlarındaki çürüyen vücudu örten safirler, zümrütler, yakutlar rengârenk parlıyorlardı. “İtiraf et, Rahip. Kendi yanan etini zorla koklamak zorunda kalmaktan kurtar kendini.”

“Bahsettiğin, artık benim Tarikat’ım değil,” dedi Cehennem Rahibi. “Ben buraya kalan eşyalarını almaya gelmiş bir Hendek vatandaşıyım.”

“Nöbetçiler! Tutuklayın şunu! Ve mahkeme üyelerini-”

Sözleri, Cehennem Rahibi’nin boğazına yapışan eliyle kesildi. Kendi vücut ağırlığının üstüne bir de taşıdığı mücevherlerin ağırlığı eklenirse, Rahip’in onu kaldırdığı yükseklik pek de küçümsenecek bir mesafede değildi. Cehennem Rahibi, kaldırdığı Baş Rahip’i hücre bloklarından birinin duvarına çarptı.

Boştaki eliyle, yüzünü kaplayan mücevherlerle gümüşleri bir bir kazımaya başladı. Baş Rahip’in eti, suda uzun süre beklemiş sabun gibi yumuşacıktı, kabuğu kaldırdığında ise çürümüş etleri sanki bu an bekliyorlarmış gibi kolayca dağılıyorlardı. Et, kemiğe zar zor tutunur vaziyetteydi, gerçekten acınası bir manzaraydı bu.

Tüm bu olanlara rağmen, Baş Rahip’in gözlerinde tek bir korku belirtisi bile yoktu. Rahip’in ellerinin arasındaki boğazıyla gücünün elverdiğince nefes alarak, “Ortak bir sırrı paylaşıyoruz gibi görünüyor. Tek büyü kullanan sen değilsin. Şu an hâlâ hayatta oluşumun sebebi, yıllardır üzerinde çalıştığım onca şey diyebilirim. İstersen beni hemen burada öldürebilirsin fakat sana sözüm olsun ki giderken seni de yanımda göfammm.”

Bu dokunulmazlığının sebebini açıklarken bir kere bile göz kırpmamıştı. Cehennem Rahibi bu sözün doğru olduğunu biliyor, hatta aralarında elektriklenen gücü şimdiden hissedebiliyordu.

“Seni yok etmek dışında yapabileceğim daha birçok şey var,” dedi Cehennem Rahibi.

“Dediklerini yapmak için ne kadar beklersen, mahkeme üyeleri o kadar yakınına geleceklerdir.”

Cehennem Rahibi, Baş Rahip’in gözlerinin içine baktıktan sonra, boğazındaki elini geriye çekerek Baş Rahip’in yere düşmesine neden oldu.

“Başka zaman diyelim,” dedikten sonra çıkışa yöneldi.

Ormanın başlangıç noktasına vardığında sadık köpeği Felixson’u hâlâ orada beklerken buldu.

“Bitti mi?” diye sordu Felixson.

“Evet,” dedi kaleden kopan gürültüye bakmak için arkasını dönerken.

Surların arasında, kale kapılarının yüksek mevkili kişiler için açık tutulmasının mı, yoksa ayak takımının isyanına karşı kapalı kalmasının mı daha doğru olacağına dair bir tartışma dönüyordu. Daha

önce göz önünde bulundurmadığı bir durumdu bu.

Tarikat, ayrıcalıklı durumunu her zaman büyük bir kıskançlıkla korumuş, surların dışında yasalara her kim karşı geldiyse ya da içeriye her kim üç adet zorunlu, imzalı izin kâğıdı olmadan girdiyse onu idam etmişti. Fakat artık kalenin sırlarını meraklı gözlerden saklayacak bir durumda değillerdi; içeride çok sayıda ceset, temizlenemeyecek bollukta kan vardı. Ve akli dengesizliğiyle bir başına bırakılmış Baş Rahip dışında geriye başka hiçbir otorite kalmamış görünüyordu.

Kısa zamanda katliamdan şans eseri kaçabilmiş olan birkaç Senobit görevlerinden dönecekler ve böylece iç çatışma patlak verecekti. Fakat şimdilik ortalıkta birkaç kafası karışık nöbetçi, içeri kısımda cesetler, onlardan geriye kalan köleleri ve kuşkusuz ki sayılan gittikçe artmakta olan sinekler vardı.

“Harry?”

Gözlerini açan Harry yattığı yerde doğruldu. Sahnenin ucunda Norma durmaktaydı.

"Uyanık mısın?"

"Artık öyleyim. Ne oldu?"

“Biri içeri girmeye çalışıyor, Harry. Ruhlar ellerinden geleni yapıyor olsalar da daha fazla tutamayacaklarını söylüyorlar.” “Kaç kişiler?”

“İki. Ne yapacaksın?”

“İşemek istiyorum.”

Tuvalet arasından elinde bir şişe konyakla geri döndü. Ağız dolusu birkaç yudum devirdikten sonra elindeki şişeyi Norma’ya vererek ön kapıya giden merdivenleri çıkmaya başladı.

1as

Alkol, gerçekten de iyi çarpmıştı; midede emecek başka hiçbir şey olmayınca karanlık merdivenlerde daha şimdiden dengesini kaybetmeye başlamıştı bile. Yine de hiçbir kemiğini kırmadan, duvarlardaki hiçbir şeyi devirmeden kapıya ulaşarak kapı kolunu çevirmeyi başardı. Bunu sessizce yapmanın bir yolu yoktu. Kapı, birikmiş molozun arasında gıcırdayarak açıldı. Dışarıısı hâlâ karanlıktı ki bu, Harry’nin uzun süre uyumamış olduğu anlamına geliyordu.

Norma’nın hayaletlerinin de yanında olduğunu hissetmişti, çer çöple dolu merdivenleri çıkarken kendisini sokağa kadar takip etmiş olmalıydı. “Hiç seyirme hissetmiyorum. Bu iyiye işaret. Yine de bir şey olduğu takdirde Norma’yı alıp arka kapıdan çıkartın, tamam mı? Yangın çıkışı kilitliydi ama ben o sorunu hallettim. Norma’yı aldığınızda beni beklemeyin. Ben başımın çaresine bakar, ardından neredeyse sizi orada bulurum. Umuyorum ki içinizden biri beni dinliyordur çünkü eğer olur da Norma’yı kaybedersen...”

Sesi orada kısılıverdi, korkusunu dışarı vurmak istemiyordu. Artık basamakların en tepesindeydi ve

orada oyalanmak yerine dört yol ağzına ilerleyerek tüm yönleri kontrol etti. Çevrede kimse yoktu, trafik de çok yoğun değildi.

Bloğun etrafında oyalanırken bir puro izmaritini yapmak için duraksadı -ateşin yanına bir kere bile yaklaşmış hiçbir şeye elini sürmeyen uzman tadımcıların aksine- ve onca saat içilip içilip söndürülmüş olmasına rağmen tesirini oldukça etkili buldu. Eski bir çorap gibi olgunlaşmıştı ve bu izmarite bir kez daha hayat veren Harry, bu anı etrafta oyalanırken sokağın durumunu ölçmek için kullanmayı tercih etti.

Bloğun en ucuna kadar yürümesinin ardından purosunu bir kez daha içine çekince o ana kadar bir kez daha sönmüş olduğunu fark etti. Cebinden bir kutu kibrit çıkardıktan sonra içindeki çöplerden birini tutuşturarak bu pis kokulu şeyi tekrar yakma girişiminde bulundu. Bu işlemi yaparken kafasını eğdiği an, bloğun kuzey bitiminden kendisine yaklaşan bir kadınla bir erkeği gözücüyle fark etti. Kadın ufak tefek ve sert görünümlüydü, yanındaki adam ise kadından en az kırk beş santim daha uzundu.

Gelen Caz'dı ve yanında bir de arkadaş getirmişe benziyordu. Harry, içine kokulu ve sert bir bulut doldurmak için purosundan bir nefes daha çekti. Gelişlerini izlerken orada olduğuna dair hiçbir işaret yapmadı. Onlara arkasını dönerek binanın çevresinde yürüdüğü yolu geri dönüp çöplerle kaplı basamakların orada beklemeye koyuldu.

Gelenler basamakların tepesine ulaşıp inmeye başladıklarında da içeri tarafa geçerek onu takip etmelerini bekledi. Harry, Caz'ın bu arkadaşıyla daha önce tanışmıştı. Adının Lana olduğunu hatırlıyordu. Toplasan ancak bir metre elli santimlik bir boyu vardı fakat o kısacık vücudunun her bir yanı kaslarla kaplıydı. Vücudundaki dövmele, Harry'nin ve Caz'ıninkilerin toplamından da fazlaydı fakat bunun sebebi bu sanata olan tutkusu değildi. Yüzü de dahil her bir santimetrekaresi mürekkeple kaplıydı -yazı ve mühürlerle kaplı koca bir ansiklopedi taşıyor gibiydi ve dediğine göre, bunlar ruhları zar zor pusuya düşürebiliyorlardı. Kadın doğaüstü olaylar mıknatısı gibiydi. Harry onu da gördüğüne memnun olmuştu.

“Olur da bir şeyler ters giderse diye onu da getirdim,” dedi Caz binaya girerlerken.

“Selam, Harry,” dedi Lana. “Seni tekrar görmek güzel.”

Elini uzattı ve el sıkıştılar. Kadın Harry'nin parmaklarını kıracak güce sahipti.

“Lana,” dedi Harry ezilen elinin acısını saklamaya çalışırken.

“İstediğimiz kadar kalabileceğimizi söylediği bir dairesi var.”

“Norma için her şeyi yaparım,” dedi Lana.

“Hadi, onu da alıp gidelim o zaman,” dedi Caz. “Sokağın aşağısına kamyoneti park ettim. Buraya getireyim mi?”

“Olur. Geldiğinde seni bekliyor-” Duraksadı. Ardından sessizce, “Lanet olsun,” diye yakındı.

“Ziyaretçilerimiz mi var?” dedi Lana etrafa göz gezdirirken.

“Galiba. Bir seyirme hissettim ama hemen ardından geçti. Gelip geçmekte olan bir şey de olabilir. Bu lanet şehirde neye rastlayacağını hiç bilemiyorsun. Neyse, hadi aşağıdaki bayanı bu bok çukurundan çabucak çıkaralım. Beş dakikada burada olur musun, Caz?”

“Beş dakika yeterli.”

“Lana, sen benimle gelir misin?”

“Tamamdır, patron sensin.”

Harry kadının sesinde kinaye sezmiş olsa da umursamayarak loş labirente doğru yolu göstermek amacıyla yola koyuldu.

“İsa, Meryem ve Yusuf aşkına,” dedi Norma diğer ikisi onun yanına yaklaşırken. “Senin burada ne işin var?”

“Kusura bakma. Seni tanıdığımı söyledi,” diye cevap verdi Lana.

“Soruyu sana yönelttiğimi biliyorsun,” dedi Norma.

“Senin burada hasta olmana izin veremem, Norma. Birçok insanın senin yardımına ihtiyacı var. Ben de dahil. Bu yüzden benim mekânda kalman gerektiğine karar verdik.”

Yeni bir karşı çıkışa yelteneceğini düşündüğü Norma'nın ağzından çıkacakları ürkerek bekleyen Harry, onun orada öylece oturup gülümsediğini gördü.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Harry.

“Hiçbir şey,” dedi Norma. “Sadece bana yardım etme amacıyla yine beni oradan oraya hırpalayışınızı görmek güzel şey.” “Pijama partisine geliyorsun o zaman?” dedi Lana.

“Evet, geliyorum,” diye cevapladı Norma.

“Karşı çıkıp tartışmadan mı yani?” dedi Harry.

“Hayır.”

Yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti.

“Sadomazoşist eğilimli hayaletler bir yana,” dedi Harry. “Bu gördüğüm bambaşka bir gariplik.”

Bu gece New York şehrine büyük ehemmiyetli bir şeyin yaşanacağına dair işaretlerin sayısı hiç de küçümsenecek gibi değildi. İşaretleri okuyabilenler -duyabilenler ya da koklaya-bilenler- için, her yere serpiştirilmişler gibilerdi. Birkaç caddenin rögar kapaklarından çıkan belli belirsiz buhar, ölümle sonuçlanan her trafik kazasında arabalardan sızan benzinin aldığı şekiller, normal gecelerde bu saatte uyuyor olması gereken kuşların Central Park'ın tepesinde uçuşurken çıkardıkları gürültü, kendilerine pis çöplerin arasında güvenli bir yer bulmaya çalışan evsiz ruhların ağızlarından dökülen

dualar ...

Geceleri kalplerini rahatlatmak için geleceklere kapılarını sonuna kadar açan kiliseler, sadece bu gece, koca bir yılın yarısının toplamında ağırladıkları misafir kadar insan ağırlamıştı. Buraya gelen kadın-erkek, siyah-beyaz, zengin-fakir insanların, dünyanın yarısının gündün güne derinleşiyor olduğu gerçeğini akıllarının köşesinden çıkaramıyor olma -ve hatta bunu bebeklikten beri biliyor olma-sıkıntıları dışında başka ortak hiçbir özellikleri yoktu. Geçen her gün, bu gerçeği sanki kendi bedenleri acıyormuşçasına büyük bir acıyla hissetmeye devam ediyorlardı.

Brooklyn yolculuğu şu ana kadar olaysız geçmişti. Canal sokağından giden Caz, Manhattan Köprüsü'nü geçmekteydi o sırada.

“Underhill Caddesi'ne doğru gidiyoruz,” dedi Lana, Caz onları köprünün üzerinden Flatbush'a götürürken. “Dean Sokağı'ndan sola dön, dört blok sonra bir de sağa döneceksin.”

“Lanet olsun, lanet olsun durdur kamyoneti,” dedi Harry tek bir nefeste.

“Ne var?” diye sordu Caz.

“Dur dedim!”

Caz, talimat üzerine frenlere asıldı. Dikiz aynasından görmüş olduğu şeyi kontrol eden Harry, kendi kendine, “Burada ne yapıyor o?” diye sordu.

“Kim?” diye sordu diğer herkes ard arda.

Cehennem Rahibi, Cehennem'in ormanlık bölgesinde arkasına yaslanıp bir önceki ikametgâh yerinde yaşanan ölümün bu sulu komedisini büyük bir zevkle izleyebilirdi fakat yapacak daha acil işleri vardı. Üç büyük adım atarak ormanın bitişiini işaretleyen dikenli çalılarının olduğu yere geldi. Boğumlu dallan o kadar iç içe karışmışlardı ki, neredeyse kaskatı bir duvara benziyordu. Ellerini bu sık çalılığın içine daldıran Senobit'in eti oradan buradan açılmaya başladı. Ellerini bileklerine kadar içeri soktuktan sonra, içerideki sık dalları son gücüyle kendisine çekti. Yarılmış dalların arasından yer yer çıkan beyaz ışık, girebildiği her yönden etrafa dağılmıştı.

Felixson büyük bir saygıyla izliyordu. Bundan daha olağanüstü bulduğu çalışmalar da olmuştu tabii ama bunu yaratan gücü hissedebilmek -yaşadığı hayreti hak ediyordu kesinlikle. Kalın çalılar, onlara dokunan hiddetli ellerin etkisiyle tıpkı dikenden yapılmış deniz yosunları gibi gevşemiş, çekildikleri yöne doğru itiraz etmeden esniyorlardı.

Daha bu olay gerçekleşmeden saniyeler önce, Felixson yaptığı işin -bu sefer şahit olduğu denilebilirdi- salt teoriden asıl gerçekliğe dönüşmek üzere olduğunu, hayalarında ve midesinde yaşadığı o bilindik duyguyla hissetmişti. Nefesini tutmuş, kendi bildiği iptidai büyülerin çok daha ötesinde bir güce sahip olan bu önemli manevraların nereye varacağı konusunda hiçbir fikre sahip olmadan hayran hayran izlemeye devam etti.

Artık tüm çalılık sallanmaya başlamıştı. Felixson, kulağına gelen sesleri durmak bilmeden patlayan havai fişeklere benzetmişti. Her yönden alevler yükseliyor, durmak bilmiyorlardı. Kafasını yandan

kaldırarak efendisinin yüzüne bakan Felixson, kendisini hayretler içinde bırakan daha önce hiç görmediği bir ifadeye şahit oldu: bir gülümsemeye.

“Kapat yüzünü,” dedi Cehennem Rahibi.

Felixson, kendisine denileni yapıp yüzünü kapatmış olsa da, merakı iradesinin önüne geçiyordu. Parmaklarını aralayarak gittikçe coşan gösteriyi izlemeye koyuldu. Az önce gördüğü gülümseme, efendisinin yüzünü hâlâ terk etmemiş, aksine daha da belirginleşmişti. Felixson, Cehennem Rahibi'nin ellerini zafer içinde çarmıha geriliyormuşçasına iki yana kaldırdığını gördü. Artan enerjinin buna cevabı ani olmuş, efendisinin bu hareketinin hemen ardından havadaki parmaklarının çevresini gözle görülür şekilde sarmalamıştı.

Bir şeylerin eli kulağında olduğunu bilen Felixson, kendisini o tarafa bakmaktan alıkoyamadı.

Harry Lana'ya bakmak için arkasını döndü. “Evine ne kadar yakınız?”

“Üç kilometre falan var. Ne olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?”

“Güzel,” dedi Harry. Ardından kapıyı açıp arabadan dışarı çıktı. “Herkes beni burada beklesin. Bu bir tesadüf olamaz.”

“Bir an önce eve-”

Caz'ın bu karşı çıkışını bileğine küçük bir fiskeyle susturan Harry, ardından önce sokağın soluna, sonra da sağ tarafına baktı. Sokak bomboştı. Caz'ın kamyoneti dışındaki bütün araçlar, boyaları dışında geriye başka hiçbir şeyleri kalmayacak şekilde soyulmuşlardı. Yakındaki evlerin hiçbirinden tek bir ışık huzmesi bile süzmüyordu. Bu soğuk atmosfere rağmen, Harry'nin dövmelerinden hiçbirinde tek bir hareket yoktu. Bu ya iyiye işaretti ya da işinin erbabı belli varlıkların ortaya koymuş olduğu ilüzyondan başka bir şey değildi.

Sokağın öte yanına geçen Harry, köşede dikilen ufak adama seslendi. “Hey! Dale! Kayboldun heralde?”

Dale, çevresinde ondan başka birilerinin de olduğunu daha yeni fark ediyormuş edasıyla başını kaldırıp Harry'ye baktı.

“Harry?” diye sordu Dale. Dikkatinin ancak yüzde beşlik kadar küçük bir kısmını Harry'ye odaklayabiliyormuş gibi çevresine göz gezdire gezdire onun yanına kadar geldi.

“Seni burada görmek çok ilginç,” dedi Harry.

“Ben sadece-”

“Rüyalarının seni götürdüğü yere gidiyordun. Doğru. Hatırlıyorum. Ve rüyaların da seni-”

“Tam da durduğum yere, bulunduğum ana getirdiler.” “Sana benim burada olacağımdan da bahsettiler mi?”

Dale gülümsedi. “Hayır. Fakat güzel bir sürpriz bu,” dedi balla tatlandırılmış gibi yumuşak ve içten sesiyle.

“Sol ve Bellmer pek gelmek istemediler galiba?”

“Sol bana asla eşlik etmez zaten. Bayan Bellmer de ... Şöyle diyeyim, dün gece devasa bir klitoris ağzına tıkılmış bir şekilde ölü bulundu. Ve ağzındaki o şey de kendisinininki değildi.”

192

“Yüksek makamlardaki bol sayıda arkadaşlar mı diyelim?”

“Güzel bir kurtuluş diyorum ben.”

“Ağlamadığımı görüyorsun. Neyse, gelmek ister misin?” “Kamyonete mi? Ah hayır. Korkarım ki bu olmayacak.” “Ne-”

Harry’nin lafi ağzına tıklandı. Sahip olduğu dövmelerin her milimetre karesi, hava saldırısı sirenleri gibi patlak vermişlerdi sanki, her biri aynı anda savaş naraları atıyorlardı. Tam da karnına şiddetli bir tekme yemiş gibi hissetti Harry. Nefesi kesildi, gözleri karardı ve yere düştü, kulağına çalınan tek şey dövmelerinin ürpertici çığlıklarıydı artık. Kulağına belli belirsiz gelen Caz’ın sesini duydu. “Ayağa kalk, Harry, ayağa kalk! Norma buradan bir an önce çıkmamız gerektiğini söylüyor!” Nasıl olduysa daha cümlesi biter bitmez Harry’nin yanı başına gelmiş, ona doğru eğilmişti.

“Lanet olsun! Kahrolası dövmelerinden aciliyet çığlıkları yükseliyor,” dedi Caz.

Kısa bir sürenin daha ardından, bu sağır edici ses geldiği gibi azalarak yok oldu. Harry gözlerini açınca kendisini terk eden duyularının geri geldiğini fark etti. Her şeyi hissedebiliyordu: Caz ve Dale’in tepeden kendisine baktıklarını, Nor-ma’nın o sırada rüzgârı dinlediğini.

“Millet,” dedi zayıf sesiyle Harry, “Dale ile tanışın.”

“Tıpkı ‘Alan-a’daki gibi,” dedi Dale. “Tılsımlıyım.” Herkes karşılıklı merhabalaşırken Harry de içine derin bir nefes çekerek olduğu yerde ağır ağır ayağa kalktı.

“New Orleans’ta tanıştığım bir arkadaşım kendisi. İyi adamdır, değil mi Dale?”

“Sakin ol,” dedi Caz.

“Ben iyiyim,” diye yanıtladı Harry.

“Demin öyle görünmüyordun,” dedi Lana.

“Ben. İyiyim,” diye tekrarladı Harry. “Sadece kulak tırmalayıcı bir hal alınca sese dayanamadım.”

“Gittikçe yaklaşıyor olmalı,” dedi Dale.

“Sanırım. O şey her ne ise, büyüklüğünü hissedebildim,” dedi Harry. “Bize ulaşmadan, buradan bir an önce uzaklaşma-lıyız.”

“Ne bize ulaşmadan?” diye sordu Lana.

Ona doğra dönen Dale, bu soruyu cevaplamayı üstlenen kişi oldu.

“Cehennem.”

“Lanet olsun! Burası birazdan ihlale uğrayacak,” dedi Norma. “Başka bir hudutta bizim olduğumuz tarafa girmeye çalışan bir şey var ve... beni lanetleyecek,” derken kendi konuşmasına ani bir ara verdi. “Şu an burada tek bir hayaletin bile olmadığını fark ettim.” Yüzünü hafifçe gökyüzüne doğru çevirdikten birkaç saniye sonra da, “Tek bir tane bile yok,” diye bitirdi cümlesini.

“Bu ses de ne?” diye sordu Caz.

Tekrar büyük bir hızla her yönden buldukları bölgeyi saran farklı farklı sesler sardı dört bir yanı. O sırada bulunduğu yerde bir oraya bir buraya dönerek kaynağı arıyordu Harry.

“Evlerden geliyor,” dedi kaynağı anladıktan sonra da.

Pencereler, pervazlarından kurtulmak istercesine sallanıyor, kapılar kilitlerini kırarcasına açılmaya çalışıyordu. Çatılardaki sağlam olmayan kiremitler sokaklara dökülmeye başlamıştı artık, bir yandan evlerin içeri kısımlarındaki eşyalar da bu davete ayak uydururcasına dans ediyorlar, kayda değer sesler çıkarıyorlardı. Bir oraya bir buraya çarpan eşyaların sesi -çanak çömlek, şişeler, lambalar, aynalar- sanki ayrı ayrı her ev aynı anda saldırıya uğruormuş gibi anbean yükseliyordu.

“Görünüşe bakılırsa savaş başladı,” dedi Caz.

“Lanet olsun,” dedi Lana. “Yanlış yer. Yanlış zaman. Lanet hayatımın özeti bu işte.”

Şoför koltuğunun altına uzanan Caz, içeriden rulo haline getirilmiş bir halı çıkardı. Yere çömelip halıyı açarken bir yandan da arkadaşlarını bulunduğu tarafa çağırıyordu.

“Bu tarafa gelmek isteyen?”

Harry, yırtık pırtık halının içine konumlandırılmış seçkin bıçaklara ve daha onlar gibi çeşit çeşit ölümcül aletlere kısa bir göz gezdirdi. İçlerinden en uzun çiziklerle dolu büyük bir bıçaktı (ki Harry’nin buna daha önce bir kere daha ihtiyacı olmuştu), bir de en büyüğü kıymetli bir avcılık bıçağı, en küçüğü de Caz’a Sevgililer Günü’nde bir kere randevuya çıktığı bir kasap tarafından verilen bıçaktan oluşan altılı set mevcuttu.

“Yok almayayım. Bunlarla fazlaca kötü anılarım mevcut. Yine de Norma’nın eline bir tanesini tutuştur.”

Denileni başıyla onaylayan Caz, Norma’ya uygun bıçak bakınmaya başladı. Dale kendisine en büyüğünü seçmişti bile.

Bu sırada etrafa yayılan enerjiler hareketlerini hâlâ sürdürmeye devam ediyor, bu yayılan güç sanki gelgitlerden oluşuyormuş gibi pencerelerden bazıları içeri doğru, bazılarıysa dışarı doğru kırılıyorlardı. Sokak lambaları da yine evler gibi aynı anda sönmeye karar verince Harry'nin birkaç saniye önceki sözlerine rağmen Caz onun da eline bir bıçak tutuşturdu. Harry bu sefer reddetmeyerek arkadaşına başıyla teşekkür etti.

“Dövmelerin?” diye sordu Caz.

“Çılgına dönmüş durumdalar,” dedi Harry.

“Bir fikrin var mı?”

“Hoşuma giden bir tane bile yok.”

Bütün ağaçlık artık hayret verici şekilde karışık bir düzenin içine girmişti, Cehennem Rahibi'nin çevresini güvelerden oluşan bir duvar sarmıştı fakat güveler o denli zekice bir form oluşturmuşlardı ki, aralardan sızan ışık huzmeleri, engel tanımadan deliklerden sızmaya devam edebiliyorlardı. Şok dalgaları merkezden her yöne şiddetle yayılıyor, çevreye gittikçe büyüyen bir küre gibi yayılmakta tereddüt etmeden ilerliyorlardı.

“Gir içeri,” dedi Cehennem Rahibi olaylan zarar görmeden izleyebilmek için yumuşak bir çalılığın içine gizlenmiş Felixson'a doğru. Kendini korumak amacıyla olduğu yerde doğrulmayarak gittikçe büyüyen alev duvarının içerisinden geçiverdi. Çabuk geçen, fakat rahatsız edici bir his olmuştu bu. Saçları da dahil vücudundaki tüm tüyler bir anda tutuşup yok olmuşlardı. Bulunduğu yere uygun olsun diye acınası bir girişimle hazırlamış olduğu giysileri bir saniyede yanıp kül olmuşlardı. Penisi küçük bir yumru halini almış, hayaları bacaklarının arasında sem sert bir halde, ezilip büzülerek durduğu yerde küçük bir çocuğa benziyordu artık. Yine de bu gittikçe genişleyen kürenin içerisine girer girmez efendisine daha yakın olduğu için rahatlamıştı.

Cehennem Rahibi eliyle havada bir şeyler çiziktirerek önünde birkaç siyah renkli işaret oluşturdu. “Hafızana koyduğum kısıtlamaları geri açıyorum.”

“Kış... ıtlama?”

“Aynen. Onlar olmasaydı uzun süre önce kafayı yemiş olurdun. Fakat senin yardımına ihtiyacım vardı. Tam şuraya. Bildiklerinin depolandığı o küçük bölgeye. Şimdi oranı tutumla kullan, sadece bana hizmet et ki, ben de seni her seferinde daha cömert ödüllendireyim.”

Felixson'un kafasındaki kilitli kapılardan birkaçı aniden açıldı, her biri, gücünün bir kısmının dayandığı kitapları depo-luyordu. Zihninde açılan bu kapılar, kendileriyle beraber geçmişin belli kapılarını da açınca ani bir utanç duygusu sarıverdi Felixson'un içini: Anormal, kıt bir konuşma, kılsız kasıklar ve yetersiz cinsel organlar bir anda büyük bir aşağılık duygusunun içerisine sokmuştu kendisini. Fakat şimdi hem mecazi hem gerçek çıplaklığının oluşturduğu problemi bir kenara bırakıp efendisine odaklanmaya karar verdi.

“Hediye için teşekkürler, efendim,” dediği an, bu yenilenmeye düzgün cümle kurabilme yetisinin de

eklenmiş olduğunu anlamıştı. Bunun kasten yapıldığını mı, yoksa efendisinin çalışmasının bir yan etkisi mi olduğunu bilemese de, olan biteni sorgulamaması gerektiğini yeteri kadar iyi biliyordu.

“Hatırla bunu,” dedi Cehennem Rahibi.

“Elbette. Sizin cömertliğiniz-”

“Hediyeyi değil, Felixson. Efendim. İşte bu kelimeyi, adımları hatırla. Bunu tek bir saniyeliğine dahi unutursan her şeyini silerim. Sıçarken eğilmen gerektiği gerçeğini bile hatırlayamayacak duruma gelersin.”

“Evet, efendim.”

Bir yandan tir tir titrerken bir yandan da zihninin içini bir açılıp bir kapanan kapılar, belirli pusula noktalarından yükselerek bu kapılardan geçen rüzgarlar ve tekrardan hatırlanan sayfalarından gelişigüzel ortaya çıkan kelimeler gittikçe daha fazla dolduruyordu.

Az önce içine adım attığı kürenin dışarısındaki şiddet o denli kendini gösterir olmuştu ve parlaklık o kadar fazla artmıştı ki, sağ elini yüzüne siper eden Felixson, Cehennem Rahibi ’nin artık gülümsemediğini belli belirsiz de olsa görebiliyor, artık onun bile bazı patlamalardan kaçınmak için ara sıra geri çekildiğini gözlemliyordu.

“İzle,” demişti Senobit, “her bir ayrıntıyı izle.” Hemen ardından Felixson’u müthiş bir rahatlığın içine sokan o yorumu yapmıştı. “Gelecek, bunu bilmek istiyor.”

Cehennem Rahibi, kölesine artık basit, çıplak bir insan parçası gibi davranmayıp onu da bu tanrılaşma sürecine şahitlik etmeye ikna olacak kadar iyi mi hissediyordu kendisini? Şahit olduğu kısım öyle herhangi bir kısım da değildi; başlangıçtı bu gördüğü, geçmişin temizlenmesiydi, eğer Rahip’in doğasını ve hırsını doğru gözlemleyebilirdiyse, bu şahit olduğu şey tomurcuklanacak bir kıvılcım darbesinin büyük yangınlara yol açarak tarihi baştan yazacağıydı.

Felixson’un tahminleri burada son buldu. Cehennem Rahibi alevlerle sarılı alana yürüyor, Felixson da adım adım onu takip ediyordu. Çevrelerinden ayrılarak bölünen parlaklık, taşıdığı enerjiye dair hiçbir iz bırakmadan yüzlerinde kırılıyordu.

Tüm bu olan bitenin Felixson’un üzerindeki etkisi, ilk saf kokainini içine çektiği an hissettiklerinden pek de farklı değildi -kalp atışlarında hızlanma, ani terleme, daha açık duyular. Bu parlak yolun sonunda onları kimin ya da neyin beklediğini görmek için adeta deliren Felixson’un yürüme temposunun ar-tırışı da, kendisini aniden vuran cesaretin simgesiydi.

Felixson, diğer kısımdan ufak bir görüntü yakalayabildi sonunda: Efendisiyle beraber ilerledikleri karanlık bir sokakta, tam da çıkacakları noktadan etrafa kaçışan birkaç insan. Felix-son hayal kırıklığına uğramıştı. Bu, olmasını umut ettiği şekilde bir değişim değildi, hiç değildi hem de.

Yolculuklarının neredeyse sonuna gelmişlerdi: İki adım sonra Cehennem Rahibi asfalta ayak basacaktı -ona bir-iki adım daha ekleyince işte Felixson da oradaydı. Burası, Felix-son’un büyücü adam maskesini giydiği yerdi, -Dünya- bu görüntüyle beraber hafızasına anı seli akmaya başladı.

Hafızasını yaralayan şey, sokağın ve evlerin görüntüsü değil, şehir havasının ve kaldırımların burun dolduran kokusuydu. Bir zamanlar yaşamış olduğu büyülü hayatın ani kaybı, bu yoğun duyguları yaşatmıştı ona -aşkı, sihri, arkadaşları, her şey yitip gitmişti.

Eğer zihnini alelacele kontrol altına almamış olsaydı, gözünden şüphesiz onun bitiş fermanını yazacak olan gözyaşları süzülverecekti neredeyse. Cezası da, efendisinin büyü kitabında yer alan kelimelerle ifade edilemeyecek kasaplık hünerleriyle dolu sınırsız ölümlerden de şiddetli olurdu.

Yoldaki alevlerden ve hafızasına davetsiz, bilindik hatıraları dolduran o psikolojik saldırının ardından efendisiyle beraber yaptıkları girişe derin bir anlam yükleyecek durumu kalmamıştı: Işıksız sokak, karanlık evler, karanlık gökyüzü ve efendisiyle beraber geçtikleri alevlerle bezeli kapının aydınlabildiği birkaç figür vardı yalnızca etrafta.

Gözüne ilk çarpan şey, geldiği yerdeki bütün çirkinlikleri unutturacak güzelliğiyle onu bir-iki saniyeliğine rahatlatan bir kadın olmuştu. Fakat kadının yüzündeki ifade güzelliği kadar davetkar değildi. Gözleri tabii ki Senobit'in üzerine kilitlenmişti, dudaklarıyla ise Felixson'un tek bir kelimesini dahi anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

“D'Amour!” dedi Cehennem Rahibi sakin sesiyle.

Efendisinin sözleriyle irkilen Felixson ona doğru döndü. Dünyaya dedektif için geri dönmüşlerdi. New Orleans'ta başlayıp bitiremedikleri o işi sonlandırmak adına geldiklerini tahmin etti Felixson.

Doğduğu günkü kadar çıplak olan Felixson, o sözleri sindi-rebildikten sonra bu sefer efendisinin seslendiği adamın olduğu tarafı gözleriyle aramaya başladı. Elinde koca bir bıçakla, şaşkın gözlerle onlara bakan ufak bir adam vardı. Hemen onun yanında, yanındaki kör kadını koruduğu belli olan uzun, kırık burunlu bir tip duruyordu. Tıpkı diğer genç kadın gibi onun da yüzünde en ufak bir davetkârlık yoktu, dudaklarından lanetler yağdırdığı kesindi ama.

En sonunda, efendisiyle buldukları kapıya en yakın bölgeden, sol taraflarındaki karanlığın içinden çıkan adam, zor bir hayat geçirdiği her halinden belli olan yüzüyle onlara doğru yürümeye başladı. Felixson, adamın tüm o yaralarını inceleyebilmek için çok kısa bir süre yakalayabilmişti çünkü asıl ilgi çekici kısım gözleriydi. Aynı anda hem Cehennem Rahibi'ne hem de Felixson'a bakmaktaydılar.

“Senin o kahrolası kutuna kimse dokunmadı,” dedi D'Amour. “Burada olmaman gerekiyor.”

“Artık ne o kutuya ne de onun oyunlarına ihtiyacım var,” dedi Cehennem Rahibi. “Yücelme çalışmalarına başlamış bulunuyorum.”

“Ne saçmalıktan bahsediyorsun?” dedi Harry, Caz'ın kendisine verdiği bıçağın üzerindeki tutuşunu kuvvetlendirerek.

“Kendi Tarikat'ımı yok ettim ki, senin hayatın kadar sürede üzerine çaba gösterdiğim emeklerimi gerçekleştirebileyim. Tükenmeyi reddeden o hayatın kadar. Başka hiçbir canlının içinden çıkamayacağı bir şeyden kurtuldun. Yeni dünyanın doğumuna şahit olacak gözler üzerine çok kafa yordum. Bu dakikadan itibaren yaşanacak olayları kaydedecek bir zihne ihtiyacım var. Seni seçtim,

Harry D'Amour.”

“Ne? Ben mi? O yanındaki ucubenin nesi var?” Felixson’a doğru alaycı bir bakış fırlattı. “O neden olmuyor?”

“Çünkü Cehennem senin üzerinde karar kıldı. Ya da sen mi onun üzerinde demeliydim. Belki de her ikisi birdendir. Senin gibi bir şahide asla hayır demem. Hatta seni içimdeki en küçük zaafı bulmaya davet ediyorum; olur da bulursan, bundan son ahitinde bahsedebilirsin.”

“Son ahitim mi?”

“Cehennem’den nelerin yayılacağına boş boş şahit olacak değilsin, bundan hareketlerim ve felsefelerime dayalı ayrıntılardan oluşan bir ahit çıkaracaksın. Bunlar benim esaslarım, öğretilerim olacak ve her zaman doğrular yazıldığı sürece de senin hiçbir görüşüne ne bir bölümde ne de bir ayette karışacağım.

“Senin işin, her şeye şahit olmak. Senin işin görüp hatırlamak, belli yerler kendi bakış açınla değişikliğe uğrayacak olsa dahi cömertçe ödüllendirileceksin.”

Norma, Harry’nin yanına gitmek için hareket etse de Caz, kadının kolundan tutarak onu durdurdu. Fakat Norma’nın diline de bedeni kadar rahat hâkim olamamıştı tabii.

“Bu tür anlaşmaların nasıl sonlandığını bilirim,” dedi Norma. “Arada her zaman bir boşluk olur. Mutlaka kandırılırsın.” “Ben niyetimi açıkça belli ettim,” dedi Cehennem Rahibi. “Senin kararın nedir, dedektif?”

“Bir şekilde, aklıma gelen hiçbir küfür, düşündüklerimi belli etmeye yeterli olamadı,” dedi Harry.

Alevlerle çevrili kapının ışığı, Rahip’in öfkesini belli edencesine bir anda parlaklığını yitirdi, sanki alevlerin içerisinde canlı bir şey yanıyormuşçasına, yanan o şeyin kaynamakta olan kanı tüm zehrini boşaltıyormuşçasına tüm parlaklık tutulmuştu. Yanıp kül olan parçaları sanki etrafa yayılıyor, gri dumanyla onu kül eden alevlerle savaşıyor gibiydi.

“Dediğinin tam olarak hangi kısmını anlamadın?” diye sordu Lana.

İblis, bileğini saat yönünün tersine çevirirken anlaşılmaz birkaç kelime söyledi. Bu yaptığı hareket, Lana’yı sokağın diğer tarafına büyük bir hızla uçurdu. Havada savrulan kadın zincirlerle çevrili çitlerin oraya kadar uçmuş, daha kafası yere çarpmadan bilincini yitirmişti. İblisin ağzından çıkanlar belli olmasa da, elde etmemesi gereken bir güce sahip olduğu ve vermek istediği mesaj yeterince açıktı.

“Cevabını şimdi alayım, dedektif?” dedi iblis tekrar.

H^ty, cevap olarak silahını çekip Senobit’e ateş ederken bir yandan da yaratığın üzerine yürümeye başladı. Kurşunların hiçbirini vücuduna doğru sarf etmedi -en zayıf şeytanlar bile bir gram dahi yavaşlamadan sayısız kurşuna karşı koyabilirlerdi. Onun yerine, kafasını hedef olarak seçmişti. Eğer becerebilirse, bu lanet piçin gözlerini yerinden çıkarabileceğini düşünmüştü. Colt’uyla alabileceği en

yüksek hızla nişan alır almaz, elindeki silahı ateşledi. Kurşun, Senobit'in sol gözünün üç santim altına isabet ederek, içeri girdiği hızla yarattığı başını geriye savurdu. İblis başını hemen kaldırmayınca bunu fırsat bilen Harry, bu sefer de boğazını hedef alıp hedefi tutturdu. Boğazının tam ortasında delik açılan yerden hava boşalmaya başladı.

Harry, arkasından Norma'nın seslendiğini duydu. "Bırak beni! Harry? Yardım et!"

Sese doğru dönen Harry, Pinhead'in yardakçısının Caz'ı aşır Norma'nın saçlarına asıldığını gördü. Felixson, eline geçirdiği hilal şekilli bıçağı, kadının kamının alt kısmına dayamıştı. Gözlerindeki bakıştan ve bıçağı Norma'ya dayayışından anlaşılacağı üzere, Harry'nin veya cinsdaşlarının atacağı tek bir yanlış adımla, kadını doğramaktan büyük zevk alacağı apaçık ortadaydı. Caz, uzun kollarını havaya kaldırmış, bu şeye yalvarıyordu.

"Beni al," dedi Caz. "Bırak onu gitsin."

"Ben zayıfları seviyorum," dedi Felixson, çıktığı Cehennem kapısına doğru ilerlerken.

Gözünün kenarıyla Dale'in büyücüye doğru yavaş yavaş yaklaştığını ve bunun henüz fark edilmemiş olduğunu gören Harry, bir parça rahatladı. Hemen ardından Rahip, yine anlaşılmayan bir şeyler fısıldayınca sinüslerinde yakıcı bir acı hisseden Harry, ne olduğunu anlamak için Senobit'e döndüğü ve yaratıktan kara bir sıvı çıktığını, hatta bu tesirli sıvının düştüğü yerde asfaltı çözecek güçte olduğunu fark etti.

Bu siyah sıvı, Harry'nin hedef aldığı yerlerden çıkan koyu renkli kandı. Senobit'in yüzündeki yara izlerini takip eden kan -aşağı, yana, aşağı, yana- boynuna gelince hızlanıp çatallana-rak aşağılara yayılıyordu.

Bu kan dansı, Harry'nin gözlerini yeterince oyalamıştı, Harry bu olaya o kadar uzun süre dalmıştı ki, düşmanının güç toplayan eli, o sırada kritik noktaya ulaştı. Parmağını şıklatan Rahip'in ellerinden sıçrayan birkaç damla kan, Harry'nin silah tutan eline yapışıp yanmasını sağladı.

Harry, aklına gelen fikri ikinci kez daha düşünmeden ceketini çıkartıp Pinhead'in üzerine yürümeye koyuldu. O bunu yaparken, Pinhead içindeki o çamurumsu şeyden bir küçük hediye paketi daha hazırlamıştı ki, Harry bu ikincisinden son anda kaçmayı başardı. Harry, bu piçe üçüncü bir şans daha vermemeye kararlıydı.

"Ne yapıyorsun, D'Amour?" dedi Pinhead.

Buna cevap verir gibi ceketini ellerine saran D'Amour, daha kafasındaki planı beyninde temize çekmeden şeytanın kollarına asılıverdi. Bu aldığı önlemin etkili olduğunu gören Harry, ikinci girişimi gerçekleştirebileceğini düşündü.

Pinhead, içindeki kızgınlıkla orantılı büyük bir çılgılık attı. Bu vahşi düşünce, Harry'nin zihninde tatlı bir şimşek gibi çakıverdi. Kafasındaki düşünce cidden işe yaramıştı. İblis, yakınlıktan o kadar uzak yaşamıştı ve insanlığın dokunuşu ona o denli büyük bir tiksinti yaşatmıştı ki, bu Harry'ye zaman kazandırıyordu. Kazandığı bu avantajı kullanmaya devam etti Harry. Daha şeytan kendi

kontrolünü sağlayamadan, Harry yaratığın kolunu asfaltla yapıştırıp bastırmaya başladı. Yaratığın kollarından hâlâ akan pislik, asfaltta dokunuğu her yönden çatlaklar açmaya başladı.

Harry, yaratığı bir anda çekip etrafta savurdu fakat bu ani ve şiddetli hareketle, kollarından yayılan pislik karanlık sokakta her yere sıçramıştı. Caz'ın kamyonetine de sıçrayan pislik, acı bir metalik çılgılık çıkararak aracı delince mümkün olandan daha büyük bir tahribe neden oldu.

Beş saniye sonra gaz tankı turuncu-sarı alevler eşliğinde patladı. Görünüşe bakılırsa Pinhead'in çamurunda yanıcı bir madde de vardı çünkü alevler bu sefer de yerlere saçılan pis kanı takip ederek şeytanın bulunduğu bölgeye hızla geliyorlardı.

Geriye savrulan iblisin kolundaki zehirli büyü de, oradan yayılan yanıcı pislik de sanki hiç çıkmamış gibi bir anda yok oldular. Ayağa kalkan şeytan, bir kez daha ölümcül siyah kanının mistik gücüne odaklanmaya çalıştı.

Sorun şuydu, bu büyü, Senobit'in eğitiminin doğasında yoktu, bu büyülü bir eserden öğrendiği bir bilgiydi -Tresst-ree Sangre Vinniculum. Tabii ki daha önce üstünde defalarca çalışmıştı fakat büyüde bahsedilmeyen bir dengesizlik de bu büyüün içerisinde dahildi: dışarıdan saldıran bir element işin içine girdiği an-Senobit'in solundaki D'Amour'un pis bedeni, sağdan gelen alevler- büyüün denklemi felaketlerle bozuluyordu.

Eğer Cehennem'i geleneksel yöntemlerle terk etmiş olsaydı, yanında kancalarını da getirip kullanabilirdi ama o seçenek artık saf dışıydı. Ve yine daha normal durumlarda dış etkenleri saptayıp istediği yolla yok edebilirdi, fakat anın verdiği kafa karışıklığı ve gizliliği ifşa edilmiş savunma yöntemleri, ona geri çekilmekten başka bir seçenek bırakmıyordu.

Bir gözü Felixson'un üzerinde, geldiği eşiğe doğru çabucak üç adım geri attı. Rahip, bu savaş alanının ikinci, en uygun sorun kaynağı olduğunu düşündüğü kadını yakalamış olan Felixson'u da o sırada aklının bir köşesine yazdı.

Felixson'un bu manevrası, Harry'nin diğer arkadaşlarını geride tutmayı başarmıştı. Biri soluk, hayvani yapıda, diğeri ufak tefek iki erkek, dizleri üzerine çökmüş, tesiri olup olmayacağı belli olmayan bir büyüün tesiri altına girmişlerdi.

İkisi de tüm güçleriyle karşı koymaya çalışmaktaydı, uzun olanının tüm bedeni doğrulmaya çalışırken tır tır titriyor olsa da, Felixson'un kelepçe büyüünden saniyeler içinde kurtulacak gibi bir hali vardı. Harry ve arkadaşlarını kendi başlarına bırakıp gitmekten başka yapılacak bir şey kalmamış gibiydi. Yine de, D'Amour ile o kör kadının arasındaki bağın bu başarısız darbeyi tekrardan canlandırabilecek bir etkiye yol açabileceğini sezdi iblis.

“Felixson! O kör et parçasını da beraberinde getir.”

“O çürümüş aklından geçireyim bile deme!” diye bağırdı D'Amour.

Harry'nin tehditlerini umursamayan Felixson, efendisinin dediğini ikiletmeden kadını alevlerle kaplı kapıya sürükledi, aceleyle hareket ederken sarkık cinsel organı bir o yana bir buraya sallanıyordu.

Norma, Felixson'u tırnaklayarak, tekmeleyerek, gözü görmese de bildiği bütün savunma hareketlerini ard arda sergileyerek ucubenin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Bu sahne, Harry'nin katlanabileceğinden fazlaydı: gece rüzgârı, cehennem ateşinin kokusu, vücudu deforme olmuş bir canavara kaptırmak üzere olduğu bir diğer arkadaşın eli kulağında kaybı ... Bu kadar tesadüf o kadar inanılmazdı ki, Harry büyük bir şokun içinde, durduğu yerde kalakalmıştı.

Büyücü arkasını döndüğünde Caz ve Dale'in üzerindeki kalan son gücünü de geri çekti. Felixson'un hapsinden kurtulan Caz'ın ilk yaptığı hareket Norma'ya doğru koşmak oldu. Fakat o sırada geçitin çok yakınında olan Felixson, tutsağıyla beraber gitmekte olduğu istikamete doğru devam ederek eşikteki iblisi diğerleriye baş başa bırakıp gözden kayboldu.

Sonunda bilincini geri kazanan Lana, durduğu yerde doğrulmaya çalışsa da, Pinhead'in zehirli salgısı başının dönüp midesinin bulanmasına sebep olmuştu. İblis, parlak geçide doğru geri geri giderken kapının etrafındaki alevler çoktan kaybolmaya başlamışlardı bile.

“Bir şeyler yap!” dedi Harry'den oldukça uzaktan gelen bir erkek sesi. “İsa aşkına! Harold! Harold uyan!”

Son hızla kendine gelen Harry, önce kendisine doğru çılgınlar gibi bağırarak Caz'ı, ardından da en yakın arkadaşıyla beraber kapı eşiğinde kaybolan Cehennem ordusunun en kötü şöhretli iblislerinden biri olan Pinhead'i fark etti. Tüm arkadaşları yara bere içindelerdi. Harry, kafasında bir şeyleri ölçüp tartacak zamanının olmadığını, çabucak hareket etmesi gerektiğini fark etti.

“Tam arkadayım, pislik çukuru,” dediğini duydu, kendi sesi kulaklarında çınlamıştı.

Cehennem, bu sokağa Harry D'Amour'u almaya gelmiş, onu alt edemeyince de yerine Norma Paine'i götürmüştü. Harry, tek başına gitmek zorunda kalsa bile, Norma'nın peşinden gidecekti. Tek bir kelime daha düşünmeden geçide doğru atladı.

Hemen arkasından Caz'ın bir şeyler bağırarak geldiğini duysa da, sönmekte olan alevlerin ardından kapanan duvarın riskini almamak için arkasına bile bakmadı. İki-üç adım sonra, aldığı nefesin öncekilerden daha zor -fakat nasılsa daha kirli değil— alındığını fark etti. İki adım daha sonrasında ise, dışkı dolu kaynar suların çıkmış giysiler, kendisini boğarak öldürmek için yüzüne sarılıyorlarmış gibi iğrenç bir hisse maruz kaldı.

Hızını yitirmeye, kendisini alt etmek üzere olan panik halini kontrol etmeye çabalıyordu. Yaşadığı korkulardan en şiddetlisini -boğulma korkusu- yaşarken, dünyanın o ferah havasını içine çekmek için geldiği yere geri dönmeyi o kadar fazla istiyordu ki. .. Arkasına baktığında arkadaşlarının da onunla beraber geçitten geçmiş olduklarını gördü.

“Yok artık,” dedi Lana kısa, şiddetli nefes alışverişlerinin arasından.

Harry, gözyaşlarının arasından inanmayan gözlerle bakıyordu arkadaşlarına.

“Bu benim davam. Hepiniz geri dönmelisiniz,” dedi arkadaşlarına.

“Rüyam, bana burada olmam gerektiğini söylemişti,” dedi Dale. “Ben kalıyorum.”

“Ne seni ne de Norma’yı geride bırakmaya niyetliyiz,” dedi Caz.

“Asla olmaz,” diye ekledi Lana.

“Dediklerinizden emin misiniz?” diye sordu Harry.

“Hiç de değil,” diye yanıtladı Caz.

Harry başıyla onayladı, onlar da başladıkları yola hep beraber devam ettiler. O yoğun havanın içerisinde ilerlerken bir daha ne biri ardına baktı ne de son söylenenlerin üzerine tek bir kelime edildi.

En başından itibaren, Cehennem bu grubu oldukça şaşırtmıştı -Louisiana’da buraya ait belli ve kısa görüntüler gören Harry’yi bile. Geçitte yürürken çirkinliğin de ötesinde bir manzaranın yanından geçtiler: Antikanın yanında bile yeni sayılabileceği eskilikte ağaçlardan oluşan bir koruluktaki bu, dalları o kadar sarkıktı ki artık, koyu mor renkli meyvelerine bir çocuk bile uzanıp erişebilirdi. Tabii ki hiçbir çocuk bu görevi o güne kadar yapmamış olduğu için, çürümeye yüz tutan bu yapış yapış meyveler, Harry’yi Dünya’dan Cehennem’e olan yolculuğunun en başında durduran iğrenç kokular yahnisine katkı sağlayan koku unsurlarından yalnızca bir tanesi olarak kalmaya yüz tutmuştu.

“Kahretsin,” dedi Lana, “dairemdeki hamamböceklerinin büyük olduklarını sanırdım ben de.” Görünüşte bilinen hamam böceklerini andıran koyu kahverengindeki böceklere doğru bakıyordu bunu derken. Tabii bu böceklerin normal böceklerden farkı, onlardan en az beş-altı kat daha büyük olmasıydı. Çürük meyvelerden düşen artıkları yemek için ağaç diplerine istiflenmişlerdi. Birbirlerine sürtündüklerinde ve yemek yerken ağızlarıyla çıkardıkları sesler, bütün koruluğu kaplıyordu.

“Pinhead’i gören var mı?” diye sordu Harry.

“Bu onun adı mı?” dedi Lana. “Pinhead mi yani?”

“Nefret ettiğini bildiğim ismi bu.”

“Nedenini anlamak zor değil,” diyerek kıkırdadı Dale. “Çok da kibar bir anlamı yok. Bu da bir nevi doğruluk katsayısını artırıyor.”

“Bu şey Cehennem’in önemli üyelerinden mi?” diye sordu Caz.

“Bilemiyorum,” dedi Harry. “Ama eminim ki kendisi öyle düşünüyordur. Şu an tek istediğim, Norma’yı bulup bu lanet yerden hep beraber çıkabilmek.”

“Teoride iyi plan tabii. Ancak uygulaması bir tık daha zor olacak gibi,” dedi Caz geldikleri yöndeki kapıyı, daha doğrusu onun bir zamanlar durduğu yeri işaret ederek. Geçit olarak kullandıkları kapının yerinde yeller esmekteydi.

“Bir ıkış yolu bulacağımıza eminim,” dedi Harry. “İçeri girmek kolaydı. Hepimiz-”

“Geri ekil, seni küçük ucube!” diye çığlık attı Lana, Har-ry’nin lafını bölerek.

Bu çığlığın kaynağını bulmak çok da zor olmamıştı. Dale, Caz’ın kendisine verdiği bıçağın üzerindeki kanı silmekle meşguldü. Hiçbir uyarıda bulunmadan Lana’nın avuç içine batırđı bıçak kan içinde kalmıştı. Ağır bir yara aılmışa benziyordu. Yüzü çoktan solmaya başlayan ve soğuk soğuk terleyen Lana’nın koluna yapışan Caz, kan akmaya devam edebilsin diye elini havaya kaldırıp orada tutması için onu ikna etti. O esnada kollarından aşağı akan kan, bluzune yeni bir renk vereceğe benziyordu.

“Geri zeklı!” diye bağırdı Lana. “Seni ldreceğim!”

Caz, hâlâ Lana’yı eliyle tutarak ona engel oluyordu. Dale afacan bir gülücük fırlattı o esnada. Kavgayı engellemek için ikisinin arasına geçen Harry, elini kendi bıçağının kabzasının üzerinde sabitleyerek Dale’e dikti gözlerini.

“Bu yaptığın saçmalığı açıklamak ister misin, Dale?” diye sordu.

“Sıyırmış! Bilmek istediğin başka ne var ki?” diye cevapladı Lana, Dale’in yerine.

“ok, çok zgnm. Gerçekten. Sadece bunun yapılması gerekiyordu diyebilirim. Ryalarım bana böyle söylemişti. Anın geldiğini anlar anlamaz düşünmeden yaptım.”

“Sanırım arkadaşın biraz rahatsız, Harold,” dedi Caz.

“Kötü hissediyorum,” dedi Lana.

“İyileşeceksin,” diye cevapladı Caz onu. “Eline bakma. Bana bak.” Yıpranmış deri yeleğini ve siyah tişörtünü üstünden çıkarttıktan sonra, tişörtü şeritler halinde yırttı. “Birkaç saniye içinde bu kötü görüntüyü kapatacağım,” diye söz verdi Lana’ya. “İyi olacaksın.”

“Bu kötü oldu. Bu eli şey için kullanıyordum ... eee ... anla işte.”

Kanı durdurmak için elinden geldiğince sıkı düğümler atan Caz, o esnada gülümsedi. Harry ise o sırada hâlâ özür dileyen Dale’i büyük bir dikkatle izlemektaydı. Fakat adamın hiçbir zr kle alınmamaya devam ediliyordu.

Harry, dövmelerinden hiçbirinden bu kk adamla ilgili bir uyarı almamıştı ama elbette şu an kendilerine uygun adalet sistemleriyle uğraşan kötülerin yuvası olan ve artık sadece dillerde olmadığı kanıtlanan bu inanılması g arazinin içindelerdi. Bunun sonucunda da dövmelerinin uyarı düzenleri bozulmuş gibiydi. Harry de, eskilerin yaptığı gibi içgüdülerinin ışığında hareket ederek Dale’i gruptan ayırmaya karar erdi.

“Gz altındasın,” dedi Harry. “Herkesin önünde söylüyorum. Bir saçmalık daha yaparsan, Lana’nın sana ne isterse yapmasına izin vereceğim.”

“Şimdi bir şey yapamıyor muyum yani?” diye sordu Lana.

“Sadece bekle,” dedi Dale. “Göreceksin. Rüyalar asla yanılmaz. Seni bulan bendim, yanılıyor muyum, Harry?”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, koruluğun iki bacaklı ziyaretçileri arasında oldu demek daha doğru olabilirdi. Çürüyen meyvelerin arasındaki hamamböcekleri, kendi ısıklık seslerini sürdürmekteydi hâlâ.

Dale’in sorusuna aldırmayan Harry, sessizliğin ardından ilk konuşan kişi oldu.

“Buradayken önceliklerimizi sıralayalım. Beklediğimiz şeyle karşılaşma durumumuzda bunu yapmak kolay olmayacak çünkü. Norma’yı bulabileceğimiz kadar çabuk bulacağız, beni kölesi olarak almak isteyen o güçlü şeytandan kaçınarak bu lanet Cehennem’den çıkacağız. Tabii ki yolda iğrenç, akla hayale sığmayacak korkunçluktaki şeylerle karşılaşma ihtimalimiz yüksek ama tek temennim, buradan hepimizin canlı çıkması.”

Arkadaşları sessizliklerini korumaya devam ettiler. Lana, yaralı elini göğsüne koyarak homurdandı. “Güzel moral ko-nuşmasıydı, koç. Şimdi çok daha iyi hissediyorum.”

Norma, karanlığın da karanlığında, kendi çıkarımlarına göre saatlerdir oturuyordu. Hayatında ilk kez, gerçekten de hiçbir şey göremiyordu. Fiziksel körlüğü kendi üstünde hâkimiyet kurmuştu. Bu durumun geçmesi için can atmaktaydı -iblisin ve nefesi, ülserli midesi varmışçasına kötü kokan insan kölesinin nasıl göründüğünü çok merak ediyordu. Dünya’yı olduğu gibi gören sağlıklı insanların şahit olduklarını görebilmek tabii ki kendisi için çoktan kapanmış bir kitaptı, fakat kendisi, onların asla göremediği şeyleri görebiliyordu: Yitip gitmeyi reddeden hayaletlerin -ki her yerdelerdi- izlerini polen için çiçek izi sürercesine büyük bir tutkuyla buluyordu.

Bu manzaralar, kendisine görmesi yasaklanan tüm o fani manzaralardan çok daha büyük faydalar sağlamıştı bugüne kadar. Hayaletlerine sahip olduğu sürece, dairesinin aşağısında yürüyen sağlıklı insanları bir kere bile kıskanmamıştı. Fakat burada hayalet falan yoktu. Var olduklarına dair kanıt niteliği taşıyan belli belirsiz seslerini duyabiliyor olsa da, ne kadar bağırırsa bağırsın, kendisine görünmelerini ne denli isterse istesin, ne gelen vardı ne de giden.

“Burada yalnızsın,” dedi Senobit.

Kadın duyduğu sesle irkildi. Geldiğini duymamış olması onu tedirgin etmişti. Genellikle yanına yaklaşan her ne olursa

olsun, geldiğini iliklerine kadar hissedirdi çünkü. Fakat şeytan çok sessizdi. Çok. Üstüne bir de kötü kokuyordu. Tanrı aşkına, gerçekten iğrenç kokuyordu! Kokulara olan bu duyarlılığı, körlüğün kendisine verdiği bir diğer hediyeydi fakat gerçekten, bu yaratığın kokusu cennete kadar ulaşıyor olabilirdi. Bu da şeytanlarla iş yapmanın başka bir yönüydü, diğerlerinin sayısız çeşitlilikteki keskinlikleri, bu yaratığın her yerine sinmişti. Kan kokusu, kasap önlüğünden yayılan iç bayıltıcı kokuları andırıyordu. Bel kısmındaki aletlerden gelen koku dalgası resmen her yerdeydi.

Ancak içlerinden en keskin olanı, en eskisiydi -günahlarının esansıydı bu. Bu saydıklarından başka kokular da vardı tabii -tütsü, kitap, ter kokuları gibi- ama hepsine bir isim bulabileceğinden emin değildi Norma.

İblis, kendisiyle çok nadir konuşuyor, bunu da kendi uzmanlık alanı olan ıstırap hükmü ile ilgili bilgi vermek için yapıyordu. Norma'nın aldığı bilgilere ihtiyacı yoktu çünkü iblisi rahatsız edecek tek bir hareketinde, uzmanlık alanını kendi üzerinde tereddüt etmeden uygulayacağı konusunda zaten yeterli bilgiye sahipti. Ancak ve ancak sınırları işlevlerini yitirdiği ve kendi bilincini kaybetmeye başladığı zaman haysiyetsiz bir ölüme ulaşabileceğini hatırlatıyordu şeytan.

Böylece yerinden bir milim bile kıpırdamadan oturmaya devam etti Norma.

O karanlığın karanlığında otururken beynindeki korku dolu düşünceleri uzaklaştırıp güzel şeyler düşünmeye çalıştı: Sevdiklerine ulaşmasına yardım ettiği hayaletleri ya da Harry'yle beraber konyağını yudumlarırken eski günlerdeki çılgınlıklarına dair yaptıkları o güzel sohbetleri düşündü. Fakat bir süre sonra anladı ki, bu hatıralar ona aradığı hazzı vermiyordu. Geçmişin derinliklerinde uçmasını engelleyen bir taş vardı sanki midesinde ve anbean onu aşağılara çekiyordu.

Bu nedenle o burun direğini düşüren kokularıyla geri gelen şeytanın varlığına bile memnun olmuştu. En azından ara sıra yanına gelerek sıkıntısını gideriyordu.

“Dedektif ve o uyumsuz grubu kesinlikle seni bulmak için buraya gelecekler,” dedi Senobit. “Seni canlı tutacağım. Arkadaşının tüm o karşı çıkışlarına rağmen, şahidim olma yolunda ilk adımını attı bile.”

Bu kelimelerin ardından, tek bir uyarıda bulunmadan kadının karnına vurdu. Uğradığı büyük şiddetle iki büklüm olan Norma, eğilip büküldüğü yerde kalakalmış bir vaziyette nefes almaya çalıştı. Daha toparlamaya çalıştığı nefesini düzenleyemeden, her biri beynini gittikçe daha fazla afallatan bir sol, bir sağ, ardından bir sol yumruk daha yedi ki bu seferki darbeler başını hedef almıştı. Bu darbelerden soma küçük bir aralık oldu, onun hemen ardından kadını iki büklüm düştüğü yerden kaldıran şeytan, omuzlarından tutarak duvara doğru savurdu. Nefesi bir kez daha kesilen Norma'nın bacakları iyice uyuşmuş, bedeninin altında katlı vaziyette öylece kalmışlardı.

“Hayır,” dedi düştüğü yerde sürünmeye çalışan Norma'ya. “Ayağa kalkacaksın.”

Sağ elini boğazına doladıktan soma sol eliyle çekiç darbeleriyle bir karaciğerine, bir kalbine, bir böbreklerine, bir göğüslerine, bir bağırsaklarına, bir cinsel organına, kısacası kadına nefes alması için izin vermeden aynı bölgelere ard arda, tekrar tekrar vuruyordu.

Norma'nın emin olduğu şey, şeytanın bunu yaparken büyük bir zevk alıyor olduğuydu. Şu an bilincini zar zor açık tutmaya çalıştığı vaziyetteyken bile, vücut dilini gözlemlemeyi asla bırakmayacak organlarından biri sayesinde, şeytanın bir süreliğine geri çekilip kan ve ıstırap içindeki şişik eserini incelerken çıkardığı o tatminkâr solukları duyabiliyordu.

Şeytanın bakışlarının altında hissettiği baskı ve onun bu ortaya çıkardığı manzaradan aldığı haz, Norma'yı kalan iki damla gücünü toplayarak gözyaşlarını içine akıtması için motive eden şey

oluyordu. Bu yaptığı hareketin onu sınırdan deliye çevireceğini biliyor ve bu bilgi ona biraz olsun güç veriyordu.

Ağzını kapatarak dudaklarıyla yaratmak istediği Mona Lisa gülümsemesi için zorladı kendini. Kendi kırılmasını onun gözünde azaltmak adına gözkapaklarını da yavaşça indirdi bunu yaparken. Artık ne gözyaşı ne de acı ıgıllıklar çıkabilirdi bedeninden. Güçsüz kalan bedeni, ruhunun kontrol ettiği bir kuklaya dönüşmüş, belirli ipleri çekilerek yüzüne istediği ifade verilmişti. İçinde hissettiği acılarla şeytanın arasına giren bir maskeydi bu.

Kadının boğazındaki elini gevşetip uyuşuk ayaklarının üzerine düşüşünü izledi iblis. Oturur vaziyetteki kadının omzuna çizmeli ayaklarıyla bastırınca ise, güçten iyice düşen kadın olduğu yere yığılıverdi. Kadının kaburgalarından birkaçını kıran şiddetli bir tekmenin ardından, ikincisini de maskenin' gücünü test etmek istercesine boğazına attı. Maske hâlâ gücünden bir şey kaybetmemiş gibiydi. Norma, gelecek üçüncü tekmenin yerini tahmin edercesine elini yüzüne siper etmek istese de, şeytanın hızına yetişememişti. Yüzünün tam ortasına gelen şiddetli tekmeyle beraber burnundan, şelaleden akarcasına kan boşalmaya başladı. Bir tekmenin daha ardından, artık kendisini bir bulut gibi saran karanlığın varlığından şikâyetçi olmak yerine, onun yakınlığında huzur buluyor gibiydi. Ayağını son kez kaldıran iblis, çizmeli ayağını kadının başının yan tarafına büyük bir yankıyla indirdikten sonra, hissettiği son şey de bu olmuştu.

Yüce İsa, diye düşündü, ölmüş olamam! Daha yapacak bir sürü yarım kalmış işim var!

Komikti, hiç de ölmüş gibi hissetmiyordu fakat bu zaten ölü ziyaretçilerden büyük sıklıkta duyduğu bir şey değil miydi? Ve ölü değilse, neden ilk kez her şeyi görebiliyordu? Neden yerde yatan vücudundan yaklaşık üç metre yüksekteydi?

Şeytan -Harry bu yaratığa hangi isimle sesleniyordu? Penis surat mı? İğne deliği mi? Hah, Pinhead! İşte buydu. Düzensiz nefesiyle kadının bedeninden uzaklaşıyordu. Kadını bu hale getirmek, Senobit için çok da kolay olmamıştı. Daha cesetten bir adım uzaklaşmışken fikrini değiştirip geri dönerek suratına siper ettiği ellerini tekmeledi.

Kadını gerçekten akıl almaz bir hale getirmiş olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer yoktu fakat tepeden kendisine bakan Norma, yüzündeki o esrarengiz, küçümseyici gülümsemenin hâlâ yerinde olduğunu görünce bundan büyük bir zevk aldı. Her ne kadar haberlerin geri kalanı pek iç açıcı olmasa da, bu manzaranın verdiği haz büyüktü.

Manzarayı bir kenara bırakırsa, iblisi Pinhead olarak düşünmek imkânsız gibiydi. Bu isim, okul bahçesi hakaretlerini ya da ucube gösterisindeki yer alan performans sahiplerinden birine verilecek bir ismi andırıyordu daha çok. Bu isim, bedeninin yanında dikilmekte olan, az önce başvurduğu şiddetten aldığı akıl almaz hazla titreyen bu canavara ait olamazdı.

İblis, gözlerini, az önce barbarlık uyguladığı kurbanından ayırmadan geriye doğru birkaç adım attıktan sonra kapıda oyalanan o sansar kılıklı adama dönebilmek için ilgisini bu ölü eserden gönülsüzce geri çekti. Bunun, New York'un o ıssız sokaklarından birinde kendisini yakalayıp direnmemesi için kulağına ağza alınmaz tehditler savuran yaratık olduğunu anlaması için, sesini duymasına bile gerek yoktu. Hayal ettiğinden de daha acınası bir görüntüsü vardı bu şeyin, pörsümüş gri derisiyle, köylü

paçavralarıyla koca bir pislik yığını andırıyordu. Yüzünde gördüğü şey ise -iblisin kendisini buraya yollamasının ardından bile bunu görebiliyordu- bir zamanlar keskin bir zekâya sahip bir adam olduğuydu. Zamanında çokça gülen, bir o kadar da düşünen bir yapıya sahip olduğu, yanaklarındaki ve kaşlarının ortasındaki mimik çizgilerinden kolayca anlaşılabilirliyordu.

Adamı incelerken yerde yatan darp içindeki vücudundan daha da uzağa çekiliyor olduğunu hissetti. Görünmez bir ip, onu bir zamanlar büyük güzellikteki odalara, haşmetli koridorlara ev sahipliği yapmış eski püskü bir binanın içerisine çekiyordu; koridorların sıvaları çürüyüp dökülmüş, aynaları kararmış, altın yapraklarla bezeli çerçeveleri ise pul pul kabuk bağlamışlardı.

Bu zoraki ayrılışına devam ederken sağda solda -kendisinin durumuna mahkûm edilmiş insanlara ait-işkence görmüş bedenlere çarpıyordu gözü. Bunların içinden bir tanesinin bacakları bir ara alev alev yanmış olduğu belli olan bir fırının içerisine yerleştirilmiş, dizlerinden aşağısı yanıp kül olmuştu. Kurban uzun zaman önce ölmüş, eti taşlaşalı baya olmuştu; Norma'nın gözüne takılan görüntü üç boyutlu, siyah, yapay bir cinayet mahallini anıyordu.

Kurbanın hayaleti de orada, havada asılı bir halde duruyor, acınası kalıntılarından uzaklaşmasını diye zorla bağlanmışça-sına öylece süzülüyordu. Bu manzara, Norma'yı rahatlatmıştı. Terk edilmiş benzeyen bu mekânla ilgili hiçbir şey anlayamamış olsa da, hayaletlerinden gerekli bilgiyi alabilirdi. Ölüler, çok şey biliyorlardı. Hayaletlerin, dünyanın en mükemmel yararlanılmayan kaynakları olduğundan Harry'ye daha önce kaç defa bahsetmişti Tanrı bilir. Bu doğruduydu. Tüm o gördükleri, çektikleri acılar, bütün zaferleri -bilgelige aş eren bir dünyada kaybolmuş gitmişti. Peki neden? Çünkü insanlar evrimleşir-ken, batıl inançlar kazanmaya başladıkları bir noktada, ölümlerin aydınlanma yerine korku kaynağı olduğuna dair bir inanış, fanilerin birbirlerine anlattığı sayısız hikâyeden biri olma şerefine erişmişti.

Meleklerin işi, diye tahmin etti Norma. Gerçeklik perdesinin ardındaki savaşlar süregelmeye devam ederken, kim olduğu bilinmeyen bir gücün komutasıyla, insan popülasyonu pasif bir uyuşukluğun içine sürüklenmiş olmalıydı. Bu emirle, insan ruhunu rahatlatmak yerine, ölümler sayısız korku hikâyelerinin baş kahramanları ilan edilmiş, hayalet olarak bilinen ruhları da ne zaman kendilerini göstermeye kalksalar, o zaman daha çok dışlanılmış, daha fazla iğrenilmiş ve böylece jenerasyonlar süren bilinçli bir körlük tüm insanlığa aşılansmış olmalıydı.

Norma, bunun ne büyük bir kayıp olduğunun her zaman bilincindeydi. Kendi hayatını ölçsüz zenginleştiren şeydi ölümler. Eğer yaşadıkları o ortalama yetmiş yılın her şeyin özeti olmadığını bilseydi insanoğlu, tüm o yaşarken gördüklerinin aslında daha yüce, daha sınırsız bir olayın küçük bir kısmı olduğuna şahit olabilseydi, savaşa ve vahşete dair tüm hırsı ve açgözlülüğü yitip gidebilirdi. Bu yüz yıllar boyu yitip gitmiş bilginin kendi yaşamında da ortaya çıkmadığını yaşayıp görmüş oldu Norma.

Norma, tüm bu bilgilerini tek bir faniye açmıştı bugüne kadar: Harry. Kendi varlıklarını sevdiklerine gösterdikleri an yaşadıkları acıyı itiraf eden sayısız hayaletle tanışmıştı. Bu ruhların tek istediği şey, sevdiklerinin yanına gidip onlara, "Ben buradayım. Tam yanımdayım," diyebilmektir her zaman. Ölüm, Norma'ya göre ikiyüzlü bir aynaydı: Bir yanında sevdiğini bir daha göremeyecek olan yaşayan körler, diğer tarafında da onlara küçücük bir teselli cümlesi bile kuramamanın verdiği acıyı tecrübe eden ölümler vardı.

İçinden geçtiği binanın çatısını aşır geçerken içine düştüğü dalgınlıktan uyanan Norma, Cehennem'in bütün kiri ve pasından arınmıştı. Bir noktada kendisine verilmiş bu görme yetisinin kendisini tekrar terk edeceğini düşünmüş olsa da, yanıldığını görmüştü.

Altında gittikçe küçülen kuş bakışı görüntü, Senobit ve Felixson'un kendisini sürüklediği bu yere dair geniş çaplı bir manzara sunuyordu Norma'ya. Cehennem'in, şairler, ressamlar, yazarlar tarafından tasvir edildiği gibi olmasını beklemiyordu tabii ama yine de tüm o tasvirlerin ruhunun şahit olduğu bu görüntüden bu denli uzak kalabildiği gerçeğine adeta şok olmuştu.

Gökyüzünde ne yıldız ne güneş olması tahmin edilebilirdi fakat onların yerine, küçük bir gezegen büyüklüğünde bir taş kütesi durmaktaydı. Taş, altında boylu boyunca serili yeryüzünden yeterince yüksekte, aşağı şimşeğe benzer yarıklar fırlatarak çevreyi aydınlatıyordu. Bu geniş panoramik efekt anlaşılabilir bir esrarengizlik barındırmaktaydı.

Tek başına bu bile ümit verici bir ortam yaratıyor olsa da, her şey bununla sınırlı değildi. Tepelerin yamaçlarında biten uzun, beyaz çimler cehennem rüzgârlarıyla sallanırken, yumru yumru dikenli dallarıyla bir orada bir burada biten çalılıkların uçlarında renksiz çiçekler açmıştı. Zihni bir kez daha delirmiş gibi çalışmaya başladı. Bu yolculuk onu nereye götürüyordu? Varacağı bir nokta var mıydı, yoksa bedeninden ayrılan vücudu Cehennem' de sürdüreceği sonsuz yolculuğun girdabına mı kapılmıştı?

Kendi iradesi veya maksadı dışında görünmez iplerle sürüklenmeye devam ederken zemine doğru inmeye başladı. Birkaç saniye içinde, beyaz çimenliğin birkaç santim yüksekliğine kadar inmişti. Bulunduğu noktadan az ötede küçük bir orman başlıyordu. Üst dalların tepeleri akıl almaz şekilde birbirine girmişti, aralardan kurtulan birkaç siyah dal, şimşeğe benzer görüntüleriyle kurtuldukları yerlerden fışkırlıyorlardı. İstedikleri noktalara konabilmek için gagalarıyla kavga eden büyük, kara kuşlar yumru yumru dalların tepelerine konup konup kalkıyorlardı. Kuşların kavgasına o denli dalmıştı ki, ağaçların arasından çıkan kişileri neredeyse onlar altından geçene kadar fark edememişti.

Aldığı kan kokusunun ardından çevredeki her şey bembeyaz oldu.

Dale, tüm yolculuk boyunca Harry'nin zoruyla en önde yürümüş, onlara öncülük etmişti fakat ormanın dışına adım atar atmaz arkasını dönüp takipçileriyle göz göze geldi.

“Yaklaştık!” dedi arkasındakilere.

“Yürümeye devam et, pislik torbası,” diye tepki verdi Lana.

“Harry, arkadaşına yine garip bir şeyler oluyor!” dedi Caz.

“Bunun hakkında konuşmuştuk, Dale,” dedi Harry.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Dale basit bir pembe dizide hareketlerini abartarak oynayan oyuncular gibi. “Olmak üzere. Hepiniz mutlu olacaksınız, size söz veriyorum. Ve her şey bittiğinde, sevgili Lana, umuyorum ki benim hakkımda daha iyi şeyler düşüneceksin.”

“Cidden ürperticisin, dostum,” dedi Lana. “Tek bildiğim şey, daha iyi hissetmemi sağlayacak şeyin ...

yani-" Duraksadı, ses tonu tiksintiden şaşkınlığa kaymıştı. "Nasıl?" diye fısıldadı yaralı elini yüz hizasına kaldırıp ilk kez görüyormuş gibi eline bakarak. Bandajların altından oluk oluk taze kan akmaktaydı. "Lanetleneyeğim.." dedi aynı fısıltılı ses tonuyla. "Harry?"

"Buradayım, Lana," dedi Harry.

"...sanırım öldüm.." demesinin ardından bir anda sesi değişti. "Çık dışarı! Ne oluyor... çıkmayacağım."

222 |

"Savaşma, Lana," dedi Dale. "Kanın yoluyla. Bizi bu şekilde buldu!"

"Neyle savaşmasın, anlamadım?" diye büyük bir ciddiyetle sordu Harry, Dale'e yaklaşırken. "Ne yaptın?"

"Ah," dedi Caz, bıçağının kabzasındaki tutuşunu güçlendirirken. "Bu şeytan girmesi dedikleri şey mi? Eğer zorunda kalırsam şu küçük adamı göz kırpmadan öldürürüm. Her şey gittikçe daha boktan bir hal alıyor."

"Herkes sussun. Benim, Norma " dedi Norma, Lana'nın içinde bir yerlerden.

"Beni gasp edebileceğini kim söyledi acaba?" diye çıkıştı Lana.

"Norma?" dedi Lana'ya dönerek Harry, gözlerini şüpheyle kısmıştı.

"Evet, ta kendisi. Bilmiyorum-" Sözleri, davetsiz misafirini def etmeyi kafasına koyan Lana'nın başını iki yana sallamasıyla kesildi. "Ne saçmalık dönüyor burada?"

"Lana. Bırak Norma konuşsun," dedi Harry.

"Defol!" diye gürlledi Lana. "Daha önce de böyle bir şey yaşamıştım. Hoşnut olduğum bir duygu değil."

"Orada çok kalmayacak, tatlım," dedi Dale. "Söz veriyorum."

"Sadece söylemesi gerekeni söylemesine izin ver," dedi Harry. "Burada olmamızın sebebi o."

"Peki," dedi Lana ve derin bir nefes çekti içine. "Sadece önlem almama izin verin. Daha önce bir kere bile içime dost canlısı bir hayalet girdiği olmadı."

"İçine aldığın hiçbir şeyin pek arkadaşça olduğu söylenemez," dedi Caz.

"Bunu gelecek sefer içip içip kendine bir erkek bulamadığımda hatırlatırım."

Caz dudaklarını ısırıldı.

“Ah, eminim ki istediğin zaman seni arzulayacak bir adam bulabilirsin,” dedi Caz’ı yüzündeki hınzır gülücükle süzerken. Hazırlıksız yakalanan Caz’ın yüzü kıpkırmızı oldu. “Pekâlâ,” diye devam etti Lana. “Hazırım. Hadi şunu duyalım bitsin ki bu bok çukurundan çıkıp kendi aşına olduğum bok çukuruna çabucak dönebilelim.”

Gözlerini sıkı sıkı kapatıp derin bir nefes çekti. Ardından: “Aman Tanrım.”

“Norma!” dedi Harry. “Gerekten sen misin?”

“Korkarım ki evet, Harry. Ah Tanrım. Sanırım ölmüş olabilirim. O piç kurusu bağırsaklarımı çıkarırcasına dövdü beni. ” “Pinhead mi? Sana elini mi sürdü?”

“Ellerini. Ayaklarımı. Onu son gördüğümde kafamın üzerinde tepiniyordu. ”

“O lanet pisliği geberteceğim.”

“Hoş bir düşünce, Harry. Teşekkür ederim. Fakat kolay olmayacağım söyleyeyim. Kendisi her gün uğraştığın tiplerden değil -Ah tatlım, gitme zamanı geldi sanırım. ”

“Lana! Kalmasına izin ver!”

“Bu seferki Lana değil... Tam olarak ölmemiş olabilirim. Bedenim zihnimin nereye gittiğini merak ediyor. ”

“Vücudunun nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Evet. Bu yolun aşağısında oldukça büyük bir bina var. Görünüşe göre zamanında oldukça şık bir yermiş. Artık çürümeye yüz tutmuş. Dinle beni, Harry. Hepinizin buradan çıkmanız gerekiyor. Kimsenin benim yüzümden hayatını kaybetmesini istemiyorum.”

“Hiç kimse ölmüyor. Seni almadan da bir yere gitmiyoruz.” “Ah, İsa aşkına, Harry. Beni dinle. O çok güçlü. Kollarını ne kadar sıvarsan sıva yeterli olmayacaktır. ”

“Seni bu çukurda bırakmayacağım, Norma. Ne olursa olsun-” Lana’nın gözleri açıldı, birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından kendine gelince, “Bitti mi?” diye sordu.

Harry iç çekti. “Evet. Teşekkür ederim, Lana. Harikaydın.” “Sorun değil,” dedi kadın gözlerini kırıştıtırırken. “Kalıcı kiracı olmaya karar vermediği sürece sorun değil.”

“Öyle bir şey yapmaz.”

“Ölmüş mü? Çünkü tam içimde ölü birini barındırmak fazlasıyla dehşet verici.”

“Yaşıyor,” dedi Harry. “Şimdilik.”

“Ah, peki ya Dale?” diye sordu Lana.

“Hmm?” dedi Dale.

“Bir dahaki sefere, yapman gereken şeyi yapmadan önce bana haber veriyorsun. Tek bir yerimi daha kesersen -isterse bunun gibi önemli bir sebebi olsun- ben de senin penisini kökünden kazırım.”

Norma katlanılamayacak bir acıyla kalktı; başı, midesi, sırtı, bacakları, her bir noktası sızım sızım sızılıyordu.

“Ayağa kaldır şunu, Felixson. Ve acele et. Şehirde işlerimiz var. O saçma yönetim şekline bir son vermenin zamanı geldi. Aralarındaki tartışma sürerken şu işi ne kadar erken bitirirsem, o kadar iyi. Şunu kaldır ve eğer konuşmazsa da taşımaya devam et.”

“Ama efendim, şuracıkta öldürsek daha iyi olmaz mı?” diye sordu Felixson.

Uğraşmakta olduğu hazırlıklarını durduran Rahip, buz gibi bakışlarını Felixson’a odakladı. Tek bir kelime dahi etmeden birbirini tekrarlayan saygılı baş hareketleri eşliğinde hâlâ kan ve morluk içinde olan Norma’nın yanına kadar gidip kadının yüzüne doğru sessiz bir monolog fısıldadı. Felixson’un iğrenç nefesini istemsiz soluyan Norma’ya bu hareket, diğer tüm yaralarının üzerine hakaret gibi gelmişti.

“Beni dinlediğinin farkındayım seni kara pislik. Senden istediğinin ne olduğu konusunda bir fikrim yok fakat seni şehre kadar sırtımda taşıyacak değilim. İşte bu nedenle, hayatı ikimiz için de kolaylaştıracak bir şey yapacağım. Seni iyileştirebilirim -o kadar gücüm olmasa da- Epoidiatic uyku ilacı vererek görünen görünmeyen tüm acılarını bir süreliğine dindirebilirim.” “Bilincimi... kapatacak mı?” diye mırıldandı kanla kaplı ağzıyla.

“Ne yapacaksın? Sana sunulanı al ve teşekkür et.” Epoidia’sıyla beraber kimsenin gözüne çarpmadıklarından emin olmak için etrafa hızlı bir bakış fırlattı. Kimse izlemiyordu. Rahip, hazırlıklarına devam ederken -bir çeşit büyü mırıldanarak- Felixson da kendi kafasındaki büyüü sessizce mırıldanmaya koyuldu. İşini iyi yapıyordu, bu hakkını vermek lazımdı. İlacın tüm vücuduna yayılarak hissettirdiği sıcaklıkla bütün acılarını dindirdiğini hissetti Norma.

“Bu işini görecektir,” dedi Felixson.

“Ah İsa aşkına, evet.”

“Sadece ara sıra inleyip hıçkırıklara boğulmayı unutma. Acı içinde olman gerekiyor, hatırlıyorsun değil mi?”

Norma, perişan bir sesle küfürler savurarak inlemeye başladı fakat aslında kendisine verilen ilaç o denli güçlüydü ki, tek dindirdiği şey şeytanın neden olduğu problemler değildi: Eklem ağrıları, sertlikler, var olmanın verdiği fiziksel acılar -hepsi gitmişti. Yıllardır hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Epoidia’nın yaptığı tek şey problemin üzerini örtmekse ne olmuştu yani? Bu ilaçla kafayla elinden geldiği kadar uzun yaşayabilirdi. Felixson’la bir dahaki baş başa kalışlarında, ondan bu yaptığı şeyi kendisine öğretmesini isteyecekti ki, ilaç etkisini kaybetmeye başladığında kendisi de yenileyebilirdi.

Nedense birden, akli tekrar Harry ile çetesine kaydđ. Norma, hiçbirinin, ister arkadaşı olsunlar ister değil, bu sefil yere onun için gelmelerini istememişti. Yine de Harry'nin nasiha-tını dinlemeyeceğinden adı gibi emindi. Ve onu suçlamıyordu da. Durum tam tersi şekilde cereyan etmiş olsaydı, o da tıpkı Harry'nin yaptığı gibi onun ağzından çıkacak tek kelimeyi kâle almazdı.

“Ne düşünüyorsun öyle, kadın?”

Bu soru Senobit'ten gelmişti.

“Yaralarımı.”

“Hissetmediğin yaralarımı neden düşünesin ki?”

“Ben-”

“Başarısız yalanlardan nefret ederim. Sana ne yaptığımı biliyorum,” dedi boğumlu parmağıyla Felixson'u işaret ederek. “İkinize de söylüyorum, görüş alanımda olmadığınızda bile sizinle olmadığım saçmalığını düşünme gafletine bir daha asla düşmeyin.”

“Hayır, efendim. ..” dedi korkudan titreyen sesiyle Felix-son.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Felixson. Ve sen,” dedi Norma'ya, “o acınası topallamanı kesebilirsin. Önümüzde uzun bir yol var. Şehrin sınırlarından üç yüz metrelik bir mesafede yoğun bir sis tabakası bizi bekliyor. Lanetlenmişlerin evlerinde olduklarından emin olmamızı sağlayacak, tabii o şeylere ev denilirse.”

Norma, şeytanın bakışlarını üzerinden çektiğini fark eder fark etmez, Felixson'un kendisini itelediğini hissetti.

“Lanet olsun sana,” diye fısıldadı kadına. “Arkama geçip omzuma tutun. Olur da birbirimizi kaybedersek seni beklemem ona göre.”

“İşte şimdi sıkı sıkı tutunacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi Norma.

“Tanrım. Taşradan nefret ederim,” dedi Lana. Simsiyah ağaçlar ve çalılıklarla kaplı tepeye iğrenti içinde baktı. Çimenler beyaz, altlarındaki toprak ise ağaç dallarından daha siyahtı.

Harry bir anda panik içinde durarak kulaklarını havaya dikti. Tüm grup, Harry her ne duyduysa aynı şeyi duyabilmek adına derin bir sessizliğe boğulmuştu.

“Çığlık mı onlar?” diye sordu Caz.

“Cehennem 'deyiz, Caz, " diye hatırlattı Lana.

Cehennem'deki arkadaşlarını susturmak için elini havaya kaldıran Harry, bulduğu en yakın yamaca tırmandı. Ufuktaki manzara adeta nefesini kesmişti.

“Yüce İsa,” diye mırıldandı. “Bu... çok büyük.”

“Ne o?” diye sordu Lana, bir yandan Harry’nin yanına tırmanırken. “Ah... bu şey-”

“Sis mi?” diyerek Lana’nın cümlesini tamamladı Dale. “Cehennem’de mi?”

“Hareket halinde,” dedi Caz, uzun boyu sayesinde baş Harry’nin çıktığı yamacı biraz geçiyordu. “Hızlı da.”

“Nereye gidiyor?” diye sordu Lana.

“Hiçbir yere. Bak,” dedi Harry.

Harry’nin hiç ummadığı kadar görkemli ve zarif binalarla dolu bu geniş şehir, yoğun bir sis tabakasıyla örtülmüştü. Soluk taş rengi çatıları ve sütunlu meydanlarıyla, burası adeta Cehennem’in Roma’sıydı. Şehir büyüklü küçüklü birçok tepenin üzerine inşa edilmişti, tepelerin hemen hemen üçte ikisinin üzerinde kusursuz güzellikte binalar dizi dizi yükseliyordu. Kara dallı ağaçlar, gölgeleriyle bu görkemli güzelliği kapatmamak için özenli bir planla belli yerlere ekilmişti. Cehennem’in bu kısmındaki ağaçlar, yamaçlardaki en gösterişsiz evlerin yanında bile cüce gibi kalmışlardı. Şehrin mimarının ileri görüşlü biri olduğu konusunda şüpheye yer yoktu. Roma’nın hiçbir bölgesinde -hatta dünyanın en muhteşem şehirlerinin hiçbir yerinde- buraya taşınmış estetik görüntülerle yarışabilecek bir kısım yoktu.

İçlerinden bazılarının değişmez boyut ölçüleri vardı: elli katlı binalar, tek bir pencerenin bile şeklini bozmasına izin verilmemiş cepheler. Sadece baş ve omuzları en yüksek binaları bile aşabilecek heykeller de mevcuttu. Roma’daki heykeller genelde ya şehri yönetenlerin ya da Hıristiyanlıkta önemli kişilerin şekillerini almışken, buradakilerin her biri birer bilmece gibiydi. İçlerinden bazılarının insanımsı şekillere sahip oldukları zar zor anlaşılırken, bazıları da belli başlı hareketler sergiliyorlardı: Zevkin ya da acının şiddetli sancıları içerisinde sergilenen figürlere ait taş resimler vardı.

Ve adım atılabilecek her yerde, fizik kurallarına çok sıradan bir şeymiş gibi meydan okunuyordu: Yerden göğe kadar en az üç kilometre yükselmiş bir bina, zemindeki iki dik merdiven basamağı tarafından tutuluyordu. Yalnızca bir tanesi yerde olan üç adet piramit, birbirlerine en uç noktalarından sabitlenerek dengede tutulmuştu, piramitlerin blokları o kadar gelişigüzel yerleştirilmişti ki, havadakilerin nasıl durduğunu düşünmeye kalmadan, yerdekinin nasıl onları bu kadar sağlam destekleyebildiği sorgulatıyorlardı.

Ve gördükleri yeşilimsi sisin çöreklenmiş olduğu büyük hendeğin içerisine kurulmuş geniş bir gecekondu bölgesi yer almaktaydı. Yeşil tonlu sis, görkemli şehirle bu baraka yuvasının ortasında kesin bir sınır olarak duran yüksek duvarların tepelerinden başlayarak bütün o kulübeleri, basit evleri oralardan silmek istercesine kapatmıştı. İşte tam da bu geniş gecekondu bölgesinden geliyordu duyulan çığlıklar. Yoğun tabakanın içinde yolunu bulamayanların acı içinde oldukları aşikârdı.

“Kim iyi görür?” diye sordu Harry. “Ben olmadığım kesin. Hareket eden birilerinin olduğunu fark etmiş olsam da, şu önümdeki manzara komple bulanık.”

“Manzaranın içerisindekiler de bulanık kalsalar iyi olurmuş,” dedi Caz.

“Neler oluyor?”

“Kafayı yemiş gibi bir halleri var,” dedi Lana.

“Etrafta amaçsızca koşturuyorlar.” Caz başını iki yana salladı. “Kafalarını duvarlara falan vuruyorlar. Ve, ah Tanrım, şurada bir adam var ... ah yüce İsa-”

“İnsan mı bunlar?”

“Bazıları,” dedi Dale. “Neredeyse hepsi bana şeytanı andırıyor.”

“Aynen,” dedi Lana. “Ayrıca hiçbir insan şunların çıkardığı seslerden çıkaramaz.”

Dedikleri doğrudu. Kakafoni gittikçe daha tiz bir hal alıyor, hasta edici bir çınlamaya dönüşüyordu - normal bir insanın akciğerlerinin kaldıramayacağı kadar yüksek seslerle dolu bir ordu toplanmıştı sanki o civarda. Ölüm çığlıkları, kendini imha etmeye hazır olan bir makinenin ya da motorun çıkarabileceği bir sese karışmış gibiydi, dişliler parçalanıyor, patlamak üzere olan motorlar acı acı bağıryorlardı sanki.

“Şimdi oldu,” dedi Harry. “Cehennem beni hayal kırıklığına uğratmak üzereydi.”

“Gerçekten, dostum,” dedi Caz. “Şu an sahip olduğumuz kötü enerji bize yetiyor bence. Ya da... bilemiyorum, sen ne dersin?” Neler olduğuna dair daha iyi bir görüntü alabilmek için gözlerini kızarak olan biteni inceleyen Harry’ye baktı. “Oraya gitmek için çıldırıyorsun, değil mi?”

“Tek istediğim şu durumdan kurtulmak, Caz,”

“Emin misin?”

“Niye olmayayım?” dedi gözlerini ileride yaşanan buğulu gösteriden ayırmadan.

“Şu zulme bakmaktan iki saniyeliğine vazgeçebilir misin acaba, Harold? Bak benim. Caz. Sonucun ne olacağını bir kez bile düşünmeden seni bu pisliğin içine kadar takip ettiğimin farkındasındır umarım. Buraya topluca Norma’yı bulmaya geldik, onu almadan da ayrılmayacağız. Fakat şu an gözlerini iki saniye olsun benimkilere odaklayıp gerçeği söylemene ihtiyacım var. Bunu kendim için de istemiyorum, senin için istiyorum.”

Gözlerini ilerideki manzaradan çekip arkadaşına bakan Harry’nin ağzından tek bir küstah kelime çıktı. “Ne?”

“Bu gördüklerin hoşuna mı gidiyor?” diye sordu Caz.

Harry’nin yüzü düştü. Kısa bir sessizliğin ardından konuşmak için ağzını açtı ki tam o sırada Lana’nın sesi duyuldu. “Dayanamıyorum, yeter!”

Caz ve Harry, kendisini yere atıp kollarını başının etrafına aklını korumaya çalışıyormuşçasına saran Lana'ya doğru baktılar. Caz, kadının yanına gidip ona doğru eğildi.

“Hepsi geçecek,” dedi Caz. “Hepimiz iyi olacağız,”

“Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Şunlara bak! Şu düştüğümüz yerin bu adamlara ne yaptığına bir bak. Hepsi de hâlâ yaşıyor! Hiçbir şansımız yok,”

Caz'ın teselli cümlelerini pek takmayan Harry, onlardan bir-iki adım uzaktaki beyaz çimenlere oturup Çukur'daki kargaşayı izlemeye devam etti ... Harry, acı çığlıkları göğe kadar yükselen, fakat büyük olasılıkla kimse tarafından duyulmayan bu zavallı yaratıklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu; belki de çektikleri acıları hak edecek şeyler yapmışlardı. Belki yapmamışlardı. Her iki şekilde de, kulağına çalınan yalvarışları, Har-ry'nin diğer duyularına karışıyor, onu hoşnutsuz bir ruh haline sürüklüyordu -insanın içine işleyen sülfür ve yanık et kokusu, vücudundaki dövmelemin harekete geçmek için verdikleri savaş, onu bir kez daha o asla atlatamadığı geceye götürmüştü. Şimdi bile, oldukça uzaktaki şeytanın sesini beyninin içinde duyabiliyordu.

Tükür. Harry, kafatasının içinde acı acı yankılanan bu sesi tekrar duydu. O gece daha farklı bir şeyler yapabilmiş olmayı ne çok isterdi. Belki farklı bir şeyler yapmış olsaydı, aslında nereye ait olduğunu ona dikte eden bu ısrarcı hisse engel olabilirdi -Cehennem'e aitti.

“Ne düşünüyorsun?” Dale'in sesi, daldığı tüm o düşünceleri bir bıçak gibi kesti. Kelimeleri, masumiyet maskesinin ardına gizli bir çapa gibiydi.

“Nasıl oldu da bir araya geldik diye düşünüyorum,” dedi Harry. “Neden burada olduğumuzu.”

Dale güldü. “Tek bir fikrin bile yok, değil mi?”

“Hayır. Senin?”

“Ah. Asıl soru da bu değil mi zaten?”

“Cevabı çoktan biliyorsundur sen.”

“Kesinlikle.”

“Sırrına beni de ortak etmeye ne dersin?”

“Basit: Bakmak, görmekle aynı şey değildir.”

Harry kahkaha attı. “Bu da ne şimdi?”

“Bir rüyamda duymuştum.”

Dale'in konuşmayı burada noktalamaya arar verdiği açıktı, çünkü eğilip Harry'i alnından öptükten sonra ondan uzaklaştı. Caz ise, nasıl olduysa Lana'yı ayağa kalkmaya ikna etmiş, kadını şehre arkasını döndürmüştü.

“Oraya gitmek istemiyorum,” diye hıçkırdı kadın. “İçinizden kimse beni buna zorlayamaz.”

“Öyle bir şey istemiyoruz,” diye cevapladı Caz.

Tepelerinde her bir ağızdan öten kuş sürüleri vardı.

Başını yukarı kaldıran Harry, sesin şehri çevreleyen iki kuş türünden daha büyük olanlarına ait olduğunu gördü. Göze çarpan bir hızda bir araya toplanmış, artık burunlara bariz bir şekilde çarpan kokuya ve acı çığlıklara doğru harekete geçmişlerdi. Koku biraz karmaşıktı. İçerisinde kan aroması olduğu kesindi, fakat gizemi nedeniyle diğerlerinden daha davetkâr bir tütsü kokusu vardı ki, ne olduğuna dair kimsenin fikri yok gibiydi.

Hâlâ tepenin başında oturmuş, bu deli güneyle yaptığı esrarlı bilmece alışıverişini heyecanlı bir şekilde düşünen Harry (yaptıkları şeye karşılıklı konuşma demek biraz yanlış olurdu), Cehennem’in birbiriyle iç içe geçmiş garipliklerini ve görkemini izliyordu. Ne New York’taki dairesini bıraktığındakinden daha az yorgundu ne de Hawaii ’de istediği o tatile -yalnızca kendisi, ufak bir kulübe ve bir balıkçı oltası- daha az ihtiyacı vardı. Ancak eğer oraya gitmesi gerekiyorsa, öncelikle başladığı bu işi bitirmek zorundaydı.

“Pekâlâ,” dedi. “Hadi yapalım şunu.”

Sisin içinde yürümek, Norma’yı neredeyse hiç etkilememişti. Cehennem Rahibi kendisinden istediği şeyi yapmış, sisin etkilerinden kendini korumak için her ne yaptıysa etkisinden kadını da mahrum bırakmamıştı. Yine de, arkalarında kalanların üzerlerinde ne tür etkiler yarattığını bilmediği sisin, onlara ne tür çığlıklar attırabileceğine net bir şekilde kulaklarıyla şahit olmuştu. Bazıları acı içinde hırıltılı sesler çıkartıyor, bazı yaratıklar ise yardım için yalvarıyorlardı, fakat içlerinden en acınası olanı da -Cehennem Rahibi’nin heybetli silüetini pisliğin içinden çıkarken görenler- Senobit’e kendilerini bu sefaletten kurtarması için büyük bir resmiyetle yalvaranlardı.

Felixson aniden bağırmağa başladı. Adamın giysilerine sıkı sıkı tutunmakta olan Norma, kumaşın parmaklarının arasından yırtılıp gittiğini fark etti.

“Ah, Cennet’in Tanrısı aşkına, olamaz!” diye cırladı adam. “Sisin kokusunu alabiliyorum. Gözlerime doluyor. Boğazım! Tanrım! Efendim! Yardım edin bana!”

Norma dikildiği yerde kalakaldı.

“Hey! Ne oldu? Felixson’un korunduğunu sanıyordum?”

“Öyleydi,” dedi şeytan, Norma’nın kulağına eğilerek. Kulağındaki sesle irkildi Norma. “Fakat ben korumayı geri çektim.”

“Ne? Niye?”

“Hikâyesi burada sonlandı. Bana olan hizmetini yerine getirip doldurdu. İhtiyacım olan tek şey artık

sende.”

“Yapamazsın! Ne olur merhamet et! Onun adına sana yalvarıyorum.”

“Böyle bir yükün altına girmek istemezsin.”

“Acımı dindiriyordu.”

“Seni sırtlamak istemediğinden dolayıldı o.”

“Biliyorum. Dediğinin o zaman da farkındaydım. Yine de yapmadığını söyleyemeyiz.”

“Pekâlâ. Tek yapması gereken rica etmek o zaman. Duydun mu beni Felixson? Rica et ki istediğini alabilesin.”

Büyücüden şeytanın buyruğuna bir cevap gelmiş olsa da, bu Norma'nın daha önce duyduğu hiçbir kelimeye benzemeyen bir sestti. Felixson'un kesik soluklarının geldiği yere döndü Norma.

“Konuş!” diye bağırdı. “Felixson, beni dinle! Efendin senin adını buyuruyor! Cevapla. Yapman gereken tek şey bu.” Adamın olduğu bölgeye doğru bir adım atıp kollarını uzattı. Sağ ayağının ucu, adama değen ilk uzvu oldu.

“Beni duyabiliyor musun?” dedi çaresizce büyücüye ulaşmaya çalışırken.

Alabildiği tek cevap, gazlı bir homurtu olmuştu.

“Felixson! Senden istediği kelimeleri söyle.”

Son çabalarını belli eden cılız, acınası birkaç ses daha duydu, onun ardından adamın olduğu yerden başka tek bir ses daha gelmedi.

“Felixson?” diye fısıldadı karanlığa doğru.

“Seni duyamaz,” dedi Rahip.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Norma. Zihninin fark ettiği gerçeği henüz idrak edemeyen parmakları, hâlâ Felixson'un bedenini arıyorlardı. Sıcak ve yapış yapış bir şeye değince dizlerinin üzerine çöktü. Dokunduğu şeyin ne olduğunu fark eder fark etmez etobur sisin tahrip ettiği vücudu zihninin kıvrımlarında istemsizce hayal etti.

“Anlayamıyorum,” dedi. “Bu adam sana son derece sadıktı.”

“Hisler bana ne kazandırabilir?”

“Değer verdiğin hiçbir şey yok mu senin?”

“Ölüm var. Acı var. Aşk, kaybedişi doğurur kadın. Yalnızlık, kırgınlığa kapı açar. Ne yöne dönersek

oramızdan yara alırız. Tek gerçek miras, ölümdür. Bize başışlanan tek gerçeklik."

Bunları söylerken arkasını çoktan ölü adama dönmüş, yürümesine kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Felixson için kısa bir dua okuduktan sonra, olur da hızını kaybederse kendisinin de Rahip'in işine yaramadığına karar verilir ve koruması sonlandırılır korkusuyla şeytana yetiştii. Yaşına ve hiçbir şey görmemesine rağmen öndekine ayak uydurmak Norma için güç olmamıştı. Nasıl bir korunma altındaysa, bu koruma kendisine bedensel güç de sağlıyor, çok yorulmadan şeytanın hızına ayak uydurmasına yardım ediyordu.

Tyath Kalesi olarak bilinen bu yerin ismi, gelen her zorba liderle ard arda değişip durmuş. Fakat kalenin her sahibinin doğüstü veya olası tüm tutku ve ihtiraslarına değişerek ayak uyduran iç dizaynı bir yana, dış kısmında bir taş bile yerinden oynatılmamış. Kaya gibi sert bu taştan kalenin blokları o denli ölçülü ve keskin konumlandırılmıştı ki, Kale duvarıyla yüz yüze gelmeden, hangi taş nerede bitiyor kimse anlayamazmış.

Genel olarak yaratılışı üzerine ortaya atıla atıla biriken tonla hikâye vardı, içlerinden en popüler ve olası olanıysa şuydu: O civarlarda yer alan ilk yapıydı, kalenin yegâne mimarı, sahibi ve işçisi olan Hoethak adındaki şeytan, burayı insan karısı Jacqueline ve onun hamile olduğu melez beşizlerini - yüce melek ve basit insanın birleşmesinden oluşan bilinen ilk meyvelerdi bunlar- koruma amaçlı tasarlamış. Hepsi de -anne, baba, çocuklar- hayatta kalmış ve bu beş çocuktan olan beş ayrı aile seceresi gittikçe kirlenirken, aradaki kan davaları da sayıca artmaya devam etmiş.

Şu anki yönetimin sekiz üyesinden yalnızca üçü bu gece Kale'deydiler. Savaşı ve ona dair zulümleri taparcasna seven coşkulu General Augustine Pentathiyea, yönetimin bu gece eksik üyesi Catha Nia'kapo'nun genelde oturduğu yüksek sırtlı sandalyeye konumlanmıştı.

Odadaki diğerleri -Ezekium Suth ve Josephine L'thi- içlerindeki endişeyi gizleyemiyorlardı.

"Eğer Nia'kapo burada olsaydı," diye başladı Suth, "bu durumu şimdiye kontrol altına almış olurdu."

"Kontrol altında zaten," diye cevapladı General Pentathi-yea. İdaredeki diğer herkes gibi onun da saçları uzun, fakat diğerlerinin aksine griydi; koyu mor kaşlarından biri ise her biri bir parmak kalınlığında yarıklarla çizilmişti. Ard arda yinelenen kesikler, kendisine geçmeyen sınırlı bir ifade vermiş olmalarına rağmen, sesi son derece ölçülü ve sakin çıkmaktaydı. "Nasıl böyle düşünürsün?" diye sordu Suth.

"Senin kuramını da duymak isterim," diye öneride bulundu L'thi. Odanın uzak köşesindeki duvara yaslanmıştı; beline kadar inen bakımsız saçları, kapattığı gözlerinden bağımsız bakışlarıyla Kale'nin aşağısındaki karmaşanın suçlusunu arıyor gibiydi. "Tarikat'ındaki birkaç kişi dışında herkesi katletti. Tutuklayıp idama götürmemiz lazım."

"Önce yargılanması daha iyi olacaktır," diye görüş bildirdi Suth. Her ne kadar bunu doğal olmayan yoğun bir siyaha boyadığı saçlarıyla, alınmış kaşlarıyla ve boyamadığı kısımlarda beyaz kalan teniyle kapatmaya çalışsa da, odadaki diğer ikisinden birkaç yüzyıl daha yaşlıydı. "Ayak takımını uzaklaştırmak için cafcıflı bir gösteri diyelim."

“Neyden uzaklaştırmak için?” diye sordu Pentathiyea. “Kontrolü kaybediyor olduğumuz gerçeğinden,” diye yanıtladı L’thi. “Dürüst olma zamanımız gelmedi mi? Şimdi değilse, ne zaman olacak bu?”

“L’thi haklı, General,” dedi Suth. “Uzun süren bir açık duruşma sonucu bir çeşit çarmlıha germe cezası verirsek, vatandaşlarımızın sevgisini geri kazanır ve-”

“Düşman kapıda,” dedi L’thi, Suth’un monologunu bölerek. “Ve bir de destekçisi var.”

“Başka bir Senobit mi?” diye sordu Pentathiyea. “Hepsinin öldüğünü söylediğini sanmıştım.”

“Çoğu demiştim. Fakat hayır, diğeri Senobit değil. İnsan bir kadın.”

“Cehennem’in en aranan canisi kapımızda. Ezekium. Bu canavar için herhangi bir hazırlığınız var mı?” diye sordu Pentathiyea.

“Aslında var, General! Kenarları buzla doldurulabilecek metal bir battaniye icat ettim. Kendisini kazığa bağlayıp yakalım. Bir süre sonra buz eriyecek, ateş de sonunda amacına erişecektir, deneyi erkekler, kadınlar, hatta bebekler kullanarak on bir kez tekrarladım, hesaplamalarımın yerinde olduğuna emin olmam gerekiyordu.”

“Ve?”

Ezekium Suth’un yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. “Derisi yanarken, kasları kendi sıvılarında kızarıırken bilinci tamamen yerinde olacak. Dumandan boğularak kolay bir ölüm yaşamaması için yakıtı oldukça sağduyulu bir şekilde ayarlayacağız. Sistemik olarak yanıp kül olacak. Bu aşama esnasında acıdan eğilip bükülmesin diye, postürünü korumak amaçlı kendisini sıkıca zincirleyeceğim. Bu sayede etinin içinde pişen baskı altındaki kemikler, bir bir kırılmaya zorlanacaktır.”

“Bunun üzerine uzun süre düşünmüşsün gibi bir halin var,” dedi Pentathiyea hoşlanmadığını belli edercesine.

“Birimizin düşünmesi gerekiyor, General,” diye yanıtladı Suth.

“Birkaç dakika öncesine kadar bu piçin kapımıza dayandığından bile haberin yoktu.”

“Hayır, fakat birilerinin bize meydan okuması an mesele-siydi, değil mi? Güvenin bana. Senobit bu günden sağ çıkmayacak. O bir, biz ise-”

“-olmamız gerekenden daha azız,” diye tamamladı L’thi. “Şanlı liderimizin bugün neden burada olmadığını bilen var mı? Tam da bu sis tabakasının ve ... çivilerle kaplı yüzüyle bu canavarın ziyaret amaçlı ortaya çıktığı gün, hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolup gitmesinin nedenini?”

“Onu neyle suçluyorsun?” diye sordu General.

“Kimi? Nia’kapo’yu mu, Senobit’i mi?”

“Bırak şimdi şu Senobit’i! Liderimiz Catha Nia’kapo’dan bahsettiğimi biliyorsun.”

“Büyük ihtimalle şimdiye ölüp gitmiş olmasıyla suçluyorum, General. Quellat’ı da, hatta Hithmonio’yu da öyle. Bunca gün içinde tek bir açıklama yapmadan kaybolmak için bu günü mü seçmişler sence? Kesinlikle öldüler! O dışarıdaki yaratık öldürebildiği kadar kişiyi öldürmeye and içmiş.”

“Eee?” diye sordu Pentathiyea.

“General olan sen değil misin?” diye sordu L’thi. “Tek yaptığın şey, liderimizin koltuğuna kurulup anlamsız sorular sormak. Bir şeyler düşünmek senin uzmanlık alanına giriyor.” “Öyle,” dedi Pentathiyea makamında doğrulurken. “Daha önce kutsal kalabalıklara ordular salıp yenilgiye uğradıklarına şahit oldum. Lucifer’in masasında sandalyeye sahip olduğum zamanlar yaşadım. Daha çamur çukurundan başka bir şey değilken bile Cehennem’in generaliydim. Ve bir sonraki adımda neler olacağı konusunda da hâlâ fikir yürütebilecek güce sahibim. Şeytan gelip hepimizi öldürecek. Derimizi kemiklerimizden yüzerken bile onu nereye götürdüğü belli olmayan o çılgın arayışına devam edecek. Kısacası, ayrılısak iyi olur -hayır, sadece bu odayı terk etme anlamında değil, Cehennem’den ayrılmaktan bahsediyorum- tabii eğer hayatlarımıza azıcık değer veriyorsak.”

Konsej üyeleri kendi geleceklerini tartışırken bu tartışmanın asıl konusu olan Senobit, Kale ’nin şehirle arasında mühür olarak kullandığı duvarlardaki üç sürgülü kapıların üçünü birden, kilitlerini birer buz parçasıymış gibi kırarak sonuna kadar açtı.

O sırada, Harry D’Amour’un liderliğinde ilerleyen gezginler, doğu kanadından şehre giriş yaptılar: Janker Kapısı’ndan. Yerleşkenin sağlı sollu iki yanına konumlandırılmış gözleme kuleleri vardı fakat kapılan ardına kadar açık, içleri boştu.

Janker Kapısı, onlara şu ana kadar gördükleri en az etkileyici manzarayı sunmuştu. Nehre yakın konumlandırılmıştı, -demir köprüyle üstünden geçtikleri nehirdi bu- böylece genellikle nehirle işi olanlar tarafından işgal edilmişti: Boğazlarına kadar çamura batmış, tepedeki etçil kuşlardan kendilerini koruyamayacak vaziyette hareketsiz bekleyen lanetlenmiş ruhları canlı tutma görevini üstlenmiş şeytanlarca kullanılıyordu burası; hareketsiz mahkumların yüzlerini kısa gagalarıyla deşebilecekleri derinlikte deşen kuşlar burnu, ağzı, gözleri, dili, sınırları yiyor, daha fazla yere erişemeyince kalan yağ ve beyin dokularını ya da göz çukurlarının iç kısımlarını balıkçıl ve yılançıl diğer kuşlara bırakıp gidiyorlardı.

Fakat şimdi, her biri sokaklara dökülmüş tüm o lanetlen-

mişler ve tahrip ediciler, Kapı’ dan oldukça uzaklaşmışlardı. Yine de sanki bıraktıkları yerleri işaretleyip de gitmişlercesi-ne tüm kaldırımlar parlak kanla kaplıydı, dilenci sinekler ise bir oraya bir buraya mest olmuş gibi uçuyorlardı. Bölgedeki ziyafetten yararlanan tek yaşam formu değildi tabii sinekler. Duvarlara sıçramış kanların etrafına toplanmış ıstakoza benzer yaratıklar, tuğlaların arasından çıkmış, kan şöleninden paylarına düşenleri topluyorlardı.

“Sisin buradakilere yaptığı şey bu mu?” diye sordu Caz.

“Nereye gittiklerini bilmek istiyorum,” dedi Dale.

“Rüyanda bunu görmedin heralde.”

“Hayır,” dedi Dale fısıltılı sesiyle. “Ve bu benim azıcık bile hoşuma gitmedi.”

Lana, kan sarhoşu şişko sinekleri kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapsa da, büyük bir çabayla salladığı kollarına bağışıklık kazanmış gibi görünen bu yaratıklar, yüzüne, saçlarına konmaktan çekinmiyorlardı.

Diğerlerinin önünde yürüyen Harry, buraya kadar aralarından geçtikleri iki katlı mütevazı yapıların ilerisine konumlandırılmış mimari açıdan daha görkemli ve büyük yapıların olduğu bölgeye göz gezdirdi.

“D’ Amour?” diye fısıldadı tekrar Dale.

“Ne var?”

“Birb^^den ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Bu gözlemi daha dudaklarından yeni çıkmıştı ki, o sırada arkasındaki sokak arasında bir figür belirdi. Birazdan saldırganıyla kolayca başa çıkacağı görülecek olan Lana’yı yakalamıştı ki, kadın boğaza bir yumruk ve göbeğe tekmenin ardından yarattığı, iki büklüm halde bırakıp son darbe olarak çenesine attığı bir de aparkatla kaldırım taşlarının üzerine seriverdi.

“Bu şey de ne?” diye sordu Harry bilincini kaybetmiş şeytana doğru yaklaşırken.

“Seni telaşlandırmak istemem, Harold,” dedi Caz, “fakat bu gördüğün bir şeytan.”

“Tamam da nesi var?” dedi Harry.

Bir süredir ilk kez, sisin içindeki bir şeye dikkatle bakıyordu Harry. Harry’nin de gördüğü gibi yaratık oldukça kaslı bir iblisti, genç iblislerin aralarında moda olan türde süslenmiş olduğunu tahmin ettiği askılarla tutturduğu bol paça pantolondan başka bir şey yoktu üstünde, eklemli kuyruğu ise arkadaki minik bir delikten çıkmıştı. Boynunun çevresinde, her birinin ucunda küçük birer andaç bağlı çeşit çeşit uzunlukta deri bağcıklar sarılıydı. Tüm bunlara bakıldığında, Harry’nin geçmişte karşılaştığı düşük rütbeli şeytanların çoğuna benzemekteydi.

Fakat Harry, şeytanın sisten kötü bir şekilde etkilenmiş olduğunu görmüştü. Ağız ve göz kenarlarına, dirsek içlerine, parmak aralarına -kısacası sisin dokunduğu her noktaya- belirli tohumlar çöreklenmiş, cehennem bitki örtüsü dışında başka bir yaşam formu oluşturarak büyümeye başlamışlardı.

Böylece, şeytanın kendi parmaklarının arasına çöreklenen tohumların olduğu bölgeden her biri kendi yaşam çemberini oluşturmuş yeni parmaklar türemişti. Ağızının çevresindeki bölgede ise tüm boynunu ve yanaklarını, dişlerle kaplı her biri bir karış açık yeni ağızlar kaplamıştı. Tüm bu anomalileri solda sıfır bırakacak bir başka bölge vardı ki, o da, göz çevresinde yanaklarına kadar olan kısma yayılan, kapaksız, deforme olmuş sarı kornealarının sağa sola bulaştığı büyüklü küçüklü bir sürü gözle kaplanmıştı.

Aniden olduğu yerde doğrularak Caz'ın bileklerinden birini kapan şeytanın sayısız parmağı, bileğin çevresine kolayca kilitlemişti. Çektiği acıya rağmen -belki de o acı sayesinde- tutuşu mengene gibi sertti. Dengesini sağlamaya çalışırken gösterdiği büyük çabaya rağmen, zemindeki kanlı taşların üzerine devriliverdi Caz. Henüz kimse hareket edecek zaman bulamadan Caz'ın bedeninin üzerine çullanan deliye dönmüş yaratığın hareketleri, deforme olmuş vücuduna ziyafete gelen sinekleri rahatsız etmiş, ikisinin çevresinde sürekli uçuşan sineklerden oluşun hareketli bir bulut yaratmıştı. İblis, koca göbekli bir yaratık olduğu için dev cüssesi Caz'ı yere çivilemeye yetmişti.

“Tanrım! Lanet olsun! Biri yardım etsin!” diye çığlık attı Caz.

“O kahrolası büyük bıçak kimde?” diye sordu Harry.

“Bende,” diye cevap verdi Lana.

“Ver şunu bana!”

Lana, elindeki bıçağı Harry'ye tutuşturdu. Daha o bıçağı eline alır almaz bol parmaklı ayaklarından biriyle Harry'nin boğazına yapışun şeytan -belki de kendisine bir saldırı geleceğini öncesinde sezmişti- hâlâ filizlenmekte olan bol boğumlu ayak parmaklarını iyice sıkmış, böylece Harry'nin alabileceği iki gramlık oksijeni de kesmişti.

Şeytan, Harry'nin soluk borusunun olduğu bölgeye tırnaklarını gittikçe daha güçlü saplarken arada küçük bir fırsat yakalayan Harry, elindeki bıçağı yaratığın kalçasına saplayıverdi. Yaşadığı şok ve çektiği acıyla boğazındaki elini gevşeten yaratıktan kurtulan Harry, kendini geriye doğru çekti. Verimliliklerine devam eden tohumlar, yaratığın dönüşümünü hâlâ sürdürmekteydiler. Yüzündeki gözler genişlemeye devam ediyor, ağızlar ise göğsüne kadar inmiş, oradan dur durak bilmeyen yollarına devam ediyorlardı. Bünyesinin iç kısmında yaşanan muhtelif değişimler ise kendilerini dışarı çıkan çığlıklar ve yalvarışlarla ele veriyorlardı. Harry, elindeki tek merhamet dolu seçeneği kullanmaya tam da o sırada yeltenerek, “Caz! Şimdi!” diye bağırdı.

Sanki bu işlemleri daha önce yüzlerce kez tekrarlamışlarca-sına rahat bir şekilde Caz, şeytanı iterken Harry de elindeki bıçakla havada yüz seksen derecelik bir yay çizdi. Hedefin boynunun üçte biri boyunca ilerleyen bıçak, sonunda omurga kısmına saplanarak durdu. Harry bıçağı saplandığı yerden çeker çekmez, açık yaradan akan sıcak kan, doğrudan Caz'ın ağızının içine dökülmeye başladı.

“Ah. Lanet olsun!” dedi Caz sıvı dolu öksürüklerinin arasından.

Bu sefer bıçağı kafaya doğru sallayan Harry, içinden o darbenin öldürücü darbe olmasına dair dua etmekteydi. Fakat deliye dönmüş yaratık, kendinden beklenmeyecek bir enerjiyle hareket halindeki bıçaktan kurtulmak adına geriye doğru bir hamle attı. Hamlesi pek yeterli olmayan iblisin bu sefer de hâlâ filizlenme aşamasında olan siyah ve sarı gözlerinden birkaçı zarar görmüş, bıçak kafatasına saplanmıştı. Yaklaşık otuz göz, yuvalarından kurtularak Harry'nin ayaklarının dibine düştü. Şeytanın tüm ağızlarından aynı anda çıkan tek bir ses kalmıştı geriye: uzun, güçlü bir ölüm ağıtı.

Bu işareti yaratığın kendini ölüme hazırlıyor oluşuna yoran Harry, üçüncü hamlesini de yapmayı düşündü. Bu sefer kasıtlı olmaktan daha çok tesadüfi, bir şekilde ikinci hamleyle aynı yere denk gelen bıçak darbesi, düşmanın kafasının yarısını alıp götürecektir etkide olmuştu. Şeytanın hafifçe sendelemesinin ardından vücuttan koparılmış tepe kısmı, kayarak Caz'ın tam göğsünün üzerine düştü; aldığı darbeye de üzerindeki birkaç göz patlayıvermişti. Zavallı şeyin kalan kısmı da, Caz'ın kollarının arasında öne doğru eğildikten sonra, aradan çok zaman geçmeden büyük bir hızla yere devrildi.

Ölen iblisin bedenini yerinden yuvarlayarak hareket ettirebilmek için Lana, Harry ve Dale üstten, Caz ise alttan güçlerini birleştirerek tüm güçleriyle itmek zorunda kaldılar; epeyce güç sarf etmelerinin ardından sonunda yaratığın altından kurtulan Caz, önce oturduğu yerde doğrulup üzerine sıçrayan kanlan yapabildiği kadar temizledi, sonrasında ayağa kalkacak gücü topladı.

“Sağ ol,” dedi Harry’ye, “her şeyin bittiğini düşünmüştüm dostum.”

“Bu yolculukta kimse ölmeyecek,” dedi Harry. “Özellikle de böyle düşük rütbeye sahip bir şeyin elinde. Anlaşıldı mı? Lana? Dale? Dinliyor musunuz? Hepsini beraber atlatacağız-” Lana, Harry’nin yere sermiş olduğu cesetten gözlerini alamıyordu. “Hepsi böyle mi görünüyor?” diye sordu. “Böyle sayısız gözleri, sayısız dudakları mı var her birinin?”

“Hayır,” dedi Harry. “Bu piç, enerjisini yeniden toplamadan önce söylediğim şey tam da buydu. Sanırım bu sisin etkilerinden biri. Normal bir şey değil yani. Kesinlikle değil.”

“Sanının normali gerilerde, New York’ta bırakalı çok oldu,” dedi Lana.

“Tatlım. Bizim normali bıraktığımız zaman ondan da gerisine dayanıyor,” diye cevapladı Dale.

D’Amour, bu cümleyi başıyla onaylamıştı. “Büyük ihtimalle şehirde özgürce dolaşabilmek için tatlı, minik bir geçit bulduk, hâlâ ilerleyebiliyorken yolumuza devam edelim.”

Bu son denilen şey hakkında herkes aynı fikirdeydi, böy-lece Janker Kapısı’ndan geçerek hafif yokuşu istikrarlı adımlarla çıkmaya başladılar. Attıkları her adımda izlendiklerinin farkındaydı Harry. En başında sadece hissetmişti -boynunun arkasındaki güvenilir mühürlerden biri kaşınmaya başlamıştı-fakat onun sonrasında gelen işaretler çok daha belirgindi: Harry tam o tarafa baktığı anda sertçe kapanan aralık kapılar, hışımla çekilen kaba saba perdeler veya kumaş parçaları, ikide bir evlerin içerisinden yükselen sesler -çığlıklar, tartışmalar ve ara sıra kulağa çalınan şeytani kurtuluş duaları...

Geçtikleri her kavşakta, her köşede belli başlı figürler sokak aralarına veya kapılara doğru hızlı hareketlerle gözden kayboluyorlar, hatta bazıları, bu dört dünyevi yaşam formunu incelemek adına hayatlarından geriye kalanı da çatı tepelerinden onları izleyerek riske atıyorlardı. Harry’nin dövmeleleri bir anda deliye döndüler. Hiçbir şey belli etmemeye çalışsa da, refleks olarak elini uyarıcı çığılığıyla rahatsız eden dövmenin olduğu kısma, boynuna doğru götürdü.

“Ah, yüce İsa,” dedi Caz. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Ne ne anlama geliyor?” diye sordu Dale rahatsız edici yüksek bir sesle.

“Kahretsin,” dedi Harry. “Dövmelerim. Caz, beni tıpkı bir kitap gibi okuyabildiğini hep unutuyorum.”

“O kitabı ben yazdım,” dedi Caz.

“Evet, güzel. Temkinli ilerlemek adına uyarılıyorum.”

“Harold, Cehennem’deyiz. Temkin, buranın her metrekaresinde alınması gereken bir şey. O lanet dövmeyi sana işleyen kişiyim ben. Elinin boynuna gidiş şekli hiç de öyle basit bir uyarı almış gibi değildi.”

“Peki. Zorla söyletmek mi istiyorsun? Yalnız değiliz ve bana göre yolun sonuna geliyoruz. Mutlu musun şimdi?” diye Caz’a çıkışırken yürümesine devam etti.

“Çok,” diye cevapladı Caz.

Sanki bu konuşmanın bitmesini bekliyormuş gibi, yakında bir yerlerden bir ayak sesi, bir başka yönden de kısa bir çığlık duyuldu. Harry ve arkadaşları, büyük ihtimalle buna cevap olarak her yönden yükselen sağır edici, korkunç bir de çınlama duyular. Ortaya çıkan bu son sesin çığlıkla hiçbir alakası yoktu. Bu bir davetti ve belli ki her yerden de cevap alıyordu.

Kısa sürede havayı dolduran bu tımarhane çığlıklarına benzeyen sesler -feryatlar, hıçkırıklar ve kederli kahkahalar- kısa süre önce sessiz olan şehrin dört bir yanını doldurmuştu, kaynağı da Harry ve diğerlerinin buldukları noktaya doğru gittikçe yaklaşmaya devam ediyordu.

“Dinle,” dedi Cehennem Rahibi.

“Tanrı aşkına, bu de ne böyle?” diye sordu Norma.

O sırada ikisi, kendilerini yönetimin tapınağına götüren doksan bir basamaklı Kale merdivenini beraberce tırmanmışlardı. Rahip içeri girişe hazırlanıyordu.

“Bir zamanlar Los Angeles’ta yaşardım,” dedi Norma. “Coldheart Canyon adında dönemeçli bir yolu vardı. Bazı geceler, önce bir çakalın çığlığı çalınırdı kulağıma, ardından da o bölgede yemek olduğunu duyan diğer çakallar cesedi paylaşmak adına oraya yönelmeden önce topluca çağrıya cevap verirlerdi. Bu ses tam da onun gibi işte: lanet bir grup çakalın yemek sevinci çığlıkları gibi.”

“Tam da dediğin şey oluyor.”

“Ah, Tanrım,” dedi Norma. “Harry ...”

“Eğer hemen şimdi burada ölürse kendini şanslı saymalı,” dedi Rahip, tek elini kaldırıp avuç içini kapıya yaslarken. “Yönetimin katilleri korku içinde. Bu kapının hemen ardında döktükleri gözyaşlarını buradan hissedebiliyorum.”

Dikkatini oraya yönlendiren Norma da tıpkı Rahip gibi içeride olan biteni duyabiliyordu. İçeridekilerden çıkan şey basit, sıradan gözyaşları gibi bir şey değildi. Çığlıklarındaki korku büyük netlikle hissediliyordu.

“Boşluğu bir kere bile görmediler,” dedi Senobit, içerideki-ler duyabilsin diye sesini yükselterek. “İçeri girip onlara nasıl olduğunu göstereyim diye beni bekleyen küçük çocuklar gibiler.”

Hıçkırıkların arasından yükselen bir ses, söylediklerinden emin olduğu anlaşılсын diye çıkarabileceği en emin sesle konuştu: “Geldiğin yere geri dön, şeytan!”

“Sorunlarınız olduğunu duydum, arkadaşım,” dedi Cehennem Rahibi.

“Bu Eşik’teki Retler, bizzat Lucifer’in kendisi tarafından yaratıldı. İçeri girebilmen mümkün değil.”

“O zaman en iyisi daha fazla zaman kaybetmeden başlayayım,” dediği gibi, sözlerini bitirir bitirmez kaldırdığı elini kapının önünde sallarken o denli yumuşak bir büyü mırıldanmaya başladı ki, Norma bile ağzından bir şey çıkıyor mu çıkmıyor mu anlayamamıştı. Rahip’in kullandığı yöntem her ne ise, düşünüldüğünden de çabuk etkisini göstermişti.

“Ah. Ah hayır! Lanet olsun!” dedi kapının arkasındaki aynı ses. “Bekle-”

“Ne var?” diye sordu Cehennem Rahibi.

“Devam etme!”

“Senin de dediğin gibi, duvarların arkasında güvendesiniz. Benden isteyeceğin şeylere ihtiyacın yok.”

“Kuşatma altındayız! Bazı şeyler var! Burada! Bizimle! Korkunç şeyler! Etraf çok karanlık, hiçbir şey göremiyoruz! Yardım et, lütfen!”

“Halüsinasyonlar mı? Bu yaptığının işe yarayacağını düşünmüyorsun değil mi? İçeridekiler şeytan. Bildikleri-” dedi Norma.

251

“Kes şununla konuşmayı,” dedi içeriden gelen başka bir ses.

“Bizimle oyunlar oynuyor.” Ardından, “Buraya gelecek kadar aptalmışsın, Senobit. Yönetimin seninle ilgili planları var.”

“Gördün mü?” dedi Norma, yarım kesilen sorusu cevaplanmıştı.

“Bekle,” dedi Rahip.

“Sessiz ol!” dedi ilk ses. “Girmesine izin ver. Belirli güçleri var. Bize yardım edecektir.”

“Evet! Girmesine izin ver!” dedi bir diğeri, önerisi yarım düzine kişi tarafından desteklenmişti.

“Retleri kapat, Kafde,” dedi ilk nöbetçi. “Rahip’in içeri girmesine izin ver.”

“Numara yapıyor, seni lanet sersem-” dedi karşı çıkan ses.

“Yeter,” dedi ilk nöbetçi. İçeriden bir iki ses geldi, ardından kapıya fırlatılan bedenlerden birinin sesi her iki tarafta da yankılandı.

“Hayır! Yapma-”

En baştan beri karşı çıkan ses, cümlesini bile bitirememişti. Ağzından çıkacak sözlerin yerini derin bir darbe sesi aldı, ardından az önce kapıya vurulan bedeninin yavaş yavaş aşağı kayarken çıkardığı ses, içeride olup biteni özetleyen şey olmuştu.

Norma'nın ağzı açık kalmıştı. “İnanamıyorum,” diyebilirdi zar zor.

“Yolculuğumuz daha başlamadı bile,” dedi Cehennem Rahibi.

“Messata,” dedi ilk nöbetçi, “ben şu Retleri kapatırken sen de şu cesedi kapının önünden çekiver. Rahip, hâlâ orada mısın?”

“Buradayım,” diye yanıtladı Senobit.

“Eşikten bir adım geri çekilin, dikkat edin.” Kulakta yankı yapan bir tıkırtının ardından, az önce Lucifer'in Reddiyle mühürlenmiş kapı ardına kadar açıldı. Sarı turuncu renkli devasa bir şeytan seri hareketlerle karşıladı kapıdakileri. Rahip'in en az bir-iki katı uzunlukta, üzerinde ise altından bir zırh vardı. Senobit'e odaya kadar eşlik ederke, delirmiş gibi el kol hareketleri yapmaya devam ediyordu. Giriş salonuna arkasında Norma'yla giren Senobit, her biri aynı tip savaş kıyafetlerini üzerlerine geçirmiş bir düzine askerle karşılaştı.

“Her yerdeler, canavarlar,” diye devam etti nöbetçi. “Yardım etmeniz-”

Başını hafifçe öne eğerek onaylayan Senobit, “Biliyorum. Yönetim için geldim. Tehlikedeler. Oda ne tarafta?”

Asker, düzinelerce ayrı yöne dağılan merdiveni işaret etti. “Ben size eşlik edeceğim. Kule, dikey bir labirentten oluşuyor. Daha ikinci kata ulaşmadan kafayı yiyebilirsiniz. Şu an ilk odadayız. Yönetimdekiler, altıncı odada bulunuyorlar. Bu musibetle omuz omuza savaşa geçiniz, kardeşim! Bu canavarlar yarına sağ kurtulamayacaklar. Her bir oda bin asker gücünde.”

“O zaman yapacak çok işim var,” dedi Cehennem Rahibi. Cüppesinin ceplerinden birine uzanıp bir Lemarchand Kutusu çıkardı ve elindeki kutuyu nöbetçiye uzattı. “İşte,” dedi.

“Bu nedir?” diye sordu bir yandan kendi eline tutuşturulan şeyi inceleyen asker.

“Bir silah. Bende birkaç tane daha var.”

Üç tane daha çıkarıp diğer askerlere vermesi için aynı nöbetçiye uzattı.

“Ne işe yarıyorlar?” diye sordu içlerinden biri.

“Açın,” diye buyurdu Cehennem Rahibi.

Harry, tüm gördüklerinin birer ilüzyon olduğunu düşünerek kendisini azıcık rahatlatmış olsa da, bulunduğu durumda gördüğü hiçbir şey zihninde oluşturduğu kadar zararsız görünmüyordu. Dale, Lana ve Caz'la beraber buldukları sokak, hiçbir kaçıışı olmayan bir kâbus gibiydi. İçlerinden her biri ayrı bir kısma baksa da, hepsinin gördüğü şey aynıydı; kendilerine doğru yaklaşmakta olan korkunç şehrin ürkünç vatandaşları.

Sisin yarattığı tohumların bulaştığı bölgelerden çıkan çirkin organlar, her bir canavara ayrı ayrı korku unsurları katmıştı. Hiçbirinin üzerinde artık tek bir kıyafet kalmamıştı, çıplak bedenlerinde zaten orijinal halleriyle de ürkünç özelliklere sahip olan yaratıklardan kanlı parçalar filizlenip büyüyor, çıkarken değdikleri her yere daha çok tohum bulaştırıyorlardı. Her birinin süregelen değişimleri çok net gözlemlenebiliyordu; her yerden büyüyen, yer yer büyürken patlayıp etrafa sıvılar sıçratan parçalar, yarık etlerinden çıkan kırmızı damarlar, dur durak bilmeden yayılmaya, yeni yeni parçalar oluşturmaya devam ediyorlardı.

Her bir jenerasyon, daha güçlü, daha hırslı çıkıyor, kadana katlana geliyordu. Ortaya çıkan şekiller, tohumların ilk yarattığı organları üçe beşe katlamış, artık sapkın görünüm almaya başlamışlardı.

Ve yine, tıpkı kendilerinden öncekiler gibi bu salgına yeni

kapılanlar da, iki dakika gibi kısa bir sürede üçe, beşe katlanan organlarının verdiği acıyla derin çığlıklar atarak kulak tırmalayan bu dalgayı artırıyorlardı.

Yaşanan en garip şey ise, bu kelimelerle tarif edilemeyecek alayın teni üyeleri şeytani çocuklardı; hassas vücutları, ailelerinin gösterdiği gelişimden çok daha ötesini göstermeye can atıyor gibiydi. Yeni bir türe dönüşmeyi istiyor gibiydiler: Tohumlama, kafir düşüncelerinin her birini serbest bırakmalarına yer yapmışa benziyordu.

Bu bozukluğun artık sınırlarına ulaşan ailelerinin aksine çocuklar, onların durdurmaya çalıştıkları bu değişimi coşkuyla sürdürüyor, büyüklerin elde edemediği gelişimi katlayarak sürdürüyorlardı. Küçük bir çocuğun tüm sırtından otuzu aşkın kol çıkmıştı, ergen bir kızın cinsel organı kaburga kemiğine kadar büyümüş, tüm dünyayı içine alabilmek için kıvrımlı ıslak dudaklarıyla bekliyor gibiydi, annesinin kolları arasında süt dolu göğüsleriyle uğraşmakta olan küçük bir bebeğin kabarcıklı eli, normal boyutunun üç katına kadar büyüyerek koca bir top şeklini almış, tutunduğu annesinin yüzünü kapatacak büyüklüğe ulaşmıştı. Bacaklarına gelince, kas ve kemikten biraz daha fazlası olan bu uzuvları da dört katı sayıya ulaşmış, kendi doğalarına karşı gelerek her biri arkaya doğru uzanıp bebeğin annesinin gövdesine örümcek misali dolanmışlardı.

Burada ne merhamete ne de sevgiye yer vardı, karmakarışık ilerleyişine devam eden dünün cehenneminin uzun yokoluş işlemi, yarının acı ve korku dolu olanına beşik hazırlıyordu. Ve bu Yeni Cehennem'in sakinleri, sokağı bir ucundan diğerine kadar kapatmış görünüyorlardı. Ne yapılacak bir şey ne de gidilecek bir yer vardı. Düşman çemberi, etraflarında gittikçe daha fazla daralmaktaydı.

“Planın nedir, Harold?”

“Ölmek?” diye yanıtladı Harry.

“Olmaz,” dedi Dale korkudan daha çok reddedişini simgeleyen sesiyle. “Başlarım böyle işe.” Ve çemberin en kalabalık kısmına doğru yürümeye başladı.

“Dale! Buraya gel çabuk!” diye bağırdı Harry.

Dale dinlememişti.

“Ve üç kişi kalmışlar,” dedi Lana.

Lanetlenmiş biçimsiz yaratıklarla dolu ilk kümeye ulaşan Dale orada durdu.

“Ah, hadi gidin buradan,” dedi.

Dediği gibi de elindeki sopayı kaldırıp küçük şeytan çocuklardan birine batırdı. Genç iblis acı bir çığlık atarken gelişen ayaklarının birçoğuyla telaş içinde kendisine yapılan saldırıya karşılık vermeye çalıştı. Harry baktığı yerde bir iz görmüştü: Önce küçük, siyah bir daire olarak başlayan, büyüdükçe sayısız kara şimşek şeklini alan bu işaretler, düşmanın damarlarını hedef alıyordu. Dengesini kaybeden şeytan, cinsdaşlarının aralarına yığılıverdi.

Dişi bir iblis, Dale’e doğru atıldı. Dale de zaten sopası elinde onu beklemekteydi. Soplanın gümüş ucu kadının filizlenmeye devam eden göğüslerinden birine batar batmaz, yuvalarından sallanan gözleri yerlerinden fırlamaya başladılar. Derin bir ulumanın ardından, tüm derisi zehirlenmiş etlerin sarktığı bir labirente dönüşmüştü. Bütün olan biteni izleyen Harry’nin kafasında belli düşünceler şekillenmeye başladı. İblis çocuğun açılan yarası, tıpkı açan bir çiçeğin yaprakları gibi katlanarak içeri nüfuz ediyor, içerideki parlak kas tabakasına kadar uzanıyordu.

Derisi büyük bir hassasiyetle geri çekiliyor, yapraklar içeri

doğru açılırken oluşan o simetrik kare şekli, yalnızca gittikçe genişleyen et parçasının etrafa sıçrattığı kanlarla bozuluyordu.

Aynı olgu, dişi iblisin bir çeşit mucizenin izini bırakmış olduğu göğüslerinde de devam etmekteydi. Katlanarak büyüyen karenin hızı en az beş katına ulaşmış, sayısız göğüs uçlarının hiçbirinin etrafında deri parçası kalmamış, kanla kaplı göğsünün iç kısmı, göğüs kafesinin üzerinde çırılçıplak sallanıyordu.

Dale, elindeki sopayla bir başka iblise yöneldi. Sonra bir diğerine. Her bir kurban, sopanın deldiği sivri kısmın açtığı yarayla acı içinde kıvranıyordu.

“Ne dönüyor burada?” diye sordu Lana.

“Dale. Sen kahrolası bir dahisin,” dedi Harry. “Şu an seni öpebilirim bile.”

“Vaatler, vaatler,” dedi Dale bir başka şeytanı yaralarken. Bıçağını sıkıca tutan Harry, kendi tarafındaki hastalıklı yığınun üzerine yürümeye başladı.

“Yeni planı açıklıyorum,” dedi Harry. “Elinizde ne tür silah varsa kaparak kesip biçme işlemine son

hız başlıyorsunuz.”

“Bu dediğine emin misin?” diye sordu Lana.

Lana’ya bir bakış fırlatan Harry, yüzüne yapmacık bir gülücük kondurdu. “Ölümüne.”

“Seçtiğin kelime pek yerinde olmasa da_ :” Belirtmek istediği her şeyi söylemenin ardından kendi sözünü yarıda kesen Lana iki adet bıçak kaparak dirsekleri dışarı bakacak şekilde bileklerini çarpaz hale getirip kendi tarafından ilerleyen iblis yığınının üzerine doğru yürümeye başladı.

“Sanırım bu, benim de başlamam gerektiği anlamına geliyor,” dedi Caz.

Silahını kapıp çeteye uyum sağlamak için harekete geçti. İlk hareketinde devasa bir yaşlının yedinci kolunu kökünden

kopardı. Yaratık dört elini birden yarasına götürse de, akan kanı durdurmaya gücü pek yetmedi. Parmaklarının arasından inatla açılmaya devam eden yara, içerideki tüm kas ve kemikleri yutarak ilerliyordu.

Harry ve Tınnıkçılar grubu, yara doğraya başlarına üşüşen kalabalığın arasında ilerliyorlardı. Görünüşe göre iblislerin hiçbirinin bu şeye bağışıklığı yoktu. Düşmanı alt etmek için savaşsalar da, yaşlısıyla genciyle her biri yere yığılıveriyor, dayanılmaz spazmlarla düştükleri yerde kendilerine olan şeye çaresizce karşı gelmeye çalışıyor ve sonunda ölüyorlardı. Kısa sürede tüm çevreyi, yüzülen derileriyle olduklara yere yığılıp ölen iblisler ve onların oluşturduğu kan denizi kaplamıştı. Hangi et parçasının nereye ait olduğunu bilmek artık imkansızlaşmıştı.

Dale, Lana ve Caz’ın oldukları taraflara göz gezdirdi Harry. “O kadar da kötü değildi,” dedi uzun sessizliğin ardından.

Nefes nefese kalan Caz, arkadaşlarına sabursuz bir bakış fırlattı. “Az önce olan şeyi bu koca aptala açıklamak isteyen var mı?”

“Göz alıcı demeyi unuttun,” diye ekledi Dale.

Omzuna yapışan göğüs ucunu temizlemekle meşgul olan Caz, Dale’in olduğu yöne bakarak mahcup bir gülüş fırlattı.

“Nasıl olduğu umrumda değil,” dedi Lana. “Bilmem gereken tek şey hepimizin hâlâ nefes alıyor olduğu.”

“Kesinlikle,” dedi Harry, “bir şey, bu piçleri dur durak bilmeden filizlendiriyordu.”

“Kesinlikle,” dedi Lana.

“Bunu yapan her ne ise, filizlendirdiği şeyin çoklu organlar mı, yoksa yara mı olduğunu apaçık umursamıyordu. Bildiği tek görev böl ve fethet galiba. Biz istediğimiz deliği açar açmaz, mekanizma işin geri kalanını bizim yerimize halletmiş oldu.”

“Anladım,” dedi Lana. “Benim için yeterli.”

“Dale, bunun olacağını biliyor muydun?” diye sordu Caz kan içindeki et parçalarının içinde ileriye doğru bir adım atarak.

“Zerre fikrim yoktu,” diye cevap verdi Dale. “Tek bildiğim şey, Norma’yı bulmamız gerektiği ve Tanrı’nın bizim durdurulmamıza izin vermeyeceğiydi.”

“Bana bir iyilik yap, Dale,” dedi Harry.

“Tabii tatlım?”

“Bunun iyi sonuçlandığını biliyorum. Fakat bir dahaki sefere Tanrı’nın yapmana izin vereceği şeylere girişip benim hayatımı tehlikeye atmadan önce, beni bunun dışında tuttuğuna emin ol.”

“Oyunbozan,” dedi Dale.

“Hadi gidelim,” diye cevap verdi Harry.

“Bu iğrenç yığın içinde yürüyemem,” dedi Lana.

“Alt tarafı azıcık kan,” diye belirtti Harry, Lana’nın kolunu tutarken. “Hadi ama.”

İçinden bir şeyler mırıldanan Lana, Harry’nin kendisini çektiği yöne doğru yürürken, ikisi beraber Caz ve Dale’i arkada bıraktılar. Yara içindeki vücut yığınlarının içinde ilerlerlerken içlerinden bazılarının henüz ölmemiş olduğunu, soyulma evresinin henüz tamamlanmamış olduğu gördüler.

“Bu da bir şey,” dedi Caz, ayak tabanları altında devam eden işlemi izlerken.

“Daha ilginç şeyler görmüşlüğüm yok değil,” dedi Harry.

“Sen de ne görsek aynı şeyi söylüyorsun,” dedi Lana.

“Her şeye söylemiyorum.”

“Ah, gerçekten mi? Mesela?”

Harry, şehrin sınırını parmağıyla işaret etti. Lana, kendisine gösterilen yere döndü. Sis geri çekilmişti ve ilk kez sokağın sonuna kadar her şeyi gören grup, en uçtaki uzun, siyah mermer binayı fark edebilmişti.

“Doğru. Bunu aşmak biraz zor olurdu,” diye kendi lafını cevapladı Lana.

Bir diğerinin ağzından tek bir laf daha çıkmadan hep beraber yürümeye başladılar. Yerdeki kiri tozu kaldırarak esen rüzgâr biraz hareketlenmişti, ara sıra sokaktaki aralık kapıları açıp açıp kapatıyordu. Yönetim merkezine bir buçuk blok ötede çatıların birinden yükselen bacanın etrafından kayan tuğlalar, kendileriyle beraber tepede ne varsa indiriyorlardı. Rüzgârın getirdiği bir diğer şey,

kirli görüntüleriyle çatıların üzerine çöreklenen gri bulutlar olmuştu. Bulutlardan bazıları, dam saçaklarını süpürürcesine aşağılarda dolanıyor, rüzgârın etkisiyle bir o yana bir bu yana sürükleniyorlardı.

Tırmıkçılar, sert rüzgâra pabuç bırakmadan tek parça yapının olduğu bölgeye vararak artık nöbetçileri olmayan kapılardan rahatça geçtiler.

“Ne büyük düşünce,” dedi Harry. “Ön kapıyı bizim için açık bırakmışlar.”

“Nezaket sahibi varlıklar,” dedi Lana.

“Plan şu,” diye devam etti Harry adımlarına ara vermeden. “Ben ve Dale, önümüze çıkan her şeytanla savaşağız. Caz ve Lana, eğer Norma içerideyse ne pahasına olursa olsun kolundan tuttuğunuz gibi buradan dışarı çıkartacaksınız. Zorunda kalırsanız bizi almadan yolunuza devam edin. İtirazı olan?”

Tabii ki bu önergeye gelen itirazlar sayısızdı, fakat bir tanesini bile dile getirmeyen grup, dışarı vurdukları tek bir itiraz bile olmadan kaleye giriş yaptılar.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Lana.

Kaleye girerlerken ne umduklarını kendileri bile bilmiyorlardı fakat en azından orada savaşıldığına dair belli başlı işaretler görmeyi beklemişlerdi. Önlerindeki manzara, katliam sonrası yerde çırpınan birkaç harabe ve boylu boyunca uzanan cesetler olmuştu. Ön kapının hemen arkasındaki geçidi kapatan cesetler, en küçüğü dünyadaki akrabalarının en az on katı olan altın yeşil renkteki sineklerin festival alanına çoktan dönüşmüşlerdi bile. Sineklerin yavrularının da onlardan aşağı kalır yanları yoktu, cesetleri şimdiden doldurmaya başlayan larvalar, içine doğdukları şeyleri korkunç bir iştahla ortadan kaldırma işlemini aralıksız sürdürüyorlardı.

Bir kulağı arkadaşlarının ayak seslerinde olan Harry, gözlerinin önündeki kanla kaplı tuvali inceledi. Bunun Senobit’in işi olduğunu adı gibi biliyordu. Bu, Cehennem Rahibi’nin kendisinden şahit olmasını istediği manzaraların daha başlangıcıydı. Teklifi geri çevirdiğine seviniyordu, düşünmesi bile korkunç bir olaydı. Peşlerine düştükleri şeytanın güçlülerden biri olduğuna şüphe yoktu. Problem şuydu ki, şeytanın gücü, Harry’nin kabul etmek isteyeceğinden de öteydi. Harry, bu şeytani askerlerin organlarının arasında bileklerine kadar batmış durumdaydı, -hayatları boyunca olası bir savaşa hazırlanan savaşçı şey-

tanlardandı bunlar- daha ilk olayda her biri amaçlarının çok uzağında alt edilmişlerdi. Harry bu düşüncelerle irkildi.

“Bingo,” dedi Caz, Harry’yi düşüncelerinden uyandırarak.

Dalgınlığını yenen Harry, ölü askerlerin silahlarını toplayan arkadaşına baktı. Bu sefer zamanını iyi kullanan Caz, süsleriyle göz alan, fakat işlevleri de en az süslemeleri kadar aşına olan bıçaklarla donatılmış kemerlerden daha şimdiden büyük bir koleksiyon edinmişti.

“Şükürler olsun,” diye şarkı söylemeye başladı Dale. “Seviye atlıyoruz.”

“Güzel düşünce,” dedi Lana. Her biri ilkiyle kesişen, açılıp kapanan, hepsi birden açıldığında ise sekiz köşeli yıldız şeklini alan bir bıçağı çekip çıkardı diğerlerinin içinden. “Ben bunu alıyorum.”

“Harika,” dedi Harry. “İhtiyacımız olan her ne ise alır almaz, bir an önce, buradan defolup gidelim.”

Geniş cehennem silahı koleksiyonundan işlerine yarayacakları alan grup, ilerleyerek merdivenlere vardılar; tüm gözler aynı basamağın üzerinde toplanmış olsa da hiçbiri baktıkları yöne doğru bir adım dahi atmadılar.

“Yuh,” dedi Caz.

“Tam onu düşünüyordum,” dedi Lana.

“Bir kez olsun bize kıyak geçeceğini düşünmemiştiniz herhalde,” dedi Dale.

“Ah, bence güzel geçmiş,” diye fikrini öne sürdü Harry.

Harry’nin baktığı yere dönen herkes, taş basamakların birinden damlamakta olan kana verdi dikkatini.

“Ekmek kırıntıları hikâyesinin Cehennem versiyonu,” dedi Harry.

“Ne diyeceğim,” dedi Lana, “çoğu insan bu kanlı yolu takip etmezdi. Tabii bu biz değiliz. Yüce İsa aşkına.”

“Bir de iyi yönden bak,” dedi Caz. “Eğer Cehennem’de ayılar varsa, peşine düşecekleri ilk insan sen değilsin.”

“Kapa çeneni,” diye cevap verdi Lana.

Korkularını absürt esprilerle bastırmaya vakit ayırmayan Harry, konsantrasyonunu- toplayıp merdivenleri adımlamaya çoktan başlamıştı. Onun ağırbaşlılığından etkilenen Lana ve Caz da dikey labirentin yoluna koyularak Harry’yi takip etmeye koyuldular. Birbirleri ucuna eklenmiş gibi görünen kan damlalarını izleyerek, hata yapmadan odaları bir bir aşıyorlardı. Geçtikleri odalarda da sayısız cesetle karşılaşmaya devam ediyorlardı: Bazıları, sanki kendi aralarında savaşmışlar gibi görünüyor, geriye kalanlar ise oradan öylece geçmekte olan biri tarafından öldürülmüş gibi bir resim veriyorlardı. İçlerinden bazıları, ölümün son evresine geçememiş olsalar da, kendilerine yöneltilen sorulardan hiçbirini cevaplayacak güce sahip değillerdi. Harry, ardındakilerle beraber önüne çıkan odaları bir bir geçerek nihayet kulenin en tepesindeki altıncı odaya varabildi.

Şu noktaya kadar geçtikleri her kapı gibi bu da sonuna kadar açıktı, fakat Harry ve arkadaşlarının girdikleri bu oda, daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemiyordu. Her yer karmakarışıktı -ki buna öncesinde de şüphe yoktu- ama önceki odalarda olduğu gibi içinde zar zor ilerlenecek kan gölünden mahrumdu bu oda. Ayrıca burada bir mücadele geçmiş olduğu gün kadar açık olsa bile, bir tane bile cesete rastlamamışlardı. Pinhead yönetimi yok etmeyi başaramamıştı ve mekanın resmine bakılırsa, bu hiç hoşuna gitmemişti.

“Büyük bozgun tekrar yaşandı demek, ha?” dedi Dale.

“Roma’daysan,” dedi Harry bir yandan odaya girerken.

Enkaza göz gezdirirken bir anda kemerli büyük geçidin ol-

/

duğu bölgeye kilitlendi, -ki görüldüğü üzere odaya giriş çıkış için kendi girdikleri dışında ikinci ve son geçitti bu- girdikleri kapının tam karşısına konumlandırılmıştı. Geçidin iç kısmının boş olduğunu fark etti. Ne tek bir tuğla ne harç kalıntısı vardı; hatta ışık, objeler, herhangi bir renk huzmesi de dahil içeride göze çarpması gereken bütün algısal öğeler boşluk tarafından yutulmuş gibiydi. Gerçek dünyada bu tür bir manzara deliliğe yol açabilirdi -bu diyarda ise, gördükleri bu şey, Cehennem’in bezdirici akıl oyunlarının bir başka versiyonundan başka bir şey değildi. Harry, duyularının bu görüntü karşısında umduğundan da çabuk uyuşmasına şaşırılmıştı.

“Cehennem sakinlerinden olacaksın,” diye tamamladı Dale, Harry’nin az önce yarım bıraktığı cümlesini. “Deyim böyle sonlanıyordu, değil mi?” Enkazın içine girerken elindeki sopadan yardım alıyordu.

“Burada ne olmuş, dostum?” dedi Caz. “Bu şeyin istediği ne? Yani, oyunun sonu nasıl olacak, anlatabiliyor muyum?”

“Hayır,” dedi kemerli geçidin içindeki boşluğa doğru yaklaşırken, “ben anlayamıyorum.”

Gözlerini içerideki manzaraya sabitledi tekrar (ya da olması gereken manzaraya) ve o kısma doğru yaklaştıkça aslında içerinin uzaktan görüldüğü kadar çorak olmadığını anladı. İçerideki hiçlik sadece ilüzyondur ve oraya doğru çekildikçe kafasını karıştıran bu hiçliğin, gözlerinin önünde yavaş yavaş tek renkli düz bir görüntüye dönüşmesini izledi. Belki de bu şeyin sihri, etrafındaki sıcak bir vücudun yakınlığına bağlıydı. Ya da içindekileri göstermek için tek istediği şey dikkatli bir bakıştı, bu şey her nasıl çalışıyorsa çalışsın şu an önemli olan tek şey, Harry’nin bu geçidin artık yalnızca bir iki adım uzaklığında olduğu gerçeğiydi ve artık, demin Tırmıkçılar’ıyla beraber geçtiği sokaklardan birini belli belirsiz görebiliyordu. Sokağı kolayca hatırlamasının nedeni, az önce aralarından kurtuldukları hastalıklı yaratıkların ölü bedenlerinin hâlâ yerlere serilmiş bir halde aynı yerde yatıyor oluşuydu.

“Biri bana tam olarak neye bakıyor olduğumu açıklayabilir mi?” dedi Harry. “Sizce bu sihir mi, teknoloji mi?”

“Ne? Nerede?” diye sordu Dale, Harry’nin baktığı yere gözlerini çevirerek.

“Ne var orada, Harold?” diye ekledi Caz.

Harry, bir şey diyecek gibi ağızını açsa da tek bir harf bile telaffuz edemedi. Bunun üzerine Dale, Lana ve Caz hep beraber Harry’nin önünde durduğu geçidin eşiğine doğru ilerledi. Artık Harry’nin kastettiği şeyi gören herkes, tıpkı birkaç saniye önce onun yaptığı gibi, manzara karşısında dillerini yutmuş gibi, boş boş izliyorlardı. Sonunda Lana konuştu.

“Televizyon gibi. Gerçekten boktan bir kapalı devre görüntüsünü andırıyor.”

Harry gözlerini kıstı. Tüm hayatı boyunca o kadar fazla televizyon izlememiş olsa da hatırladığı kadarıyla Lana'nın benzetimi bundan çok başka bir tecrübeydi.”

“Sopanı ödünç alabilir miyim?” diye sordu Caz, Dale'e.

“Sopamı ne kadar istersen, o kadar uzun süre tutabilirsin,” dedi Dale, Caz'a oyuncu bir bakış fırlatarak.

Yüzündeki gülümsemeyi gizlemeyi çalışan Caz, sopayı Dale'in elinden alır almaz karşısındaki titrek görüntüye doğru döndü yeniden. Baktığı yere çok yaklaşmamaya özen göstererek kolunu uzattı ve elindeki sopanın fildişi ucuyla önündeki ekranın üzerine bastırdı.

“Dikkat et!” dedi Harry.

“Harold, ben iyiyim,” diye cevap veren Caz, demin başladığı işleme devam etti. Sopanın değdiği bölge, tıpkı durgun, yarı saydam bir gölün üzerine taş atıldığında yayılan eşmerkezli dalgalar gibi şekil alıyordu.

“Ah,” dedi Harry. “Yanılmışım. Bu aynı anda hem teknoloji hem sihir.”

“Öyle görünüyor,” dedi Lana. “Hayatımda hiç bunun gibi bir şeyle karşılaşmadım ama bir çeşit sıvı görüntüleme ekranına benziyor, büyüyle olduğu yerde duruyor gibi.”

Deneyine devam eden Caz, sopasını içinde yüzdürdüğü sıvının üzerinde bir o yana bir bu yana giderek, tıpkı bir kitabın sayfaları gibi değişen görüntüleri izledi. Katlanarak yeni sokak manzaralar oluşturan ekran, tamamen yabancı oldukları bu dünyaya ait farklı farklı görüntüler sunuyordu.

“Bu şey nasıl-”

“Beyin hücrelerini zorlayıp yakma, Harold,” dedi Caz. “Bir tür güvenlik kamerası -lanet olsun!”

Elindeki sopanın üzerindeki hâkimiyeti kaybedip geçidin içine düşürdü.

“Şans sopam!” diye bağırdı Dale. (Kimse bilmiyor olsa da, yaklaşık iki yüz şanslı sopalardan oluşan büyük bir koleksiyonu vardı. Hepsi de birbirinin aynısıydı. Aynı gösterişli dizayn. Dale'e göre de her biri en az diğeri kadar gerekti.) Zaman kaybetmeden dizlerinin üzerine oturan Caz, tek elini dalgalanan boşluğun içerisine daldırdı.

“Yerinde olsam onu yapmazdım,” dedi Harry. “Tamam, sopayı düşürdün de-”

“Rahat ol. Dövmelerimden ufacık bir işaret dahi gelmedi. Ki seninkilerin de aynı duruma olduklarını tahmin ediyorum.” Harry'den ses çıkmadı. Bunun üzerine başını sallayan Caz, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye sözüne devam etti. Dediği gibi de elini sıvı boşluğun içine daldırarak sopayının düştüğü yeri buldu.

“Lütfen dikkatli ol,” dedi Dale.

Tek kelime konuşmadan Dale’e bakıp gülümseyen Caz, tuttuğu sopayı buldukları odanın içine geri çekti.

“Bir ^mm var,” dedi Harry. “Caz, bir şey denememe izin ver.”

“İzin var mı?” diye sordu Dale’e Caz.

“Sopamı o da istediği kadar tutabilir,” diye cevap verdi Dale.

“Onur duyduğum,” dedi Harry, Caz’ın elinden sopayı alırken.

Sopayı boşluğa daldırdıktan sonra hızlı hareketlerle sallayarak görüntü üstüne görüntü değiştirdi. Gittikçe daha da hızlanarak sopayı her yöne hareket ettiriyordu -yukarı, aşağı, sağa, sola ilerleyen sopa, her harekette farklı bir yer gösteriyordu.

“Yok artık,” dedi Dale. “Duvarların gözleri var sanki.”

“Aynen. Hem de her bir yön,” dedi Harry hareketlerini yavaşlatırken, “bir eksen gösteriyor. Sanırım istediğimiz yerin sağını, solunu, önünü, arkasını görebiliriz.”

“Bir yerlere girip girip çıkabilir miyiz?” diye sordu Dale.

Caz kıkırdadı.

“Güzel soru,” dedi Harry ve sopayı ekranın içerisinde daha derine batırınca -dik ve sivri kayalıklardan oluşan kocaman bir dağ görüntüsü vardı ekranda- görüntü yaklaştı.

“Cevabı evet oluyor,” diyen Harry, mekanizmayla oynamaya devam ediyordu. “Bunu çok fazla söylemem fakat oldukça etkilendim.”

“Doğru,” dedi Caz, “Bu anet yaratıklar işi biliyor -bekle, o da neydi öyle? Geri dön! Lanet olsun!”

“Ne gördün?” diye sordu Lana.

“Diğer tarafta,” diye Harry’ye talimat verdi Caz. “İşte ora

267

sı! Dur!”

Sopayı Caz’ın istediği yöne hareket ettiren Harry, her biri en az iki metre boyundaki askerlerin eşlik ettiği Cehennem Ra-hibi’ni gördü. En uzununun omuzlarında rahatça dinlenen kişi, Norma’nın ta kendisiydi.

“Öldürün beni,” dedi Harry.

Harry ve Tırmıkçılar, orada öylece durmuş, küçük bir zebani ordusu tarafından etrafı sarılmış Norma'yı izliyorlardı.

“İşte seni bulduk,” dedi Caz. “Ve yanına geliyoruz.”

“Tam o dediğinden,” dedi Harry.

“O da ne?” diye sordu Caz.

“Aman Tanrım,” dedi Lana. “Diğer askere bakın. Elinde. O şey-”

“Bir kafa,” diye tamamladı Harry. “İlk bakışta anlayabilecek kadar çok görmüşlüğüm var.”

Elindeki sopayı likit görüntünün içine daha çok daldırarak görüntüyü yaklaştırdı.

“Tam olarak ne gördüğümüzü ve yine nasıl gördüğümüzü henüz kavrayamamış olsam da Norma'yı yeniden görebilmek çok güzel,” dedi Harry.

Cehennem Rahibi ve tugayının içinde bulunduğu görüntüyü kaçırmamak için büyük bir dikkatle sopayı biraz daha ileri itti. Rahip ve askerler tam da o an anlaşmışlar gibi sert bir duruş gerçekleştirdiler. Kopuk kafayı elinde tutan şeytan, tuttuğu şeyi havaya kaldırdı, bunun üzerine Rahip de arkasını dönüp askerlerin bulunduğu yere özenle yürümeye başladı.

“Ne yapıyor bunlar?” diye sordu Caz.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lana. “Bu şeyin sesi yok, değil mi?”

“Varsa da sessize alma düğmesinin yerini henüz keşfede-

268

medim.”

Harry ve Tırmıkçılar, Cehennem Rahibi'nin önce kopuk kafayı eline almasını, ardından da ağız kısmını kendi kulağına yak-laştırmasını izlediler.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi Caz.

“Korkarım ki hayır, eski dostum,” dedi Harry, Caz'ın gözlerine bakarak. “O kahrolası baş, konuşma yetisini kaybedecek kadar ölmemiş anlaşılın.”

“Doğru,” dedi Lana. “Ve ne dediğine dair mükemmel bir fikrim var.”

Kısa süre içinde diğerleri de Lana'nın demek istediğini anladılar. Lana'nın dediğinin üzerinde aynı anda kafalarını ekrana çeviren Tırmıkçılar, Cehennem Rahibi'nin tuttuğu başı çoktan indirmiş olduğunu ve sanki izlendiğinden son derece eminmiş gibi tam da Harry ve diğerlerinin olduğu noktaya dimdik bakıyor olduğunu gördüler.

“Bu şey iyice ürkünç bir hal aldı,” dedi Caz.

“Haklısın,” dedi titrek sesiyle Harry. “Büyük bir sürprizin içindeyiz.”

Norma, Senobit’in eşliğinde o ana kadar kat ettikleri yollara, Kale’de hayatta kalan askerlerden oluşan küçük orduya ve Ce-hennem’in en yüksek rütbelerinden birine sahip olan Pentat-hiyea adındaki ordu generaline ve onun Senobit’in keserken en ufak bir tereddüt veya efora başvurmadığı hâlâ konuşabilen kopuk kafasına dair görüntüleri kafasının içinde sağlıklı bir yere oturtmaya çalışıyordu. Ve dönüş yolu şu an bir buçuk kilometreden de uzun bir mesafeye uzamış olsa bile oradan kurtulma düşüncesinin umutsuzluğuna aldırmadan hâlâ geri dönüş yolu arayışına tutunmayı bırakmamıştı.

Kale’yi Norma’yı taşıyan askeri de yanlarına katarak terk etmişlerdi. ikna yeteneğinden hâlâ bir şey kaybetmeyen Norma, Knotchee adındaki bu askerden Kale’yi terk ettiklerinden buldukları yere kadarki yolun sessiz tarifini alıyordu. Bu ümit vaat eden anlaşma, Knotchee’nin yetersiz kelime hazinesiyle Norma’ya tarif ettiği yolları kadının zihninde oluşturmasına yarıyordu. Tabii kullandığı sınırlı tarif yeteneği, Py-ratha’nın son sokağını aşıp bomboş bir araziye girdikleri anda tıkanmıştı. Askerin, boşluk dışında tarif edebileceği hiçbir ayrıntı kalmamıştı.

“Nasıl bir yoldayız?” diye sordu Norma.

Knotchee, Cehennem Rahibi duymasın diye sesini iyice kısarak cevabı Norma’nın kulağına fısıladadı.

“İzlediğimiz tek yol Efendi Tempter’ın kafasının içindeki. O yolunu kaybettiği an, biz de öldük demektir.”

“Çok rahatlatıcı,” dedi Norma.

Norma’nın bu son sözü, konuşmaya uzun bir süre ara verdi. Knotchee’nin o uzun aradan sonra tekrar konuşmaya başlamasının sebebi, görülmeye değer bir şeyler tekrardan karşısına çıkmış olduğu içindi. Fakat bu seferki manzara için kıt kelime hazinesi pek yeterli gelmeyince kelimeleri bulmakta biraz zorlanmaya başladı. Önlerindeki çölün her yerine dağılmış koca koca enkaz parçaları vardı, dediğine göre hayatında hiç görmediği türden makinelerin kalıntılarını andırıyorlardı. Asker gözüyle baktığında burada büyük bir kapışma olmuşa benzese de, bu yıkık dökük makinaların hiçbirinde öldürmeye dair bir özellik göremediğini de kabul ediyordu. Ayrıca olası savaşta herhangi bir şeytan öldüyse bile bu bilgi ve algı sınırları dışındaydı çünkü ayaklarının altında tek bir kemik kalıntısına bile rastlamamıştı.

“Şeytanların da ruhları var mıdır?” diye sordu Norma. “Tabii ki,” diye cevapladı Knotchee. “Bir zamanlar oldukları kişiyi asla bırakmak istemeyenlerimiz de var.”

“Eğer burası düşündüğün gibi bir savaş alanı olsaydı etrafta dolaşan hayaletler olurdu.”

“Belki de vardır.”

“Olsaydı bilirdim,” diye cevap verdi Norma. “Hayaletlerin-kiyle çakışan bir kader yoluna sahibim. Burada bir tane bile ruha rastlamadım. Sıfır. Eğer burada gerçekten büyük bir savaş olduysa tüm

ruhlar itiraz etmeden huzurlu dinlenişlerine yol almışlar demektir ki bu benim için bir ilk olurdu.”

“O zaman varsayımlarım burada tıkanıyor,” dedi asker. Norma’nın teşviklerine rağmen, betimlemeler gitgide daha

kıt bir hal aldı. Fakat askerin omzuna çıkıp kollarını onun boynuna dolayacak kadar yakın temas halinde olduğu için, Knotchee’den gelen sinyalleri okumak Norma için çok da zor olmuyordu. Derisi gittikçe daha da nemlenmiş, kalp atışları hızlanmış, nefesi de sıklaşmaya başlamıştı. Kısaca bir şeyler onu korkutuyordu. Norma, onun erkekliğinden şüphe etmeyip kendisine moral verecek kadar çok şeyin farkındaydı. Boynuna daha da sıkı tutunup huzurunu bozmamaya çalıştı. Bir süredir esen rüzgâr o kadar kuvvetliydi ki, eğer tek başına yürüyor olsaydı çoktan bir kenara sarulmuş olurdu.

Knotchee’yi yürüdüğü yerde sendeletecek kadar kuvvetli esen fırtına, tıpkı geldiği gibi ani bir terk edişle grubu yeniden bir başına bıraktı. Daha birkaç saniye önce durmaksızın esen kuvvetli rüzgârlar eşliğinde güçlükle yürürlerken şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi rahatça yollarına devam ediyorlardı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Knotchee’nin kulağına Norma.

Kendi sesinden bu gizemin cevabını almıştı aslında. Demin başlayan rüzgâr durmamıştı, sadece duvarları fırtınanın gücünü azaltacak ve ayak seslerine bakılırsa çakıl taşlarıyla dolu tünel gibi bir şeyin içine girmişlerdi.

“Boş arazi burada sonlanıyor,” dedi asker sessizce. “Anlatılanlar doğruymuş. Çevremize kapanıp bizi yutacak, hepimiz bu şeyin içinde yok olacağız.” Birden olduğu yerde kendi etrafında dönmeye başladı, panik içinde kesik kesik nefesler alıp veriyordu.

“Sakın ha,” dedi Norma askerin kulaklarından birine yapışıp tüm gücüyle tuttuğu kulağı çevirerek.

Sinirli bir ebeveynin hınzır çocuğuna yapacağı türden bir uyarıydı bu ve belki de bu yüzden askerin dikkatini o yöne çekmesine sebep oldu. Bir anda olduğu yerde durdu.

“Acıttın.”

“Güzel. Acıtması gerekiyordu zaten. Şimdi beni dinle: Seni zerre kadar tanımıyorum, fakat şu ana kadar yeteri kadar kanlı manzaraya şahit olduk ve buna senin bedeninin de eklenmesinin hiç gereği yok. Bizi nereye götürüyor olursa olsun, en azından ne yaptığının farkında.”

“Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, dediğin şey beni fazlasıyla onurlandırır,” dedi bayağı önlere yürüyor olan Cehennem Rahibi. Norma ve asker arasında geçen kısık sesli konuşmanın her bir kelimesini duyduğu açıklığa kavuşmuştu. “Tabii ki haklısın. Bunca yolu tesadüfen gelmedim. Önümde yeteri kadar yol gösterici manzaralar var. Yakında sormaya cesaret edemediğiniz soruların cevabını alacaksınız.”

Kelimeler, Knotchee’nin yeniden başlayan paniğiyle kesildi. Kalp atışları düzensizleşti, boğazı kurudu ve panik içinde etrafa koşuşturmaya yeniden başladı. Her şey tıpkı Cehennem Rahibi’nin

söylediği gibi olmuştu. Otuz-kırk adım sonrasında yürüdükleri geçidin duvarları sonlandı.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Norma.

Bu sorunun yanıtı sessizlik olmuştu. Bunun ardından Knot-chee, “O kadar büyük ki emin olamıyorum-” diyebilirdi.

“Şunu yere indir,” diye emretti Cehennem Rahibi.

Knotchee, kendisine denileni yaptı. Kemikli poposunun altındaki çakıl taşları oldukça rahatsızlık vericiydi. Fakat daha yere indirileli bir dakika olmuştu ki, sağ tarafından gelen ayak seslerini duydu, koşarak yaklaşanlardan yükselen çığlıklar kesinlikle hayranlık ve sevinç çığlıklarıydı.

Norma'nın yanından ayrılan Knotchee, kadını her zaman yaptığı şeyi yapmaya, kulağına çalman seslerden neler olduğunu anlamaya itti. Tahminine göre onu aşkın yaratık, sahil yolundan Cehennem Rahibi'ne saygılarını sunmaya geliyorlardı. Dizlerinin üzerine çökerek mi yoksa direkt kendilerini yere atarak mı, tam olarak karar veremediği bir şekilde saygı gösteren grubun az önce göğe yükselen çığlık sesleri, şimdi fısıltılı konuşmalara dönüşmüştü. İçlerinden yükselen tek ses, Cehennem Rahibi'ne Norma'nın bilmediği bir dilde ibadet edercesine mırıldanan yaşlı bir kadına aitti.

“Avocitar? Lazle. Lazle meta zu “Ether psiatoryi” diye cevapladı Cehennem Rahibi. “Summatum solt, Avocitar,” dedi kadın. Ardından diğerlerine yönelttiği belli olan bir sesle, “Pattu! Pattu!” diye devam etti.

“Eşyalarınızı toparlayın, askerler,” dedi Cehennem Rahibi. “Azeel, gelişimiz için hazırlanmış. Araçlarımızı da hazırlamışlar.”

Knotchee, Norma'yı tekrardan sırtına alır almaz, “Burayı terk ettiğime memnunum,” dedi. Sonra daha da sessiz bir ekleme yaptı. “Bu ucubeleri bırakıyor olduğuma da.”

Norma, grubun tekrar hareket edişini bekledi ve tam, “Ucube derken neyi kastettin?” diye soracakken henüz çıkarmadığı sesini bastıran ayak seslerinin çakıl taşlarının üzerinde yankı-lanışını duydu.

“Akraba evliliğinden olanlar,” dedi Knotchee. “Kokularını almıyor musun? İğrençler. Şu şey bittiğinde buraya ekip çağırıp tüm pisliği temizleteceğim.”

“Onlar da senin gibi şeytan soyundan değiller mi?”

“Benim gibi değiller. Biçimsizler. Kafaları kocaman, vücutları ufacık. Hepsi de anadan doğma çırılçıplak. Atalarına hakaret olsun diye doğmuş gibiler. Buradan sürülmeleri gerekiyor bence.”

“Ne atası?”

“Azeel, düşüşün ardından üreyen ilk jenerasyon meleklerdi, efendi Lucifer'den olma olanlar diyelim. Pyratha'yı inşa eden eller onlarınkiydi. İnşa biter bitmez, efendi Lucifer'in onları ödüllendirmek için yaptığı başka bir yere, kendi topraklarına göçtüler. Gizli ülkelerine giden bu meleklerden bir daha

asla haber alınamadı. İşte şimdi nedenini anlayabiliyorum.”

“Peki ya Lucifer nerede? Onun da kendine ait ayrı bir gizemli ülkesi falan mı var?”

“Sayısız jenerasyon boyunca buralarda görülmedi. Her nereye gitmişse ne sormak ne de bilgi sahibi olmak haddime değil. Tanrıların Tanrısı her an, her yerde hâlâ yanımızdadır.”

“Şimdi bile mi?”

“Her an. Her yerde,” diye cevapladı asker. “Eğer şu andan itibaren yola yürüyerek devam etmek istemiyorsan konuyu burada sonlandıralım.”

Azeel, Cehennem Rahibi ve yanındakilere teknelere giden yolda eşlik ederken yolun devamını sessizlik içinde geçirdiler.

Şarkı söylemeye başlayan Azeel, kendilerini söyledikleri şarkının ritmik gücüne takıntılı bir teslimiyetle kaptırılmışlar, hipnotize olmuş gibi aralıksız devam ediyorlardı. Okudukları ilahiler, Norma'nın zihnini lapaya çevirmiş gibiydi, düşüncelerini toparlamakta zorluk çekiyordu.

“Senden tekneye gitmeni istiyorlar, Norma,” diye belirtti Knotchee. Kalabalıktan birine, “Onunla beraber gidebilir miyim?” diye soran Knotchee, beklediği cevabı almışa benziyordu. “Tam önünde oturuyor olacağım.”

Norma'yı omuzlarının üzerine alıp tahta oturağının üzerine nazik hareketlerle yerleştirdi. Sağ ve solundaki oyuntulu kirişlere tutunmak için kollarını iki yana uzattı Norma. Tekne pek istikrarlı sallanmıyordu. Henüz sığ sularda olmalarına karşın, üzerine her binenin ardından çılgınlar gibi sallanıyordu.

“O nerede?” diye sordu Knotchee'ye Norma.

“İlk teknede,” diye cevapladı iblis. “Kendisine tahta benzer bir şey hazırlamışlar.”

“Kaç tekne var?”

“Üç,” diye yanıtladı Knotchee. “Her birinin iki yanında boylu boyunca uzanan melek kanatları oyulmuş. Her bir kanat, tüylerinden uçlarına kadar her ayrıntısına kadar resmedilmiş. Hayatımda bunun kadar güzel ikinci bir şey görmedim. Gerçekten de bu tür şeylere şahit olabildiğimiz için çok şanslıyız.”

“Komiksin,” dedi Norma. “Kör olduğum için daha fazla mutlu olduğum başka bir anı hatırlamıyorum.”

En son kendilerine bir şeyler söyleyen yaşlı şeytan kadın, tekrar konuşmaya başladı:

“Gittiğinizde, çıkardığınız her bir sesi Quo'oto'dan saklayabilmek adına tüm sesimle söyleyeceğim şarkıları.”

Kadının söylediği isim duyulur duyulmaz, tüm teknelerdeki Azeel üyelerinden büyük ihtimalle bahsi geçen şeyi uzak tutacak dualar olduğunu tahmin ettiği mırıltılar yükseldi.

“Hepinize söylüyorum,” diye devam etti iblis, “Son Yer’e ulaşana kadar tek kelime bile edeyim demeyin. Quo’oto nun kulakları oldukça iyi duyar.”

Kadının bu gözlemi, herkesin fısıltıyla karışık yorumlarında çınladı tekrardan.

“Quo’oto oldukça iyi duyar. Quo’oto oldukça iyi duyar. Quo’oto çok iyi duyar.”

Yaşlı iblis kadın, “Akıllı olun. Sessiz olun. Güvende kalın. Biz burada kalıp Quo’oto’yu derinlere yöneltecek sesler çıkartacağız,” diye devam etti sözlerine.

Kıyıda hareket eden teknelerin gövdeleri, belli bir derinliğe ulaşana kadar taşlığa sürtünmeye devam ettikten kısa süre sonra kendilerini dalgalara bıraktılar. Ardından içlerinde Knot-chee’nin de bulunduğu kürekçiler küreklerine asılmaya başladı ve Norma’nın yüzüne vuran rüzgârın gücüne bakılacak olursa, buna rağmen gerçekten de büyük bir hızla ilerliyorlardı.

Norma, arkalarındaki teknenin devrilecek kadar yaylandığını hissedebiliyor, küreklerden birinin şiddetli dalgalara ara sıra çarptığında çıkardığı sesin kulaklarında büyük bir güçle çınlayışını duyabiliyordu, fakat bu küçük aksilikler dışında yolculuğun ilk kısmı boyunca yolunda gitmeyen hiçbir şey olmamıştı.

Kısa süre sonra derecenin ani bir düşüş yaşadığını hisseden Norma’nın tüyleri diken diken olmuştu. Soğuk yüzünü kaskatı yapmıştı, aldığı her bir nefesle akciğerleri buz kesiyor gibiydi. Bu ürpertici soğuğa rağmen hızlarından hiçbir şey kaybetmeyen tekneler yola tam gaz devam ettiler; ara sıra belli bölgelerde habersiz vuran ılık hava dalgası rahatlatıyor olsa da, Norma daha dişlerinin birbirine vurmasına engel olamadan buz gibi yeni bir hava dalgasının içerisinde buluyordu kendini. Çıkardığı ses o denli yüksekti ki, teknedekilerden birinin Knotchee’ye uzatmış olduğu bez parçasının dişlerinin arasında yerleştirilmesiyle aniden irkildi kör kadın.

En sonunda biraz olsun hafifleyen sis tabakası, teknelerin kıyıya yanaşmasıyla tamamen yok oldu. Tam o sırada Knotchee sessizliği bozmaya karar veren kişi oldu:

“Olamaz,” dedi Knothcee. “Harikulade.”

“Harikulade olan ne?” diye sorsa da Norma, bir cevap alamadı. “Söylesene!” diye yineledi kadın. “Ne oldu? Ne görüyorsun?”

En uzun yaşayan insanın bile ömrünü ikiye katlayacak yaşam süresi boyunca Cehennem Rahibi, kendinden azıcık bile daha az zeki olanların beyinlerini yumurta kabukları gibi dağıtabilecek manzaralara şahit olmuştu. Bir keresinde uzak boyutlardan birinde, içinde asfaltta ezilmiş melez köpek boyunda desenli kabuğu olan yaratıklarla dolu bir ülkeyi ziyaret etmişti; yaratıkların tek yiyecek kaynakları, birbirlerinin dışkılarıydı. Doğruyu söylemek gerekirse, Cehennem Rahibi’nin daha önce bunun kadar tiksinti duyduğu ikinci bir manzara olmamıştı. Ve yine, yıllardır olmayı istediği yere ayak basar basmaz -ister rüyalarında, ister hayallerine kurup durduğu bu rüya mekânda-

neden içinde o bir zamanlar aşağılayarak baktığı berbat yaratıklara karşı bir özlem duyduğunu bir türlü anlamlandıramadı.

Daha bu soruyu kendine soruşunun ilk saniyesinde, Cehen-nem'de gerçeği itiraf edecek başka bir ruh bulunmuyor olsa dahi cevabını yine bizzat kendi zihninde vermişti: Artık uzun zamandır hasret duyduğu Kötülerin Kötüsü'ne ulaşmıştı ve bu içinde yeni bir korku doğmasına sebep olmuştu. Bunun için iyi bir nedeni de vardı.

Karaya yanaşan teknesinin üzerinde kıyıdaki yapıyı incelerken kendini, ışığa uçan güve gibi baktığı yere giderken buldu. Ve işte sonunda, ne Cehennem'de ne Dünya üzerinde eşi benzeri bulunmaya cesaret edecek hiçbir rakibe sahip olmayan (Vatikan'ın dışarıdan bakıldığından çok daha büyük olan, dahi zihinlerin yarattığı o şaşalı odalarının dahi rakip olamayacağı), bu devasa, gizli, karmakarışık yapının gölgesi altında ezilirken bulmuştu kendini. Bu yapının üzerinde bulunduğu adaya Yapora Yariziac (Tüm Olanakların Sonuncusu) adı verilmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse daha uygun bir isim yüz yıl düşünülse bulunamazdı.

Cehennem Rahibi en sonunda uğruna sayısız ihanete giriştiği, sayısız kan döktüğü yolun sonuna geldiğinde, içini korkunç kuşklar kaplamıştı. Ya tüm intikam umutları suya düşüyse?

Ya Büyük Şeytan ona bu yapının içinde ne güce ne de istediği fikirlere ulaşabileceği hiçbir şey bırakmadıysa? Cehennem Rahibi'nin buraya gelmesinin tek nedeni, Lucifer'in dehasının son şahidinin yerini almaktı.

Umduğu şey, Lucifer'in varlığını içinde hissetmek, bu yolla içindeki boşluğu doldurarak kendi ruhunun gizemli şeklini çözebilmektir. Fakat orada öylece dikilirken hissettiği zerre kadar bir şey olmamıştı. Bir ara bir yerlerde Chartres Katedrali'ni yapan duvar ustalarıyla oymacılardan hiçbirinin, katedrale ismini veren Yaratıcı'sına saygı mahiyetinde gösterdikleri alçakgönüllülüklerinden dolayı biten yapının üzerine isimlerine yazmadıklarını okumuştur.

Şimdi merak ettiği şey ise, Lucifer'in buna benzer bir şey yapıp yapmamış olduğuydu. Kendinden daha büyük bir gücün adı altında kendine ait her şeyi silmiş olabilir miydi? Aniden, pıhtılaşmış jel beynine batan yüzlerce çivinin varlığını, kafatasının içinde büyük bir acıyla hissetti. Sinirlerden arındırılmış anatomisi sayesinde tek bir gram acı hissetmeyeceğinin her zaman bilincinde olmuştu. Fakat şimdi acıyı tahmin bile edemeyeceği kadar derinlerde hissediyordu: Boş, anlamsız, afallatıcı bir acıydı bu.

“Ters giden bir şeyler ... var,” dedi.

Sesi duvarlarda yankı yapmamıştı, yapı, tıpkı tüm umutları gibi sesini de yutup içine hapsetmiş gibiydi. Önce kamının iç kısmında, ardından işkencelerle dolu bedeninin her yerinde gittikçe büyümekte olan bir şey hissetti. Kendi çaresizliğiyle arasına büyük bir sınır inşa etmişti yıllar boyu; fakat kendini zorla yabancılaştırdığı bu duygu, tam da bu adada gelip bir daha asla terk etmemek üzere onu bulmuştu.

Kendi kendine tekrar etmeye devam etti: “Yolunda gitmeyen şeyler var. Bu doğru olamaz...”

Harry ve arkadaşları, bin kere daha doğsalarm kendilerini asla hazırlayamayacakları görüntülere şahit olmuşlar, -Pyratha'nın delilikleri, çorak toprakları dolduran hastalıklı sisler, korku ve sırlarla dolu Kale- gizem dolu yolculuklarını bir türlü sonlan-dıramamışlardı. Burada ne bir ağlayış ne bir hıçkırış sesi vardı -çığlıklar, merhamet adına atılan çığlıklar, hepsi gitmişti- duydukları tek şey, taşlar vuran dalga sesleriydi ki görünürde tek bir damla su olmaması hayli şaşırtıcıydı.

Kaleyi ve tepelere inşa edilen şehri terk edip oradan kaçtıktan sonra, sağlı sollu her yere serilmiş makine parçalarına benzeyen şeylerle kaplı bir kara parçasının üzerinde bulmuşlardı kendilerini. Kocaman tekerlekler, devasa zincir parçaları; oraya buraya devrilmiş her biri en az birkaç kat yüksekliğinde olan tüm bu mekanik parçalar, kavraması imkânsız bir amaçla etrafa yayılmışlardı. İnanılmaz sıklıkla düşen yıldırımlar yeryüzüne inerek devasa metal parçaların içinde yayılan ışıklarıyla müthiş parlak bir tarantella dansına koyuluyor, çarpmanın etkisiyle sıçrayan kıvılcımlarıyla makinelerin bazı tahta kısımlarının bulunduğu bölgelerde yangınlar çıkarıyorlardı. Bu dans eden ateşler rüzgârın etkisiyle güçlenerek gökyüzüne boğucu dumanlar hediye ediyor gibiydiler. Ardı arkası kesilmeyen yıldırımlar yüzünden gökyüzünü görmek neredeyse imkânsız bir hal alıyor, gittikçe büyüyen alevler ise karmaşayı körüklemekten başka bir işe yaramıyorlardı.

Yaklaşık dört dakikalığına esip gürlemesine ara vermiş gökyüzü, her biri bir öncekinden daha da sağır edici şimşeklerle süslediği korkunç bir fırtınayla geri dönmeye karar verdi. Artık katlanılmaz bir hal alan gök gürültüsü, kulaklara her çalındığında yeri göğü titretiyor, en küçük parçası bir ev büyüklüğünde olan devasa makinelerin oldukları yerde tekrar tekrar devrilerek parçalara ayrılmasına yol açıyordu.

Grup, olayın etkisinin gittikçe arttığını görünce hızını daha da arttırdı. Bir-iki kez devasa makinelerin etrafından dolanmak zorunda kalsalar da, her sefasında kaybettikleri hızlarını hiç vakit kaybetmeden toplamayı başardılar.

Tırmıkçılar'ın en önünde yürümek için kendini zorlayan Harry, artık toparlanmakta büyük güçlük çekiyordu; göğsünün ardındaki akciğerlerini hissetmiyor, kalp atışlarının büyük bir basınçla kafatasının içinde yankılanışını duyuyor, adımlarını doğru yerlere atamıyor, her adımda düşecek gibi oluyordu.

Ondan birkaç adım gerideki Lana, aralarındaki mesafeyi her bir adımda kapatırken Harry tıpkı geride bıraktıkları Ka-le'dekine benzer bir kemerli geçit gördü ve bu keşfinin üzerine gördüğü şeye odaklanmak için kendini zorladı. Zihninin ona oyunlar oynamaya başladığından adı gibi emindi ve içinde bulunduğu şüpheli saniyelerde vücudunun artık teslim olduğunu, artık devam edemeyeceğini bir yıldırım düşüşü kadar çabuk anladı.

Bacakları güçten o kadar düşmüştü ki, onu bir adım daha taşıyamayacaklarını hissediyordu; artık yola devam etmek isteyip istemediğinden bile emin değildi. Bu noktadan sonra gruba olan tek etkisi, onları yavaşlatmak ve çeşitli tehlikelere sürüklemek olabilirdi ancak. Ama duramıyordu işte. Onsuz devam etmelerini açıklamak için arkasını dönmek istedi. Gücünü tekrar toparlayıp ciğerlerindeki şu ateşi içinden söküp atar atmaz onlara tekrar yetişirdi.

Gördüğü geçit halüsinasyonunun eşiğine vardığında kafa-sındakileri arkadaşlarına söyleyebilmek için

arkasını dönmeye çalıştı. Daha yarım adım atmıştı ki dengesini kaybedip öne devrildi ve bu darbeyle gözleri karardı. Tüm bu gürlemeler, alevler ve ayaklarının altında tir tir titreyen zeminin sarsıntısı dayanılmaz bir saldırıya dönüşmüş, sonunda kendisini yerçekiminin karşı konulmaz gücüne bırakmaya ikna etmişlerdi. Gri toprağa yığılan Harry'nin silinen bilinci, tüm o gürültüyü de beraberinde götürüyordu.

“İzle, ” dedi karanlığın içinden bir ses. Harry izlemek istemiyordu. Yeterince görmüştü. O sesi tanıyordu. Bir yüze sahip olmasa da, ait olduğu bir his ve koku kesinlikle mevcuttu. Sülfürle karışık hava, keskin bir yoğunlukta, yaşadığı utanç tüm bedenine yayılmış, onu asla bırakamayacağını düşündüğü o yere sürüklemişti. Bir öncekinin ardından daha farklı bir ses duyunca ---öncekiyle karşılaştırıldığında çok daha farklı bileşimler hissettiren bir sestir bu- karanlıktan uyanıverdi.

“Harold?”

Caz'dı bu. Emindi. Gözlerini açtığı anda Caz'ın yanı başında çömeldiğini gördü.

“Kıçının üstüne devrilmek için mükemmel bir zaman seçtin, dostum,” dedi Caz. Neredeyse fısıldayacak kadar sessizce konuşuyordu.

Yerdeki pisliğin arasında doğrulan Harry, başını kaldırıp göğe baktı.

“Ne kadar süre baygın kaldım? Şimşekler nereye gitti?” “Fırtına dineli daha bir dakika olmadı. Daha birbirimizi zar zor görüyorduk ki karşımızda aniden başka bir geçit beliriverdi. Bak.” Caz, tam tepesinde yarığa benzer bir şey bulunan bir tepeyi işaret etti. “Şunun içinden geçtik işte.” İki peyzajın tam ortasındaki geçidin diğer tarafında hâlâ kopan fırtınalar net bir şekilde görülüyordu. “Ardından geldiğimiz yeri görüyorsun.” Ağrılar içindeki bedenini biraz daha zorlayarak oturur pozisyona geçen Harry, çevresini incelemek istedi. Tüm o devasa makineler ve içine gömüldükleri gri kara parçası gitmiş, yerine hafif eğimli çakıl taşları, dallı budaklı ağaçlar ve el değmemiş bir su kaynağının çevresine yan yana dizilmiş kısa boylu bir çalı demeti gelmişti. Dale' den birkaç adım ileride oturan Lana, aklın almayacağı bir berraklığa sahip suya dalıp gitmişti.

“Anlayamıyorum,” dedi Harry. “Nerede bu İğne Popo? O kadar da gerisinde değildik, şimdiyse-”

“Bathate kajisismo!” diye haykırarak Harry'nin sorusunu yarıda kesti çakıl taşlarının sesine eşlik ettiği bir kadın.

“Ne?” diyebildi Caz kısaca.

“Sorunun cevabını birazdan istesek de istemesek de alacağımızı düşünüyorum,” diye karşılık verdi Harry.

Sahilin eğimini hızla aşan yaratık yanlarına varana kadar silahlarını kılıflarından çıkarmaya zar zor vakit bulabildiler. Diğerleriyle karşılaştırıldığında bile oldukça biçimsiz bir fiziğe sahip olan iblisin boyu, en fazla bir metreyi biraz aşkındı, kel kafası arkaya doğru yayvan, yassı bir şekle sahipti ve vücuduyla da proporsiyonel açıdan orantılı görünüyordu. Çırilçıplaktı, baştan aşağı bir çeşit kir tabakasına bulanmıştı. Tırmıkçılar'ı görür görmez olduğu yerde duran kadın, karşısındakilerin

savunmacı bir duruş sergilemelerine aldırmadan kocaman gülümsedi.

“Bahate kajisisimo?” diye sordu tekrar. Karşısındakilerden tek bir kelime dahi çıkmayınca sanki öğrenme zorluğu çekiyorlarmış gibi son kelimeyi yavaşça bir kez daha tekrarladı.

“Ji si si mo?”

“Anlayan?” diye sordu Harry, bir yandan tek elini kımında duran bıçağının üzerinde sabitlerken bir yandan da ayağa kalktı.

“Benden bir hayır,” diye cevapladı Lana.

“Negatif,” dedi Caz.

Kadının arkasındaki çakıl taşları tekrar tıkırdamaya başladı ve hemen ardından sahili sıcak bir parlaklık kapladı. Sesin geldiği yerden yükselen alev topunu andıran şeyler, bir metre kadar yükseldikten sonra iblis kadının dikildiği bölgeye yavaşça süzöldüler; kadınla aynı hizaya geldiklerindeyse yine aynı naiflikte daha da fazla yükselerek havada geniş bir çember oluşturdular.

Bir anda karşılarında bir kortej belirmişti -kadın-erkek yaklaşık otuz kişilik bir gruptu bu ve hepsi de Tırmıkçılar’ın yanına yaklaşan ilk iblis gibi deforme fiziksel özelliklere sahipti. Her biri yine çırılçıplaktı ve yine her birinin üzerine o yağlı kir tabakası yuva yapmış gibiydi. Saçları rastalıydı, o kadar yağlı bir yapıları vardı ki uçlarından her an yağ damlayabilirmiş gibi bir görüntü sergiliyorlardı.

Harry, bıçağının üzerindeki elini gevşeterek derin bir iç çekti.

“Eğer bu bir tuzaksa, artık üzerine kafa yoramayacak kadar yoruldu,” dedi.

Kabil,e Harry ve arkadaşlarına doğru ilerlemeye başladı.

Bu sırada bir başka kadın iblis, grubun içinden sıyrılarak öne çıktı. Yaşlı görünüyordu, göğüsleri artık sarkmaktan düzleşmiş, rastaları yerleri süpürüyordu.

“Harry D’Amour,” dedi az önce öne çıkan yaşlı kadın. “Şahit.”

“Ne?” diye sordu Harry. “Bunu sana kim söyledi?”

“Karanlık Ruh,” diye bir ses geldi grubun arkalarında duran erkekten. Sesi, tıpkı diğer üyeler gibi net ve kendinden emin çıkmıştı. Konuşmaya devam etti yaratık. “O önce geliyor. Kör kadını yanında tutuyor. Senin sonra geleceğini söyledi. Şahitlik yapmaya.”

“Pekâlâ, yanılmış diyelim,” diye cevapladı Harry.

“İki yüz bir ve otuz iblisi yere indirdin,” dedi kabilenin bir başka üyesi; ortada bir sebep yokken gözle görülür şekilde erekte olmuş, üstüne üstlük bir yandan konuşurken diğer yandan da sert cinsel organıyla oynamayı sürdürüyordu. “Şeytan katili, Harry D’Amour.”

“Bu tür şeylerin kaydını tutmuyorum,” dedi Harry. “Fakat eğer haklıysan ve o elindeki şeyle oynamayı sürdürürsen sayı yakında iki yüz otuz bire çıkacak.”

Bu yorum, grubun içinde uğultulu bir tartışma çıkmasına yol açmıştı.

“Olamaz,” dedi içlerinden biri. “Uyuyan’a çok yaklaştık. Kutsal topraklara.”

“Uyuyan mı?” diye sordu Dale alçak sesle. “Çok daha korkunç isimleri olan transeksüeller tanıyorum.”

“Uyuyan dediğiniz de kim?” diye sordu Harry, Dale’e azarlayıcı bir bakış fırlatarak.

“O, bu, şu, her şey,”

Bu cümlenin grup tarafından büyük bir takdir kazandığı, önden, arkadan, sağdan, soldan, her yerden tekrarlanarak yükselmesinden belli oluyordu: “O, bu, şu, her şey!”

“Cehennem’in çoktanrılı inanişaya sahip olduğunu bilmezdim,” dedi Harry.

“Gerçeği yakında öğreneceksin, Harry D ’Amour,” dedi yaşlı kadın. “Biz, Azeel, sizi denizde bir yolculuğa çıkaracağız.”

Boğumlu parmağıyla kıyıdan uzaktaki bir noktayı işaret etti. Gösterdiği bölgede, mükemmel işlemlere sahip üç adet tekne, önlerinde duran gruptan daha da garip fiziksel özelliklere sahip şeytanlar tarafından kıyıya yanaştırılmaktaydı.

“Tekneler mi?” dedi Harry. “Bunlar bizim için mi?”

“Azeel, şahidin şahitlik etmesine yardım eder. Karanlık Ruh öyle buyurur.”

“Bu kahrolası gün her seferinde daha da garipleşiyor.”

Azeel, Tırmıkçılar’la teknelere doğru yürüyordu. Harry’nin tahminine göre her bir tekne, güverteye onar kişi alacak kadar büyüktü. Harry ve arkadaşları, birbirlerine sokulmuş, demir almayı bekliyorlardı. Yaşlı kadın konuşurken, Harry kendini Cehennem Krallığı’nı dünyevi özelliklerle karşılaştırırken buldu. Cehennem ’de kim buzlu su ister ki, diye düşündü kendi kendine. Bu kahrolası yer buz gibi dondurucuydu.

“Bir tekne Kurtarma Görevlileri için ayrılacak,” dedi iblis kadın, “olur da gölün hiddeti teknelerden birini alabora eder diye, tamam mı?”

“Bana pek hiddetli görünmedi,” dedi Lana.

“Quo ’oto” diye tek kelimelik bir cevap verdi kadın.

“Geseundheit” dedi Dale.

“Peki. Diğer tekneler ne için o zaman?” diye sordu Harry, başıyla en az dokuz kişinin içinde bulunduğu ikinci tekneyi işaret ederek. Hepsi de şeytandı. İçlerinden dördü gençti, ergen sayılacak yaşlardı. İkişer sıra halinde dizlerinin üzerine çökmüş, başları aşağıda bekliyorlardı. Arkalarında da, yaşlı kadından daha da yaşlı görünen bir erkek Azeel duruyordu. O da tıpkı diğerleri gibi dizlerinin üzerine çökmüş, başını öne eğmişti. Genç şeytanlardan dördü kürekleri tutma işini üstlenmişti.

“Ah,” dedi şeytan kadın, kuyruğu tıpkı bir kedininki gibi

sağa sola fiske atıyordu. “O kadar umutsuz değiliz. Fakat eğer kan kaybı gerekirse, görevi onlar alacak.”

“Kurban vermektan mi bahsediyor?” dedi Lana. “Çünkü böyle bir şeyi kabul edemem.”

“Harry D’Amour. Şahit. Azeel yardım edecek. Lütfen. Eğer Harry D ’Amour canlı geri dönerse, Azeel Vinn çukurlarına gidecek.”

“Umutsuz değilsiniz?” dedi Harry. “Virm çukurları? Kan kaybı? Ne tür saçmalıklardan bahsediyorsunuz acaba?” “Karanlık Ruh bekler.”

Teknedeki şeytan topluluğundan hürmet dolu fısıltılar yükseldi.

“Evet, tabii Karanlık Ruh. Söylediklerinizin içinde anlam ifade eden tek şey bu. Norma da yanında mı peki?”

Azeel ani bir sessizliğe büründü. Önce arkadaşlarına, ardından tekrar şe^anlara dönen H^ty sorusunu tekrarlama ihtiyacı duydu. “Norma? İnsan olan? Kör hani? Kadın? Yaşlı?”

Grup sessizliğini bozmadı.

“Harry,” dedi Lana, arkadaşının koluna dokunarak. “Sadece denileni yapalım. Bunların bir şey bildikleri yok.”

Harry karşısındakileri son bir kez zorlamayı denedi. “Karanlık Ruh. Şahidi olduğum gerçeği dışında benim hakkımda başka bir şey söyledi mi? Bir mesajı var mı?”

“Ah,” dedi yaşlı kadın heyecanlı bir sesle. “Mesaj. Evet! Evet! Karanlık Ruh’un mesajı var. Karanlık ruh der. ‘Harry D’Amour tekneye’,” bunu derken boğumlu parmağıyla yine tekneleri işaret etti, “yoksa Gözsüz sonsuz uykuya dalar.” Harry duymak istediğini almıştı.

“Peki o zaman,” dedi Harry hızlanarak, “biz de onu bekletmeyelim öyleyse.”

“Emin misin, Harold?” diye sordu Caz.

“Kocakarıyı duydun. Gözsüz. Norma’dan bahsediyor. Sonsuz uykuya ne diyorsun?” diye cevapladı arkadaşını Harry bir yandan güverteye çıkarken. “Bunu sana açıklamama ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum.”

Bunun üzerine ortadaki' tekneye binen Tırmıkçılar, birkaç kürek darbesiyle kendilerini gölün geniş karanlığında buluverdiler. Omzunun üzerinden karayı kontrol eden Harry, kıyının daha şimdiden kaybolmak üzere ufak bir ışık huzmesine dönüşecek kadar uzaklaşmış olduğunu gördü. Onlarla teknelere binmeyen yaşlı kadın ufukta kaybolmuş, Harry ve arkadaşlarını Cehennem Gölü'nün akıl almaz derecede durgun sularıyla baş başa bırakmıştı.

Bir süre tuhaf bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler; kulaklara çalınan tek ses, suya batıp çıkan küreklerin -batıyor, çıkıyor, batıyor, çıkıyorlardı- ve kristal suları kesip geçen teknenin sesiydi. Harry ilerlemekte oldukları karanlığa dikkatle bakarak varış noktalarını görmeye çalıştı. Gölün üzerinde devasa beyaz bulutlar vardı, en azından gözlerinin bir anlığına gördüğü şey bu şekildeydi, bu görüntünün üzerine daha birkaç saniye geçmeden tepedeki bulutlar yok olmuş, onun yerine taşlı göğe doğru hırsıyla yükselen devasa bir yapı gelmişti. Yapının tepe kuleleri göğü yırtıp geçiyor gibiydi. Fakat gözleri bu katı gerçekliğe alışır alışmaz, o da yine az önceki bulutlarla aynı hızda görüntünün içerisinde eriyip kayboluverdi. Sonunda arkadaşlarına dönüp konuştu.

“Gökkuşağının sonunda bizi ne bekliyor sizce? Tahmini olan var mı?”

“Tapınak,” diye cevapladı kürekçilerden biri.

“Kime tapmak için?”

İkinci kürekçi, panik dolu bir hareketle parmağını ağzına götürerek, “Şşşşt,” diye yanıtladı Harry’yi.

Kürekçilerin dördü birden tuttıkları kürekleri suyun içinden çekip çıkardılar. Durağan yüzeyin üzerinde süzülen teknenin sessizliğine kulakları alışan Harry, şeytanın uyarısının nedenini kavramıştı: Sanki yüzyıllar boyunca çalışmayan devasa tekerlekler dişlilerini yeniden hareket ettirmeye karar vermiş gibi ağır, acı bir ses yükseliyordu bir yerlerden. Yankının kaynağını tahmin etmek imkânsız gibiydi, her yerden eşit dağıldığını iddia etmek mümkün sayılırdı.

“Quo'oto ...” diye mırıldandı Harry.

Kürekçileden biri Harry’i başıyla onaylayıp sesin aşağılardan bir yerden geldiğini anlatmak için parmağıyla suların dibini işaret etti.

Kıstığı gözlerini ağır hareketlerle teknenin aşağısına kaydıran Harry, bağırsaklarının hareketlendiğini hissediyordu. Pürüzsüz suların derinlerinde bir yerde kıvrılarak hareket eden devasa şeyi gözlerini kırpmadan izlemeyi sürdürdü. Mantığı, ne boyutuna ne de şekline dair gerçekliği alabilmişti. Bu dev yaratık, daha önce gördüğü hiçbir deniz canlısına uzaktan yakından benzemiyordu. Yarı saydam kabuğunun karmakarışık iç organlarını sergilediği devasa bir kırkayağı andırıyordu.

Canavardan gözlerini alamayan Harry, onun da çetrefilli kafasını kaldırıp kendisine baktığını gördü. Tüm vücudunu sarmalayan pullardan kafatasında da vardı, fakat bu kısımdakiler tamamen opak bir yapıya sahipti. Özelliksiz, pullu suratıyla Harry’ye bakan dev deniz canavarı -en azından Harry izlendiğini hissediyordu- bir dakikalık sonuçsuz bir gözlemin sonunda opak zırhını toplayarak gerçek yüzünü gösterdi.

Kaşlarından çenesine kadarki mesafe on metreyi buluyordu, insan gözüne benzeyen siyah gözlerinin etrafını saran süt beyazı halkalar, işte şimdi şüphe gerektirmeyecek bir kararlılıkla Harry'ye odaklanmışlardı. Tıpkı bir yarasanın bumunu andıran düz ve yayvan burnunu saymazsak dudakları da insan ağız yapısını yeterinden fazla andırmaktaydı. Hatta tam da içinde buldukları şu an, yüzüne geniş bir gülümseme yayarak ağzının içine iki sıra halinde dizilmiş mavi dişlerini sergilemekten de çekinmemişti. Gülümserken gözbebekleri o kadar büyümüşü ki, çevredeki beyazlık tamamen kaybolmuşa benziyordu. Gözlerini Harry'den ayırmadan tahminsiz hareketlerine devam eden yaratık suyun içinden çıkmaya başladı; üzerinden akan suların sel yaratabilecek bollukta olduğu bol ayaklı gövdesi (ki Harry gövdenin sonunu göremeyeceğini tahmin ediyordu), yüzeye doğru hareket ediyordu. Kendisini seçmiş olduğu aşikâr olan yaratığı sessizce izlemeyi bir salise dahi ara vermeden büyük bir kararlılıkla sürdürdü.

Canavar suyun yüzeyine yükselirken Harry suyun derinliği hakkında ne kadar çok yanıltılmış olduğunu anladı. Bu kadar berrak bir suya bakmaya alışık olmayan gözleri, yaratığın yüzeye oldukça yakın olduğunu düşündürmüştü ona. Sular derindi gerçekten, o denli derindi ki, Harry artık bu varlığın gövde büyüklüğüne dair yaptığı tahminlerde hayal gücünün sınırlarına dayanmıştı. Yalnızca üstten iki parçası, rahat bir mavi balina boyutunda vardı; buna rağmen o kadar olağandışı bir zarafetle hareket ediyordu ki, bacak hareketleri resmen hipnotize edici dalgalar yaratıyordu.

Harry'yi hipnotik uykusundan uyandıran şey, Caz'ın sesi oldu.

“Kahretsin,” dedi Caz. “Daha fazla bakamayacağım.”

“Şşşt,” diye atıldı Dale.

“Yüce İsa,” dedi Lana. “Bu şey şu an oluyor olamaz, değil mi?”

Kafasını kaldıran Harry, arkadaşlarının hakkında konuştukları şeyin Quo'oto olmadığını anladı. Ufak teknelerinin altındaki devasa canavarın farkına henüz varmamışlardı. Baktıkları şey, yan teknedeki genç Azeel'in ardındaki yaşlı şeytandı. Çö-meldiği yerden çoktan kalkmıştı; onun önündeki genç Azeel üyelerinin her biri, onun gibi oldukları yerde dimdik duruyor, bir de ekstradan başlarını geriye atmış, gerdanlarını sergiliyorlardı.

“Yaz Nat, ih. Quo 'oto, rih,” dedi yaşlı şeytan.

Bu sözün ardından, elindeki bıçakla ilk gencin yumuşak etini boylu boyunca yardı. Ergen şeytan sulara indirildi. Bedeni, ayağına bağlanan ağırlıklar sayesinde çabucak batmıştı. Vücudunda beceriyle açılan kesiklerden büyük bir hızla etrafa yayılan kan, suyun yüzeyini kırmızıya boyamıştı. Kürekçiler, hızını artırarak yolculuğa devam etme kararı aldı.

Genç şeytanın panik içinde almaya çalıştığı son nefeslerini izlemek, Harry'yi kötü bir duruma sokmuş, ona ortağı Pis'in New York sokaklarında çaresizce attığı, hıçkırık dolu son çılgınlıklarını hatırlatmıştı. O bir cinayetti. Şu an şahit olduğu şeyin ise bir kurban ediş olduğunu düşünen Harry, bunun ayrımının şeytanlar arasında önemli olup olmadığını merak etti.

“Herkes yalnızca önüne baksın,” dedi Harry derindeki yaratıktan gözlerini alarak. “Ritüellerini

sorgulayacak kişiler bizler değiliz.”

Teknenin etrafında oluşan türbülans gittikçe artarken, yaratığın yanından geçerken aşağı bakmaktan kendini alıkoyama-yan Harry, derinlerdeki cesedi bir lokmada yutan o koca ağızla karşı karşıya buldu kendini.

“Lanet olsun, lanet olsun,” dedi Lana.

“Sana önüne bakmanı söylemişim,” dedi Harry.

“O neydi öyle?” dedi Dale.

“Problem şu ki,” diye devam etti Lana, “aşağı bakmayın kelimeleri ağızımdan çıkar çıkmaz herkesin aşağı-”

“Aman Tanrım,” diye araya girdi Dale.

“Keskinlikle,” dedi Lana. “Geri dönmeyi oylamaya sunuyorum.” “Destekliyorum,” dedi Dale.

Aşağı bakmayan tek kişi Caz’dı. Gözlerini sımsıkı mühürlemiş, suyun soğukluğu dışında başka etkenlerin de desteğiyle deli gibi titriyordu. “Ben yeteri kadar şey gördüm,” dedi. “Ve göreceğim daha çok şeyim olduğumu biliyorum. Bu yüzden aldırılmazsanız bunu görülecekler listemden elemeyi seçiyorum.” Dale, uzanıp Caz’ın elini sıktı. Ufku kontrol etmeye karar veren Harry, varacakları noktanın -gölün diğer ucu- yakın olduğunu gördü. Kayalıklı kıyıya iyice yaklaştıkları bir noktada, teknelerin dışına atlayan kürekçiler, araçları çekerek karaya çıkarmak için çaba sarf ettiler. Bu telaşın iyi bir nedeni vardı. Artlarında bıraktıkları sular çılgınlar gibi köpürmüş, dev dalgalar yaratmışlardı. Canavarın hareketleriyle coşan bol köpüklü dalgalardan biri, ikinci sıradaki tekneyi yakalayınca içindekilerin hepsini ayrı bir yöne fırlattı. Harry, sulara fırlayan şeytanlardan bazılarını tutup kıyıya çekmek için kendini zorladı. Daha ikinci teknenin kurbanları yeni kurtulmuşlardı ki, arkadan gelen üçüncü de kendini hengâmeye kapılmış buldu. Büyük bir dalga patlamasının etkisiyle teknenin kırılğan gövdesi karaya vurarak orada dahi bir müddet ilerledi. Tek bir kurbanın yardımıyla hayatları kurtulan son tekne sakinleri de karadaki yerlerini alınca tökezleyerek kıyıya geri dönen Harry, bir müddet önce belirttiği gökkuşağının ardında gerçekten de ne olduğunu görmek için etrafına bakındı.

O kadar büyük bir kulenin gölgesi altındaydılar ki, nerede sonlandığını tahmin etmeye çalışan kişi delirebilirdi. Önlerinde yükselen bu abidenin ucuyla gökyüzü arasında kalan mesafeyi tahmin etmek imkân sınırları dahilinde değildi. Bunun Lucifer’in şaheseri olduğu konusunda şüpheye yer yoktu. Abartıyla dekore edilmiş sıçrama tahtalarından, Harry’nin saymaya cesaret edemeyeceği bolluktaki kule tepelerine kadar her bir ayrıntı, bunun kesinlikle Şeytan’ın işi olduğunu gösterirken manzara, eski polisin içinde korkuyla karışık saygı uyandırıyor.

Mimari hakkında çok bilgisi olmasa bile, Harry, Lucifer’in eserlerinin dünyadaki gotik kreasyonlara büyük ilham kaynağı olduğunu biliyordu. Avrupa’ya yaptığı seyahatlerden bazılarında bu gotik yapılardan birkaçını ziyaret etmişti; Holu Cross Katedrali, Barcelona’daki Santa Katedrali, Bourdeaux Katedrali ve tabii ki küçük çocukları yoldan saptırıcı şarkılarla ölüme sürükleyen şeytanı

fırtınalı bir günde öldürdükten sonra sığınmak amacıyla girdiği Chartres Katedrali.

Fakat saydığı yapılar her ne kadar büyük ve özenle yaratılmış olsalar da, içlerinden hiçbiri bu zarif dağa kafa tutacak güçte değildi. Sayısız payandaları, iç içe, üst üste kuleleriyle bu hayran kalınası katedrali hayata geçirmek şöyle dursun, böyle bir mükemmeliyeti hayal edebilmek bile ancak gücünden son derece emin bir yaratığın işi olabilirdi.

Harty, buraya gelirken yolda rastlamış oldukları eski püskü devasa aletleri hatırladı birden. Tahmin ettiği gibi savaş makineleri kalıntıları değildi onlar. Bu haşmetli yapıyı oluşturacak taşların buldukları yerlerden toplanıp duvar ustaları tarafından işlenmesine ön ayak olmuşlardı.

Lucifer'in hizmetinde çalışan düşmüş melekler için bile böyle bir yapıyı tamamlamak zorlayıcı olmuş olmalıydı. Kendi reddedilmiş hemcinslerini -ve onların baştan çıkarmaları ve tecavüzleri sonucu soylarını devam ettiren diğer şeytanları- alıp zekâ ve zorlamayla onları ayrı ayrı duvar ustası, sıvacı, taşçı konumlarına oturtabilmek, Lucifer'in bile sınırlarını zorlayarak onun hırsını ve zekâsını test edecek bir iş olmuş olsa da, bir şekilde önlerinde duran bu müthiş yapı tamamlanabilmişti işte.

“Aranızda Tırmıklama'nın ne demek olduğunu bilen var mı?” diye sordu Dale sessizliği bozarak.

Kimseden cevap gelmedi.

“İsa'nın çarmıha gerilmesiyle dirilişi arasında gerçekleşmiş,” diye devam etti. “Hikâye şöyle. İsa, Cehennem'e iner, lanetlenmişlerin arasına karışıp birçoğunu özgür bırakır. Ardından Dünya'ya geri dönerek ölülerin azadını gerçekleştirir. Cehennem'in bilinen ilk ve tek affi olduğuna inanılıyor.” “Eğer bu doğruysa,” diye cevap verdi Caz, “bir çıkış yolu bulmamızın zor ama imkânsız olmadığını biliyoruz.”

“Deus ex Inferis?” dedi Harry. “O dediğin kişinin başardığı işi yeniden başarmanın ne demek olduğunu biliyorsun. Armut dibine düşer lafının doğruluğuna inanmayı bırakmamaktan başka yapacak bir şeyimiz yok gibi görünüyor.”

ÜÇÜNCÜ KISIM

Ağıt Yıldızı

*Hiçbirimiz hikâyeyi Şeytan tarafından dinlemedik,
tüm kitaplar Tanrı'nın ellerinden çıktı.*

-Anatole France

Harry diğerlerine, katedralin içine girebilmek için dağılıp ayrı ayrı etrafını aramalarını önerdi. Birkaç şeytanı da yanlarına alan Lana ve Dale, bir yönden gittiler. Harry ve Caz ise başka bir yön

seçtiler. Katedralin deniz gören kısmından ilerleyen Harry'nin aklına, bu katedralin yaratıcısının ağzından "Bak ne yaptım, Baba! Şimdi benimle gurur duyuyor musun?" şeklinde bir cümle eğer gerçekten de çıktıysa, onun mutlaka bu yapıyla ilgili olması gerektiği geldi. Harry'nin asla cevabının verilmediğini farz ettiği bir soruydu bu.

Katedralin içine giriş ararken artık durgunluklarından eser kalmayan çılgın sular, Quo'oto'nun ölümcül etkisini hatırlatır-casına köpürmeye devam ediyorlardı. Dikkatini gölden çekip. etrafında dolandığı katedrale tekrar veren Harry, Caz'ın gölgesi eşliğinde geldiği yere geri dönmekteydi.

"Orospu çocuğu," dedi Caz'a doğru dönerek, "bu kısımda tek bir kapı bile yok."

"Görebildiğimiz tek bir kapı demek daha doğru olur," dedi Caz. "İkimiz de bu ikisinin arasındaki farkı biliyoruz."

"Çok bilgesin, Caz."

"Alay etme, Harold. Bir sonraki dövmeni yaparken elim yanlılıkla kaymasın sonra."

"Söyle bana eski dostum," diye konuyu değiştirdi Harry.

"Neden biri bu müthiş yapıyı önce hayata geçirip ardından herkesten saklasın ki?"

Başını kaldırıp yapıyı süzen Caz, omuz silkmekle yetindi.

"Keşke bilseydim."

"Aynen," dedi Harry ön cephenin yüksekliğini incelerken. "Belki de oralarda bir yerlerde bir açıklık vardır. Bu تنها arazide mantığa sığabilecek belki de-"

"D' Amour! D' Amour!"

"Lana bu," dedi Caz.

"Gördüm onu," dedi Harry.

Kıyı tarafından son hızla koşarak yanlarına geliyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Harry.

Lananın verdiği cevap tek kelimeydi: "Kapı!"

Katedralin girişi arka tarafındaydı, dört metre boyundaki eski püskü tahta kapıların üzerlerinde, başlan piramit şeklinde sayısız çivi çakılıydı. Kapılardan biri azıcık aralık olsa da, yapının içine dair ufaklık bir kare dahi sızdırmıyordu.

"Hissettiğim şeyi hissedene var mı?" diye sordu Lana, bir eli boynunun ardında gezdirirken.

“Kesinlikle,” diyerek başıyla onayladı Harry.

Şu ana kadar yaşadığı onca olay sonucunda dövmelerinin yorgun düşerek etkilerini kaybetmiş olabilecekleri düşüncesi, kafasında endişeyle kaplı bir soru işareti olarak asılı duruyordu. Fakat şimdi, bu devasa ana kapının önünde durmuş, kemerlerin üzerlerindeki akıcı tasarımları incelerken bir yandan da dövmelerindeki karşı konulmaz seyirmelerin bolluğu karşısında afallamıştı. Yine çoğu zaman olduğu gibi, bu sefer de aldığı uyarılar bir şeyi değiştirecek değildi: Bu koca eserin etrafında kapısında nutku tutulsun diye ter dökmemişti.

“Pekâlâ,” dedi Harry, “hepimiz şu konuda anlaşalım diye ha-

trlatıyorum, buraya kahraman olmaya gelmedik: Ya ölümüz, ya dirimiz çıkacak. Üçüncü bir seçenek yok. Anlaşıldı mı?”

“Cehennem’deyken ölürsek ne oluyor?” diye sordu Dale bir gözünü kapıdaki aralıktan ayırmadan.

“Sorunun cevabını bulursan,” dedi Harry, “gel beni de bul.”

Son dediğinin üzerine beklemeden Lucifer’in katedralinin içine doğru ilk adımını attı. Eşikten üç-dört adım uzaklaştıktan sonra, iç kısımda neler olduğunu görmek için duraksadı. Gözlerini çevredeki dizayna bir tutam alıştırmış olsa da -durduğu yerden bir adım ötede, zeminden kubbeli tavana kadar yükselen iki adet sütunun her birinin gövde genişliği, olgun bir kızılağacı gölgede bırakacak genişlikteydi- görebildiği şeyleri idrak edebilmek, her yiğidin harcı değildi.

Yapının kendisi dışındaki her şey-taş, asfaltlı zemin, devasa sütunlar, kemerler, kubbe ve hepsinin arasındaki karmaşık duvar işçiliği- hayalet gibi transparan bir yapıya sahip olduğu için, katmanlarının ardından görünen her şey, karmaşık bir illüzyona neden oluyordu. Baktığı her yer, yüzlerce hırslı iskele ustasının elinden çıkan işlerin, bilinen tüm fizik kurallarına meydan okuduğunun yarı somut kanıtı gibiydi. Yerden tavana kadar yükselen cılız burçlar, beş yüz ayrı noktadan çıkıyor, güçlü yapıyı ayakta tutmak için aralarında ağ oluşturmuş sayısız çarpaz hatla destekleniyordu. Bazı merdivenler dimdik arşa yükselirken bazıları kuleleri birbirine bağlamak adına çarpaz yükseltilerek ortada kesiştirilmişlerdi. Gözlerinin bu karışık dizayna azıcık olsun alıştığını her hissedişinde, yepyeni bir sürprizle irkiliyordu Harry. Yapının iskelelerinin bir tarafının örümceklerle dolup taşmış olduğunu gördü; büyük, dikey ağlar örmeye çalışan örümcekler, kendilerini birbirlerini çap-razlayan demirlerin kaosuna kaptırmış, işin içinden çıkamaz

hale gelmişlerdi. İçlerinden bazıları amaçsızca asıldığı yerde dönüyor, bazıları bir sonraki adımını zor atıyor, kimiye çoktan dikenlere saplanmış, çürümeyi bekliyordu. Bu göz yorucu hayali içyapının çeşit çeşit yerlerine konumlandırılmış garip makineler de eksik kalmamışlardı: Dev kristal insan iskeletini andıran şekiller yine yarı saydam takılarla donatılmış, kendi etraflarında durmak bilmeden dönüyorlardı -içlerinden bazıları heybetli bir kafilenin parçası olarak tura devam ederken bazıları kendi başlarına konumlandırılmıştı.

Katedrali baştan sona doldurmuş bu aletler ve çeşit çeşit eşyalardan ufacık bir ses dahi çıkmıyor oluşu, işin gizemini artırıyordu. Bu manzaradan aynı anda hem büyülenip hem de belli belirsiz bir hayal kırıklığına kapılmış olan Harry, uzun süre gözlerini ayırmadan her şeyi izledi. Gördüğü hiçbir

şey, beklentileriyle uyum içinde değildi. Dünya’da gördüğü tüm Cehennem’e ait işler fiziksel bir somutluk yansıtıyordu. Şeytani ruh -eğer öyle bir şey gerçekte varsa- fiziken varoluşun doğasını iyi biliyordu: Şehvet düşkünü, açgözlü ve duyulara takıntılı olma haliydi bu kısaca. Harry, her zaman, eğer bir gün Şeytan’a yeteri kadar yaklaşırsa, bu felsefeyi apaçık göreceğini umardı. Bugüne kadar hep Şeytan’ın olduğu yerin aşırılıklar yuvası olduğunu düşünmüştü. Fakat bu muazzam büyüklükteki sessiz aygıtların ahlaksızlıkla uzaktan yakından alakası yoktu; aksine, insanın içine huzur veriyorlardı -hatta kendilerine göre bir güzelliğe sahiplerdi. Maskelerin ve rüyaların ardındaki bu dünyada Şeytan’ın tam olarak nereye ait olduğunu kafasında bir türlü oturtamıyordu Harry.

“Harold?”

Onu gerçekliğe döndüren Caz’ın sesiydi. Uzun süredir izlediği makinelerden gözlerini ayıran Harry, herkesin ona baktığını fark etti.

“Pardon?” diye cevap verdi.

“Dediklerim arasından duyduğun bir şey oldu mu?”

Onlara uzun uzun baktıktan sonra fikrini beyan etmek için kelime arasa da ağzından doğru dürüst bir ses çıkartamayınca, hayır anlamında kafasını sallamakla yetindi.

“Benimle kal, anladın mı? Seni kaybedemeyiz,” dedi kibar bir tonla Caz.

“Defol git, Caz. Ben iyiyim. Sadece... umduğum hiçbir şeyi bulamadım.”

“Peki. Kontrol edeyim dedim. Sanırım Dale bodrum katını bulmuş.”

Caz’ın lafını bitirmesini bekliyormuş gibi alttan bir yerlerden başını uzatan Dale, “Kesinlikle bu yönden gitmişler,” diye lafa girdi. “Kokularını hâlâ alabiliyorum. Çukura giriyoruz... bir kez daha.”

“Daha iyisi söylenemezdi,” dedi Harry. “Dayan Norma. Birazdan yanındayız.”

Konuşurken Dale’in başını çıkardığı oyuğa doğru çoktan ilerlemeye başlamıştı bile. Uzaktan bakıldığında Dale havada süzülüyormuş gibi bir algı oluştursa da, giriş salonunu geçip oyuğa biraz daha yaklaşan Harry, bu küçük adamın aslında yarı saydam merdiven basamaklarının bir tanesinin üzerinde duruyor olduğunu anladı. Kendinden birkaç basamak ötede oldukça güvende görünen Dale’e rağmen, yine de adım atacağı basamağı parmak ucuyla kontrol etme dürtüsünden kendini alamadı. Sağlamlığını tasdik eder etmez de Dale’in arkasından onu takip etmeye başladı.

“En sonunda, Kralım beni bekler,” dedi Cehennem Rahibi bir solukta. Diğer askerlerle beraber bodrum katın giriş salonunda dikilen Norma’ya demişti bunu. “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.” Ardından askerlere dönerek, “Göreviniz, aksi yönde bir komut alana kadar burada beklemek,” diye uyardı onları.

Sözlerini bitirince konuştuklarına sırtını dönüp kapıya yöneldi. Bu müsrif katedralin diğer her bir köşesi gibi, kapılan da abartılı süslemelerle kaplıydı. Sanatkârlardan bir tanesi, Seno-bit’in bilgi sınırlarını aşan çeşitli hiyerogliflerle bezeli çizgilerle donatmıştı tüm kapıyı.

Kendini bilinen her dilde eğitmişti Rahip -fani dünya şöyle dursun, tinsel dünyadaki yaratıkların arasında kırk yılda bir işe yarayan imgeleri bile biliyordu. Buna rağmen, önünde dizili halde duran karakterlere şöyle kısa bir bakış fırlatması, bu dilin bildiği hiçbir dille alakası olmadığını anlamasına yetmişti. Aldığı ders basitti; Tanrı 'nın En Sevgili Meleği ile gerçekleştireceği karşılaşmaya ne kadar hazırlanırsa hazırlansın, bunun uğrunda ne büyük bilgiler edinirse edinsin, sarf ettiği emeklerin hiçbiri mükemmelliğe yaklaşamazdı bile. Önünde kendisini bekleyen görüşme için o güne kadar var olan tüm kütüphanelerin fem bilgilerini sindirmesi bile yetersizdi.

Hafif bir nefesle kendini rahatlatmaya çalışan Senobit, yüzü-

ne tevazu dolu bir ifade oturttu. Kendi fizyonomosi göz önünde bulundurulduğunda, oldukça garip bir his olmuştu bu. Hizmet etmeye uygun bir yaratık değildi, asla olmamıştı. Fakat yıllar boyunca duyduğu sayısız hikâyelerin hepsi de, Şeytan'ın ne kadar da kolay hiddetlenebildiği idi. Öyle bir hataya yer yoktu. Hele buraya kadar gelmişken, asla.

Yüzünde tek bir mimik oynatmadan kapı kolunu kavrayıp çevirdi. Bu hareketine tepki almış olsa da, bu şey kapının açılmasıyla olmamıştı. Kapıya işlenmiş sıra sıra karakterlerin üzerinden geçen ışığın yaptığı yolculuk, bir dakikayı bulmuştu. Tüm oymalar, adeta alev almış gibi kısa parlamalarla sırayla yanıyorlardı. Cehennem Rahibi'ne göre, kendi bilgisinin ötesinde bir kod sistemi vardı önünde, alev alan her bir harf veya karakterin seçilmesinin amacı vardı. Gözlerinin önünde hızla gerçekleşen alev taraması, belli yollar izleyerek kapının tabanına kadar ilerledikten sonra aniden durmuştu.

Cehennem Rahibi, sabırsızlığını saklamak için büyük çaba sarf ediyordu. Saniyelerle başlayan bu ışık yolculuğu dakikaları bulmuştu. Kapı yerinden bir santim bile oynamadı. Cehennem Rahibi'nin nutkunun tutulduğu anlar bugüne kadar bir elin parmaklarını geçmemiş olsa da, kendini içinde bulunduğu anda kaybolmuş hissediyordu. Kendisini bu yere ve zamana kadar getiren olaylar örgüsüne ait görüntüler, zihninin kıvrımlarında yanıp yanıp sönmeye başladı: derme çatma evlerinde ya da çatı katlarında yakaladığı büyücülerin her birinin, etleri ve kemikleri doğaldan çok uzak yollarla Senobit'in kancaları tarafından parçalara ayrılırken ağızlarından tükürerek savurdukları tüm o lanetler ... Çok azı dışında hemen hemen hepsi sahip oldukları sırlan bir bir dökülerek boyun eğişlerinin karşılığını çabuk ölümlerle almışlardı.

Büyü kitaplarının en ender ciltlerinin lekeli ve sararmış sayfaları da geldi gözünün önüne: büyü sözlerle, aforozlarla, kurallarla, sıra düzenlerle, cinciliklerle dolu kitaplar, hepsini harfi harfine ezberlediği kitaplar, onlarla işi bittiğinde aynı bilgilere başka kimse sahip olmasın diye direkt fırını boylayan kitaplar...

Buraya varana kadar sürekli -tüm o kıyım, tüketiş ve ilerleyiş boyunca- Düşen Melek ile karşılaşmış ona edindiği tüm bilgiler ışığında hizmetlerini sunacağı anın hayalini kurup durmuştu. Şimdi ise baştan aşağı ölüme batmış, yapabildiği tüm hazırlıkları tamamlamış halde bekliyordu -yine de kapı yerinden azıcık bile oynamamıştı.

Öfkesi artan Senobit, farkında olmadan ellerini havaya kaldırıp ona bu yolda basamak olan tüm ölümlerin ölüm çığıllıklarına benzer bir çığıllık atıverdi. Havadaki o ilahi yüksekliklere susamış eller, sahiplerinin onca hevesle biriktirdiği bilgilerin hiddetli arzusuyla yumruk şeklini alarak bu

karmakarışık, anlaşılmasız bilgilerle dolu kapının üzerine indiler. Yumruklarının kapı üzerinde yarattığı etki, etin tahtaya çarptığında çıkarttığı sesin çok daha ötesinde, yerler ve duvarlarda çatlaklar açacak, mermer levhaları yerlerinden düşürecek kadar sismik bir etki yaratmıştı. Nöbetçi askerler, bu hiddetin karşısında dahi efendilerinin sözünden çıkmamayı seçmişlerdi. Durdukları yerden bir adım bile kaymadan pozisyonlarını korumuş, kendilerini veya kör emanetlerini incitecek her bir mermer parçasını daha yoldayken yok etmişlerdi.

“Neler oluyor?” diye bilmek istedi olan biteni Norma.

Daha askerlerden cevap gelmeden Cehennem Rahibi ikinci darbesini gerçekleştirmiş, ilkinden daha da büyük bir hasar yaratmayı başarmıştı. Mühürlü kapıdan merdivenlere doğru

ilerleyen bir adım genişliğinde oluşmuş çatlak, ikinci darbeye genişleyerek karşı duvara kadar uzanmıştı. Cehennem Rahibi, dönüp yarattığı hasarı kontrol etmeye yeltenmedi, kapı hâlâ onu dalgayaya almaya devam ediyordu. Bir anlığına durup kapının kerestelerinin üzerinde ufacık bir çatlak oluşup oluşmadığını kontrol etme ihtiyacı hissetmiş olsa da, kahrolası kapıda en ufak bir çizik dahi yoktu.

Alamadığı sonucun ardından öfkeyle sallanan vücudundan destek alarak bu sefer omzunu kapıya dayamaya karar verdi. Görev cüppesinin üzerine yer yer sıçrayan maktullerinin kanı, kumaşa gevrek ve sert bir hal vermişti, çeşitli yerlerde çapraz bağlarla vücuduna oturtulmuş sert kumaş, şimdiyse kendi hiddetiyle kabaran vücuduna zarar veriyor, onca ölü bedeninin kanlarının üzerine şimdi Rahip’in kendi kanını akıtıyordu.

Az önce kapıyı yumrukladığı ellerini bu sefer kendi kanının oluşturduğu dereciklerin üzerine koydu; yeterince hızlı akmayan kanı, kendi çıldırmış ruh haliyle pek uyuşmuyor olduğu için, yaralarını tırnaklarıyla açarak vücudunda bugüne kadar iyileşmeyecek üzere açılmış olan girintili çıkıntılı yaralarına yenilerini eklemeye niyetli gibiydi. Üzerindeki züppeyi tüm göğsünü sergileyecek şekilde yırtarken kendi yaralarını açıyor, derinin altından kendilerini gösteren kaslarını ve hâlâ atmakta olan açık damarlarını hiçbir gözün katlanamayacağı bir sergiye açıyordu. Kendisiyle işinin henüz bitmediği anlaşılan Senobit, kemerine yönelerek kısa ağızlı bıçaklarından ikisine sarıldı -bunları isyankâr kurbanlarıyla yakın ilişki kurmak için kullanırdı genelde- ve varoluş tarihinde ilk kez, kendi bıçaklarını kendi üzerine kullanarak kıvrımlı uca sahip olanla damarlarını parçalarken, düz uçlu olanı sayısız kere kaslarına, kemiklerine, deforme olmuş etine saplayıp çıkarmaya uzun bir süre devam

etti. Vücudundan akan kanın haddi hesabı yoktu. Kopuk damarları kanı büyük bir tazyikle pompalamayı sürdürürken hiddetini dindiremeyen Senobit, kan içindeki kızıl yumruklarını kapının üzerine indirerek ilk yaptığı işlemi bir kez daha yenilemeye karar verdi. Kapının oyuklarından akmaya başlayan kan, her birinin kolay tutuşabilir olduğu belli olan hiyerogliflerin üzerinde bu sefer akıl almaz bir hızla ilerlemeye başladı.

Cehennem Rahibi, artık attığı darbelerin sonuçlarını incelemekten vazgeçmişe benziyordu. Dövmelerle kaplı kapıyı durmak yorulmak bilmeden yumruklamaya devam ediyor, göğsünden fişkırان kanların nereye saçıldığına dikkat etmeden kan içindeki bedenini kapı eşiğinde acımadan hırpalıyordu. Sonunda, hiç beklemediği bir anda, binlerce bilyalı yatak aynı anda etkinleştirilmiş gibi bir ses yükseldi kapıdan.

Yaptığı şeyi aniden sonlandıran Cehennem Rahibi, önündeki hiyerogliflerin durmadan dönmeye koyulduklarını, her hareketlerinde üzerlerindeki alevlerin daha da parlak bir hal aldığını gözlemledi. Bakışlarını yere kaydırınca ayaklarının altında göle dönüşen kanında hareket olduğunu fark etti. En az yirmi kola ayrılmış kan nehirleri, yer çekimine aldırmadan kapıya doğru tırmanıyorlardı. Sağ aşağı köşeden başlayarak sağdan sola anlaşılmaz bir metni betimlemekte olan karakterler, sırasıyla erişebilecekleri en yüksek ısıya eriştikten sonra yanıp yok oluyorlardı; bu şekilde çizgiler sağdan sola doğru tamamlanıyordu. Her bir çizgide hız artışına geçen bu tükeniş, üçüncü sıranın birincinin, altıncı sıranın üçüncünün iki katına erişmesini izleyerek durmaksızın devam etti.

Kapı açılıyordu.

Kapının tam anlamıyla açılmasına daha en az otuz saniye daha olduğunu gözlemlemiş olmasına rağmen, içeriden tüm

bedenine çarpan soğuk hava dalgasını hissetmeye başlamıştı. Sinüslerini dolduran keskin bir de koku eşlik etmekteydi bu soğuk havaya. Buraya varışını duyurmak için doğru kelime arayışını döndürüp duruyordu kafasında, fakat böyle mühim bir durumda kullanabileceğini düşündüğü her kelime, kendi düşüncesinde bile acınası bir etki yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu, bu yüzden sessiz kalmayı seçmenin en iyisi olacağına karar verdi. Cehennem Rahibi, kendisini içeride bekleyen gücün, ziyaretçisi hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğine dair hiçbir şüphe barındırmıyordu içinde. Kendisiyle konuşulana kadar sessizliğini korumak en iyisi olmalıydı.

Son sıradaki oymaların da tabiri caizse küle dönmelerinin ardından, kapı nihayet sonuna kadar açıldı. Belki de Şeytan'ın önce onu içeri davet edecek bir şey söylemesi gerekiyordur düşüncesiyle nefesi kursağında, bir süre eşikte bekledi. Ancak tek bir ses bile duymadı. Bir süre sonra beklemekten vazgeçen Se-nobit, girişi bizzat kendi yapmaya karar vererek ilk adımı attı.

Odada fark ettiği ilk şey, içeriyi aydınlatan ışık kaynağının yerden yükseldiğiydi. Her bir noktadan görünmez apliklere bağlıymış gibi yükselen parmak uzunluğundaki alevler, bir mezar taşı kadar soğuklardı. Odayı aydınlatan ışık, buranın ne kalenin tumpuraklı dış dizaynıyla ne de yarı saydam eşyalarla dolu iç dizaynıyla alakası olduğuna ışık tutuyordu.

Tek başına bu oda, Cehennem Rahibi'ne göre en az katedralin kendisi kadar büyük ve genişti. Uzunluğu ise gizemini koruyacak kadar belirsiz bir noktaya varıyordu. Mekân, tavanda garip şekiller oluşturan kasnaklar, pistonlar, silindirler, ana millerle doluydu; garip bir vızıltı çıkaran bu aletler, belirli aralıklarla tavandan düşerek bir zamanlar kusursuz çalıştıkları belli olan çeşitli aletlerin içine giriyorlardı. Gördüğü bu

aletlerin her biri karmaşık bir halde iç içe geçmiş olduğu için, Senobit'in görüşünü kısıtlayarak odanın asıl boyutu hakkında tahminde bulunmasına engel oluyordu.

Makinelerin parçalan hâlâ parlaklıklarından bir şey kaybetmemiş olsalar dahi, uzun bir süredir harekete geçmemiş oldukları açıktı. Pistonların cilalanmış olduğu belliydi ama uzun süredir yağlanmamış gibiydiler. Borularla diğer esrarlı aletlerin altında boylu boyunca uzanan zeminse oldukça kumydu. Antika bir usturlabı andıran sayısız yerdeki makine parçalarının hiçbirinden -ne fetüs şeklini almış insan boyutundaki cam veya demir kaplardan ne de sıkıştırılma ihtiyacı duyan

birleşim yerlerinden- tek bir damla sıvı sızmamıştı. Makinelerin her biri, ölü bir güneşin etrafına dizilmiş donuk uydulara benziyorlardı.

Tüm bu gördüğünün ne amaçla burada bulunuyor olduğu, Cehennem Rahibi'ne tıpkı demin zar zor aştığı kapı kadar yabancı bir bilgiydi. Fakat bu seferkini anlamak o denli zor olmamıştı. Motorun gittikçe büyüyen parçalarını inceledikçe kafasında daha da anlamlı bir yere ofa^fağunu hissediyordu. Fakat gerçekleştirdiği bu ilerlemenin yarattığı bir problem vardı: Kapıdan ne kadar uzaklaşırsa -ve her seferinde parçaları daha da büyüyen bu mekanizmanın yaratıcısına ne kadar yaklaşırsa-artık devleşmeye başlayan makine parçaları yolunu o denli tıkıyor, her seferinde büyük emeklerle aştığı çetrefilli yollar, kendini rotasından o kadar uzaklaştırıyordu. Birdenbire kendini koca bir labirentin tam ortasında bulmuştu -geri dönüş yolunu zerre umursamıyordu; aştığı yollarda ne bir parça hayat ne de yeniden tatmak isteyeceği bir zevk vardı. Bugüne kadar yaşadığı her şey onu buraya, bu labirentin ortasına ve kendisini içine düştüğü bilmececin tam kalbinde bekleyen yaratığa yönlendirmişti.

Yukarı baktığında karmaşık aletlerin, müthiş bir beceriyle tasarlanmış borulardan kayarak geçebilsinler diye mermerden yapılmış olduklarını fark etti. Baktığı yerde, bir parmak kalınlığını geçmeyecek kısa tüplerle birbirine bağlanan cam boruların içerisinde birbirlerine dolanarak aşağı inen yüzlercesinin devinimli hareketlerini izledi. Kendisinininkinden o denli ileride bir zekânın dünyasındaydı ki, yapmayı umabileceği tek şey, bu dünyanın taşıdığı gizemlerin en azından küçük bir kısmının kendisine görünebilmesiydi.

İçini kaplayan hazzın kendisini sarmalamasına izin vermek adına kısa bir süreliğine durdurdu ilerlemesini. Efendisi yakındaydı. Bu düşünceyi iliklerindende parmak uçlarına kadar hissedebiliyordu. Bakışlarını bir kez daha yukarı kaydırarak, yedek motorlardan aşağı doğru dolanarak inen boruları tekrardan inceledi. Birbirine çeşitli yerlerden birleşerek inen bu boncuklu borular ve el değmemiş tüplerin oluşturduğu dolambaçlı yol, durduğu yerden en fazla on metre yüksekliğe kadar çıkıyordu -en azından önündeki sınırlı görüntü onu bu tahminlere sürüklüyordu.

Yöneticisinin zarar görmeden geçtiği bu anlaşılması zor üç boyutlu büyü örneğinin üstesinden gelirse, susturulmuş motorların merkezine vararak kendini bekleyen kıymetli ev sahibinin yanına hiçbir engele takılmadan yürüyebilecekti. Peki ya efendisinin tahtının olduğu bölgeye vardığında ne olacaktı? Azminin ve merhametsizliğinin ödülü olarak, Şeytan'ın bu eşsiz sanat eserinin nasıl çalıştığına dair güzel bir gösteri mi izleyecekti?

Gözlerini iç içe geçmiş arterlerden ayırmadan adımlarını hızlandırarak tüm boruların birleştiği tepe noktasının tam altındaki noktaya doğru kararlı adımlarla yürümeye koyuldu tekrardan. Bir dönüş, bir dönüş daha, ardından bir tane daha: Son köşeyi de dönüp yolculuğunun sonuna geldiğini anlayana kadar içinde çeşitli düşüncelere kapıldığı bu karmaşık labirent onunla oyunlar oynamayı sürdürmüştü.

Son basamağı da inen Harry, Cehennem Rahibi'nin şaheseriyle karşı karşıya geldi: Lucifer'in sığınağına açılan kapının paramparça olmuş kalıntıları. Ardından gelen Lana, Caz ve Dale'i arkada bırakmıştı. Dördü birden aynı manzaraya şahit oluyorlardı; mermer zemin ve tavan, durdukları noktadan yirmi adım öteye kadar gizemli bir nedenle ardına kadar açılmıştı. Derin çatlaklardan bazıları, yorgun Tırmıkçılar'ın ayaklarının dibine kadar zikzaklar halinde uzanıyordu.

“Ne olmuş burada böyle?” diye sordu Harry.

Harry'nin sorusu daha dudaklarından dökülür dökülmez buldukları odanın içerisinde bir ses yükseldi.

“Harry? Senden mi geldi o ses?”

“Norma!” diye bağırdı Harry.

“Norma! İnanamıyorum! Neredesin?” diye panikledi Caz.

Kapı girişinde beliren Norma, kenarlara tutunarak destek alıyordu.

“Ah, yıldızlar aşkına!” dedi kadın. “Sizsiniz! İlk başta inanmadım ama işte, sizsiniz!”

Kadının halini gören Harry, olduğu yerde donakaldı. Felix-son'un büyüü Norma'nın acılarını dindirmiş olsa bile, artık morluk, şişik ve hâlâ kanayan yaralardan tanınmayan bedenine pek bir etkisi olmamıştı.

“Yüce İsa! Sana bunu o mu yaptı? Kafasını-”

“Harry, kapa çeneni de sarıl bana, seni aptal.”

Denileni ikiletmeden yaptı Harry.

“Seni buradan acilen çıkarıyoruz. Nerede o İğne-”

Aniden Norma'nın arkasındaki tozlu gölgelerin içerisinde Harry'nin hayatında gördüğü en iri yapılı, en uzun şeytanlar çıkageldi: Cehennem Askerleri. Refleks olarak silahına uzandı Harry. Tıpkı onun gibi bir anda odada beliren devasa şeytanların verdiği panikle, aynı hareketi Lana, Dale ve Caz da yapmıştı. “Norma!” dedi Harry. “Arkadalar!”

“Harry D'Amour. O silaha dokunayım deme,” diye azarladı eski polisi kadın. “Eğer beni taşıyıp korumasalardı şu an burada olamazdım. Kavga dövüş istemiyorum. Yasakladım. Duydun mu?”

“Norma ... ” dedi Harry, duruma karşı hoşnutsuzluğunu açıkça belli eden bir ses tonuyla.

“Şaka yapmıyorum, Harry,” diye yineledi grubun en yapılı şeytanına doğru bakarken. “Knotchee. Bu sana bahsettiğim adam,” dedi ve ardından dedektife dönerek, “Harry, Bu Knotchee,” diye kısa bir tanışma faslına soktu ikisini.

Knotchee omuzlarını dikleştirdi. Harry ise o sırada dudaklarını ısırıyor, parmağını kılıflı tabancasının tetisinden çekip çekmeme konusunda ikilemler yaşıyordu. Nihayet elini tetiğin üstünden çekerek dev iblislere yönlendirip, “Bilmenizi istediğim bir şey var, eğer Norma'nın az önce ağzından çıkan kelimeler olmasaydı şu an hiçbiriniz hayatta değildiniz.”

Yerlerinden bir milim kıpırdamayan şeytanlar, hareketsizliklerini korudular. Knotchee parmaklarını

öyle büyük bir sesle çıtlattı ki, ortaya çıkan ses kapı girişinin duvarlarında büyük bir yankıya neden oldu.

“Pekâlâ,” dedi Harry arkadaşlarına dönerek. “Herkes söylüyorum, Norma’nın buradan sağ salim çıktığına emin olana kadar durmayacağız.”

“Hiçbir yere gitmiyor,” diye lafa girdi Knotchee.

Dikkatli bakışlarını tekrar askere çeviren Harry, gözlerini iblisten ayırmadan Norma’yla konuşmaya başladı. “Bu çocukların iyi takım oyuncuları olduğundan bahsettiğini sanmıştım, Norma? Seni almadan buradan ayrılmıyoruz. O yüzden şimdi bu lanet ineğe yoldan çekilmesini söyleyen iyi olur, yoksa ineği yoldan biz çekeriz.”

“Beni tehdit etme,” diye uyardı şeytan. “Emirleri efendimden alırım. Bir asker asla göre yerini terk etmez.”

Knotchee’ye dönen Norma, yaratığın bol damarlı bol kaslı koluna hafifçe dokundu.

“Benim gitmem gerekiyor. Buraya kadar bana siper olduğun için sana minnettarım. Hepinize öyle. Fakat efendiniz size burada kalmanızı söyledi. Bana değil.”

Diğer askerlerden itiraz sesleri yükselecek oldu ama etkisi uzun süreceğe benzemiyordu. Norma’nın gözlerini bir kez kapatmasıyla hepsi birden derin bir uykuya daldılar.

“Yok artık, Norma!” dedi Caz. “Böyle bir şeyi yapabileceğin aklımın ucundan geçmezdi.”

“Bu yaşlı kızın hâlâ kıyıda köşede birkaç numarası var,” dedi Norma. “Keşke bu yaptığım efendilerinin üstünde de işe yarasaydı. Bu fiyaskoyu uzun zaman önce bitirmiş olurduk böylece. Tanrım, gerçekten güçlü.”

“Nerede o şimdi?” diye sordu Harry.

Tek bir kelime etmeden parmağıyla Rahip’in girdiği odayı işaret etti Norma.

“Doğru ya,” dedi Harry. “Norma, sen Lana, Dale ve Caz’le beraber dönüyorsun.”

“Harry, sakın. Buradan beraber ayrılmalıyız.”

“Yapamam,” diye cevap verdi Harry.

“Şaka mı yapıyorsun, Harold?” dedi Caz. “Bırak şunu. Bu lanet yerden çıkıp gidelim artık, hadi.” O sırada Harry, Luci-fer’in odasına göz gezdirmeye başlamıştı bile.

“Görmem gerekiyor,” diye karşılık verdi Caz’ın cümlesine. “Hayır,” dedi Dale. “izlemen gerekiyor.”

“Gidin artık,” dedi Harry. “Bana bir şey olmayacak.” Norma, Harry’nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, kendisine basamaklara doğru eşlik eden Tırmıkçılar’la merdivenleri tırmanmaya

koyuldu.

“Tek bir yara almadan dönsen iyi edersin,” dedi Caz. “Başarırsan,” diye devam etti Lana, “detayları istiyorum!” “Aman kalsın,” dedi Dale. “Bir kere daha dünyaya gelsem de her geceye yetecek kadar kâbus sahibi olduğumu düşünüyorum. Yukarıda görüşürüz, Harry. Umarım dediklerim mecazda kalmaz.”

Merdivenlerin son basamağına kadar arkadaşlarından gözlerini ayırmayan Harry, ancak Norma'nın güvende olduğuna kesinlik getirdiğinde bakışlarını Lucifer'in odasına doğru kaydırabildi. Derin bir nefesin ardından, Şeytan'la yüz yüze bakacağı odanın içine ilk adımını attı.

Geniş odanın her bir yanını dolduran göz alıcı teknoloji labirentinin içinde ilerlemeye başladı. Dövmelerinin her bir adımda daha çok harekete geçmesi, büyük ihtimalle bu düzenek ağının ölümcül olduğunu işaret ediyordu. Yolunu yavaşça dokuyan Harry'nin daha şimdiden alnından terler akıyordu. Girdiği yolun sonunu görüp göremeyeceği düşüncesi akın etti aniden beynine. Bu endüstriyel gaddarlığın içinde kendisine

yol gösteren dövmelerine düşünceleri pek eşlik etmiyor gibiydi. Bu aptal macera lanet bir bilmeceyle başlamıştı -mütevazı bir oyuncak ustasının elinden çıkan basit bir icat- ve o zamandan bu yana, kimi fiziksel, kimi ruhsal sonsuz bilmeceyle ve labirentle uğraşa uğraşa tüm benliği yorulmuştu.

En azından bu olay bittikten sonra -eğer biterse- uzun süre boyunca eline gazete bulmacası dahi almak istemiyordu. Kafasında bunlar dönerken dövmelerinin yardımıyla son virajı da dönmüştü işte. İşte orada, tam önünde dikilen Cehennem Ra-hibi'ni, onun da önünde mermer tahtında oturmakta olan Cehennem'in Efendisi'ni görebiliyordu artık. Beyaz cüppesi, mor ve sarı lekelerle kaplı derisiyle tam karşısındaydı. Gözleri açık olsa da, artık bir şey görmüyor oldukları kesin bir gerçektir.

“Ölmüş,” dedi Cehennem Rahibi. “Cehennem'in Efendisi ölmüş.”

Harry daha da yakına geldi. Hareketsiz bedeni incelerken bizzat Şeytan'ın oturmakta olduğu tahtın, tüm o kusursuz süslemelere rağmen basit bir ölüm sandalyesinden başka bir şey olmadığını anlamıştı. İşte şimdi kendisine bu ölümcül tahta kadar eşlik eden makinelerin sonunun nereye vardığına şahit olmuştu. Tüm o makinelerle kaplı oda, tavuskuşu kuyruğunu andıran bir sırayla dizilmiş, her biri mızrak uzunluğundaki bıçaklardan oluşan bir pervaneyi çalıştırmaya yarıyormuş meğer. Şeytan'ın sağından, solundan ve tam altından girecek şekilde konumlandırılmış bıçaklar, müthiş bir simetriyle girdikleri yerden geri çıkıyorlardı.

Bıçakların her biri bir diğerine oldukça yakındı ve tek başına on yedi tanesi, Şeytan'ın kafatasından yukarı fırlamış, parlak uçlarıyla başının yaklaşık yirmi santim üzerinde tüyler ürpertici bir hale oluşturmuşlardı. On yedi yaradan çıkan kan, açık sarı saçlarının üzerinde koyu, mor bir leke olarak kurumuştu. Fakat, Tanrım, hilal gibi kaşları, Slav ırkını andıran yüz hatları, çıkık elmacık kemikleri, kemerli burnu, kalemle çizilmiş gibi duran kusursuz dudaklarıyla gerçekten de çok güzeldi. Ağzı yarı aralık kalmıştı, belki de intihar makinesi ölümcül silahlarıyla bedenini kesmeye başlamadan önce son bir nefes vermişti, kim bilir.

Mermer tahtın yarıklarından girip vücudunun çeşitli yerlerinden çıkan daha birçok bıçak mevcuttu

başındakiler dışında. Her biri vücudunun bir tarafından girip diğer tarafından çıkmış, parlak ve dar uçlarıyla onu çevreleyerek ölürken bile yüce görünüşünden ödün vermemesini sağlayacak bir simetriyle etrafını sarmışlardı. Vücudundaki her bir yara deliğinden de tıpkı başında olduğu gibi kanlar dökülmüş; bir zamanlar bakir olan cüppesinin üzerinde küçüklü büyüklü açık mor lekelerin oluşmasına neden olmuşlardı.

“Ne kadar süredir...’ ’ dedi Harry.

“Hiçbir bilgi yok,” diye cevapladı Cehennem Rahibi. “Bin gün. Bin yıl. Bir meleğin eti asla çürümez.”

“Biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Tahmin etmiştim-”

“İlahiliğin peşinde kendini kaybederek yüz yıllar boyunca içine kapanık kalan bir zihin. Tek kelimeyle: mükemmeliyet.” “Evet.”

“O’nu gördü, O’nu bildi, ve O’nun en sevdiği olmayı başardı.” “Fakat tüm o elindekileri kaybettiğinde-” “Dayanacağından fazlasıydı bu. Yaratıcı’nın işaretini kendi içinde arayıp onun varlığında huzur bulacağını düşünürdüm. Fakat yerine ... bu.”

“Bu ayrıntılı intiharın nedeni ne?” diye sordu Harry, çevresindeki bıçakları başıyla işaret ederek.

“Tanrı Efendi, kincidir. Lucifer’in ölüm cezası ebedi yaşamdı. Ölüm, elinden gelen bir şey değildi. Ölümsüzlüğe kurban edildiği cezayı alt edecek bir numara bulmuş kendine ve tüm görkemiyle hayata geçirmiş.”

Cehennem Rahibi, bir yandan konuşurken bir yandan da

tahtın olduğu platforma çıkmış, Lucifer’i delip geçen bıçaklardan birinin ucunu yakalamıştı. Kulağına ani, kaynağı belirsiz belirli sesler çalınan Harry, Senobit’in olduğu tarafa bakınca onun bıçaklardan birinin ucunu inatla tuttuğunu, bu nedenle de bıçağa bağlanmış beş santim kalınlığında bir kablonun Luci-fer’e yaklaşmış olan bir cismi algılar algılamaz harekete geçmiş olduğunu gördü. Ölümünde bile yalnızlığına gölge düşmesini istememişe benziyordu Reddedilmiş Melek.

Rahip’in vücudundan yayılan bir enerji, onu olduğu yerde savurdu. Aldığı bu darbeye rağmen yerinden ayrılmayan Rahip, ikinci ve daha yüksek bir sesin etrafa yayılmasının ardından, tuttuğu bıçağın ucundan vücuduna ikinci kez yayılan enerjinin öncekinden fark edilir oranda daha da güçlü olduğunu hissetmişti. İşte bu sefer bulunduğu pozisyonu koruyamadı Cehennem Rahibi. Bulduğu platformdan arkaya doğru düşen Rahip, makinenin iç taraflarına doğru savruldu.

Tabii ki tahtın başını yanına bir hatıra almadan bırakmamıştı. Tuttuğu bıçağa o kadar kuvvetli asılmıştı ki, en sonunda cesedin içinden girdiği gibi çıkan ölüm aracı da onunla beraber savrulmuştu. Fakat andacını elinde çok uzun süre tutamayan Rahip, dengesini yitirip yere savrulduğu sırada, sıkı

sıkı tuttuğu bıçağın kontrolünü kaybedince havada savrulan bıçak Har-ry'nin durduğu yerin yalnızca birkaç adım önüne kadar uçtu. Bıçağı incelemek isteyen dedektif, birkaç adım atıp hatıranın düştüğü yere doğru sırt ağrılarına aldırmadan çömeldi. Ne tür bir maddeden yapıldığını kestirememişti. Yanar döner bir yapıya sahipti; yüzeyine baktığı anda kendini sonsuz yansımaların içinde buluyordu. Sanki melek, sonsuzluğu yakalayıp mızrağın içine mühürlemiş gibiydi.

İşte tam o noktada, katedralin labirenti boyunca tüm zemi-

ni kaplayan cihazların amacını mantık çerçevesine oturtmaya başladı Harry. Labirentteki aletler arasında kendisine tamdik gelen (ve gelmeyen) neredeyse her büyüye dair çeşitli şeylere şahit olmuştu: Beyaz altından yapılmış aletlerin üzerinde belli ilkel büyülere dair beyaz altından yapılmış çeşitli ikonların her biri, kadın ve erkek anatomilerindeki cinsel organları andırıyordu; cilalanmış gümüşlerin içine oyulmuş şemalar, olmayan kapıların -eğer hafızası onu yanıltmıyorsa- nasıl açılacağını betimliyorlardı. Bunlar gibi daha gözüne çarpmayan sayısız şeyle kaplıydı içerideki aletler. Yaratıcısının Buyruğu'nun etkisinden kurtulmasını sağlayarak bizzat kendi celladı olmayı başarmış, arayışındaki açgözlülük sayesinde insanoğlunun bugüne kadar yaratmış olduğu her büyülü parçayı bir arada çizerek son başkaldırışını da bu şekilde gerçekleştirmişti Lucifer.

Harry, tüm bu düşünceleri birkaç saniyeye sığdırırken o sırada Cehennem Rahibi de savrulduğu yerden kalkıp tüm soğukkanlılığıyla platformun olduğu bölgeye tekrar gelirken, hafaya kaldırdığı avuç içlerinden, göğsündeki yaralardan ve göz çukurlarından pırıltılı kara zerrelere dökülüyordu. Harry, ancak platforma doğru attığı son adımda Rahip'in karşı taarruza geçmeden önce ele verdiği öfkesinin yüzünden yayıldığını görebildi.

Ağırbaşlılığının üzerinde büyük bir hâkimiyete sahip olsa da aldığı bu darbeyle adeta böcek gibi kenara fırlatılması, soğukkanlılığına nokta koymuş gibiydi. Az önce şahit olduğu güç gösterisine rağmen tahta ikinci kez yanaşarak mızraklardan ikincisini de ilki gibi tutarak çekti. Maruz kalacağı ikinci enerji boşalımına hazırlıklı görünüyordu. Arkadan çevresini saran ve geçen her saniyede sayıca çoğalmakta olan siyah tanecikler, başının etrafında büyük bir dalga şeklini alarak, bü-

yük bir açıklıkla tahttan yayılan enerjiye doğru tıpkı ateşli bir devrimci gibi saldırarak dönüşümü başlattılar.

Cehennem Rahibi, içindeki öfke patlamalarının verdiği hınçla çoktan önce üçüncü, ardından dördüncü mızrak ucuna yönelmiş, vücudunun dibinde yaşanan enerji patlamalarına sebep olan güç dalgalarıyla tüm yüzü aydınlanmıştı. Karşı taarruzdaki tahtın yaydığı güçten etkilense de bunu dışı vurmadığı kesindi. Kendini yan yana dizilmiş mızraklardan oluşan ölüm sandalyesinin tehlikeli mekanizmasını bozma işine fena halde kaptımıştı. Ara sıra mızrakların tutaçlarını besleyen kıvrımlı bomları da koparmaktan geri kalmıyor, bu nedenle etrafa asi-dik gazların yayılmasına neden oluyordu. Bazen de Şeytan'ın cesedine saplı bıçakları gövdeden çıkarıp çıkarıp kenarlara fırlatması, üst üste yığılan metalik mızrakların, zamanla insanlara çok yabancı bir alışımından üretilmiş bir çeşit yılan yuvası gibi görünmesine yol açmıştı.

Cehennem Rahibi, birden sol omzuna doğru dönerek ağzından çıkacak her emri yerine getirmeye odaklanmış kümeli karanlığa doğru bir şeyler fısıldadı. Harry ise meydana gelen olayları izlemekteydi -kafasına akın eden milyon tane soruyla. Şahit olduğu bu acayip manzara -kendisini

sabitleyen bıçaklar bir bir çekilirken oturduğu yerde gittikçe daha aşağılara kaymakta olan bu şey-gerçekten de İblis'in, Günahkâr'ın, Düşmüş Melek'in, Şeytan'ın ta kendisi miydi? Orada, ölüm sandalyesinde öylece otururken acınası bir insana benziyordu. Bu şeyin bir zamanlar Tanrı'nın En Sevdiği olmuş olduğu fikri, sarhoş meleklerin çıkarabileceği bir asparagas olabilecek kadar gülünç bir düşünceydi. Hal böyleyken Harry, Lucifer'in esrarengiz sistemler üzerinde sahip olduğu kapasiteye dair yeterince kanıtta -kodlarına, mühürlerine, sonuçlarına- tahtın

üzerinde öylece duran bu yaratığın bir zamanlar şimdi görüldüğünden daha fazlası olduğu gerçeğinden emin olacak kadar şahit olmuştu.

O sırada, Cehennem Rahibi'nin gittikçe genişleyen karanlıkla yapmış olduğu fısıltılı konuşmanın konusu kendini göstermiş, emri alan zerrecikler, Şeytan'a alttan saplanmış bıçaklan yerlerinden oynatmak adına tahtın ayak kısmına doğru akın etmeye başlamışlardı. Tahtın altındakiler kendi görevlerine devam ederken Senobit de vücudun diğer tarafından aynı işlemi sürdürüyor, etrafa yayılan enerjiyi hiçbir çaba sarf etmeden arkasında koca bir bulut oluşturmuş karanlığa dönüştürmeye devam ediyordu. En sonunda tahtın yanından uzaklaşarak Düşmüş Melek'e nefret dolu gözlerle şöyle bir baktı.

“Sana teşekkür edeceğimi falan mı düşünüyorsun?” diye sordu Harry.

“Bu zavallı görüntüden öğrenecek hiçbir şey yok,” dedi Cehennem Rahibi.

Onu nereye gitse bırakmayan karanlık yoğun buluta bir kez daha fısıldayarak, küçük siyah zerreciklerin sayısız kurşuna dönüşerek Lucifer'in bedenine doğru saldırıya geçişini izledi. Boyutlarıyla karşılaştırıldığında anlaşılabilir bir güce sahiptiler. Her bir tanesi hedef aldıkları bedende belli noktalara saplanarak ölüyü kolları iki yana açılacak şekilde oturduğu tahttan havaya yükselttiler. Bu gönderme, Harry'yi Golgotha'yı düşünmekten alıkoyamamıştı; Şeytan'ın kafasının yana düşüş şekli bile Elemlerin Adamı'nı hatırlatır vaziyetteydi.

Düşmüş Melek havada asılıyken yaklaşık yüz zerrecik daha ona doğru uçarak, beyaz cüppesini üstünde tutan dikişleri yiyerek yok etmeye koyuldular. Fazla bir çabaya gerek duymadan açılan kaliteli kumaş, Lucifer'in gerçek doğasını gözler

önüne sermişti işte. Düşen giysilerin ardındaki tüm vücudu, üzerindeki renklerin tıpkı suyun yüzeyine çıkan benzinin dans edişi gibi yer değiştirdiği koyu metalden dövülmüş bir zırhla kaplanmıştı. Zırhın her bir noktasın çeşitli tasarımlarla süslenmişti.

Tüm o zarafet dolu görüntüye rağmen, zırhın asıl amacını yerine getiremediği gün gibi ortadaydı: giyen kişiyi korumak. Buna rağmen göz önündeki gerçek Cehennem Rahibi'ne pek etki yaratmışa benzemiyordu: Ona sahip olacaktı. Bu sefer çevresindeki zerreciklere emir verme ihtiyacı hissetmedi. İradesinde gizlenen şeyi çok iyi anlamışlardı. Lucifer havada yüzmeye devam ederken üzerindeki zırh parça parça çıkarılarak, altındaki soluk, esnek vücudu gözler önüne sermişti.

Harry olduğu yere mihlanmış halde olan biteni izlemeye devam ederken Senobit sol kalçasına sarılı uzun cebin içinden bir adet bıçak çıkardı. Kemerinden sallanan diğer işkence aletleriyle alakası yoktu. Bunun ilk nedeni, hepsinden daha da büyük olması, ikincisiyse çevresinde önceki kurbanlara

ait ne bir kan damlası ne de et parçası barındırıyor oluşuydu. Bu alet, ışıktaki kırılma saçırcasına parlıyordu. Daha önce kullanılmamış olduğu, Harry için bile aşikârdı. Rahip'in elinde tuttuğu bu büyük bıçağı özel durumlar için saklamış olduğu belliydi. Şimdi o durumlardan birinin içinde olduklarına göre, Senobit bir saniye bile düşünmeden kendi üzerindeki siyah kumaştan geriye ne kaldıysa bıçakla yok ederek iğrenç kan seline bulanmış deri ve bez karışımı cüppenin kendi ayaklarının üzerine öbek halinde düşmesini sağladı.

Yara izlerinden oluşan bir yama koleksiyonunu andırıyordu, vücudu -müthiş bir gariplikle- her birinin hapis süresi dolunca geri çıkarken varlığına dair belirli izler bıraktığı sayısız

öfkeli ruhun hücre duvarı gibiydi: çizikler, şekiller, sayılar, yüzler, Senobit'in bedeninin tek bir santimetrekaresi bile bu tür darbelerden nasibini almamış değildi. Bu kısacık anda dönüp Harry'ye baktı Rahip.

“Melekler mükemmel bir anatomiye sahiptirler,” diye başladı. “Aramızdan çok azı böyle bir lütufa sahip olabiliyor.”

Cümlesini bitirince göğsünde bulunan dışı çoktan kendini göstermiş bir adale parçasının yaklaşık üç santimlik bölümünü elindeki bıçakla kesip attı. Çok direnmeden bıçağın ucunda kıvrılarak soyulan koyu sarı yağ tabakası, altından şükranlarını sunarcasına akan kanla beraber gri kas yığının iç kısmını açıkça sergiledi. İşin yarısında açtığı kesiğin kemiklerini gösterecek kadar derin olmadığını fark eden Senobit, ikinci bir işlemle göğüs kafesi ve kaburgalarını gün yüzüne çıkaracak kesiği de tereddüt etmeden açtı.

Harry, Senobit'in kemiklerinin de tıpkı derisi gibi şaibeli kesik ve desenlerle kaplı olduğunu gördü. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceği konusunda ne bilgisi ne de bu manzaraya karşı hazırlığı vardı. Yapabildiği tek şey, Cehennem Rahibi'nin kendisine yapmasını söylediği şeydi: İzle.

O da öyle yaptı. Artık karın bölgesine inmiş olan Cehennem Rahibi, her bir bıçak darbesinde yeni bir kanlı kas tabakasını gözler önüne seriyordu. Karın kısmının yan tarafında bulunan son et tabakasını da serbest bırakıp ayaklarının dibine düşüşünü izledi. Cehennem Rahibi devam ettiği bu eylem karşısında pek bir şey hissetmiyormuş gibi rol yapsa da, yüzünde biriken ter damlacıkları yaralarının oluşturduğu boşlukların içinde birikmişti.

Artık kalça kısmına geçmişti ve vücudundan ayırdığı ilk büyük parça tamamen yağdan oluşmaktaydı. Yerinden ayrılan

tabaka daha yere değmemişti bile, ki hiç beklemeden yeni açtığı yaranın daha da derinlerine iki eliyle tuttuğu bıçakla girerek ikinci kesiği de oluşturdu. İkinci darbenin beş santim kalınlığındaki iç parçayı yerinden oynatmasıyla, içeriden kendini gösteren kanın bacaklarından aşağı akmaya başlaması bir oldu. Sıra kalça kemiğine geldiğinde durdu; yüzündeki yaraların yol verdiği damlalardan oluşan ter öbeği, çene çizgisinde toplanmış, kendi ise sık nefes almaya başlamıştı.

Bakışlarını yaralarından alıp çıplak Lucifer'in üzerinde gezdirdi Senobit. Vücudundan çıkartılan zırhın her bir parçası, bedeninin bir kol uzunluğu yanında yine kendisi gibi havada asılı bir halde beklemeydi. Harry'ye göre bu manzara müthiş bir güzelliğe sahipti, zırhıyla beraber havaya hareketsizce çivilenmiş ceset.

Harry gördüklerine hayret etmeye devam ederken Senobit, Şeytan'ın zırhına sığabilmek adına kendi bedeninde çıktığı vahşi yolculuğa devam etmeye karar verdi. Önce kalçasının diğer yanını etine kadar dilim dilim soyan yaratık, ardından bir kolundaki üç başlı kasların arka kısmındaki deriyi koyuldu. Bu işlem de bitince tuttuğu bıçağı diğer eline geçirerek o eliyle de zorlanmadan az önce yaptığı işleme diğer kolunda devam etti. Ayaklarının etrafındaki bölge kasap dükkânının

zeminini andırıyordu. Topak topak, dilim dilim yağlı et her bir köşeye dağılmıştı.

En sonunda Rahip, yaptığı işten memnun kaldığına dair bir hareket sergileyebildi. Bıçağı ayağının dibindeki et yığınının üzerine attıktan sonra, Cehennem Efendisi ile aynı pozisyon geçmek adına kollarını iki yana açtı.

“Kral öldü,” dedi Senobit. “Çok yaşa Kral.”

“Ah, lanet olsun,” dedi Harry.

Tam önünde gerçekleşen bu deliliği izlerken, Dale’in sesinin kulaklarında çınladığını fark etti: Bakmak, görmekle aynı şey değildir. Harry, etrafında gerçekleşen olaylara baka baka bir ömür geçirmişti. Pis’in canlı canlı yanışına bakmıştı. Delirmiş bir tarikat liderinin tüm cemaatini katledişine bakmıştı. İblislerden biri, arkadaşını Cehennem’e sürüklerken öylece ba-kakalmıştı. Şimdiyse dehşet verici bir kesinlikle, artık bu tür manzaralara şahit olmayı istemediğinin farkına varmıştı. Ait olduğu dünya, bu değildi. Cehennem hiçbir zaman peşini bırakmamış olsa da, her seferinde elinden kurtulup bir sonraki günü yaşama konusundaki kararlılığını gösterebilmişti bugüne kadar. Bugünün de gerçekleştirdiği bütün kurtuluşlardan farklı bir sonuca varmayacağına karar kıldı. Olacakları izlemek adına içi içini yiyor olsa da bu fikre ani bir kararla son veren Harry, her şeyi geride bırakıp kaçmak için mükemmel bir zamanlamanın içinde olduğunu hatırlattı kendine.

Ardına bakmadan tüm gücüyle koşmaya devam eden Harry tam odanın çıkışına yaklaşmıştı ki, rahatsız edici bir gürültü doldurdu tüm odayı. Bu sesin tam olarak neye benzediğini tahmin etmek imkânsızdı fakat belli bir ritme sahip olmayan davul sesleri önce katedralin bir sütunundan, hemen ardından bir diğerinden yükselip bu şekilde devam ediyordu.

Bu sesin kendisine yavaşlatmasına izin vermedi Harry; çoğu zaman olduğu gibi dönüş yolu gidiş yolundan çok daha kolay olmuştu. Kısa sürede giriş salonunun merdivenlerine varmıştı. Buna rağmen tepesinden inen bu dayanılmaz ses, kendisini pek de zafer kazanmış gibi hissetmesine yol açmıyordu. Arkadaşlarını, onları güvende tutabilme adına terk etmişti. Şimdi umduğu tek şey, Cehennem’ in kızgın tavasından cayır cayır yanan alevlerine balıklama dalarak durumu daha da kötüye götürmüş olabileceği ihtimalinin gerçek olmayışydı.

Kendini olabilecek en iyi şeye hazırlayarak çıkış merdivenlerini ikişer üçer tırmanmaya koyuldu. Dikkatini arkadaşlarını buradan çıkarmaya verdiği sürece hataya düşmeyecekti. Fakat hızlı olması gerekliydi; Büyük Hak Sahibi büyük çıkışını gerçekleştirmeden önce hepsinin bu lanet yerden kurtulmaları gerekiyordu.

Merdivende atacağı son adımın da ardından toprak seviye-

sine çıkmayı başardı. Çukurdan kurtulan Harry, Azeel’le beraber ön kapıda sabırla bekleyen arkadaşlarını gördü.

“Koşun!” diye bağırdı Harry. “Hadi herkes. Çabuk olun!”

Herkesin gözü, içerideki hayalet formlarla dolu ormanın içinden koşarak çıkan Harry’nin üzerinde

toplanmıştı.

“Harry!” diye çığlık attı Norma. “Her şey bitti.”

“İşte tam da bu yüzden buradan ayrılmamız gerekiyor! Çabuk!”

“Hayır, Harold. Haberler kötü,” dedi Caz.

“Kötü olduğunun bizzat farkındayım lanet olası,” dedi Harry. “Beni dinlemiyor musunuz?!”

Harry arkadaşlarını aşır katedralin cilalı kapı koluna asılırken hiçbiri durdukları yerden bir adım kıpırdamamışlardı.

“Harry, dinlemeyen sensin,” dedi Lana.

“Hayır,” diye cevapladı Harry tuttuğu kapıyı sonuna doğru açarken. “Sizsiniz dinlemeyen. Dedim ki-”

Ağızdan ne kelime çıkacaksa, hepsi de çöl zeminine dökülmüş su gibi buharlaşıp uçtu o anda. Dışarıdaki manzarayı gören gözleri kocaman açılmıştı. Kapıyı açış hızının iki katı hızda çarparak geri kapattığı kapıya panik içinde dayandı.

“Dışarıda koca bir şeytan ordusu var,” dedi. İşte tam da o anda, duyduğu korkunç gürültünün kaynağıyla karşı karşıya gelmiş olduğunu anladı.

Dale, korkuyla Caz’ın koluna tutundu. Caz ise küçük adamı rahatlatmak için kendi kolunu Dale’in etrafına doladı.

“Ne cehennemden geldi bunlar böyle?” diye sordu Harry.

“Bu cehennemden, sanırım. Rahip’in teslim olması için çağrıda bulunuyorlar,” diye cevapladı Dale.

“Pekâlâ. Bizim için gelmemişler demek,” diye telkinde bulundu Harry kendi kendine. “Bu işe yarayabilir.”

“Ne?” dedi Lana. “Aklını mı kaçırdın?”

“O dediğin şu an konu dışı. Bodrumda oldukça büyük bir problemimiz var, dışarıda ise o problemin çaresine bakmak isteyen koca bir ordu. Şimdi ilgilenmemiz gereken asıl sorun, bu iki lanet engelin tam ortasından nasıl kurtulacağımız. Tek yapmamız gereken kenara çekilerek iki ayrı tarafın birbirini yiyip bitirmesini izlemek.”

“Bugüne kadar yarattığın en iyi strateji diyemeyeceğim, Harold,” dedi Caz.

“Harry haklı,” dedi Norma. “Bu savaşı durdurmak bize düşmez.”

Tam o sırada ayaklarının altından korkunç çatlama sesleri sardı dört bir yanı ve zemindeki mermerler müthiş bir gürültüyle birbirlerinden ayrılmaya başladı.

“Öldürün beni,” dedi Harry. “Kral Makat İğnesi geliyor işte. Dinleyin, zemin her an bizi de yutabilir. Gözden kaybolup olacakların yaşanmasına izin vermeliyiz. Duvara yakın olan kısımlar daha sağlamdır. O tarafa yönelelim.”

Tüm gücüyle bağırarak emirler verirken ardındaki grubu katedralin iki geniş sütununun arasındaki duvar tarafına doğru götürdü. Kendilerine en yakın sütunun etrafına toplandıklarında ayaklarının altındaki mermer henüz kendini bırakmamıştı.

Gittikçe yaklaşmakta olan ordunun yarattığı çınlama, katedralin her iki tarafından da yükseliyor gibiydi. Harry, ayaklarının altındaki zeminin her an, her saniye kötülerin etlerinin boy boy serileceği bir savaş alanına dönüşebileceğinin bilincindeydi. Tek umudu, arkadaşlarıyla beraber bu döküntüden sağ salim kurtulabilmektir.

Askerler büyük bir patlamayla içeri girer girmez, manzarayla karşı karşıya kalan herkes korku ve hürmetle karışık tepkiler veriyordu. Yapının dış cephesini neredeyse tamamen saran sis tabakası, içeride karşılaşacakları manzaraya hazırlıksız yakalanmalarına sebep olmuştu. Gözlerinin önündeki şeye tepki olarak bazıları vücut fonksiyonlarının üzerindeki kontrollerini tamamen yitirirken bazıları da dizlerinin üzerine çökerek ya da zemine doğru secde ederek sayısız dilde dualar ediyor, bazen de aynı yakarışı durmaksızın sıralıyorlardı.

Harry ve yanındakilerse gölgelere çekilmiş, karşılaşmaları muhtemel tehlikeleri hareket etmeden bekliyorlardı. Grubun her üyesi kendini korumak adına çeşitli savunma numaraları biliyor ve bunları düşmanın haddinden fazla yaklaşma ihtimallerine saklıyorlardı.

Fakat endişeye yer yoktu. Bu karşı konulamaz sayıdaki iblislerin o an umursayacakları belki de son şeydi bir öbek insan yığını. Yandaki ufak odalardan birine çekilmiş olan Harry ve arkadaşları içerideki hallerine minnettar bir şekilde giriş holünü doldurmaya devam eden şeytanların çıkardıkları izdihamı izliyor, kapıdan yeni geçenlerin içeri çoktan girmiş olanlarla yaşadıkları itiş kakış karşısında ne düşüneceklerini bilemiyorlardı. Bu askerlerden hiçbirinin yarı saydam kuleler ve spiral

merdivenlerle dolu bu gizemli mekânın içerisinde ezilerek ölmeye niyeti yoktu. Buna rağmen kapıdan içeri nefes almaksızın doluşmaya devam edenler, öndekilerin daha çok yakınmasına neden oluyor olsa da, sayısız kişiden çıkan bu isyan dolu bağrışlar kalabalığın içinde anlamsız mırıltılara dönüşerek genel anlamda da göz ardı ediliyorlardı.

Alttan durmak bilmeden yükselen gürültü mermerler kırmaya devam ederek zemini zayıflatırken içeri ilk girenler geniş holün yarısına kadar ulaşmışlardı bile. Toplu ağırlık, gizliliği ifşa edilmiş mermer levhaların taşıyabileceğinden çok daha fazla bir seviyeye ulaşmıştı artık. İçeri doğru iradeleri dışında itilen ön kafilenin ayaklarının altında artık gözle görülür yarıklar oluşmaya başlamış, kırılan parçalar da içerideki büyük kaosta yerlerini almışlardı. Çılgınlıklarının etkisi, artık ordunun liderinin kulağına çalınacak seviyeye gelmişti: Tükenmeyen.

Hiçbir engele takılmadan en arkalardan en ön sıralara kadar büyük bir rahatlıkla ulaşan lider, kollarını havaya kaldırarak durduğu yerden on beş metre yükseğe iki yandan spiral şeklinde yükselen alev dalgaları yolladı. Kafasının tepesinde birleşen alevler yanar döner bir renge bürünüp geniş bir şemsiye şeklini aldılar ve merkezden hızla yayılan alev toplarını dört bir yana saçarak, çarptıkları ilk

duvarı, sütunu -önlerine ne çıkarsa onu yakıp yok etmeye koyuldular. Alevler, kalabalığın büyük bir kısmını susturmuş olsa da, devasa ağacı durgun göle devirerek köprü olarak kullanan daha binlercesinin arkadan zorlamaya devam ettiği kutsal kısmındaki şekilsiz askerler henüz durulmamışlardı.

Sahil kenarındakiler için şartlar henüz düzelmemişti; çoğu sığ sularda ilerlemeye devam etmek zorunda olan askerlerin arkalarından artarak gelen diğerleri, artık yaşadıkları izdiha-

mm sınırlarını zorluyordu. Quo'oto, askerlerin durumunun fazlasıyla farkındaydı. Ara sıra yüzeyde belirip kendi çevresinde bir oraya bir buraya dönüyor, asker yoğunluğu sayesinde görünmeyen bedeninin avantajını kullanarak kendine suyun üzerinde sekip duran ordövrlerden kapıp duruyordu. İçerideki-ler de dışarıdaki asker dağının yarattığı karmaşadan bihaberdi. Katedralin içindeki sakinleşen grup, kulaklarını yalnızca liderlerinin ağzından çıkan sözlere kabartmış, dinliyorlardı.

“Sessizlik!” dedi Tükenmeyen, duvarları dolduran sesiyle. “Hiçbirimiz buranın kutsal bir mekân olduğunu unutmayalım. Burada, Cennet’in eteklerinde bulunan her güçten daha yüce bir gücün var; her birimiz hem hayatımızı hem de sadakatimizi bizzat kendisine borçluyuz.”

İlk fısıltılar ortalığı doldurmadan önce kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Arkasından şu kelimeler etrafa dalga gibi yayılmaya başladı: “Lucifer. Efendi Lucifer.”

Katedrali duvarının dibinde Tükenmeyen’in liderliğindeki akıl almaz şeytan yığını tarafından un ufak edilmekten son anda kurtulmuş olan Harry, arkadaşları ve birkaç şeytandan oluşan küçük grup, büyük liderin akla gelebilecek her türden şeytandan oluşan bu büyük toplulukla konuşmasını izliyordu.

“Sizin için savaştım, kardeşlerim,” dedi Tükenmeyen. “Baştan aşağı vergilere maruz kalışınıza, masanıza koyduğunuz her tas kemik iliğinin daha boğazınızdan geçmeden elinizden alınıp size oldukça küçük bir miktar bırakılmasına karşı çıkan bendim. Sizin için ağladım, sesinizin duyulabilmesi için canla başla...’ Konaşmasına ara verip önündeki cemaati şöyle bir süzdü. “Gerçekleri duymak mı istiyorsunuz? Öyle mi?” diye devam etti. Bunu söylerken ses desibelini oldukça düşürmüş olmasına rağmen, sesini nerelere ulaştırabildiği aldığı cevabın gücünde gizliydi.

“Evet... evet...” diye sayıklamaya başladı kalabalık.

“O zaman size istediğinizi vereceğim çünkü sonuçta, kurulan tüm komploların cevabı tektir, birdir.”

Geniş odanın içinde yankılanan son kelime netti. “Bir? Bir. Bir!”

“Doğru, bir. Sefaletinizin tek bir suçlusu var. Tüm çektiklerinizin. Kendine ruhları baştan çıkaran bir şeytan olduğu süsünü verirken toplumumuzun huzurunu bozmak adına gizli planlarını sürdüren kişiydi o. Sokaklarındaki kaos mu? Onu da oraya koyan oydu. Kasaplarınızda kemik ve kıkırdaktan başka bir şey yok mu? Nedeni, onun sayesinde kendilerine belli bir damak tadı oluşturan insanlığa hep en iyi etlerimizi satıyor olduğudur. Gözlerinizle yüzünü gördüğünüzde kim olduğunu anlayacaksınız! Onu siz de tanıyorsunuz!”

“Hadi göster bize!” diye seslendi birisi kapının yanındaki bölgede bir yerlerden. Bir anda herkes

tarafından benimsenmişti bu isyankâr cümle de.

“Göster!” kendilerini kaybetmişçesine tekrarlıyorlardı aynı kelimeyi. “Göster! Göster! Göster!”

Tükenmeyen, yine bulunduğu yerden havaya doğru uzunca bir alev kümesi gönderdi; zehir saçan rengiyle alabora halindeki ordunun her bir üyesinin yüzlerindeki en kötü fiziksel özellikleri aydınlatmak istercesine yanıyordu. Her birinin ağzı birer karış açık, bazılarının küçük gözleri kötülükle parlarken, bazıları da etrafa kocaman açtıkları gözleriyle aptal bakışlar fırlatıyorlardı. Onca kişiden birbirine benzeyen bir çift şeytan dahi bulmak imkânsız gibiydi. Her bir yüz, aldığı ışığın etkisiyle garip bir şekilde tamamlanmış, deliye dönmüş gözlerinde, cayır cayır yanan bir hırsla dolup taşmıştı.

Tükenmeyen’in gönderdiği ışık katedralin iç kısmındakileri

susturmuş olsa da, dışarıları taşıran sayısız asker, her şeyden habersiz deli gibi kükreyip ulumaya devam ediyordu.

“Bırakın onları,” dedi Tükenmeyen. “Ben izin verene kadar onların zamanı gelmeyecek. Sizin aleyhinize onca suçu tezgâhlayan caniyi bana soran sizlersiniz. Ve istediğinizi alacaksınız da. Bu gaddar, tüm Tarikatını kendi elleriyle yok etti. Başrahiplerden birini acımadan enkaza çevirdi. Ama bizden yakasını sıyıramayacak.” Havaya bir ateş kümesi daha fırlattı, fakat bu seferki kendisini teğet geçerek, üzerinde durduğu mermer zemini deldi ve aşağıdaki bilinmez boşluğun içinde kayboldu.

Durumdan elde ederek yarattığı dramı iyi kullanıp acelesiz hareketlerle kırık zeminin ucundan bir adım geri attı.

“İşte tam burada, yoldaşlarım, caninin kendisi habersiz bizi bekliyor. Hırsız. Yok edici. Başladığımız gün bitmeden kafası ayaklarımızın altında yuvarlanacak.”

“Zamanım henüz dolmadı,” diye bir ses geldi yerde açılan çukurun dibindeki Cehennem Rahibi’nden.

Bu cümlenin ardından, üzerine geçirdiği Lucifer’in zırhıyla, aşağılardan bir yerlerden yükselerek gün yüzüne çıktı. Etraf tıklım tıklım dolu olmasına rağmen, içerideki kalabalık yerden yükselen Rahip’e biraz daha yer açmayı başarmıştı. Bu gösterişli çıkışı tamamlar tamamlamaz sözde cellâdına doğru dönüp kendisiyle göz göze geldi.

Tükenmeyen, vakit kaybetmeden alevden bir kılıç var ederek Cehennem Rahibi’ne doğru salladı, fakat Rahip’in buna cevabı, zırhlı eliyle cayır cayır yanan kılıcın ucunu kavramak olmuştu. Kapattığı parmaklarının arasından birkaç parça beyaz kıvılcım fırlayan Cehennem Rahibi, sanki uzun süredir oynamadığı ve gayet iyi bildiği bir oyunu oynuyormuş gibi büyük bir kahkaha attı. Bir yandan gülmeye devam ederken bir yan-

dan da kendisini öylece dikilmiş izleyen askerlere doğru çeşitli mimikler sergilemeyi de ihmal etmiyordu.

Aniden yerin altından çıkan kanca uçlu kıvrımlı zincirler, yollarına çıkacak aptallığı yapan herkesi jilet gibi uçlarıyla parçalara ayırarak yükseldi. Kancalara yakalananlardan her biri, daha yerden

yükselen bu şeylerin ucunu görür görmez başlarına ne geleceklerini anlayarak kendilerini korumaya çalışmış olsalar da, Cehennem Rahibi işini nefes almaktan dahi iyi biliyordu.

İçlerinden birinin yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöküp yal-varsalar da, diğer ikisinin yapmayı seçtiği gibi kendilerini hedef alan kancalardan kaçmaya çalışsalar da, kalan birçoğunun yaptığı gibi kılıçlarla, hançerlerle nefsi müdafaa gösterecek de hepsinin sonu aynıydı. Gözlerini, ağızlarını, kalçalarını, karınlarını hedef alan kancalar, girdikleri yerleri amcasızca oyup çıkarken kurbanlarından çok şey alıp götürmüş, etrafa seğiren kaslarla dolu çetrefilli et düğümleriyle dolu yeni bir görüntü hediye etmişlerdi.

Acı içindeki durumlarını anlatabilmek için çaresiz sesler çıkaran henüz ölmemişlerden bazılarının ne dedikleri anlaşılacak gibi değildi. Birinin kancalanan midesi ağzından çıkmış, bir diğerinin tüm yüzü devasa bir dışkı parçasıymışçasına makatından aşağı doğru sallanıyordu. Anatomileri, bu denli bozulmuş vücutlarını kaldırabilecek yapıda değildi. Fazla olgunlaşmış gibi açılan bedenlerinin içerisinden fişkırان iç organlar, birkaç saniyede dört bir yanlarına dağılmıştı.

Harry, böyle manzaralara alışık olsa da bu kadar toplu bir kıyıma daha önce şahit olmamıştı. Gözlerinin önünde apaçık bir savaş yaşanıyordu ve bir tarafta koca bir Cehennem dururken

diğer taraftaki Cehennem Rahibi an itibariyle herkese kafa tutuyordu. Önünde sergilenen bu karmaşanın ne şekilde dallanıp budaklanabileceğini merak etmekteydi. Eğer Rahip kazanırsa davasını önce Dünya'ya, ardından Cennet'e kadar taşımaya cesaret edebilir miydi? Bu susuzluğu ne zaman dinecekti? Harry, o güne kadar bir kere bile Cehennem'i destekleyip onun tarafı için dua edebileceğini düşünmemişti -bunları yapmaktan başka elinden gelen başka bir şey yoktu.

Harry, savaşın tam ortasında bir birleriyle çatışan silüetlerin arasında olan biteni izlemeye devam etti. Cemaati deşip geçen zincirlerini gün yüzüne çıkarmanın mutluluğu içindeki Cehennem Rahibi, bir eli hâlâ Tükenmeyen'in alevden kılıcının üzerinde, gittikçe daha da üstün dumma geçtiği güç gösterisine vazgeçmeden devam ederken kılıcı sahibine doğru bükmeye devam ediyordu. Gösterdiği güç elindekinin onda biri etmezmiş gibi seri bir hamleyle tuttuğu kılıca yüklenip Tükenmeyen'in elinden bükerek kapıverdi.

Bulunduğu yerden daha da yükselen Cehennem Rahibi'nin zırhı vücudunu bir kabuk gibi değil de -o kadar sert ve kırılğan değil- vücudunun etrafında kendisiyle beraber akan, gücünü tamamen ona adayan yabancı bir element gibi samuştu. Kendinden başka hiçbir canlının sahip olamayacağı bir güce bürünmüş, o ana kadar yaşadığı her bir saniyeyi yoğun ıstıraplar içinde geçirmiş olsa dahi içine girebilmek için kendi vücudundan feragat etmiş olduğu bu zırhla o kesip attığı kaslarını ağırlar içinde bırakan keşiş hayatını geride bırakabilmişti. Yaşadığı şu anın kendisine verdiği o müthiş his, başka hiçbir şeyle kıyaslanacak bir şey değildi.

Yerdeki ve Gökteki tüm Hükümdarlar adına, bu ne güzel bir his! Bedenini, zihnini ve ruhunu böyle uyum içinde hissetmemişti daha önce bir kez bile, çelişkilerle dolu bir düzen yakalamıştı. İçinde bulunduğu ana kadar yaşamış olduğundan bile şüphe duyuyordu.

Gözünün ucuyla Tükenmeyen'e bakan Rahip, iki elini havaya kaldırmış olduğunu fark etti. Sıktığı yumruklarının arasında oluşan iki alev kılıcı daha, uzun bıçaklarından lav damlaları saçta saçta, kırık

mermer zemine damlıyorlardı. Cehennem Rahibi'nin sıvı alevler üzerinde yürümeye en ufak bir korkusu dahi yoktu, Cehenne Kralı'nın zırhına bürülüyken oldukça anlamsız bir korku olurdu bu.

Alev sıçratan üç büyük adımın ardından düşmanı Tüken-meyen'in dibine kadar yaklaşıp kamına doğru yandan ağır bir darbe indirmeye kalktı. Havayı bile kesip geçen kılıçlarıyla karşılık verdi Tükenmeyen. Bu saldırıyla yerinden dahi kıpırdamayan Cehennem Rahibi'nin elleriyle gerçekleştirdiği karşı darbe, iki kılıcı birden kolayca yavaşlatmaya yetecek kapasitedeydi. Buna rağmen kılıçların çıkardığı rüzgârla coşan alevler, iki rakibin arasında yüksek bir duvar oluşturacak güçteydi; yavaşlatılmaktan pek etkilenmemişe benzeyen Tükenmeyen, alev duvarının içinden kılıçlarını sallayarak çıktı.

Cehennem Rahibi'nin karşı saldırıdan korunmak için baş hizasına kaldırdığı kılıçla Tükenmeyen'in sol elindeki kılıç havada o denli büyük bir patlamayla çarpıştı ki, etrafa saçılan alevden şimşekler kalabalıktakilerin başlarının üzerinden geçerken, merakla uzanıp tutma aptallığını gösteren herkesin hayatlarına tek bir dokunuşla son vermişlerdi. Sol elindeki kılıç Cehennem Rahibi'nin elindekiyle mücadele halinde olan Tükenmeyen, diğer elindekiyle düşmanının açık göğsüne doğru bir hamlede bulundu. Bu hamleyle zırhtan etrafa yayılan büyük güç dalgası, zırhın maruz kaldığı darbenin tüm gücünün zırha geçmesini sağlamıştı.

Kendisine geçen gücün farkına varan Cehennem Rahibi, bu avantajla iki eliyle asıldığı kılıcıyla Tükenmeyen'e doğru koşarken duyduğu hazzı açığa vuran hırıltılar çıkartıyordu. Tükenmeyen'in kaldırdığı sol elindeki kılıç, bu seferki çarpışmaya dayanamayarak paramparça olmuş, iç kısımdaki görünmeyen metal parçalar, minik alev topları şeklinde dört bir yana saçılmıştı. Bu son patlama sağ edici nitelikteydi. Geniş salondaki askerlerden henüz talihsiz bir ölüme kurban gitmemiş olanlar, geriye doğru tökezlerken Senobit'e şaşkınlık dolu bakışlar fırlatan Tükenmeyen'e odaklanmışlardı.

“Bu büyü de ne?” diye sordu Tükenmeyen bu adil olmayan dövüşün verdiği korkuyu herkese belli edercesine titrek çıkan sesiyle.

“Cehennem Mücevherleri,” dedi Senobit.

“Olamaz.”

“Oldu bile.”

Tükenmeyen, Senobit'e arkasını dönmeden birkaç geri adım daha attı. Ardından hızla askerlerine doğru gelerek, ağzından saçtığı tükürükler eşliğinde, “Karşınızda duran bu kişi, Cehennem'in düşmanıdır. Eğer şu an karşı taarruza geçmezseniz, hepimizi yerle bir edecek. Olacakları rüyalarımnda bizzat gördüm. Hadi, o bizi yok emeden Cehennemimizi kurtaralım!” diye adeta uludu.

Ağzından çıkan her bir hece havada asılı kalmışa benziyordu.

“Rüyalar mı?” dedi Cehennem Rahibi, kendisinden uzaklaşmış olan Tükenmeyen'e adım adım yaklaşırken.

“Senin hırslarını gördüm, Rahip,” diye cevapladı gerisin geriye sendelerken Tükenmeyen.

“İmkan dahilinde olduğunu sanmıyorum,” dedi Senobit.

Cümlesini bitirince askerlere dönüp üzerindeki zırh takımını gösterdi onlara. “Üzerimde gördüğünüz bu zırh, bizzat içimde tekrardan doğan Lucifer’in bana hediyesidir. Mutlak bir otoriteye sahibim. Sözüm, kanuna denktir.”

“Delilik bu!” dedi Tükenmeyen. “Askerler! Zamanınız gelip çattı! Sizi ellerimle düşmanınıza kadar getirdim. Şimdi iş size düşüyor! Kendisini zorla aldığı kutsal mevkisinden indirip parçalara ayırma sırası sizde! Yalanlarını sakın dinlemeyin. Sizden korktuğunu görmüyor musunuz? Dürüst olan sizlersiniz, onunsa savunacak hiçbir şeyi yok. Hiçbir şeyi! Buraya Efendimiz Lucifer’in -kutsanmış efendimiz- dinlence mekânına girerek istediğini zorla almaya geldi. Bunu da zaten bizzat kendi itiraf etmedi mi! Zırh, Gün Güneşi’ ne aittir! Ve eminim ki, bu alçak hırsıza vurduğunuz her darbe, zırhı geri almak adına yaptığınız her hareket Efendimizce cömertçe ödüllendirilecektir.”

Tükenmeyen’in konuşması işe yaramıştı. Kalabalıktan çıkan “Hayhay!” nidalarının içinde kılıcının ucunu kafasının tepesinde dalgalanan alevlere doğru yöneltti Tükenmeyen. Alevlerle buluşan kılıç, ışığın kırılmasına neden oldu ve kör edici bir ışık şöleni, katedralin tavanından duvarlarına kadar her noktaya kadar büyük bir patlamayla yayıldı.

Bu gösteriden de ekstra tahrik olan askerlerden koro halinde güçlü bir “Hayhay!” daha çıkmıştı. Duvarlardaki hasarlar, en az üçer metrelik büyüklü küçüklü delikler açmıştı her yere.

“Herkes içeri!” diye bağırdı Tükenmeyen. Sesi, dışarıdaki sabırsız kalabalığı yarıp geçecek bir kadre sahipti. “Her şey yok edilsin!”

Duvarlardaki deliklerden içeri hamamböcekleri gibi birbirlerini ezerek akın eden askerler, kemikli bedenlerini bir di-

ğerininkine sürterek kalabalığa bata çıka ilerlerken Harry ve arkadaşları kendi deliklerine daha büyük bir korkuyla çekilmişlerdi.

Büyük şeytan ordusu, içerideki topluluğun onda birini dahi alamayacak kapasitedeki sözde mabedin içine akın ederken her bir birey, ömrü boyunca kurduğu vaftiz hayalinin açıklığıyla verilen emre göz kırpmadan hizmet ediyordu. “Hayhay!” diye tekrar tekrar bağıryorlardı. Kana ve ışığa “Hayhay!”, bu uğurda ölüp şehit olmaya “Hayhay!”, amaçları doğrultusunda sonuçlanabilecek her şeye “Hayhay!”.

Cehennem Rahibi, önünde bir oda dolusu şahide sahip olduğunu ve üzerine akın etmekte olan Tükenmeyen’in emrindeki bu şahitleri anında susturacak manzarayı ayaklarının altında tuttuğunun bilincindeydi. Yüce hükümdarlarının gün yüzüne çıkmadan kendilerini yönetmediğini kendi gözleriyle görme zamanları gelmişti.

“Dibine düşen armuda bakın!” diye haykırdı Senobit. “Sizin bu şanlı lideriniz Lucifer’in günahları karşılığı aldığı sonsuz hücre cezasında olduğunu iddia ediyor. Sizin bu şanlı liderinizin aslında ne peşinde olduğunu söyleyeyim; sizi aldatıp kullanmaktan başka bir derdi yok. Size Lucifer’i gösterebilirim. Lekelenmiş şanın nasıl kurbanı olduğunu ...”

Üzerinde durdukları zemine doğru bir bakış fırlatarak o bölgede bulunan askerlerle beraber çökmesini sağladı; hemen ardından daha da büyümüş olan delikten aşağı doğru inerek birkaç saniye içinde tek elinde Lucifer'in hamur gibi gevşek bedenini tutarak geri çıktı. Ortaya çıkan manzara gerçekten acınasıydı; damarlı gri suratıyla, kırık kemikleriyle, içine çökmüş gözleri, aralık dudakları ve kırıldığı için artık pek de normal görünmeyen burnuyla Cehennem Rahibi'nin ellerinin arasında çaresiz olduğundan dahi bihaber duruyordu Lucifer'in cansız bedeni.

“Bu-” dedi Cehennem Rahibi, çığ sesli içten fısıltısı odadaki her bir askerin duyabileceği denli tok çıkıyordu, “-uğruna savaştığımız Efendiniz işte.” Bir yandan konuşurken bir yandan da küf kokulu atmosferin içinde yaklaşık altı metreye kadar yükselmeye devam etti. Yükselişi sonlandığında ise, kendi yükselişini gerçekleştirdiği alevler içindeki çukurdan aşağı tepetaklak bıraktı cansız hükümdarın bedenini.

Koskoca oda aniden öyle sessizleşmişti ki, etrafa yayılan alevlerin çıtırtısı kulaklarda çınlıyordu. Hükümdarının cesedini gördüğüne en az askerleri kadar şaşırılmış olduğu belli olan Tükenmeyen, hüzne bulanmış askerleri kontrol etmeke zorlanacak gibiydi.

“Düşman, Kral'ımızı öldürmüştü!” diye tiz bir çığlık attı. “Yok edilmesi lazım! İleri!”

Fakat emre uyan tek bir asker bile yoktu. Her biri yavaş hareketlerle yüzlerini Tükenmeyen'e doğru çevirirken yüzlerindeki ihanet suçlamaları çok net okunabiliyordu.

“Aklınızı mı kaybettiniz?” diye bağırdı Tükenmeyen.

“Büyük ihtimalle,” diye cevapladı Cehennem Rahibi. “Yalanlardan arınmış yansımalarına bakıyorlar. Gerçeğin yükü çok fazla, Lordum. Sizi kendi ordumla tanıştırmama izin verin. Göreceğiniz son şey, ayrı ayrı her birinin yüzü olacak.”

Cümlesini bitiren Rahip, herkesin tüylerini ürpertecek akıl almaz bir savaş narası attı. İki kolunu da havaya kaldırıp sağ elinde yoktan var ettiği kılıçla beraber Tükenmeyen'in üzerine yürümeye başladı. Kaşla göz arasında rakibinin kolunu dirseğinden koparan Rahip, ek olarak tuttuğu kılıcı kalan parçaya sokmayı da ihmal etmedi. Bu, Tükenmeyen'in yüzyıllar boyunca aldığı ilk hasardı. Yaşadığı travmayla bir süre alevler kustuktan sonra, tutarsız kelimeler savurmaya başladı.

Zayıflığını saklayamadığı o kısacık anın ardından ordusundan göreceği saldırıya hazır gibi görünüyordu. Askerlerse koyuldukları işi bitirmeye o kadar isteklilerdi ki, fırsatı hiç kaçırmadan panik halinde saldırıya geçtiler. Hainlerle yüzleşmek için arkasını döndüğünde sırtına çoktan dört kılıç darbesi almıştı bile -bu kılıç darbeleri dışında aldığı diğer yaraların içlerinden en kötüsü ise, büyük ihtimalle başını gövdesinden ayırmak amaçlı savrulan kılıçtı; ki eğer boynuna aldığı darbeyi hisseder hissetmez arkasını dönüp kopmayan eliyle kendi etini eritme pahasına kılıca engel olmaya çalışmasaydı da karşısındaki askerin amacı gerçekleşmiş olacaktı.

“Katiller!” diye kükredi, kopuk kolunu tırpan şeklini almış alevler sarmalamıştı. Tıpkı demirden, gerçek bir tırpan kadar etkiliydi. Yedi askerin bacaklarını koparmış, bir başka sekizini ise bellerinden aldıkları tırpan darbeleriyle bir saniyede ikiye ayırmıştı.

Tükenmeyen, bacaklarını vücutlarından ayırdığı askerlerle uğraşmaya devam ederken henüz bu saldırıdan nasibini almamış bir asker, eski liderine arkadan yaklaşarak tek bir hamlede tırpan kolu omuzdan çıkarıvermişti. Üzerine yürümekten bıkmayan ve henüz herhangi bir yara almamış sayısız asker, kendilerini dizginlemeye gerek görmeden -dilimliyor, kesiyor, iç organlarını oyuyor, deliyor, kılıçla yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı- o denli süratli saldırıyorlardı ki, her birini tek bir nefes uzunluğunda küle çevirebilecek alevlerini artık iliklerinden öteye çıkaramıyordu eski lider.

Sapkın, bir o kadar da kederli bu yok etme işleminden geriye kalan manzara, bir zamanların tükenmeyen liderinin önce dizlerinin, ardından tek kolunun, onun ardından dirseğinin üzerine düşüp yana doğru devrilmesini, en nihayetinde de çıkan

dumanların Harry'ye yanmakta olan çöp yığınlarını andırdığı vücut parçalarının cayır cayır yanışını sergilediği bir gösteri halini almıştı.

“İşte biter,” dedi Cehennem Rahibi. “Geldiğim bu noktanın hayalini kurduğum sayısız yıl boyunca, Düşen Melek'in günahlarını çektiğimiz bu çukurdan bir orduyla çıkacağımı kaç kez görmüştüm.”

Elini kaşlarına götürüp alnını işaret etti. “Yukarı Dünya'nın büyücülerinin bir zamanlar sahip olduğu tüm o harika çalışmalar yatıyor burada. Elde etmek kolay olmadı. İçlerinden çoğu benimle için için savaştı. Fakat ben sabrımı korudum. Yaşadığımız bu günü elbet yaşayacağımın her zaman bilincindeydim, görevim de beklediğim bugün gelir gelmez hasımlarımızdan bileğimin hakkıyla aldığım tüm o bilgilerle beraber size gelmekti. Tek bir hamleyle dünyayı on bin kez yok edip on bin kez yeniden kurmamı sağlayacak bu değerli bilgilerle. İşte şimdi, yol ikiye ayrılıyor. Benim yolumu seçeceklerle paylaşacak kadar büyüye sahibim. Kuzuları kendi kıyımlarına götüreceğimiz bu yolda kim benimle beraber?”

Bu soruya gelen cevap, uykusundan uyanan koca bir hayvanın çıkarabileceği bir sesi andırıyordu. Ordudan yükselen bu ilkel çığlığın hemen ardından, yerdeki geniş çatlağın içinden bir gölge yükseliverdi. Cehennem Rahibi'nin hemen arkasından kendini gösteren bu toz bulutu gibi gölgenin bazı parçaları diğerlerinden daha hızlı yükseliyordu.

Ortaya çıkan bu beklenmedik manzara, katedralin içerisindeki askerlerin hiçbirinin gözünden kaçmamıştı. Önce yeni liderlerinin başka bir hokkabazlığı olduğunu düşünmüşlerdi. Bu varsayımları dahilinde attıkları özgüven dolu naralar, cesetlerin üzerinde dalgalanan alevlerin bir araya gelip söndükten

sonra çıkardıkları dumanın havadaki gölge perdesini besler-cesine ona katılmasıyla batıl inancın baskın olduğu mırıltılara dönüştüler.

“Ne aciz bir büyü bu?” dedi Cehennem Rahibi.

Gölgeler, katedralin dört bir yanını sarmıştı. Sönen ateşten kalan közlerin cılız ışıkları dışında etrafi aydınlatacak başka bir ışık kaynağı kalmayana önce tavanı kaplayıp oradan duvarları kapatan güçlü gölge bulutu etrafi ele geçirmeye niyetli gibi ilerliyordu.

Ateşten kalan son közler de söndüğündeysen, katedralin üzerine zifir gibi bir gece karanlığı çökmüştü.

İblislerin her birinden şüphe dolu cümleler çıkıyordu.

“Efendimiz, konuşun bizimle!” diye seslendi bir tanesi.

Bir diğeri: “İnancımızı mı test ediyorsunuz?”

“Benim inancım tam, Efendim.”

Bine yakın ses “Evet!” diye bağırdı o sırada.

“Hepimiz tamamen size inanıyoruz.”

“Son verin buna, Efendimiz. Kör olacağız!”

Tüm sesler, boş platformun içinden kendini gösteren şimşegin etrafı aydınlatmasıyla ve o sırada derin, yankı dolu bir sesin konuşmaya başlamasıyla son buldu.

“Kimmiş benim tapınağında baş kaldıran o hain?” dedi ses ve karanlık perdesi geldiği gibi yok oldu.

Lucifer’in ışıklar içindeki silüeti çırılçıplak bir halde havada asılı duruyordu. Gerçekten de sıra dışı bir görüntüydü. Cehennem Kralı’nın artık sersefil, kırık kemiklerle dolu görüntüsünden eser taşımadığına diğerleriyle beraber aynı anda şahit olan Harry, önünde asılı duran bu iki buçuk metrelik yaratığın karşısında ağzı açık kalmıştı.

Lucifer’in anatomisi genelinde insana dair özellikler taşıyor olsa da, kendisine bariz bir farklılık veren belli belirsiz değişikliklere sahipti. Uzuvarı, boynu ve burnu uzundu, olağandışı kalınlıktaki kaşlarında en ufak bir şekil bozukluğu bulunmuyordu. Cinsel organları sıra dışı bir büyüklüğe, gözleri sıra dışı bir maviliğe, teni ise yine sıra dışı bir solukluğa sahipti. Kısacık saçları kafatasına o kadar yakın kesilmişti ki zar zor görülebiliyordu ve tıpkı yüzündeki ve boynundaki tüyler, göğüs ve göbek bölgesindeki kıllar ve onlardan daha da bereketli çıkan kasık bölgesindeki fırçamsı kıllar gibi etrafa ışık saçıyorlardı.

Kimse konuşmaya cesaret edememişti. Bu sefer bir önceki sessizliği delip geçen alev çıtırtıları dahi seslerini kesmiş, Lucifer’in ağzından çıkacak kelimeleri pür dikkat bekleyenlerin sessizliğine karışmışlardı. Cehennem Kralı ağzını açıp konuşmaya başladığıdaysa, boğazından yükselen ışık çevresindeki sis bulutunu aydınlatarak kelimelerine ön ayak oldular.

“Tanrı Efendimiz Yehova ’nın en değerlisiydim ben/’ dedi kollarını kendini takdim edercesine iki yana açarak. “Fakat aşırı gururumdan ve dengesiz hırsımdan dolayı babamın sevgi dolu huzurundan kovuldum. Beni ruhumun bir saniye bile dayanamayacağı bir cezayla, Kendi yokluğuyla cezalandırdı. Her ne kadar cezamla başa çıkmayı denesem de, çektiğim acı çok büyüktü. Yaratıcımın bana verdiği hayata bir son vermek istedim. Acı çehnenin en belirgin yönleri olan bilmeye ve varoluşa bir son vermem gerekiyordu. İşte bu yüzden bu hayatta ölmeyi başardım. Özgürdüm artık. Cehennemim m dibinde kendime inşa ettiğim bu katedralin altındaki mezarımda dinlenmeye hazırdım...” Özgürlük olarak adlandırdığı ölümünden bahsederken sesini neredeyse duyulmayacak kadar düşürmüştü. Hiç beklenmedik bir anda kükrercesine bağırarak hikâyesini devam ettirdi:

"FAKAT ÖLÜM BENİ REDDETTİ! YERLE BİR OLMUŞ TÜRBEMDE SEFALET İÇİNDE UYANDIĞIMDA ÇIRILÇIPLAKTİM! KENDİ TAPINAĞIMDA, ASIRLAR BOYU SESSİZLİĞİN KOLLARINDA GEÇİRMEYİ UMDUĞUM BU YERDE, DELİLİĞE, CİNAYETE KURBAN EDİLMİŞ BU KAN GÖLÜNÜN YARATTIĞI KARGAŞAYA UYANDIM-HER ŞEYE KAPATTIĞIM ZİHNİM ARTIK BİLİNMEZLİĞİN HUZUR DOLU UYKUSUNDA DEĞİLDİ.

Kendi feryadının dakikalar süren yankılarını dinlerken sessiz kalmayı tercih etti. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonunu alçaltmayı tercih etmiş olsa da, her bir kelimenin her bir hecesi geniş odadaki her bir bireyin kafatasının içinde yankılanmaya devam etti.

"Çıplaklığımın nedeni nedir?" dedi Düşmüş Melek ve daha cümlesini bitirmeden kendi zırhını üzerine geçirmiş olan Ce-

hennem Rahibi'yle göz göze geldi. Senobit'in ağzından hiçbir söz çıkmadı. Buna karşılık olarak gülümsedi Şeytan. Sorusunu yinelerken ses tonunda iç bayılıcı bir cazibe gizliydi. "Çıplaklığımın nedeni nedir?"

Göz kırpmayı bile kendine yasak edinen Har^, gizli ve güvenli köşesinden her şeyi izlemeye kararlıydı.

"Hadi ama," dedi koluna yapışmış olan biteni izleyen Nor-ma'nın bile duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Öldür şu piçi!"

Rahip konuştu.

"Ölmüşünüz, Kralım," dedi. "Ben buraya sizin için gelmişim. Tüm hayatım boyunca—"

"Karşılaşacağımız anın hazırlığını yaptın, " diye tamamladı cümleyi Lucifer.

"Doğru."

"Bu ezberden okunmuş kelimelerden beni ölüm bile kurtaramıyor.

"Efendim?"

"Bu hikâyeyi çok duydum. Seni gördüm. Her birinizi! Sayısız canlanışta, sayısız kez yaşadım bunu!" diye bağırdı her bir hareketini pür dikkat izleyen kalabalığa doğru. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonunu yine düşürmüştü. "Artık istemiyorum.

Asıldığı yükseklikte bir adım atarak Cehennem Rahibi'ne uzandı. Fakat zırh, yeni sahibine sadakatle bağlanmıştı ve Lucifer'in, yeni düşmanının bu yaklaşımına defansif ışık huzmeleri yayarak karşılık verdi.

Senobit'in içinde büyüyen korku bir saniyede buharlaşıp uçmuştu sanki. Giydiği takım kendisini yeni sahibi olarak kabul etmişti, sahip olduğu büyü gücü bugüne kadar biriktirerek

elde edebildiğinin kat kat fazlası güçteydi. Şeytan ise çırılçıplak, yorgun, savunmasız bedeniyle

karşısında dikilmekteydi. Savaş henüz sona ermemişti. Zafer, henüz kimi seçeceğine karar vermemişti. Derin bir nefes alan Cehennem Rahibi, Sekizinci Makine'nin ölümcül hecelerini sıraladı:

“Uz ... Yah ... I... Al... Ak ... Ki ... Ut... Tu ... Jeh ... Maz ... Az ... A ... Yah ... Neh ... Ark ... Bej ... Ee ... Ut... Tu. ”

Daha kelimelerini tam olarak bitirmemişti ki, her bir hecenin yarattığı büyük güç kendini göstererek içinde ölüm ve yaşamın bir arada dans ettiği, dünyanın başlangıcına ve şüphesiz ki yine aynı dünyanın sonuna dair tüm sırların içinde daireler oluşturarak aynı anda döndüğü keskin kokulu azgın bir nehir yaratmıştı odada. Tüm gezegenin sonunu getirecek türden sayısız eziyet, sayısız hastalık daireler çizmekteydi heceleri sarf eden Rahip'in başının etrafında - tabii ki bu delilik denizinin, bu hastalık yuvasının içine dalıp peşine düşmeye cesareti ve sabrı olanlar için her bir derdin dermanı, her bir hastalığın panzehiri de vardı aynı çemberin içinde. Cehennem Rahibi'nin istediği şey de tam olarak buydu ve daldırdı ellerini, bileklerine kadar Pislik'in içine.

Vakit kaybetmeden bu harekete cevap veren Pislik yuvası, büyülü heceleri sarf eden kişiyi sarmalamakla kalmadı, bataklık gibi dokusuyla etine, kemiğine, iliğine işleyecek kadar içine girerek el koydu bedenine bu kişinin. İçine işleyen yoğun sıvı omurgasına ulaşıp beyninin içine tesirli özdeğini pompalamaya başladığı andaysa huzursuz bir kasılma hissetti. Bu ilkel gücü uzuvlarında, kalbinde ve kamında hissetmesi bir yana; düşüncelerine leke sürmemek adına fikrini değiştirebilecek en zararsız bilgilerden bile sakındığı beyninde hissetmesi çok hoş bir tecrübe değildi. Anlık direncini hisseden akışkan sıvı, daha

ileri gidebilecek bir eylemle karşılaşmaya kalmadan tüm beynini kafasının içine dolan bir sel gibi ele geçirmişti.

Yapabildiği tek şey basit bir hırıltı çıkarmak oldu ve hemen sonrasında vücudu -seçkin zırhının kendisini hâlâ havada tuttuğu vücudu- kaskatı kesildi. Cehennem Rahibi, yatay pozisyona geçip yeniden yükselmeye başladı. O sırada görüntüsünü delip geçmeye niyetli yeni damarlar yüzünde belirlemeye başlayarak çehresinin mükemmel simetrisini bozmaya koyulmuşlardı; uyandırdığı bu büyüün güç sınırı o denli yüksekti ki, kendi vücudu böylesine tesirli bir güce ev sahipliği yapabilecek kapasitede kesinlikle değildi. Gelişmekte olan tek şey katlanarak artan damarları değildi; Lucifer'in zırhını alttan kabuk gibi çatlatarak gittikçe büyüyen kasları genişlemekten asla vazgeçmeyecek gibilerdi.

Tüm bu olanlar -heceleri okumasından başlayıp kendisini yeni pozisyonuna getiren anatomik değişime kadar- birkaç saniye sürmüştü ve tüm bu süre zarfında gözleri kapalı kalmıştı. Gösteri sona erdiğinde konuşma sırası Lucifer'deydi.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?”

“Sadece şu,” dedi gözlerini açarken ve damarlarla kaplı ellerinin arasından kıvrımlı iki bıçak fıskırttı -yeniden doğan bedeninin yeni numaralarından biriydi bu. Hemen ardından bir zamanların Cehennem Kralı'nın üzerine atlayarak iki devin hiddet dolu savaşını başlattı.

Katedralin içerisinde oluşan savaş meydanı, çeşitli imkânlar dahilinde değişip durmaya devam

ediyordu. İlk başta kimin tarafında olduğunu ne bilen ne de umursayan iki şeytanın kavgası olarak başlayan kavga, şimdi mutant iblislerin tepelerinde yaşanan her bir silah çarpışmasıyla etrafa alev katmanlarının yayıldığı kanlı bir savaş halini almıştı.

Harry, bir zamanlar yalnızca cehennem tapınağından gelip görevi insanları baştan çıkarmak olduğunu düşündüğü bu yaratığın, şimdi kendi suçlarının (cinayetlerinin, hırsızlıklarının ve benzeri suçların) meyveleriyle dönüşüm geçirip tek başına Lucifer'in karşısına çıkabilecek bir güç kazanmış oluşunu hala hayretler içinde izlemekteydi. Doğanın iki büyük afeti tek kelime etmeden havada çarpışıp daireler çizerek, tekrar çarpışıp tekrar daireler çizerek kapışmaya devam ediyor, ikisi de rakibini tamamen yok etmek adına tartışmasız bir arzu beslerken, karşısındaki kişi sanki hiç var olmamış gibi büyük bir öfkeyle çatışıyorlardı.

Sonuç itibariyle savaş naralarının çıkardığı yaygaralar sona ermiş, Senobit ve Karanlıklar Prensi'nden çıkan tek ses, hırs dolu darbelerin yaydığı çınlama olarak kalmıştı. Rahip'in yeni ordusundan geriye olayı sessizce izleyip destekleyen en fazla bin kadar üye kalmış, geriye kalanlar ya Lucifer'in ölümcül

darbelerinden nasibini almış ya da ortaya çıkan manzaradan korkup arenayı terk etmişlerdi. Ölmek üzere olanların şikâyetleri ve yakarışları da dahil (şeytanlar da tıpkı insanlar gibi son nefeslerinde annelerini sayıklayacak kadar çaresizliğe kapıla-biliyorlardı) silinip gitmişti.

Tüm olanların nedenini idrak etmek çok da zor değildi; Lu-cifer'le Cehennem Rahibi'nin çarpışmasından etrafa yayılan enerji, çoğunun kaldıramayacağı büyüklükteydi. Enerji dalgalarının kırılmadığı belli başlı katedral köşelerine istiflenen sayılı hayatta kalanlar bile, vücutlarından her saniye korkuyla karışık çıkan kan ve nefesten geriye ne kadar kaldığından habersiz, delik deşik vücutlarıyla hayata zar zor tutunmaya uğraşıyorlardı. Birkaç saat öncesine kadar bakir sayılabilecek bu ıssız mabet, şimdi tepelerinde iki ölçüsüz gücün çarpıştığı ceset yuvasına dönmüştü.

Harry, Cehennem Rahibi'nin kendisini ve arkadaşlarını hatırlayabilecek durumda olduğundan büyük şüphe duyuyordu. Lucifer'e karşı açtığı savaş, tüm dikkatini o yöne toplayacak kadar hiddetli sürüyordu. Aralarında sallayıp durdukları kılıçlar tabii ki hizmetlerindeki tek silahlar değillerdi. Lucifer'in gözleri, teni, nefesi ve teri bile başlı başına birer güç unsuruyken, Cehennem Rahibi'nin ağzından çıkan hecelerle uyandırılmış büyü, zırhının etrafında dolanarak etkisini artırmaya devam ediyor, dikenli kara şimşeklerle Lucifer'in vücuduna ağır yaralar açmaktan usanmıyordu.

Ayrılırken fark edilmelerini önleyecek tonlarca beden kaplamıştı zemini. Üstüne bir de Düşmüş Melek'le Cehennem Rahibi karşılıklı öfkelerini bu denli birbirlerine yöneltmişken, ufacık bir zarar dahi görmeden kurtulmalarının olasılığı bir hayli fazlaydı.

“Pekâlâ. Gitme zamanı,” dedi Harry. “Bu ikisi penis boyutlarını karşılaştırmaya başlamadan önce buradan ayrılmamız gerekiyor. Herkes hazır mı?”

“Ben hazırım,” dedi Norma. “Bu iğrenç kokuya daha da fazla dayanamayacağım zaten.”

“Ben de daha fazla katılamazdım,” dedi Lana.

“Dinleyin! Dinleyin!” dedi Dale. “Önce şunun bitmesini bekleyelim ki sonra defolup evlerimize gidebilelim.”

Harry ve Tırmıkçılar, Lucifer’in yükseldiği boşluğun etrafından istikrarla dolanarak duvarlardaki devasa deliklerden birine doğru ilerlemeye başladılar. Tam Harry, Norma’ya yol açmak için yerdeki cesetlerden birini tekmeliyordu ki, derin bir ses tam tepelerinde gürlendi.

“Bunun nasıl sonlandığına tanıklık edeceksin!” dedi bu ses. Hepsi de aynı anda sesin geldiği yöne döner dönmez, üstlerindeki, daha doğrusu Harry’nin üstündeki bir çift tanıdık gözle karşı karşıya kaldı. “Hikâye sonuna ulaşmak üzere. Şimdi ayrılamazsınız. Hikâye anlatılıp bitmeden önce değil.”

Harry vücudunun donakaldığını hissetti o an. Korku yüzünden olmamıştı bu, hiç beklemediği kelimeler kulağında çınladığında duyduğu çaresizlik yüzündendi. Ne hareket edebiliyor ne bağırabiliyor ne de arkadaşlarını içine çekildikleri ortak kaderden kurtarmak adına başka bir şey yapabiliyordu. Kendi iradesi dışında tepesinde süregelen çarpışmaya doğru döndüğünü hissetti tüm bedeninde. Rahip, Harry’yi ağma düşürmüştü. Senobit’in emrinde bir köleydi artık: İsteddiği şahitti.

Rahip’in buyruklarına karşı çıkmış olsa da, ilk dakikadan itibaren her bir emrini kelimesi kelimesine yerine getirmiş olduğunu fark etti. Müthiş çıkışına, yeniden dirilişine çoktan şahit olmuş, şimdi de final zaferini izlemeye koyulmuştu. Ra-

hip’in bu korkunç hikâye sonlanana kadar Harry’nin kaçışma izin vermeye niyeti yoktu. Dale’in dikkate alınmayan öngörüsünün önemi yine gün yüzüne çıkmıştı işte. İradesi başka yöne bakma tarafında olsa da artık vücuduna söz geçirebilecek durumda değildi.

Arkadaşlarının uzaktan gelen seslerini duydu.

“Yapma be,” dedi Dale.

“Bırakın şunu!” diye bağırdı Dale. “Yolumuza devam edelim. Ne yapacağını düşünüyor, Şeytan’ı kavgasından mı alıkoyacak?”

“Caz!” diye bağırdı Lana.

“Arkana bakma! İsteddiği şey tam da bu!”

“Hayır! Caz!” diye karşı çıktı Norma. “Harry’ye bak!”

“Devam etmeliyiz-” demesinin ardından, “Harold! Ne saçmalık dönüyor burada?” diye devam ettiğini duydu Harry, Caz’ın.

Her bir kasına ayrı ayrı söz geçirmeye çalışan Harry vücudunu kendini dinlemesi için zorluyordu. İsteddiği son şeyi de yaptıktan sonra kendisine verilen izleme görevini seve seve yapacaktı. Kasları seğirip gerilse de, yavaşça ve acı çekerek de olsa onları hareket ettirebilecek bir yol bulmuş gibiydi. En sonunda Caz’ın gözleriyle buluşabildi bakışları. Çektiği acı gözlerini yaşartmış, söylemek istediği o tek kelime için kendini zorlarken dudaklarını garip bir şekle sokmuştu.

“Gidin.”

“Asla olmaz, Harold!” diye karşı çıktı bu sefer durumu anlamış olan Caz.

“Söz ver bana!” diye yalvardı Harry.

Caz, Harry’e doğru uzandığında Harry’nin vücudundan çıkan bir şok dalgası, kendini metrelerce geriye fırlattı. Har-

ry’nin bu hareket karşısında yapabileceği tek şey, gözleriyle özür dilemekti. Olan biteni değiştirecek güce sahip olsaydı bir saniye bile düşünmezdi, fakat elinden gelen tek şey, bir-iki kelime daha zorlayabilmek oldu:

“Söz ... ver...”

Son kelimelerin de ağzından çıkmasıyla birlikte başı Rahip’ in istediği pozisyona büyük bir hızla geri dönerek, Rahip’ in ve Kral’ın şahsi silahlarının sonsuz çarpışmalarını izlemeye bir kez daha zorlandı. Çelik gibi semsert kesilen Harry, arkadaşlarının tapınaktan dışarı son adımlarını da atarken hıçkırıklar içinde çıkardıkları sesleri duyarken, acı sonla sonuçlanacak bu tablonun sergilediklerini izlemeye artık hazır hissediyordu.

Hâlâ başlattıkları savaşın içinde olan Lucifer ve Cehennem Rahibi'nin sergiledikleri yavaş hareketlerden ve her bir darbeye yana düşmeye başlayan kafalarından, artık sahip oldukları son enerjiyi kullanıyor oldukları apaçık belliydi.

Cehennem Rahibi, ilahiyle denklem arası bir şeyler mırıldanıyordu: Kelimelerle sayılar iç içe geçmişlerdi. Bir yandan konuşurken bir yandan da Lucifer’in etrafında ürkünç bir hızla dönmeye başlamıştı; Şeytan’ın salladığı son kılıç darbesinden kaçarken alçalarak yerdeki cesetlerin üzerine indi. Ard arda sıralamış olduğu kelimelerle rakamlar, ölenlerin ve ölmek üzere olanların üzerinde anormal değişikliklere neden olacak bir etki yaratmıştı. Bedenlerinin çürüme işlemi, gözle görülecek kadar hızla hızlanmışa benziyordu; kasları, sineklerin saldırısına uğruyor muşçasına kaynıyordu.

Lucifer’in o sırada ölüm vuruşunu yapmak için tepesinde dönüyor oluşuna aldırmandan iki kılıcını birden fırlatıp attı. Sonra da ellerini avuç içleri yere bakacak şekilde dirseklerini bükmeden önüne doğru göğüs hizasında uzattı. Şu an ayaklarını basıyor olduğu ölüm topraklarında her kimin hayatına son verdiyse, onlardan geri kalanları kendine topluyordu.

Cehennem Rahibi, denklemlerle dolu ayini yardımıyla kurumuş cesetlerinde sıkışıp kalmış olabilecek şeytani güçleri son damlalarına kadar kendi içine çekerken, tüm • cesetler

şiddetli bir titreyişin içine girmişlerdi. Vücudu, iç organlarının saflığını bozabilecek her şeyi erittiği, kemiklerinin ışıltılı parladığı bir fırına dönüşmüş gibiydi. İçinden çıkan pislik, burnundan, ağzından, gözeneklerinden, kulaklarından, penisinden ve anüsünden fişkırcasına çıkarken tüm vücudunu yıkamıştı adeta. Vücudu, gereksiz her bir et parçasından arınarak resmen bir entropi yuvasına dönüşmüştü. Artık ne nefes almak için akciğerlerine ne de boşaltım yapmak için bağırsaklarına ihtiyacı vardı. Alevlerle kaplı özünden ihtiyacı olan her türlü besini sağlayabileceği

bir sistem oturmuştu vücut kendine.

Lucifer yere inip planladığı darbeyi gerçekleştirme aşamasının tam ortasındaiken Rahip'in eti kör edici bir ihtişamla parlamaya başladı. Cehennem Rahibi'nin eski bedenine ölümü kabul ettiği seremonisinin yarattığı bu etkiyle beraber, odada geriye kalan diğer her canlı gibi, Lucifer de gözlerini elleriyle korumaya çalıştı. Ayaklarının altındaki cesetler titreyip yuvarlamaya, Rahip hâlâ çeşitli heceler ve numaralar sıralamaya devam etmekteydi fakat bir noktada bu güçlü büyü artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiş ve Rahip'in bedeninde meydana gelen pırıltılı başkalaşımın yerini alan tek devinimli harekete dikkatle bakan Harry, bu güçlü yaratığın vücudundaki her bir bağ dokunun ölen askerlerin çalınan ruhlarıyla daha da güçlendiğini fark edebilmişti. Şahit olduğu şey final gösterisiydi. Harry'nin gözü bu inanılmaz manzaranın ardından savaşın bir sonraki aşamasına geçmeye oldukça istekli görünen Lucifer'e kaydı.

Şeytan saldırısına hazırlanırken Cehennem Rahibi alevden uzuvlarıyla uzanıp Lucifer'i boynundan yakalayiverdi. Bu harekete aldırmayan Lucifer, rakibine elindeki kılıçla sağlı sollu saldırmayı denese de, Cehennem Rahibi'nin yeni bedeni bu tür saldırılara olan duyarlılığını yitirmişe benziyordu. Bedenindeki yaralardan kendilerini gösteren beyaz alev kümeleri,

Lucifer'in tuttuğu kılıçtan başlayarak koluna kadar dolandılar. İçindeki öfkeyi sağır edici bir kükreyişle bastırmaya çalışarak sıkıştığı tuzaktan kolunu kurtarmaya çalışırken, düşmanının değişken bedeninden fişkırان yeni alev kümeleri genital bölgesini çoktan hedef almıştı bile.

Lucifer, hedef değiştirip kılıcının ucuyla bu sefer rakibinin kafasını hedef almayı denedi. Bu saldırıya cevap vermekte gecikmeyen Rahip, Lucifer'in kollarını anatomisinin kaldırmayacağı şekilde arkaya doğru bükerek eklemelerini kan ve kemik tozuyla karışık koca bir harabeye çevirip sayısız kemiğin kırılmasına neden oldu. Kılıcını ellerinin arasından düşüren Lucifer'in bu istemsiz hareketini fırsat bilen Cehennem Rahibi, bir daha eline hiçbir silah alamazın diye on parmağına birden az önce kollarına uyguladığı işlemi uygulamaktan geri kalmadı.

Harry, Lucifer'in misillemesini nefessiz bir beklenti içine girerek kafasında defalarca canlandırmış olsa da, korktuğu üzere tuttuğu taraftan hiçbir cevap gelmemişti.

“Sona mı geldik, öyleyse?” diye sordu Cehennem Rahibi.

Lucifer'in kafasında bu soruya herhangi bir cevap belirmiş olsa bile, tek kelime edemeyecek hale gelmişti. Yapabildiği tek şey, ağırlaşan başını son bir gayretle kaldırıp Cehennem Rahibi 'yle göz göze gelmek oldu.

“Gururlanma ey ölüm...” dedi Cehennem Rahibi.

Bir yandan konuşurken bir yandan vücudunun çeşitli yerlerinden oluk oluk çıkan alev formları - bazıları akkor ışık saçan kalın iplere, bazıları ise bol eklemli böcek uzuvlarına benziyordu- birbirlerinin etrafından dolanarak sahiplerinden yaklaşık bir üç metre kadar uzaklaştıktan sonra, kurbanlarına yapacakları hain saldırıya hazır görünüyordular.

Harry, zorla izlemekte olduğu bu gösterinin transına kendisini öyle yoğun kaptırmıştı ki, eli kulağında

bekleyen infazı

büyük bir korku içinde gözlerini kırpmadan bekliyordu. Cehennem Rahibi'nin bedeninden hâlâ çıkmakta olan delici alev uzuvları, çoğalmaya aldırmadan efendilerinin ağzından çıkacak ölüm fermanını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Lucifer kendi ölümüne yol açacak bu uzuvlardan pek haberdar değildi. Uzun süre düşmanından ayırmadığı gözleri, artık geriye düşen kafatasının içinde, titrek gözkapaklarının ardında bilinçsizce dönüp durmaktan başka bir şey yapmıyor, dudaklarının arasından yayılan ağıtların sesi her bir saniye azalmaya devam ediyordu. Savaşı kazandığına kesin gözüyle bakan Rahip, ölüm vuruşunu gerçekleştirmeden önce gözlerinin önündeki meleği bir süre hiçbir şey yapmadan inceledi.

Bir müddet gözlerini kapatarak sanki sessiz bir dua mırıldanıyormuş gibi dudaklarını hareket ettirdi. Gözlerini açtığı anda kendi teninden göreve çağırdığı ölüm silahları' -en incesinden en kalınına kadar çeşit çeşit olan alev formlarını- Gün Yıldızı'nın üzerine büyük bir hızla salıverdi.

Kurbanın vücudundaki tek bir santimetrekare dahi saldırıdan kendini kurtaramamıştı. Cehennem Rahibi'nin en büyük silahı, Lucifer'in direkt göğsünü hedef alıp girdiği yerde acımasızca kıvrılarak bir zamanlar kanatlarının bulunduğu iki yara izinin arasındaki sırt bölgesinden büyük bir şiddetle çıkıverdi. Saldırı fazlaca acımasızdı: Bir parça âdemelmasını hedef alırken üç küçük zerrecik hedeflerinden sapmadan dişlerinin arasındaki yerlerini aldılar. Dağılan parçaların ve zerrelere haddi hesabı yoktu, bir tanesi dilini alt dudağına çivilerken neşter başlı dartlardan biriye sol gözünün tam ortasını hedef alıp tüm yüzünü kan içinde bırakmıştı.

Aldığı ilk darbelerle kasılıp kıvrılan Lucifer'in tepkileri kısa sürede azalmış, en sonunda parmağını dahi oynatamaya-cak bir hale gelmişti. Belki de yaklaşık beş yüz ayrı yerinden

yara almış olan Şeytan, Rahip'in ayaklarının dibinde hareketsizce yatıyordu artık.

Cehennem Rahibi, hâlâ az önceki mücadeleden yayılan enerjilerle aydınlanmakta olan katedralin içine göz gezdirdi. Bayağıdır gerçekleşiyor olan büyük kıyıma rağmen içeride hâlâ çok sayıda hayatta kalan vardı. İçlerinden birçoğu, ölümlü birinin asla altından kalkamayacağı yaralar sahip olsalar da, bir-iki çizikle kurtulanlar da az değildi.

Tüm gözler, düşmanının bedeninin tepesinde kazandığı zaferin gururuyla dikilen Cehennem Rahibi'nin üzerine kilitlenmişti. Vücudundan sarkan alevli uzuvlar kurbanından henüz el ayak çekmemiş, ikisinin arasında konumlanmış sayısız göbek-bağı gibi hareketsizce durmaktaydılar. Uzuvlarının olan bitene şahit olan tüm gözlere kanıt niteliğinde vücudundan sallanmasına izin veren Rahip, Lucifer'in ikinci düşüşünün kitabını kendisinin yazdığını herkesin görmesini istiyordu.

Bir müddet o şekilde etrafını süzdükten sonra, kollarını iki yana açarak monolog konuşmasına başladı:

“Birçoğunuzun bu mekâna düşmanlık beslediğinizin bilincindeyim. Alınacak intikamlarınız, alacak hesaplarınız vardı ve buraya Cehennem'in tahtında oturan kişiyi umursadığınız için değil, savaş maskesi altında belirli düşmanlarınızın hayatlarını sonlandırma beklentisiyle geldiniz.” İçlerinden

bazıları birbirlerine suçlu bakışlar fırlatırken, birkaçı konuşmayı bile denemiş olsa da, Cehennem Rahibi'nin sözleri henüz bitmemişti. "Artık Kral'ınız benim. Bu itibarla, tüm kan davalarınızı bir kenara bırakıp, geçmişini unutup daha iyi, daha korkunç işlerin peşine düşmek adına burayı benimle beraber terk etmenizi emrediyorum." Sessiz saniyeler birbirini kovaladı. Ve söylenenlerin her bir kelimesini kabul ettiklerine dair attıkları savaş naraları dört bir yanı kaplamıştı işte.

Gün Yıldızı'nın biçimini kaybetmiş uzuvların ait bir et parçası uzanıp Cehennem Rahibi'nin ayaklarından birine yapıştı.

"Yeter," dedi.

Bir anlığına başını eğip düşmanına inanmayan gözlerle bakan Cehennem Rahibi, yaşadığı şokun ardından ayağını kurtarmaya çalıştı.

Fakat aldığı tüm yaralara rağmen Lucifer'in Rahip'i bırakmaya hiç niyeti yoktu. Aldığı kırıklarla akışkan bir dokunaç şeklini kazanmış olan diğer koluyla da bir zamanlar ebedi uykusuna yatarken giydiği giysilere tutundu. Elini kumaşın üstünde sabitleyip Cehennem Rahibi'yle yüz yüze gelmek için ayağa kalktığı anda, vücudunda açılmış yüzlerce yaradan akan kan bacaklarına kadar oluk oluk akmaya devam etmekteydi.

Lucifer, kırık ellerini Cehennem Rahibi'nin karın bölgesine daldırıp bağırsaklarını sıkınca, Rahip kendisinin dahi öngörmediği acı çığlıklar atmaya başladı. Lucifer'in yaşamına son vermiş olduğunu düşündüğü alevden uzuvlar işlevlerini yitirmişe benziyorlardı; kendini savunmak adına az önce sarf ettiği heceleri tekrarlamayı denese de, Gün Yıldızı artık hedefine akıl almaz bir dikkatle kilitlenmişti ve ellerinin arasındaki katilini bir daha bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ellerini düşmanının bedeninde daha da derinlere daldıran Lucifer, artık karşısındakiyle apaçık alay edecek güce erişmiş gibiydi.

"Bir iki parça büyü tükürsene, seni aptal." Ellerinin arasındaki bağırsakları dışarı çekmesiyle tuttuğu yerden çeşitli iç organlar dökülmeye başladı. "Şu sefil söylenmene de bir son ver. Senin acıdan hoşlandığını sanırdım." O sırada tuttuğu bağırsağı bırakıp sahibinin ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. "Bunlara neden sahip olasın ki" -kan içindeki parmaklarını iblisin başındaki çivilerin arasında gezdirmeye başladı- "eğer sana zevk verecek bir acı yaratmıyorlarsa?" Cümlesini bitirdiğinde ellerini şekline getirerek tüm kırıklarını eski yerlerine

ofe^fe. İşaret ve baş parmaklarını Senobit'in yüzünde bir süre dolaştırdıktan sonra, yanak bölgesindeki çivilerden birini kavradı. Çekti. Hafif bir uğraşın ardından, çivinin görünen kısmının yarısından fazlası kadarının da içeride saplı olduğunu anladı.

Cehennem Rahibi, gördüğü bu muameleye herhangi bir yolla tepki veremeyecek kadar muzdarip bir haldeydi. Elindeki çiviye yere bırakan Lucifer ikincisine yöneldi, ardından üçün-cüye, sonra dördüncüye. Yüzünde biriken kir tabakasının altından açılan deliklerden oluk oluk kan gelmeye başlamıştı. Artık çığlık atmıyordu. Az önce maruz kaldığı tüm iç organlarının boşaltım işlemine duyduğu acı, yüzünün tahrip edilmesinin yanında fazlasıyla önemsizdi. Eline gelen çiviye saplandığı kemiğin arasından çekmeye devam eden Lucifer'in elleri hızlanmıştı. İblis, sonunda dayanamayıp konuştu.

“Lütfen,” diye yalvarmayı denedi Şeytan’a.

“Yüzlerce, binlerce kez duyduğundan emin olduğum o yakarış kelimesi. ”

“Evet, çok duydum.”

“Cehennem ’in çöllerini aşıp Lucifer ’le savaştın. Sen eşsizsin, Senobit. Fakat şimdi, hayatın iki elimin arasındayken o berbat klişeye mi tutunuyorsun?”

“Evet?”

Cehennem Rahibi başını iki yana salladı. Buna cevap olarak kurbanının kafasından birkaç çivi daha söküp atmayı tercih etti Lucifer. Onu durduramayacağını farkında olan Senobit, itirafına kaldığı yerden devam etti.

“Ben buyum.”

Lucifer, durup Senobit’in başından söktüğü çiviye bir süre baktı. “Bu paslı metal parçası mısın? Ah, affedersin. Öyleyse aldığım yere geri koymalıyım. ” Üzerindeki zırhın boğaz kısmını parçalayarak, elindeki çiviye Rahip’in boğazına sokarak, avucunun bilek kısmıyla dibine kadar saplanmasını sağladı.

Tam o sırada Senobit’in sihriyle kaskatı kesilmiş olan vücudunun rahatladığını hissetmişti Harry. Aniden yere yığılıp bir süre alamadığı nefesini düzenlemeye uğraştı. Akciğerleri de dahil tüm vücudu, Rahip’in kontrolü altında kalmıştı o ana kadar. Kendini kısa sürede toparlaayı başaran Harry, bu sahnenin ve büyük ihtimalle bir devrin sonuna şahit olmuş olmanın verdiği mutlulukla -şanı büyük ihtimalle Cennet’ten Dünya’ya kadar yayılacak bir savaştı bu gördüğü- en yakınındaki yıkık duvara doğru sürünmeye koyuldu. Ölümcül darbeyi izlemeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Tek dileği, sevdikleriyle yeniden bir araya gelebilmektir.

Harry, tapmakta bulunduğu en yakın çıkışa doğru ilerlerken Cehennem Rahibi, Lucifer’in yara bere içindeki yüzüne doğru eliyle bir hamle yaptı, ki eğer Lucifer kendisinden daha hızlı davranmamış olsaydı muhtemelen yaralı olmayan gözünü yerinden çıkartabilecek bir hamleydi bu. Küçük bir fiskeyle Cehennem Rahibi’nin ellerini kendinden uzaklaştırdı.

“Şansını kaçırdın,” dedi. “Bir daha eline böyle bir şans geçmeyecek. Son dualarını et, çocuk. Yatma vakti geldi. ”

363

Harry, katedrali nihayet terk edebildi. İçeriden kulağına gelen

sesler çeşitliydi: Çatışmayı izleyen askerlerden gelen çığlıklar, ölmek üzere olanların inleyişleri ve kim bilir belki de Luci-fer’in atağına tepki olarak doğmuş nice kaynağı belirsiz ses vardı -kumaş veya et yırtılmaları, kemik kırılmaları gibi.

Aşması gereken son ceset yığını da aşarak, saatler sonra ilk kez katedralin dışını görebilmişti

Harry. Hâlâ eşikte beklerken içeriye girmeyele girmeme arasında kararsız kalan şeytanlar bekliyordu. Başiboş dolanan kararsız tiplerin arasından sıyrılıp açık havaya kavuştu. Arkadaşları kendisini göl kenarında beklemekteydiler.

“Harold! Şükürler olsun!” dedi Caz arkadaşına doğru koşarken. “Yemin ederim ki diğerlerine beş dakika içinde gelmezsen içeri girip seni kendi ellerimle buraya getireceğimi söylemişim!”

Harry olan biteni kafasında oturtmaya çalıştı. Tüm o ağacın devrilip köprü olarak kullanılmasına ve üzerinden geçen binlerce şeytanın verdikleri mücadeleye rağmen göl, Harry ve destekçilerinin gölün üzerindeki ilk yolculuklarındaki ve Quo’oto’nun etrafı hiddetiyle köpük köpük yaptığı zamanki halinden daha durağan görünüyordu şu an. Karanlık gölün tepesindeki yıldızsız gökyüzü, geride bıraktıkları o mezbahanın ve içerisinde yaşanan sahnelerin ardından oldukça yatıştırıcıydı. Caz kıyıda Harry’e eşlik ederken önünde uzanan hareketsiz çarşıftan gözlerini alamıyordu.

“Şeytan’la olan dansın bitti demek, D’Amour?” diye sordu Dale.

“Asla,” dedi Norma, Harry’nin yerine cevap vererek. Harry’nin kabul edebileceğinden de haklıydı.

“O lanet yerde neler döndü?” diye sordu Lana.

“Artık bir önemi yok,” dedi Harry. “İşte size benden bir daha asla duyamayacağınız bir öneri: Hadi şuradaki iblisleri takip edelim.”

Norma kahkaha attı. “Bunu senden dördüncü duyuşum.”

Tırmıkçılar kısa süre önce yoktan var edilmiş köprüye doğru ilerlemeye başladılar; katedralden çıkıp savaştan çekilme kararı alan onlarca yaralı iblis, olur da kendilerini savunmalarını gerektirecek bir durum olur diye ellerinden bırakmadıkları silahlarıyla beraber ağır ağır ilerliyorlardı kendi cehennemlerine. Havada hâlâ rekabet kokusu vardı; içlerinden bazıları fırsattan istifade birbirleriyle edecekleri kavga fırsatını istemeyerek kaçırdıkları için kaygılı görünüyorlardı.

Harry ve Tırmıkçılar köprüye doğru yaptıkları yavaş yolculuğa devam ederlerken katedralin içerisinden Lucifer’in kulak tırmalayan gür sesi duyuldu.

“Fakat artık bunların hepsi hatıralarda kaldı, ” diye devam ediyordu öncesi duyulmayan sözlerine, “ve ben, katlanamaya-çağım bir acıyla baş başa bırakıldım. Duyuyor musun beni? Duyuyor musun dedim!”

Sorusunu tekrarlarlarken hiçbir kulağın, katedralden metrelerce uzakta olanların dahi dayanamayacağı bir desibele yükselmişti sesi. Devasa katedral, kendisini ayakta tutan sayısız sütuna ve payandaya rağmen yıkılırcasına sallanmıştı Düşmüş Melek’in sesi yükselirken. Ortalık sesin etkisiyle birbirine bilenen taşların tozlarına bürünmüştü.

“Hayatımla olan işim bitmişti, ” dedi Şeytan, “inşa ettiğim bu Cehennem ’le tüm ilişkiyi koparmayı başarmıştım. Ölü ve mutluydum. Fakat geriye beni tekrar çağırarak bir Cehennem kalmayana kadar başımızın tepesindeki her şeyi yıkmam gerekmeden başka bir çarem kalmamış gibi görünüyor.

“Artık Cehennem yok. Anlıyor musunuz? Gidecek başka bir yeri olan herkes burayı derhal terk etsin çünkü başlamaya niyet ettiğim bu işi sonlandırdığımda üzerine oturacak taş bile bulamayacaksınız. Bir taş bile!”

Tırmıkçı dörtlüsü ve Norma katedralin dönüş yolunu yarılamaadan, Lucifer’in seyircilerinin tamamı durumun ciddiyetini ve orayı bulabildikleri herhangi bir yolla derhal terk etmeleri gerektiğini iliklerine kadar hissedip anlamışlardı. Artık duvarlardaki yarıklar sayılamayacak kadar çoğalmıştı; Lucifer’in hiddetiyle yıkılan her bir sütunla, oradan oraya uçan her bir payandayla görkemli katedralin çöküşü daha da yaklaşıyordu.

“Adadan çıktığımızda ne olacak?” dedi Caz yürümeye devam ederlerken. “Eve nasıl döneceğiz?”

Harry, arkadaşına umutsuz bir bakış fırlattı. “En ufak bir fikrim yok. O yaşlı iblis kadın eve dönüşle ilgili bir şeylerden bahsetmişti; ben onu ziyaret etmemiz gerektiği taraftarıyım. Şu an diyebileceğim tek şey, beşimiz birden o yerden canlı çıkabilmeyi başardık.”

“Çıkış yolunu akıl sağlığımızı kaybetmen bulabilecek miyiz peki? Asıl soru olmalı bence,” dedi Norma.

“Tek bildiğim şey,” dedi Lana, “her şey bittiğinde kendimi alkolizmin kucığına atacağım.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Dale.

Katedralin çıkışı, yıkılmak üzere olan binadan -özellikle onun içerisindeki yaratıklardan- olabildiğinde çabuk uzaklaşabilmek adına telaşla birbirlerini ezmekte olan, kumsalda dahi

kurtulamadıkları iblis yığınının kaçmak için umursamadan göle dolan şeytanlarla dolup taşıyordu. Gölde yarattıkları hareketin Quo’oto’nun dikkatini çekmesi an meselesiydi.

Tam birçoğunun aklında bu düşünce varken suların dibinden büyük bir hızla yükselen yaratık, alt çenesini yerinden çıkarırcasına geniş açıp bir hamlede yirmi kadar iblisi midesine indirmeyi başarmıştı. Ağzındakileri yutabilmek için başını geriye atarak simsiyah boğazını sergiledikten sonra derin sulara dalarak, henüz bir dakika geçmeden aynı işlemi ikinci kez yapmak adına bu sefer katedral kapısına daha yakın bir yerden tekrar su yüzüne çıkmıştı.

Ortaya çıkışı, katedralden yeterince uzağı kaçabilmek adına yaratığı yakalanmama şansına umutsuzca tutunan iblisleri yollarından caydırmaya yetecek güçte değildi anlaşılan. Bu çılgınlıkları oldukça anlaşılırdı. Çatı, yapının içinden fişkırmakta olan mavi ışık huzmelerinin aydınlatığı toz yığınları eşliğinde çökmek üzereydi.

Tırmıkçılar’a göre tek iyi haber, Tükenmeyen’in ordusunun katedralin olduğu adaya geçebilmek için devirdikleri ağaç köprüyü kullanmak, tekne bulabilmek için savaşmaktan çok daha zahmetsizdi. Çok özenli bir yapı olmadığı herkes tarafından kabul edilebilir bir gerçek olsa da, Quo’otonun dikkati göle düşünmeden atlayanların üzerindeyken, her birinin diğer tarafa olaysız geçebilmesini sağlamıştı. Köprüye varır varmaz Norma, Caz’in kucığına atlamış, arkalarına bakmadan bitiş yoluna kadar koşmuşlardı. Toprağı tekrar ayak bastıkları yer, teknelere ilk bindikleri iblis kampının olduğu

bölgeden çok uzak değildi.

“Köye gitmeliyiz,” dedi Harry. “Yaşlı kadın muhtemelen

367

oradadır.”

“Siz burada kalıp Norma’ya göz kulak olun,” dedi Dale. “Ben giderim. Çok uzak değil.”

“Seninle geliyorum,” dedi Caz.

Harry, Lana ve Norma, bir zamanlar ufak bir koruluk olduğu belli olan yapraksız, kuru ağaç gövdelerinin zayıf gölgelerine sığındılar.

“Sizi burada bekleyeceğiz,” dedi Harry.

“Bir saat içinde dönmezseniz sizi bulmaya bizzat geleceğim haberiniz olsun,” dedi Lana. “O yaşlı kadına güvenmiyorum.”

Harry rahatsız zeminde Norma’yı rahat ettirmeye çalışırken yola koyuldular.

“Aklında ne var, Harry?” diye sordu Lana.

“Ha!” diye irkildi Norma. “İşte kafalardaki o soru.”

Harry’nin kalbi sıcacık oldu. Norma yeniden Harry’nin kollarındaydı -yara bere içinde de olsa canlıydı- ve onun o anaç sesini tekrar duymak, bir kez olsun bir şeylerin kendi lehinde ilerleyebileceğine inandırmıştı kendisini. Lana’ya cevap verdi.

“Bu şeyi atlatmak,” dedi yıkılan yapıyı başıyla işaret ederek, “beni biraz bitkinleştirdi. Fakat her şey güzel olacak, haksız mıyım?” Katedralin imhası devam etmekteydi; bazı kısımlar enkaz yığına dönmüş olsa da ilk başladığı kadar hiddetli ve hızlı ilerlemiyordu yıkım.

“Bence hayat böyle bir şey değil,” dedi Lana. “Fakat en azından bu lanet olası dünyaya geldiğimiz andan itibaren bel bağlamak zorunda olduğumuzu bildiğimiz bir şey. Bence bebeklerin doğar doğmaz ağlamalarının sebebi, başlarına gelecek tüm rezilliklerin o anlık bilincinde olmalarından kaynaklanıyor. Bu yüzden hiç çocuk yapmayı düşünmedim. Bahşedilmiş her yeni yaşam, yeni bir ölüm fermanı demek. Bu gerçeği uya-

nır uyanmaz unuttuğumuz rüyalarımız gibi unutuyoruz sadece. Yani yaşam hakkında endişelense de endişelenmesek de başımıza geleceklerden kaçışımız yok. Önemli olan tek şey, yaşıyor olduğumuz. En azından şimdilik.”

“Rahatlatıcı,” dedi Harry.

“Buradan elimizden geldiğince çabuk çıkmaktan başka yapabileceğimiz daha iyi bir şey yok.” Lana

göl kıyısına doğru baktı. “Çocuklar gözden kayboldu. Umarım o yaşlı kaltaktan yardım alabilmeyi becermişlerdir.”

“İşte buradasın, şahit.”

Cehennem Rahibi en beklenmedik anda Tırmıkçılar’ın kullandığı köprünün orada belirdi. Vücudu o denli yıpranmış, yüzü, o eski ayrıntılı simetrisinden o kadar çok şey kaybetmişti ki, eğer kendilerine yaklaşan bu şey konuşmasaydı Harry kim olduğunu asla fark edemezdi. Şimdiyse, tüm o katedralden kaçan kalabalık her ikisine de aldırmadan kendi hayatlarını kurtarma pahasına yanlarından telaşla geçip giderken, ordudaki hayatta kalan gazilerin arasında karşı karşıya kalmışlardı. D’Amour, saatlerdir dövmelerinden herhangi bir uyarı almamış olduğunu fark etti. Belki de hepsi o hengâmede yanmıştı. Her ne şekilde olursa olsun dövmelerinin ihanetine uğramış olduğu kesindi. Norma’yı korumak adına yaşlı kadının önüne atladı. Lana ise o sırada olası bir çatışmaya kendini hazırlıyordu.

“Yüce İsa adına,” dedi Har^ . “Enkaza dönmüşsün.” “Şahidim... benim sadık, hatasız şahidim.”

“Öyle bir kitap yazacağım ki, Pinhead...”

369

“Bitişini göremeyecek kadar yaşayamayacak olman ne büyük acı. Sen karanlıklara aitsin, D’Amour. Kalman gereken yer orası,” diye yanıtladı Cehennem Rahibi. Sonra da sol eli-

ni yüzüne çevirip anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ağzından çıkan kelimeler, parmaklarının oluşturduğu kafesin ardında tutuşuyordu.

“Numaraların bitmedi mi?” dedi Harry. “Seni bu hale getiren o müthiş numaraların.”

Daha iyi bir pozisyon alabilmek adına iblisin sağ tarafında kalan göl kıyısına doğru iki, en fazla üç adım atmıştı ki, Cehennem Rahibi’nin kelimeleri etkilerini bir kez daha göstermeye başlayıp Harry’yi bir kez daha kendi vücudunu kontrol etme yetisinden alıkoydu.

“Seni pislik!” diye bağırdı Harry.

“Harry?” diye seslendi Norma.

“Hayır!” diye çığlık attı Lana bir yandan olay yerine doğru koşarken.

“Uzak dur, kadın,” dedi Cehennem Rahibi kadına. “Yoksa cezanı işlediğin suçları ikiye katlayacak ağırlıkta seçerim.”

“Norma. Lana. Kalın orada,” dedi Harry. “Bu, benimle İğne Popo arasında.”

Bu cümlesinin ardından gözlerinde katlanılmaz bir acı hissetti.

“Yüce İsa. Ne yapıyorsun?” Kalp atışları hızlanmaya başladı; her bir atış çekiç darbesi kadar

hiddetlenmişti. Her bir darbeye sanki görünmeyen bir çift el kor gibi iğneleri gözlerine bir bir batırıyormuş gibi daha da fazla yanıyorlardı. Göz kırpmaya çalışsa da gözkapakları engel oldu. Cehennem Rahibi ortaya çıkardığı işi zevkle izlerken Harry'nin gözleri Luci-fer'in katedralden yaydığı solgun mavi ışığa kayıverdi. Çektiği acı arttıkça, görüş açısı kenarlardan kararmayı sürdürüyordu.

“Kendi sonuna bak, şahit”

Çaldığı büyüler Rahip'i terk etmemiş olsalar da, Harry'nin

üzerindeki baskı katedralde hissettiği kadar felç edici değildi. Üzerindeki güçle savaştan Harry, Cehennem Rahibi'nin soğuk ve ıslak bedeninde göremediği bir noktaya tutunmayı başardı. Parmaklarını kanca gibi geçirdiği bölgenin parçalanmış et mi, yoksa Rahip'in çaldığı zırhtan bir parça mı olduğunu kestire-miyor olsa da pek umrunda görünmüyordu.

“Benden daha ne istiyorsun?” diye sordu D'Amour. “Senin için ne ifade ediyorum? Ben bir dedektifim, o gözlere ihtiyacım var.”

“Bunu görevlerine sırtını dönmeden önce düşünmeliydin.”

Vizyonunu gittikçe karartan hiçlik o denli genişlemişti ki, Cehennem Rahibi'nin yüzünü o küçücük delikten görebilmek için kendiyse savaşıyordu artık Harry. Cezasının ertelenebileceğine dair hiçbir mimiğini yakalayamıyordu Rahip'in. Karanlığı daha da dayanılmaz hale getiren solgun mavi ışık, kendisini aydınlık bir körlüğe mahkum bırakmıştı.

Hayatını hep aynı şekilde geçirdin, dedi korku içindeki düşüncelerinden etkilenmediği belli olan tok bir ses; beyninin içinden konuşuyor gibiydi daha çok. Kahraman rolünü seve seve üstlendiğin hastalıklı bir dürtüyle kötülüklerin arasında gezinmekten asla vazgeçmedin. Bu sefil gerçek, katlanabile-ceğinden fazla gelmişti ona. Onca zamanın içinden böylesi-ne güçlü bir yargıya varmak için neden içinde bulunduğu anı seçmişti ki beyni? Karanlıkla paralel artan korku döngüsünün içine tıklıp kalmıştı.

Bu düşüncelerin içinde boğuşurken sahip olduğu son vizyon da, iğne deliği kadarki ışığın içinde kaybolup gitti.

3H

Yaşadığı sert akımın ardından, hayatları pahasına kaçan iblislerin oluşturduğu kaostan çıkan gürültüler daha çok artmışa benziyordu. Gölden kurtulmayı başaran yaralıların kimi nefes almak için çırpınıyor, kimi acı içinde inliyor, kimiye bir köşede sessizce ağlıyordu. Harry'yi uyandıran şey, içlerinden birinin sızlanması olmuştu. Taşların üzerinde öylece ne kadar zamandır yattığını bilmiyordu; düşerken neresini vurduysa, yüzünde o bölgenin feci şekilde yandığını hissediyordu.

“Hey?” dedi Harry. “Lana! Norma! Kimse yok mu?”

“Harry!” dediğini duydu Lana'nın kısık sesiyle. “Uyanmışsın. Aman Tanrım- ” Sesi, yaklaşan ayak seslerine karışmıştı.

“Lana! Sen misin?”

“Ne diyorsun? Buradayım.”

Harry'nin yanına çömelip yüzüne dokundu. Bir şeyler görebilmek adına gözlerini fal taşı gibi açmış olsa da ufacık bir hareket bile göremiyordu.

“Kahretsin. O ... o kahrolası beni kör etti.”

“Uyandığına şükürler olsun.” Harry, Lana'nın sesindeki acıyı hissedebiliyordu. “Harry. Çok korkunç- ”

“Hey. Endişelenme. Bir iblis tarafınan ilk kör bırakılışım değil.”

372

“Hayır,” dedi Lana hıçkırır gibi çıkan sesiyle. “Ondan bahsetmiyorum.”

Harry soğuk soğu terlemeye başlamıştı. “Lana?”

“O ... ”

“Olamaz!” diye haykırdı Harry. “Lana! Çabuk bana Nor-ma'nın iyi olduğunu söyle.” Lana kendini sıkımayı bırakmıştı. Harry, kadının ağladığını apaçık duyabiliyordu artık. “Lana! Lanet olsun! Ne olduğunu anlat!”

“Hâlâ hayatta, fakat.” Tanrım ... Enkaza düşmüş durumda. Seni bayılttığında onu durdurmayı bir kez denedim ama... hareket edemedim, Harry. Yüzüme karşı o lanet olası kelimelerden bir sıra okuması beni yere düşürmeye yetti. Tek yapabildiğim olan biteni ...”

“Ne?”

“O lanet yaratık Norma'ya tecavüz etti, Harry. Gözlerimin önünde. Beni de izlemeye zorladı. Göz

bile kırpmana izin vermeden.”

“Onu geberteceğim. Sana yemin ediyorum, kalbini kendi ellerimle olduğu yerden sökeceğim. Norma nerede şimdi?” “Seni yanına götüreyim.” Lana, Harry’yi dirseğinden tutup kaldırdı.

Yürürlerken biraz sessizliği bozmak için, genellikle de kafasının içindeki o dayanılmaz gürültüyü bastırmak için konuşmayı denedi.

“Er ya da geç böyle bir şey yaşanacaktı,” dedi. “Ceset torbasıyla taşınacak raddeye gelebileceğim sayısız olaydan çizik almadan kurtulmayı başardım. Hadi en fazla birkaç kırık kemiğim oldu diyelim. O olayların yanında lafi bile olmaz. Norma her zaman beni koruyan bir meleğimin olduğunu söylerdi. Birkaç kez onu ziyarete gittiğimde onu da görebildiğinden bahsetmişti. Sanırım bugün meleğimizin başka işleri vardı.”

“Dikkat et,” dedi Lana.

“Tamamdır,” dedi Harry botlarının altından kayan çakıl taşlarına aldırmadan önüne çıkan yokuşu Lana’nın yardımıyla çıkarken.

“Yavaş-”

“Daha ne kadar var?”

“İki-üç adımın ardından bunun bir de inişi olacak.”

“Norma’yı görebiliyor musun?”

“Evet. Bıraktığım yerde yatıyor.”

“Nasıl?”

“Hâlâ nefes alıyor. Sen gelene kadar dayanacağını biliyordum. Ah, şükürler olsun ki uyandın. Son adımlarını da at.”

“Norma! Norma! Ben geldim!”

Yaşlı kadının bir şeyler mırıldandığını duydu.

“Hareket etme,” diye talimat verdiğini duydu Harry, La-na’nın. Ancak Norma, kendi kurallarına göre yaşamaya alışmıştı ve şimdi de kimsenin emrine uymaya niyeti yoktu.

“Neler yaptı, Harry? Anlat bana. Yalan yok. Lütfen ne yaptığını anlat.”

Harry, kadının sesindeki acıyı duyabiliyordu. Norma’nın acı dolu sesi tokat gibi çarptı suratına. “Her zaman dünyayı nasıl gördüğünü merak etmiştim,” dedi kadına. “İşte şimdi cevabımı aldım.”

“Ah... Çocuğum...”

Harry'nin kolunu bırakarak Lana, onun Norma'nın yanına oturmasına izin verdi. Norma, gözleri görüyormuşçasına kolayca bulmuştu Harry'nin yüzünü. Tıraşsız yanaklarına hafifçe vurdu.

“Demek canın acımıyor, öyle mi?”

“Hayır. Seninki acıyor, değil mi? Lana bana o iğne beyin-

374

linin-”

“Nefesini harcama, Harry. Konuşmamız gereken bir sürü şey var. Baş başa. Lana, bize bir dakikalığına izin verir misin?”

“Tabii ki,” dedi Lana. “Ben yakınlardayım. Bir şey olursa bağırın.”

“Bir problem çıkarsa çığığımı Detroit’e bile duyurabilirim,” dedi Harry.

Cümlesini bitirir bitirmez Lana’nın ayak seslerinin her adımda uzaklaştığını duydu. Artık Norma’yla son sözlerini paylaşmaya hazırdı.

“Bu kız senin ruh eşin olabilir, Harry.”

“Yapma Norma... İkimiz de bu tür oltalara gelmediğimi biliyoruz.”

“İnsanlar karmaşık canlılar. Tabii ki maskelerin ardına saklandıkları durumların sayısı hiç de az değil, en azından bu hayattayken bu şekilde. Fakat öldükleri zaman, tüm o saçmalıklara son verdiklerine tanık oluyorsun. Gerçeği görüyorsun. Gördüğün gerçeklikse maskelerine bakarak tahmin edebileceğinden çok daha derin, çok daha yabancı geliyor sana.”

Artık Harry’yle ilk tanıştığı zamanki gibi tok ve duraksayarak konuşmuyordu. Zar zor duyurabildiği fısıltılı sesiyle sarf ettiği kelimeler, yarışircasına çıkıyordu dudaklarından.

“Tüm talimatları George Embessan adındaki adama verdim.”

“Ne talimatı?”

“Ben gittiğimde yapılacaklarla ilgili olanları. Yaklaştığını hissediyorum.”

“Norma, hiçbir yere-”

“Evet Harry, gidiyorum ve basmakalıp sözlerle zamanımızı harcayarak ikimize de iyilik yapmıyorsun. Ben de herkes gibi et ve kemikten oluşuyorum. Pinhead’in bana yaptığı şey, beni

kendi yolumun sonuna bir hayli yaklaştırdı ki dürüst olmak gerekirse bundan hiç hoşnut değilim. Ölümüm kısa sürmeyecek. Hayata karşı iştahımı yeniden kazanıp kendime yeni bir aile seçene kadar önümde uzun bir süre olacak ki, sonrasında tüm bildiklerim ruhumun ardına gizlenmiş bir halde, bu

hayat oyununa en baştan başlamaya gücüm olsun. Bir sonraki yaşamımda tüm bu bildiklerimi yakalamam iyi zamanımı alacak.” “Keşke o zaman da seninle olabilsem.”

“Olacaksın.”

“Emin misin?”

“Sana hiç yalan söyler miyim?” dedi içerlemiş sesiyle. “Hep beraber olacağız. Farklı yüzler, aynı ruhlar. Bu yüzden ne olur üzülme. Sadece bıraktığım yerden devam et.”

“Yani... Ölülerin yollarını bulmalarına yardımcı mı olayım diyorsun?”

“Aferin sana. Kalan zamanında yapmayı düşündüğün başka şeyler mi var yoksa?”

Harry olanlara inanmadığım belli eden bir ifadeyle kısa bir kahkaha attı. “Onun ben olduğumu biliyordun.”

“Hayır, bilmiyordum aslında. Bana kendini gösteren sen oldun.”

“Ben ölümlere yardımcı olamam, Norma. Haklarında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Cehennem’e balıklama dalıp benim gamlı ruhumu kurtaracak kadar çok şey biliyorsun.”

“Ne demezsin, müthiş şeyler başardım.”

“Bu yaptığının beceriksizce sonuçlandığını mı düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Harry. “Baksana, ölüyorsun.” “Harry, Harry,” diye yatıştırmaya çalıştı adamı Norma,

eliyle yüzünü okşadı. “Dinle beni. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Yapman gerektiğine inandığın şeyi yaptın çünkü sen iyi bir adamsın. Beni bulmak için düşünmeden Cehennem’e girdin. Cehennem’e, Harry. Yaşlı, kör, deli bir kadının peşinden çukura atlamayı bırak, kendi annesinin hatırına Jersey’e kadar araba süremeyecek insanlarla dolu ortalık.”

“Sen öyle biri-”

“Dinle diyorum. Sonunda bu benimle ilgili değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ben yalnızca yemdim.”

“Anlayamıyorum.”

“Eğer seni rahatlatırsa ben de pek bir şey anlamıyorum. Düşün yine de. Ne çok şeyin değiştiğini düşün. Hem bu kahrolası yerde hem de bahse girerim ki bizzat senin kendi içinde. Hepsi de sen beni bulmayı kafana koyduğun için oldu.”

“Yani biri tüm bu olanları planlamıştı. Dediğin şey bu mu?” “Alakasız yok. Sihirli düşüncelere dalma.”

“Ama bana senin yem olarak kullanıldığını söyledin. Bu da yukarılarda bir yerlerde bir balıkçının olması gerektiği anlamına geliyor, yanlış mı?”

Norma, cevap vermeden önce kafasında her şeyi oturtup duyduklarını düşünmek için uzun bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

“Hepimiz beraberiz, Harry. Her birimiz o balıkçının birer parçasıyız. Bu verdiğim cevap sana fazla boktan gelebilir ama ölümlerle çalışmaya başladığın zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Herkes birbirinin suç ortağı: Küçük, masum çocuklardan tut da, bir günden, bir saatten fazla yaşayamayan bebeklere kadar -mutlaka gerçekleşmesine neden oldukları bir şeyler var, kendi ölümleri de dahil. Dediklerimi kafanda topar-layabilmenin çok kolay olmadığını biliyorum ama tüm haya-

tını ölümlerle birlikte geçiren birinin tecrübelerine inan lütfen.”

Konuşmasına ara verdiğinde morluklar içindeki vücudunu hareket ettirerek pozisyon değiştirmeye çalışırken çıkarttığı acı dolu hırıltıyı duydu Harry.

“Yine de onu geberteceğim,” dedi.

“Ben iyiyim, Harry,” dedi kadın, “benim için endişelenmene gerek yok. Ya da onun için. Kaybolmuşların, Korkakların içinden yalnızca bir tanesi o. Herkes o denli dibe batmış durumda ki ...’
' Sessizce kıkırdadı. “Komik değil aslında,” diye devam etti gittikçe alçalan gülüşünün altından.
“Dünya hastalıklı bir ruha sahip, Harry, kafayı yemiş durumda. Ve eğer kendimize düşeni yapıp acının kaynağını bularak onu yok etmezsek hiçbir şeyin bir manası kalmayacak.”

“Benim ne yapmam gerekiyor?”

“Tüm sorularının cevabını ben veremem, Harry,” dedi Norma, sesinde rahatsız edici bir uzaklık doğmuştu. “Her soru cevaplanmak için orada değil. Bunu ... bunu kabullenmen gerekiyor.”

“Aradaki farkı belirleyelim. Bunu öğrensem de asla kabul etmeyeceğim.”

Uzanıp Harry'nin kolunu tutan Norma tuttuğu bölgeyi o denli bir güçle sıktı ki, bu Harry'yi çokça şaşırtmıştı.

“Ben ... ben ... mutluyum ... ikimiz ...’ ’

“Gerçekten mutlu musun?” dedi Harry. Sesindeki şüpheyi gizlemeye çalışsa da başaramadığının bilincindeydi.

“Tabii ki ...’ ’ diye cevapladı Norma. Her bir heceyle beraber sesi gücünü daha da yitiriyordu.

“Seni deliler gibi özleyeceğim, Norma.”

“Seni ... sevi ...’ ’ Son dediğini bitirmeye yetmemişti gücü. Son kelimelerini taşıyan nefesi, zar zor duyulan bir hırıltıyla

havada kaybolurken faniler dünyasına veda etti Norma. Ayrıldığını anlamak için kadına adıyla seslenip cevap alamamasına gerek yoktu Harry'nin, o son hareketi çok açıktı.

Gözlerini kapatabilmek için eliyle çaresiz hareketlerle Norma'nın yüzünü aradı Harry. Norma'nın her hareketinde yaptığı o esrarengiz kesinlikle hiç zorlanmadan bulabildi yanağını; aynı zamanda ortaya çıkan görüntü, gözleriyle göremese de zihninde bir tablo gibi canlanmıştı: Kör Kadının Ölümünün Ardından Gözlerini Kapatmaya Çalışmak.

İsteyebileceğinden kolay olmuştu. Parmaklarının hafif dokunuşuna itiraz etmeden uyan gözkapakları, sonsuza dek kapandılar.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Yansımalar

En güçlü ruhlar, acıyla yoğrulmuş olanlardır.

- Halil Cibran

Ölümlülerin Cennet adını verdiği o parıltılı yerdeki şanımdan ve gücünden Yaratıcısı tarafından mahrum bırakılan eskinin En Sevilen Meleği Lucifer, Yaratıcısı'nın zulümlerini hiçe sayarak ikinci bir Cennet yapma girişiminde bulunarak inşa ettiği, ölümlülerin Cehennem diye tasvir ettiği bu kayalıklı, karanlık yenle, kendi katedralinin enkazının tam ortasında dikilmiş, ikinci ölümünün planlamalarını yapıyordu. Bu sefer, ilk seferinde yaptığı hatalara pay bırakmayacaktı. Bu sefer, kendi uğradığı trajedik haksızlıklar üzerine kafa yormaya gelmek isteyen kulların ayak basacağı bir katedral olmayacaktı. Artık ne lanetlenmişlerin çocukları ne de onların işkencecileriyle dolup taşacaktı yer altı dünyası; kendi gibi Cennet'ten kovulup kendi Taht'ına ortak olma planları yapan kimseye yer yoktu artık.

“Yeter,” diye mırıldandı kendi kendine. Hemen ardından, Cehennem'in en dip bucak köşelerinden dahi duyulabilecek bir kükreyişle yeniden bağırdı: “Yeter!”

Bu çığlık, sahildeki kayaların adeta korkmuşlar gibi yerlerinde sıçrayıp göl seviyesine devrilmelerine, gölünse çalkantılı bir hal almasına yol açmıştı. Lana ve Harry ise, Caz ve Dale'den hâlâ haber çıkmayınca manevi annelerini yanında bekleyeceklerine, yola koyulmaya karar vermişlerdi. Lucifer'in çığlığının

Cehennem' in her bir metrekaresinde yankılandığı an, Azeel kampına daha yeni varmışlardı ki, aradıkları yaşlı, rastalı kadın tam o sırada duyduğu sesin etkisiyle barakaların birinden dışarı fırlayıverdi. Elinde bir bıçak vardı, rastaları da sanki fiziksel güç gerektiren önemli bir şeyin ortasındaymış gibi darmadağınık haldelerdi.

Kendi mülkiyetinde Lana ve Harry'yle göz göze gelince elinde tuttuğu bıçağı tehditkâr hareketlerle havada sallamaya başladı.

“Burada nesiniz?” diye sordu anlaşılmaz diliyle.

“Arkadaşlarımızı gördünüz mü?” diye soruya soruyla karşılık verdi Lana.

“Hayır. Lütfen, gidiyorsunuz şimdi,” diye tısladı kadın.

“Çok inandırıcı bir cevaptı,” dedi Harry.

“Aynen,” dedi Lana yaşlı kadına dönerek. “Etrafi şöyle bir turlamamıza aldırmayacağına eminim, haksız mıyım?” diye devam etti ve cümlesini bitirir bitirmez kadının çadırına doğru dümdüz ilerlemeye başladı.

Lana'nın bu hareketine yaşlı kadının cevabı, kadının suratına doğru hedef aldığı okkalı bir tükürük olmuştu ki, tükürüğün etkisiyle yüzü deli gibi yanmaya başlayan Lana aniden okluğu yenle sıçrayıp acıyla yüzünü tuttu.

“Lanet kaltak!” diye bağırdı.

“Lana! Ne yaptı sana? Ne oluyor?” diye sonlu Harry.

Yaşlı kadın yarattığı fırsatı kullanmakta tereddüt etmemişti. Bıçağına sıkıca yapışıp önce Lana'nın göğüs kısmına derin bir çizik attı, hiç duraksamadan göbeğine attığı ikinci darbeyse bir hayli kan kaybettirecek cinstendi. Alacağı üçüncü darbeden kaçarken beceriksizce çadırın girişinde bulunan ve sönmek üzere olan alevin üzerine basınca, istemeden bastığı yerdeki közleri kızdırdı. Yanık bot kokusunun burnuna geldiğini ve ayak tabanlarının ısıyla yandığını hissedebiliyordu, fakat ayağını kurtarma düşüncesiyle yaşlı kadının üzerine koşup yeni bir darbeye maruz kalmaya hiç niyeti yoktu. Ayağının altındaki közleri kadının olduğu yere doğru tekmelemeyi akıl etti. Havada uçuşan közler, yaşlı kadının etine değdiği anda kadın karşılık olarak bildiği tüm küfürleri sıralarcasına lanetler okudu.

“Endişelenme Harry,” dedi Lana. “Bu bende.”

' Bunu duyan iblis kadın, iki büyük adımla Lana'nın yanına varmış olsa da, bu seferki saldırıya hazırlıklı olan Lana başını eğip kendisine doğru sallanan bıçaktan kurtulmayı başardı. Hemen sonrasında iblisin üzerine çullanarak bir eliyle boynundan, bir eliyle de bıçağı tuttuğu kolundan yakalayıp iblis bıçağı elinden düşürene kadar yaka paça silkti. Silahsız kalan iblisin pullu kolunu bırakıp diğer elini de boynuna götürerek tüm gücüyle sıktı.

“Arkadaşlarımız nerede, seni çirkin yaşlı inek?”

Yaşlı kadın tıslayarak cevap verdi. Lana'nın üzerinde açtığı yaralar oldukça acıtıyor ve öfkesini daha da körüklüyordu. “Peki. Ben de seni beklemeden öldürürüm o zaman, sonra da cesedini ateşe fırlatıp aradığımı bizzat kendi ellerimle bulurum.”

“Deli kadın adam! Şeytan katili!”

“Dikkatini bana vermeye karar verdiğine sevindim, kaltak,” dedi Lana, yaşlı kadının boğazındaki parmaklarını daha da sıkarak.

Yaşlı kadın, kemikli parmaklarını Lana'nın kollarının üzerinde çaresizce gezdirerek kurtulmaya çalışıyordu. Bir yanıla ellerinin arasındaki iblisin hayatına gerçekten de son vermek isteyen Lana,

tam da soluk borusunun üzerine delirmiş gibi bastırıldığı başparmaklarını oradan sonsuza dek çekmeyecek gibi görünüyordu. Ancak hırıltılar içinde can çekişen kadının elleri, Lana'nın kollarının üzerinden kayıp düştüğünde kendine gelebilen Lana, en sonunda ne yaptığını anlayıp ellerini iblisin boğazından çekebildi. Yere düşen iblis, daha alabildiği ilk nefeste La-na'ya sövmeye kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

Lana, duyduklarına aldırmadan yere düşen bıçağı alıp kemerine yerleştirdi.

“İstediğin kadar konuş, seni zavallı kaltak,” dedi. “Hadi Harry.”

“Bekle,” dedi Harry, Lana'yı kolundan tutarak. Hâlâ lanetler yağdıran yaşlı kadına dönüp, “Dışarı çıkış yolunu bilen virmlerle ilgili bir şeyler söylüyordun. Ne demek istediğini söyle. İçinden geçebileceğimiz bir tür solucan deliği mi yoksa bu virmler? Cevap versene!” diyerek kafasındaki tüm soruları sordu.

“Öleceksiniz!” diye bağırdı kadın.

Lana, botunun ucunu kadının ağızına indirmesiyle birkaç adım ileriye savrulan kadın, sefil bir halde yere yığılıverdi.

“Yanlış cevap,” diye karşılık verdi kadının az önceki bağırtısına Lana, bir yandan eliyle yüzünde kalan son zehirli balgam atıklarını silerken. Cümlesini bitirmesiyle Harry'nin kolundan tutup onu çadıra sürüklemesi bir oldu. Tam ortada yanan küçük bir ateş, çadırın tepesinde dumanın çıkmasına yardımcı olan ufak bir delik ve ateşe sırtları dönük halde diz çöken Caz ve Dale'i kapsıyordu içerideki manzara. Sanki elleri bağlanmış gibi arkalarında çarpaz halde durmalarına rağmen, aslında hiçbir şeyle bağlı değillerdi. Lana arkadaşlarına doğru yürüdü.

“Yüce İsa aşkına! Çocuklar! Konuşun benimle!”

“Yaşıyorlar mı?”

“Evet. Kadın bir şekilde bağlamış ya da... bir nevi trans halindeler. Yine de yaşadıklarından eminim.”

Lana, Caz'la iletişim kurup zihnindeki kelepçeleri kırabilmek adına adamın ellerini tuttu. Lana'nın bu hareketine cevap verircesine baştan aşağı irkilen Caz, uykusunda konuşuyormuş gibi anlamsız bir iki ses çıkardı. Lana sırtını çadırın duvarına verip Caz'la göz göze gelecek şekilde onunla aynı hizaya eğildi. Gözleri kocaman açılmış, ağızysa mühürlenmiş gibi sımsıkı kapalıydı. Caz'ın bakışları karşısında kimse durmuyormuş gibi bomboştu.

“Caz. Ben Lana. Acaba-”

“Hey, rezil herifler!” diye araya girdi Harry. “Gitmemiz gerekiyor. Lucifer deliler gibi havlıyor ve bir şeyleri ısırmaya karar verdiği zaman burada olmak istemiyorum.”

Caz, az önce çıkardığı anlamsız sestten çıkardı tekrar. Lana, elini bir Caz'ın, bir Dale'in yüzünün önünde sallasa da nafiyleydi, ikisi de bir kez bile göz kırpmamışlardı.

“Pislik torbaları. Harry’yi dinleyin! Sizi bağlayan bir şey yok,” dedi Lana. “O yaşlı kaltak sizi bir şekilde bağlandığınıza inandırmış. Ağzınız da tıkalı değil. Duyuyor musunuz?”

Mühürlenmiş dudakların ardından çıkan o anlamsız ses, her seferinde alabildikleri tek cevaptı.

“Tongaya düşmüşsünüz, anlayın şunu artık,” diyerek çaba-lamaya devam etti Harry. “Aptal bir büyü sadece. Caz, dövmelerinin böyle basit bir şeyden seni kurtarabilmeleri gerekiyor.” İki de tüm algılarını alabilecekleri bir cevaba yönlendirmiş olsalar da, hiçbir sonuç alamıyorlardı.

“Sonuç yok,” dedi Lana. “Ne bok yiyeceğiz şimdi? Sırtımızda taşıyamayız ya!”

“Bekle,” dedi Harry. “Gözleri açık sonuçta, değil mi?”

“Evet,” dedi Lana. “Geldiğimizden beri bir kez bile göz kırpmadılar. Cidden ürkünç.”

“Bir şeye odaklanmış haldeler mi? Yani görüş alanlarına giren belirli bir cisim var mı?”

Çadırın duvarını oluşturan eski püskü, boyalı bez parçasına bakan Lana, birbirlerine neredeyse degecek yakınlıkta duran dört adet hiyeroglifi fark etti. Dale ve Caz, bu şekillere dalıp gitmişlerdi.

“A-ha!” dedi Lana. “Harry, sen kahrolası bir dahisin! Duvara bir şeyler çizmişler. Ve bu ikisi şekillerin olduğu bölgeye odaklanmış. Şimdi ne yapmamız gerekiyor”

“Sil gördüklerini. Yıka. Üzerlerini ört. Yap bir şey işte. Gitmelerini sağla da gerisi önemli değil.”

“Tamamdır,” dedi Lana elini göğsündeki yaraya götürüp kan içinde bırakırken.

Hiyerogliflerin yanına gidip elindeki tüm kanı üzerlerine silerek Dale ve Caz’ın görüş alanını tamamen kapattı. Etkisini hemen göstermişti. Görünmez ağız tıkaçları, halatlar, gözlerini bağlayan kumaşlar, her biri etkilerini saniyesinde yitirmişlerdi. İki birden rüyadan uyanmışlar gibi gözlerini kırpıştırarak bir Harry’ye, bir Lana’ya, bir de çevrelerine inanmayan gözlerle bir süre baktılar.

“Hey,” dedi Dale. “Ne ara buraya geldiniz?”

“Siz iki melaike gösteriyi bitirmekten vazgeçtiğiniz zaman,” dedi Harry, “gelip bir göz atalım istedik.”

“İyi de oldu,” dedi Lana. “Birkaç dakika daha geç kalsaydık o yaşlı kaltağın akşam yemeği oluyormuşsunuz.”

“Tanrım,” dedi Caz. “Ciddi misin sen? Hatırladığım son şey köyün sınırına vardığımızdı ... Sonrasında buradaydım.”

“O yaşlı fahişenin birkaç eski büyü numarası bildiğine iddiaya girerim,” dedi Harry. “Diğer türlü o dövmelerinizi nasıl etkisiz hale getirebilir ki?”

“Harold, neden konuşurken bana bakmıyorsun?” “Gerçekten garip,” dedi Dale. “Norma nerede?”

Harry dudaklarını birbirlerine kenetleyip başını iki yana sallayarak verebildi cevabını. Dale, Caz'ın eline yapışıp tüm gücüyle sıktı. Caz dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. Herkesin anladığı olay için sarf edilebilecek tek bir kelime dahi yoktu. Mesaj alınmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Caz. “Kendi özel yıkımımı sonra yaşayabilirim. Şimdiki planımız nedir?”

“Plan şu,” dedi Lana başını çadırdan dışarı çıkarırken, “şu yaşlı kaltağın bahsettiği solucan deliğini-” Fakat cümlesini ta-mamlayamadan yaşlı kadının ardında hiçbir iz bırakmadan gittiğini anladı. “Lanet olsun. Onu oracıkta öldürmeliydim işte.” “Yok be,” dedi Harry. “Bu ebedi işkencenin kalanını bir yerlerde çürüyerek geçirmesi daha iyidir.”

Lana, Pinhead'in Harry ve Norma'ya neler yaptığını anlatırken Tırmıkçılar dönüş yolunu aramaya koyuldular. “Olanlara inanamıyorum,” dedi Caz.

“Ben de,” dedi Harry. “Fakat şu an buna odaklanamayız, yoksa yapmamız gereken şeyi asla başaramayacağız.”

“O neymiş?” dedi Caz.

“Buradan çıkabilmek,” diye cevapladı Harry. “O yaşlı iblis bir çıkış yolunun olduğundan bahsetmişti.”

“Bize yardım edeceğinden de bahsetmişti,” dedi Caz. “Belki de bizi servis edeceğinden falan bahsetmiştir,” dedi Dale. “Yaşlı ineğin dilimizin üzerinde hiç hâkimiyeti yok.” Daha son kelimesini söylemeden parlak bir ışık hepsinin görüş alanını aydınlattı. Yer sallanıyor, ayaklarının altındaki taşlar titriyorlardı.

“O neydi?” diye sordu Harry.

“Bilmiyorum,” dedi Caz, “ama acayip bir ışık yayıldı.”

Ağaçlara yönelen Tırmıkçılar, birkaç adımın ardından karanlığa saklandılar.

“Bu Lucifer'dir herhalde, değil mi?” diye sordu Harry.

Işığın kaynağı kendini baştan aşağı göstermeye karar verince her şey gün yüzüne çıktı.

“Ah Tanrı, İsa ve Kutsal Ruh,” dedi Dale.

“Lucifer katedralini bırakmış,” dedi Lana. “Bir de parlıyor.”

“Parlıyor mu?” dedi Harry.

“Bir de gölün üzerinde yürüyor,” dedi Dale, “hiddetle suları tekmeliyor.”

“Sanırım son dediğini anlamıştım ... ” dedi Harry. “Kulaklarım ara sıra gözlerim yerine beynimde çeşitli sahneler oluşturmama yardım ediyor. Suların hiddetle çalkalandığını duyabiliyorum.”

“İnanamıyorum. Şimdi de ...” Caz durdu. “İnanılmaz.”

“Ne?” diye sordu Harry.

“Uçuyor. Yukarı doğru. Çok hızlı,” dedi Lana. “O kahrolası deniz canavarı da-”

“Quo’oto mu?” dedi Harry.

“Ta kendisi!” diye cevapladı Lana. “O da Lucifer’in arkasından gidiyor. Lanet olsun! Çok büyük. Ters girdap gibi bir şey yaratıyor. Lanet o-”

Gördükleri şeyi tasvir etmek, hepsinin kelime haznesini zorluyordu. Karşılarındaki manzara inanılması güçtü: Girdap halindeki suların akıl almayan hiddeti, suyun içinden hâlâ çıkmaya devam eden yılanımsı yaratığın oluşturduğu girdapla daha da güçlenen devasa vücudu ve peşinde Quo’oto’yla beraber hâlâ yükselişte olan Lucifer’in bedeninden yayılan kör edici ışığın gittikçe daha da parlaklaşması. Yaratık, bu uçuşla anatomisinin doğasına aykırı davranıyor olsa da, Lucifer onu görünmez bir oltayla yakalamış, içine gizlendiği sularla beraber Cehennem semalarına çekmeye devam ediyordu.

Göremediği kargaşaya boş boş bakan Harry, karşısında yaşanan bu manzarayı beyinde bir yerlere oturtmak için çabalıyordu.

“Çocuklar? Ne oluyor?”

“Böyle bir şeyin ağzımdan çıkacağı aklıma gelmezdi ama kelimelerim yetersiz kalıyor,” dedi Dale.

“Denemeye ne dersiniz? Hey. Görmek istiyorum!”

“Quo’oto’nun on tren uzunluğunda olduğuna yemin edebilirim,” dedi Lana.

“Ve bu şey Lucifer’i takip ediyor,” diye devam etti Caz.

“Hâlâ mı?”

“Gölden tamamen çıktı ve hâlâ devam ediyor.”

“Neden?”

İçlerinden herhangi biri bir tahminde bulunmadan önce, Lucifer asıl cevabı dördü için de verdi.

Lucifer, Düşmüş Melek, sabah yıldızı, nefret dolu bir gökyüzünün altında kendi yeraltı dünyasında yaşayıp öldü. Tanrı, kendi diyarından kovduğu bu melek ortaya çıkıp üst dünyayı lekeleyemesin diye Lucifer’in düştüğü pislik yuvasının göğünü taşlarla kaplamıştı.

Şimdiyse, nihayet, tecrübe ettiği her şeyi içine atmak yerine, bin yıldır en ufak bir karşı çıkışla dahi yansıtmadığı öfkесinin verdiği güçle Tanrı'nın mühürlediği bu taştan tavana doğru yükseliyordu. Vorteksin içinden onunla beraber yükselen Quo'oto'nun gövdesi, Cehennem Efendisi'nin tahmin edeceğinden bile büyüktü. Yine de yaratığın kendi doğasından iradesi dışında çekilmesine tepki'olarak çıkardığı tüm o hoşnutsuz seslere rağmen, neredeyse hiçbir çaba sarf etmeden rahatlıkla peşinden sürüklüyordu. Bağırsaklarındaki cansız bedenlerin çürümüş kokusunu saçıyordu nefesiyle etrafa ve Lucifer'i bugüne kadar gözüne kestirdiği her hedeften çok daha fazla istediği gerçeğinin önüne ne dolu midesi ne de kendisini olta gibi yukarı doğru çekmeye devam eden o görünmez güç geçebildiği için, kurtulmak adına yaptığı en ufak bir karşı çıkış dahi olmamıştı. Yakında gün yıldızının hızına yetişip bütünüyle midesine indirebilecekti. O kadar yakındı ki hedefine, koca çenesiyle önündeki bu yaratığın arasındaki mesafe gözle görülemeyecek denli azdı. Her an isteğine ulaşabilirdi.

Fakat hayır. Lucifer yükselmeye, Quo'oto'nun akıl almaz bedeni de onu binlerce metre boyunca takip etmeye devam etti.

Gölün yakınlarında olan biteni izlerken gördüklerine anlam vermeye çalışan Tırmıkçılar sessizliklerini korumaya devam ettiler. Lucifer'in yarattığı girdabın oluşturduğu gürültü, Quo'oto'nun bedeninden çıkan o sağır edici ses, hepsi kaybolmuştu -en azından göl kenarına sessizlik hâkimdi. Yukarıda hâlâ yaşanan kargaşanın sesi dahi çok az geliyordu. İki-üç, en fazla dört kalp atışı uzunluğunda süren sessizliği bozan şey, Lucifer'in Cehennem göğüne çektiği yaratığın koca bedeninin tavana çarptığında çıkardığı sestir. Bu çarpışmadan yayılan inanılmaz ses, önce tüm Cehennem'e şiddetli bir gök gürültüsü gibi yayılmış, ardından da muhtemelen Cennet'e kadar aksetmişti. Aldığı darbenin acısıyla inanılmaz bir çığlık atan Quo'oto -ki bu onun hayattayken çıkardığı son ses olmuştu-anında ölüp su dolu eski yuvası, yeni mezarlığına doğru dikine düşmeye başlamıştı.

“O neydi öyle?!” diye bağırdı Harry, ellerini kulaklarına götürürken.

“Tanrım. O şey... ah ... göğе çarğıtı,” dedi Lana.

“Taşa mı yani?”

“Fenaydı,” dedi Caz. “Ve çarptığı yerde çatlaklar oluşturdu. Bir sürü hem de. Sayamayacağım kadar diyelim. Kahretsin! Sonunun nerede bittiği görünmeyen çatlaklar var.”

“Lucifer nerede?”

“Taştan göğün hemen altında, yaydığı ışık yardımıyla az önce açtığı çatlakları yarmaya uğraşılıyor.”

“Peki ya Quo'oto?”

“Öldü. Düşüyor. Daha önce bir kere bile böyle bir manzaraya şahit olmadım.”

“Hayal edebiliyorum,” dedi Harry.

“Gökyüzünü delmeden durmayacak,” dedi Lana.

“Gidiyor muyuz?” diye kafasındakini sordu Dale. “Yoksa durup bu müzikalin finalini mi izleyeceğiz?”

“Gidiyoruz,” diye cevapladı Caz. “Değil mi, Harry?” “Görmek istediğim her şeyi gördüm,” diye cevapladı Harry, yüzündeki tedirgin ifade eşliğinde.

“E hadi o zaman,” dedi Lana.

“Beni Norma’ya götürün,” dedi Caz. “Sonra da gidelim.” Tepedeki çatlaklar yarıklara dönüşürken, yarıklar ise gitgide daha fazla açılırken tepeden gelen sesler artık bir yaylım ateşini andırıyordu. Yarıklardan aşağı dökülen parçalar ilk başta önemsiz görünseler de, yüzeye yaklaştıkça akıl almaz boyutları korkutucu bir hal alıyordu. Aldatıcı olan tek yanları boyutları değildi; rotaları da aşağılardan kestirilemiyordu. Cehennem’ in göğüyle yeri arasında uzaklık pek anlaşılır değildi. Aşağıdan bakıldığında gölün yakınlarına (veya tam içine) düşecek gibi duran taş parçaları Pyratha’nın yakınlarına doğru bir yerlere, gölden oldukça uzağa ineceği kestirilenlerse o bölgenin oldukça yakınına düşüyordu. Düşen parçalardan en büyüğü -ki bu en az on ev boyutunda bir kaya parçasıydı- kıyıdan yüz adım öteye, gölün tam içine düştüğünde etrafa yaydığı sular, katedralin boyuyla yarışacak etkideydi.

Lucifer’in dinmek bilmeyen ışığı başladığı işe devam ettikçe tepedeki Cennet’ten her defasında daha çok parça alıp götürüyordu; aşağı düşen parçalar artık sel gibi boşalırken zeminde kırık parçaların dokunmadığı yer neredeyse kalmamıştı. Bir araba büyüklüğünde olan parçalardan teki, tam da Harry ve arkadaşlarının bulunduğu bölgeye inmekteydi.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi Caz.

“O ne-”

“Soru soracak zaman yok!” diye çığlık attı Lana ve Harry’yi bulunduğu bölgeden ışık hızında itti. Parça, Harry’nin başına ıslığını kulağına çalacak kadar yakın geçti ve hemen arkalarındaki ağaçlığın arasında en ufak bir ses çıkarmadan iniverdi.

“Oha,” dedi Harry. “Oldukça büyüğe benziyordu. Çarpma sesi nerede?”

Araba büyüklüğündeki parça, bulunduğu bölgeleri tüm ağaçları kökleriyle beraber sökecek, her bir yaprağı saniyesinde yok edecek kadar büyüktü. Buna rağmen Tırmıkçılar’ın başlarının üzerinden süzülerek geçip hiç varolmamışçasına düştüğü yerde bütünüyle yutuldu.

“Az önce gördüğümü herkes gördü mü?” diye sordu Dale, ağzı bir karış açık vaziyette.

“Hayır,” dedi Harry. “Ve artık şunu bilerek yaptığınızı düşünmeye başladım.”

“Yok artık,” dedi Lana. “Harry, sanırım dışarı çıkış yolunu bulduk.”

“Eve giden solucan delikleri! Müthiş dostum!” dedi Caz. “Solucan delikleri, Harold! Haklıydın! Yaşlı kaltağın konuştuğu şey buydu. Bu lanet yerden çıkış yolunu bulduk! Hadi!”

Lana, Norma'nın cesedine doğru yol gösterdi diğerlerine. Arkadaşının linç edilmiş cansız bedenini gören Caz bir anlığına bocalasa da kendini toparlamayı başardı.

“Yüce İsa,” dedi. “İşte buna hazır değildim.”

“Bunu rüyalarımın hiçbirinde görmedim,” dedi Dale titrek sesiyle.

Kendini toparlayana kadar bir süre olduğu yerde dikildikten sonra eğilip eski dostunu sol omzuna doğru kaldırdı.

“Hadi yapalım şunu,” dedi Caz. “Onu almadan ayrılmayacağımıza söz vermiştik.”

Ağaçlığın diğer taraftaki ucuna doğru yürüyerek büyük, obsidyen kayaların bulunduğu bir bölgeye çıktılar. Parçalanmaya devam eden gökler, buradaki büyük kayalıklara çarparak parçalanmayı sürdürüyorlardı. Siyah kayalıklardan seken şarapneller kurşun hızıyla ilerleyebilecekleri her yöne doğru sekiyorlardı ve büyük ihtimalle de etkileri ölümcüldü. Tımmık-çılar başlarını önlerine eğerek peşine düştükleri solucan deliğini kayaların arasında aramaya başladılar.

“Tanrım,” dedi Harry. “Bu şey daha ne kadar uzun sürecek?”

“Görünüşe bakılırsa Cehennem’de taş üstünde taş bırakmamaya kararlı,” dedi Caz.

“Öyle görünüyor,” diyerek ona katıkları Dale.

Dale’in verdiği cevabın hemen ardından, sesleri daha öncekilerle kıyaslanamayacak büyüklükte üç adet gök gürültüsü duyuldu ard arda. Yerle gök arasında tekrar eden yankılardan her biri, öncekinden daha kuvvetli duyuluyordu, o kadar ki, birbiri ardına patlayan yankılar bir süre sonra toplanarak çınlamaya dönüşmüşlerdi.

“Koşun!” diye bağırdı Lana.

“Lanet olsun. İşte, Mahşer Günü geliyor!” diye haykırdı Caz.

Havada uçuşan parçaların yarattığı tehlikeye rağmen kısa bir süre olduğu yerde duran Caz, sonunda başını kaldırıp gökteki manzarayla karşı karşıya gelebilmişti. Lucifer’in darbeleri nihayet sonuç vermiş, koca gökyüzünü her biri kendi başına oldukça heybetli olan koca koca parçalara dönüştürmüştü. Bu büyük afet anında, Caz her şeyi ağır çekim görmeye başlamış, yaşadığı şokla beraber hızla düşen kayaları havada zarafetle süzülen parçalara benzetmişti.

“Sanırım gördüm!” dedi Lana.

“Yakınımızda olduğunu söyle lütfen!” diye bağırdı Harry.

“Yanlış görmüyorsam öyle!” diye karşılık verdi Lana. “Şuradaki iki kayanın tam ortasında düşen parçaların sekmediği bir bölge var. Orası olmalı, haksız mıyım?”

Gözlerini isteksizce gökten ayıran Caz, Harry’nin olduğu noktaya baktı. Lana’yla beraber altı-yedi

adım ötede çömel-miş, iki büyük kayanın ortasında kaybolan parçaların düştüğü alanı inceliyorlardı.

“Bana uyar,” dedi Harry. “Eğer düşündüğümüz şey değilse diye söylüyorum, eğer benim çılgılık attığımı duyarsan-”

“Eee? Burada mı kalalım?” dedi Lana. “Hadi oynat şu poponu, Galahad. B planı falan yok.”

Caz, daha arkadaşlarının solucan deliğine girdiklerini görmeden, ikinci bir gök gürültüsü çalındı herkesin kulağına. Sesin geldiği yöne kafasını çevirdiği anda, Harry’yi yaptığı onca şeye iten o dürtünün en azından küçük bir kısmını anlayabildi. İçten içe yok olan gökyüzüne biraz daha fazla bakmak için çıldırıyordu. Düşmekte olan parçalar artık gözüne daha hızlı görünüyorlardı. Caz’ın yapabildiği ve aynı zamanda yapmaması gereken tek şey, orada öylece dikilerek meraklı gözlerinin önünde meydana gelen şovu izlemektir.

“Caz!” Dale, Caz’ın yanına gelmiş, kolundan tutup çekmeye çalışıyordu. “Gitmemiz gerekiyor, tatlım,” dedi. “Başka bir şansımız olmayacak.”

Dale, Caz’ı solucan deliğine doğru çekmeye çalışırken gökten düşen parçalardan biri yakınlardaki obsidyen kayalardan birine oldukça sert çarptı. Çarpmasıyla beraber de etrafa devasa parçalar saçması bir oldu. Deliğin olduğu yere bakan Caz, kendisi gökteki gösteriyi izlerken, Harry ve Lana’nın çoktan gitmiş olduğunu fark etti. Bunun arkadaşlarını son görüşü olmayacağını umdu o an.

Ardından, parçalardan birinin tam olarak üzerlerine doğru geldiğini gözünün ucuyla fark eden Caz tam Dale’i uyarmak için bağırarakken, arkadaşı tarafından çukura doğru çekildiğini hissetti. Bir anda o sağır edici manzara ve tepesinde parçalara ayrılan gökyüzü kaybolmuş, onun yerine üzerinde durdukları dengesiz zemin de dahil her yeri hızlı hareketlerle aydınlatan ufak ışık huzmeleri gelmişti. Buldukları yere dair hiçbir ipuçları yoktu.

“Demek solucan deliği böyle bir şeymiş ha?” diye sordu Caz.

“Sanırım,” dedi Dale. “İlk solucan deliği yolculuğum.”

“Neyin nerede olduğunu anlayabilmek çok zor,” dedi Caz. “Harry? Lana?” Cevap alamamıştı. “Hangi cehenneme gitti bunlar? Görebiliyor musun?”

“Tatlım, hiçbir bok göremiyorum. Umuyorum ki bu şey bizi Atlantik Okyanusu’nun ortasında bir yerlere fırlatmaz.”

“Olmaz öyle şey,” dedi Caz. “Tam da Times Meydanı’nın ortasına adım atacağız ve yine tam o anda bütün bunlar bir rüya olarak geride kalacak.”

Cümlesini yine eşiğin diğer tarafında, bıraktıkları yerde patlayan gürültülerden biri bu sefer belli belirsiz, uzaktan gelen sesiyle kesti. Diğer taraftan gelen yankılar deliğin içine sızmış, yaydıkları enerjiyle duvarlardaki ışık huzmelerini gittikçe daha da birbirlerine yaklaştırıyorlardı.

Anladıkları üzere artık Cehennem’den, oranın kulak tırmalayan sesinden ve dehşet verici görüntüsünden gittikçe uzaklaşıyorlar, her saniye sessizliğe ve durağanlığa o kadar çok

yaklaşıyorlardı.

“Bon voyage, Perditi dedi Dale. “Bir sonraki karşılaş-

Solucan çukuru, Atlantik’in buz gibi sularına indirmemişti onları. Fakat Norma’nın cesedini dairesine rahatça taşımak için kolay bir nakil yolu bulacakları sessiz bir New York kaldırımında da bulmamışlardı kendilerini. Hayır. Girdikleri solucan deliği seçkin bir başına buyrukluğa sahipti. Lana ve hemen ardında onu takip eden Harry’nin varış noktalarına dair gördükleri ilk görüntü, davetkâr bir şehir sokağına aitti (New York olmadığı belli olsa da uygarlık barındırdığı kesindi). Fakat nedense gözlerine şöyle bir çalınan bu manzaraya çıkış yolu verilmemişti. Lana gördüğü manzarayı Harry’ye anlatmaya yeni başlamıştı ki, ışık huzmeleri bir araya toplanarak önlerindeki manzarayı sildiler.

“Sanırım durağımız burası değil,” dedi Lana ses tonundaki umutsuzluğu gizlemeye uğraşarak. Hissettiği bu çaresizlik her ne ise Harry’nin karanlıklar içindeki düşüncelerinin kalabalık-lığından daha ezici olamayacağına emindi.

“Caz ve Dale nerede?” diye sordu H^ty. “Hiçbir işaret yok mu?”

“Hayır. Yine de bizden çok geride olmadıklarına eminim,” diye yalan söyledi Lana. “Merak etme. Yaklaştığını gördüğüm bir durak daha var.”

Bu sefer yalan söylememişti. Konuşurken önünde beliren kapı, yavaşça açılmaktaydı. Önceki sefer gördüğünden daha az rahatlatıcı bir manzaraydı bu: Siyah kayaların çarşaf gibi karla

kaplı olduğu bölgede esen merhametsiz rüzgârın etkisi, karla karışık beyaza çalan renginden belli olmaktaydı.

“Eğer durağımıza buysa bittik demektir,” dedi Lana.

Değildi. Bir kez daha ışıklar önünde toplanarak açılan kapıyı silene kadar, diğer tarafa dair çok az şey görebilmişti. Solucan deliğinden dümdüz yürümeye devam ederek az bir zaman geçirdiler. Harry, dengesiz zeminde düşmemek için Lana’nın sol omzuna tutunurken Lana ona öncülük ediyordu.

Üçüncü kapı açıldığında ortaya çıkan manzaranın en azından ikincininkinden daha sıcak olduğu kesin bir gerçektir: Yol işaretlerine bakılırsa Amerika’nın ıssız bir bölgesinin ortasından geçen bir otoyoldu bu. Önlerinde açılan görüntü daha da belirginleşmeye başlayınca Lana bu sefer duraklarına geldiklerini anladı. İçinden bir süredir çıkamıyor oldukları solucan deliği, zeminden manzarada gösterdiği sarı-turuncu yol kenarına doğru ışıklarla çevrili bir yol uzattı.

“Bir kırmızı halı olmasa da,” dedi Lana, “işimizi görür gibi. Bu lanet şey fikrini değiştirmeden önce acele etmeliyiz.”

Harry’yi yanına alıp öğlen sığlığında kavrulan çölün ortasına adım attıktan sonra arkasını dönüp içinden çıktıkları deliğe baktığı. O anda Caz, onun omzunda cansız bedeniyle sallanan Norma ve ikisine eşlik eden Dan’in de az önce kendi çıktığı aynı parlak delikten, yine aynı bölgeye doğru çıktıklarını gördü. Son kişi de son adımını atar atmaz içinde epey bir süre geçirdikleri delik aniden yok oluverdi.

“Nerelerdeydiniz?” diye bağırdı Lana. “İkinizin de öldüğünü düşünmeye başlamıştım!”

“Arkamızda olduklarından emin olduğunu söylememiş miydin sen?” dedi Harry yüzündeki alaycı gülümsemeyle.

“Şimdi bana saldırmaya kalkma. Umudumuzu yitirmeme-miz gerekiyordu.”

“Ne kadar süredir burada bekliyorsunuz?” diye sordu Caz.

“Yeni geldik,” dedi Harry. “Bizim hemen arkamızdan çıktınız galiba. Tabii size saatler geçmiş gibi gelmiş de olabilir. Solucan deliklerinden bizim zaman ve mekân kavramımıza bağlı kalmalarını bekliyor değilim.”

“Her neyse, herkesi bir arada görmek muhteşem,” dedi Caz. “Bunu başardığımıza inanamıyorum.”

“Hepimiz başanmış değiliz,” dedi Harry.

“Farkındayım, Harold,” dedi Caz omzunda taşıdığı Nor-ma’yı daha da sıkı tutarak. “Bana hatırlatmanı gerektirecek bir durumda değilim. En azından beşimizin de bir arada olduğuna sevinebilirim. O şeyin bizi hangi boyuta, hangi bölgeye tüküreceği konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ya da en azından hepimizi de aynı bölgeye bırakacağını ummuyordum. Nerede olduğumuzu anlayabilen var mı?”

“Yangının dışında,” dedi Dale. “Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuş gibiyiz.”

“İşte buna içilir,” dedi Lana neredeyse hiç kıvrılmadan sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen otoyolu incelereken. “Her neredeysek ve bu yolla her nereye varırsak, az önce kurtulduğumuza şeyden daha kötü olmayacağı kesin.”

“Yedi-sekiz kilometre ileride bir bina görünüyor,” dedi Dale.

“Ben göremiyorum,” dedi Caz.

“Ben de,” dedi Harry.

“Tescillenecek bir espriydi gerçekten,” dedi Lana. “Her neyse, binayı ben de görebiliyorum. Biraz uzak ama hiç yoktan iyidir. Bizi şehre yönlendirebilir.”

“Bu yolu takip ediyoruz o zaman,” dedi Caz.

“Belki bir taşıt falan geçer,” diye öneride bulundu Harry. “Birinin bizi almasını bekleyemez miyiz?”

“Lütfen,” dedi Dale. “Kaslı bir kadın, hafif kırık bir erkek, her yeri kana bulanmış kör bir adam ve omzunda siyahı bir kadının cesedini taşıyan iki metrelik bir homoseksüeli arabasına alma cesaretini gösterecek o şoförle tanışmayı çok isterdim gerçekten.”

“Birden bu hikâyedeki kör olduğuma mutlu oldum,” dedi Harry.

“Ne güzel.”

“Yürüyoruz o zaman.”

“Hadi.”

Aldıkları ortak kararlarla birlikte dümdüz otoyolu takip ederek yola koyuldular. Yürürken yanlarından birkaç araba geçip gitmişti. Geçen her araba, sürücünün gördüğü şeyi anlayabilmesi için gereğinden fazla yavaşladığından, yanlarında duracak gibi oluyordu. Fakat yine her defasında gördüğü şeyi idrak edenlerin aceleyle gazları köklemesiyle tozu dumanı arkasına katarak uzaklaşıyordu arabalar.

Yedinci arabanın da aynı şeyi yapıp gözden kayboluşunun ardından Harry’nin kulağına bir çeşit dini müzik çalındı. Gittikçe yükselen müziğin sesine dayanamayıp arkadaşlarına dönerek, “Ne olur bana duyduğum şeyi sizin de duyduğunuzu söyleyin. Cennet’e çağrılmaya hazır değilim. Özellikle Cehennem’den henüz kurtulmuşken,” dedi.

“Yok yok,” dedi Caz. “Cidden, ben de duyuyorum.”

“Ben de,” dedi Dale. “Aslına bakarsanız, bence tam yanımızda duracak gibi geliyor.”

Bunun üzerine kaput amblemi olarak kullandığı otuz santimlik çarmıhıyla beraber büyük, siyah bir sedan araba yolun ucundan kendini gösterdi.

“Hıristiyanlar,” dedi Caz. “Hiç ümit etmeyin diyorum.”

Arabadan gözlerini çekip dikkatini yeniden yürüdüğü yola verirken Norma’yı daha rahat taşıyabilmek için diğer omzuna aldı. İlk kaldırdığında bir deri bir kemik olan Norma, oldukça hafif gelmişti. Şimdiyse gittikçe azalan gücüyle bir sağına bir soluna (hatta bazen ağırlığı yaymak adına atkı gibi iki omzuna yatırdığı oluyordu) alarak pozisyonunu değiştirdiği ceset, artık iyice ağırlaşmıştı. Tam olarak nereye düştüklerini anlayana kadar da Norma’yı yere yatırıp dinlenmeye niyeti yoktu.

Bir anlık dinlence uğruna göz ardı etmeyi riske aldığı tehlikeler, Norma’nın cansız bedenine zarar verirlerse kendini asla affetmezdi. Ölmesi karşısında yapamadıklarının yükü zaten yeterince fazlaydı. Bu yüzden ilk dinlenebileceği yer gibi görünen, ileride kendisini bekleyen binaya odaklanarak gittikçe azalan enerjisine çok kafa yormamaya çalıştı ve zorlu yürüyüşüne devam etti. Ta Cehennem’e kadar uzanan akıl almaz yolculuğunun sonunda tam anlamıyla dinlenebileceği bir sonraki durağıysa - umuyordu ki- New York, Hudson 11. Cadde’deki küçük dükkânıydı; nefes alan boş kanvasların küçük yeni maceralarına atılmak adına çıplak bedenleriyle önünde tir tir titredikleri o küçük dükkânını gerçekten çok özlemişti. Ah, şimdi orada olsaydı ya! Birasını açıp -hayır hayır, şimdi bira yerine buz gibi bir süt çok daha iyi giderdi- rahatça yudumlayabileceği o güzel dükkânı kim bilir buldukları yerin ne denli uzağında idi.

“Bir yere mi gidiyorsunuz? Yardım ister misiniz?” diyen bir ses, Caz’ın düşüncelerini tuğla gibi delip geçti. Aynı anda sesin geldiği yöne dönen Tırmıkçılar, siyah limuzinin önünde oturan sürücüyü göz göze geldiler.

“Ah Tanrım, kesinlikle evet,” dedi Harry.

Soluk tenli, gözlüklü, kısa kollu beyaz gömleğinin üstüne dar kravat takmış olan adam, yolcu kapısını içeriden açıp arabasından indi.

“İsmim Welsfor. Gerçekten yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor, Muhterem Kutchaver davetini kabul edip bu ölümcül sıcaklardan kurtulmanızı ister.”

“Memnuniyetle kabul ediyoruz,” diye yanıtladı Harry, “fakat sizi yolcularınızdan birinin ölü olduğu konusunda bilgilendirmeliyim.”

“Evet. Muhterem’in dikkatini o konuyla çekmek istedim fakat-”

“Şükürler olsun,” diye bir ses geldi arabanın arka kısmından. “Sevgili kız kardeşlerimizden biri sonunda Yaratıcı’sına kavuşmuş! Çok, çok kutlu bir gün bugün. İçeri taşıyın da yolculuğunu rahat geçirsin.”

Caz, tepesinde Norma’nın bedeniyle beraber limuzine binmeye uğraşırken soğukkanlılığını korumaya çalışsa da, bunu tek başına yapabilmesi mümkün görünmüyordu. Arka koltukta istifini bozmadan oturan Muhterem Kutchaver’in (ellilerinin sonlarında olduğu belli olan ve oldukça iri yapılı görünen, pahalı takım elbiseli bir adamdı bu) yardım etmek için kılını kıpırdatmaya niyeti yok gibiydi.

Sonunda ceseti yarı yatar, yarı oturur pozisyonda, Muhterem’in karşı koltuğuna yerleştirebildi Caz, ardından limuzin boyunca ilerleyen uzun koltuğa Harry’yi götürmek için harekete geçti.

“Az kaldı, Harold,” dedi Caz. “İşte burası!”

“Kör müsün, genç adam?” diye sordu din adamı.

“Son zamanlarda diyelim,” diye cevapladı Harry.

“Ah Tanrım, Tanrım,” dedi din adamı. “Ne kudretli bir hastalık.”

“Öyle de denilebilir,” dedi Caz, Lana ve Dale’in de binebilmesi için son kez dışarı çıkarken. Herkes bindikten sonra içeri giren Caz, Dale ve Norma’nın arasına oturup kapıyı kapattı.

“Tamamdır, herkes bindi.”

“Hepiniz fazlasıyla yorgun görünüyorsunuz,” dedi din adamı.

Dale sızlandı. Hany ise bunun üzerine söze gimmeye karar verdi.

“Durduğunuz için teşekkür ederiz. New York’a dönmek için hazırlanabileceğimiz bir yerlerde bırakabilirseniz bizi, çok-”

“New York mu?” diye sordu adamın yardımcısı. “Evden çok uzaksınız.”

“Neredeyiz ki?” diye sordu Harry.

“Güzel soru,” dedi din adamı. “Hangi cehennemdeyiz biz, Welsford? Saatlerdir yoldayız.”

“Arizona, Reverend,” diye cevapladı Welsford. Sonra Harry ve arkadaşlarına döndü. “Muhterem’in Prescott’ta bir kilisede” -eğilip saatine baktı- “bir saat yirmi iki dakika sonra başlayacak bir işi var.”

“Sizin için uygunsa -Prescott’a kadar sizinle gelmeyi çok isteriz,” dedi Harry, “oradan da yolculuk için hazırlıklarımızı yapmaya koyuluruz.”

Asistanı, Harry’nin sorusunu duymamış gibi görünen işverenine gergin bir bakış fırlattı. Bir yandan da Tırmıkçılar’ı büyük bir merakla süzmekteydi.

“Sizin için uygun mudur, efendim?” diye sordu Welsford.

“Ne?”

“Prescott’a bizimle gelmeleri?”

“Prescott. ..” dedi Muhterem dalgın dalgın.

“Bu bir evet miydi, yoksa hayır mı?”

Muhterem bu soruya cevap vermemeyi sürdürdü. Dikkati, o sırada el ele tutuşmakta olan Caz ve Dale’e kaymıştı. Sonunda ağzından hassas bir samimiyetle çıkan sözcükler, içerisinde şüphe barındıran cinstendi. “Ya siz, kardeşlerim, sizin hikâyeniz nedir?”

İkisi de yanıt vermemeyi tercih etmişti. Az sonra başına gelecekleri hisseden Harry, Muhterem’in gerçekleri anlamak üzere olduğu anı bitkin fakat meraklı bir şekilde bir süre bekledi. Bu tutarsız günahkârları, Tanrı’sının yoluna sokmaya çalışmak için yanlış bir gün seçmişti.

“Zavallı çocuklarım,” dedi. “O şekilde doğduğunuza kendinizi inandırdınız ... Çektiğiniz zorluklar. ... Fakat Tanrı’nın her zaman bir amacı vardır, evlatlarım. Bizim için anlaması zor amaçlar ...”

“Var mı gerçekten?” diye sordu Harry.

“Tabii ki, çocuğum. Tabii ki. Her ne günah işlerseniz işleyin, tövbe edip af dilediğiniz sürece, O hep affeder. Ah yükseklerdeki yüce Tanrım -gerçeği şimdi görebiliyorum. İşte burada oluşunuzun nedeni bu! Şükürler olsun, Tanrım-”

“İşte başlıyoruz,” dedi Harry yüzüne yayılan kocaman gülümsemeye.

Peder, ısrarcı pazarlığına ar vermeye niyetli değildi. “Ruhlarınızı kurtarabileyim diye sizi benim yoluma çıkararak Tanrı’ya şükürler olsun!”

Şimdiyse sızlanma sırası Caz’daydı.

“Tanrı, bize asla altından kalkamayacağımız yükler vermez!” diye devam etti Muhterem. “Size adım gibi emin olduğum şu gerçekten bahsedeyim. Tövbe etmediğiniz sürece Cen-net’in ışığını asla göremezsiniz. Hâlâ vaktiniz var, çocuklarım! Cehennem ateşinden kurtulmak istemiyor musunuz?” “Cehennem diye bir şey yok,” dedi Harry. “Artık yok.” “Ah, olmaz mı,” diye yanıtladı Muhterem. “O yere dair birçok kare gördüm. Sayısız ocak saydım. Tüten dumanlı bacalarını saydım tek tek. Sizin gibi lanetlenmiş oğlancılardan çektiği acıyı izledim.” Parmağıyla Caz’ı işaret etti. “Ve siz” -ardından Dale’e döndü- “kelimelerin tarif edemeyeceği çirkinlikteki iblisler tarafından kontrol ediliyorsunuz.” “Korkutucuymuş,” dedi Harry.

“Öyle. İsa’nın kanı üzerine yemin edebilirim ki, Şeytan’ı içinizde taşıyorsunuz -her biriniz- fakat yine İsa’nın adıyla onu sizin içinizden çıkartabilirim. Yapabilirim-”

Pederin sözlerini kesen şey, Harry’nin kahkahaları oldu. “Yüce İsa. Hiç ‘dinleyici kitlenizi iyi tanıyın’ diye bir şey duydun mu sen?” dedi Harry, limuzinin içindeki ortam gitgide geriliyordu. “Ben de yanında cansız bedeniyle oturan kadının ruhu üzerine yemin ederim ki, senin abartılı mimiklerle anlattığın o Cehennem’den yeni geliyoruz. Arkadaşımı zarar görmeden dünyaya geri getirebilmek için bahsettiğin iblislerden birini takip ettik. Hastalıklı bir sis tarafından acı çekerek ölenleri gördük bu gözlerle. Büyüyle yerle bir olan koca ordulara şahit olduk. Baş Şeytan’ın önce ölüsünü, ardından dirilip devasa bir deniz canavarının zoraki yardımıyla Cehennem’in mühürlü göklerini herkesin başına indirilişini görüp izledik. Canımızı zor kurtardık. Açız, yorgunuz ve yas tutuyoruz. Şu an oturup nutuk çekecek sabrımız yok, aziz bey. Bu yüzden ya o çeneni kapat ya da in şu arabadan çünkü bu araba kesinlikle New York şehrine kadar gidecek.”

“Be-be-ben,” diye kekeledi aziz din adamı. ‘ ‘Be-ben . . . Şoför!” Aziz, şoförün arkadaki yolcularla bağına kesen cam bölümü sinirle yumruklamaya başladı. “Şoför!”

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi şoför.

“Hayır, ” dedi Welsford tiz bir sesle. “Durdur arabayı!” Görevi gereği arabayı sola çeken şoför, önce arabadan inip kapısını bir hışımla çarptı, ardından pederin kapısını açmak için birkaç adım yürüdü. Kapıyı açtıktan sonra eğilip limuzinin içine göz gezdirdiğinde herkesin koltuklarında sakince oturduğunu gördü. “Problem nedir, efendim?”

“Bu yolcular umutsuz vaka! Cehennem’i kendilerine hedef yapmışlar, üstüne karşılaştıkları herkesi de kendi yollarına katmayı görev edinmişler.”

“Öyledir efendim,” dedi şoför, işverenini sakinleştirmeye çalışarak. “Arabadan indirelim mi, ister misiniz?”

“Evet!” diye bağırdı peder.

Şoför, yolculara sempatik bir bakış attı. “Pekâlâ. Peder dışarı dediye, dışarı demektir.”

“Adımımızı ancak New York’ta dışarı atarız,” dedi Harry.

“Ukalalık etme. Şu an Muhterem’in arabasındasınız, o da önce Prescott’a -sonra da o adını unuttuğum

yer hangi cehennemdeyse oraya gidecek. New York duraklarımız arasında değil. Kendinize başka bir taşıt bulmanız gerekiyor.”

“Ya da başka bir şoför,” dedi Caz şoförün arkasından. Şoför, direksiyon başına yeniden geçmeye hazırlanırken oturduğu yerden aniden dışarı fırladı. Cehennem’i bıçağını yanına almadan terk etmemiştir. Çektiği bıçağını bir kere sallamasıyla şoförden aldığı cevap netti.

“Al arabayı. Bana dokunma da ne yaparsan yap. Beş çocuğum var. Eşim yok, o beş çocuğa kim bakar? Görmek ister misin? Bak, fotoğrafları yanımda.” Elini ceketinin cebine uzattı.

“Eminim ki mükemmel bir heterosundur,” dedi Caz. “Çocukların fotoğrafları sende kalsın. Senden tek isteğim, şu adamı arabadan çıkarman.”

“Dışarı mı?”

“Ah, isterse kalabilir tabii, fakat New York’a kadar onca yolu tövbeye kafa tutan günahkârlarla geçirmek istediğini zannetmiyorum.”

Pederin, Caz’ın ağzından çıkanları ikiletmeye niyeti yoktu. Tek kelime ederse alacağı cevabı zihninde canlandırabilmişti.

“Şu lanet arabadan çıkmama yardım et,” dedi. “New York’a falan gittiği yok bunların. Doğrudan ateş gölüne gidiyorlar; duraklarına vardıkları zaman da arabada olmaya hiç niyetim yok!” Bol takılı dolma parmaklarını arabanın içinden dışarı uzattı. “Yardım et Jimmy, Julien mıydı yoksa? Adın her ne saçmalıkta kaldır beni şuradan.”

“Frederick.”

“Her ne boks, çıkar beni şuradan dedim.”

“Lütfen Kurtancı’nın adını boşa kullanmayın, peder,” dedi Caz.

“Ah, siktir git,” diye yanıtladı adam.

Eğer Caz ondan önce davranıp pederin dışarı uzattığı elini havada kaparak yüz kırk kiloluk muhterem din adamı Kutç-haver’ı limuzindeki kaydedeğer bunalımının içinden Frederi-ck’in yardımıyla çekip çıkarmasaydı, belki uzattığı eliyle kapının kenarına kendisini biraz daha zorlayarak tutunabilirdi. Frederick yükün yarısını yarı yolda ellerinin arasından bırakınca ipin ucunu yakalayan Caz da hiç beklemeden aynısını yapıverdi. Havada savrulan peder, otoyolun kenarına emekler pozisyonunda düşerken attığı çığlığa hâkim olamadı.

“Welsford, seni aptal. Neredesin? Düştüm. Gel de kalkmama yardım et, yoksa İsa adına yemin ederim ki yüz elli yaşına kadar yaşasan bile kimse seni benden sonra işe almayacak.”

Arabadan fırlayan Welsford, dalkavuk bir sevgili gibi işverenin üstünü başını düzeltti. Önünde gerçekleşen manzara, Caz’ın kahkahalara boğulmasına yetecek cinstendi.

“Bu kadar komik olan ne?” diye çıkıştı peder, Welsford ufak darbelerle adamın üzerindeki tozları silmeye çalışırken.

“Aramızda bir şaka,” dedi Caz. “Ha, bir de, telefonlarınıza ihtiyacım var.”

Herkesin birbirine çeşitli yollarla iletişim adreslerini vermesinin ardından limuzinin şoför koltuğuna atlayan Caz, camı indirdikten sonra kendini beğenmiş pederle yardımcılarını orada bırakarak gazladı.

“Caz,” dedi Harry araba otoyolda yağ gibi akarken.

“Evet, Harold?”

“Tanrı seni korusun.”

Lucifer paramparça taş yığınının akıl almaz ağırlığının altında yatarken Cehennem’in göğünün altındaki bedeni tüm zarafetini ve bütünlüğünü korumaya devam ediyordu. Kendisini baygın durumundan uyandıran sesler insanlara ait değildi. Kendi sınıfındaki meleklerle özgü ince bir ses tonuyla konuşsalar da (ki yüz yıllar süren ayrılığa rağmen hâlâ ne dediklerini anlayabiliyordu), aralarındaki çekişmeden sevgi habercileri oldukları zar zor anlaşılıyordu.

“Bu yaşanırken burada olmalıydık, Bathraiat. Birinin burada bulunup daha taşlar yeni hareket etmeye başlamışken olan biteni haber vermesi gerekiyordu. Böye bir gösteriye ön sıradan bilet alırdım! Yaşanan onca paniği, çılgınlıkları, duaları hayal etsene-”

“Şeytanlar dua falan etmez, Thakii!”

“Elbette ederler.”

“Cidden gerzeksin biliyor musun? Acaba tam olarak kime dua ediyor olabilirler söyler misin?”

410 |

“Onların da liderleri var. Bir nevi asi. Kahretsin! Adını hatırlayamadım şimdi. İsimlerle olan olayımı bilirsin ya. Tam bir denyoydu, kimse de buna karşı çıkmıyor zaten. Yaşlı Bunak da bunu buraya atmış işte. Bir çeşit isyan çıkarmış galiba.” “Lucifer mi?”

“Ta kendisi. Lucifer. Lucifer’e dua ediyorlar işte.”

“Neden ki?”

“Burayı o inşa etmedi mi?”

“Eee? Kime ne?”

“Ben umursuyorum.”

“Sen? Kendinden başka birini mi umursuyorsun? Hadi canım!” “Gözyaşları içinde kendimi parçaladığımdan falan bahsetmedim. Bu manzarayı meydana getiren mankafayı umursuyorum dedim - ki oldukça iyi bir iş çıkarmış- bunu yapan ahmak her kimse, eyleme geçmeden önce birkaç arkadaşına haber verseymiş, biz de çıkan katliamı kenarlarda bir yerlerde oturup medeni yaratıklar gibi izleyebilirdik. Şu an yaptığımız, hiçbir şey bilmeden etrafta-”

“Kapa çeneni.”

“Ne istersem onu-”

“Kapa şu çeneni, kardeşim ve aç gözlerini. Gördüğüm şeyi göremiyor musun? Orada bak! Şu kayanın altında!”

Tam da bu lafin üzerine Lucifer derin bir nefes aldı ve üzerindeki devasa kaya parçası baştan sona büyük bir gürültüyle çatlamaya başladı.

“Tanrı aşkına,” dedi içlerinden adı Bathraiat.

İki melek yan yana durmuş, Lucifer’ e bakıyordu. Utanmak, doğalarında olmayan bir duyguydu. Bu denli kusursuz canlılar neyden utanabilirlerdi ki zaten? Fakat yine de kullanmadıkça artan içgüdüleri, onlara önlerinde ayılan bu yaratığın sıradan bir şeytan olmadığını fısıldamıştı.

“Bu o,” dedi Bahraiat.

“Fakat görüntüsü çok-”

“Kapa çeneni, kardeşim,” diye tısladı Bahraiat. “Görüşlerini kendine saklasan iyi edersin şu noktada.”

“Ondan korkmuyorsun herhalde, değil mi?”

“Kapa çeneni dedim.”

“Biliyor musun? Defol git,” dedi Thakii ve sonra Lucifer’e doğru dönerek, “bu senin için de geçerli, ulu Lucifer. Sen ortaya çıkana kadar oldukça iyi zaman geçiriyorduk.”

Cümlesini bitirip arkasını dönen melek gitmeye hazırlanırken Lucifer’in ağzından çıkan “dur” kelimesi, hazırlandığı işi durdurmaya yetmişti.

“Ne?” diye sordu Thakii.

“Öldün sayılır, melek,” dedi Lucifer.

“Öyle miymiş?” diye sordu Thakii, karmaşık bir ifadeyle. Ardından yüzüne yaydığı keyifli gülümseme saniyesinde yok oldu.

İnatçılığının, arzularının, artan şaşkınlığının beslendiği enerjiler, bir anda vücudunu terk ederek

tohumlarını bırakacak yeni vücutlar aramaya koyuldular. Adalelerle kaplı sıcak bedeninin ışığı yavaş yavaş sönerken sahip olduğu güç hızla eriyordu. Olduğu yerde kıvrılırken başı uzayıp küçülerek garip bir şekle bürünmeye başlamıştı ki bombalarla patlatılmış bir bina gibi olduğu yere yığılıverdi. Ölümü sırasında herhangi bir acı çekmişse bile, ağzından şikâyet maiyetinde en ufak bir ses dahi çıkmamıştı.

Teninde hafif hafif siyah irisli kırmızı göz şeklinde lekeler çıkan diğer melek ise, kabullendiğini belli eden bir mimikle gözlerini kırıştırdı.

“Günden güne daha fazla canımı sıkıyan bir şey varsa,” dedi yaratık, “o da ne olursa olsun her şeyi buna tercih edebileceğim duygusudur herhalde.”

“Her şeyi mi?”

“Evet,” dedi melek, cellâdına son sözünü de söyleyerek.

“Öldün,” dedi Lucifer.

Şeytan’ın sözlerini başıyla onaylamasının ardından aşağı doğru eğilen melek, bir öncekinin iki katı hızla yığılıverdi.

Bulabildiği en uzun taş tırmanan Lucifer için çevresinde neler olduğunu hesaplayabilmek çok da kolay olmamıştı. Parçalara ayrılan taş selinin etkisi, bu afet yaşanmadan önce olduğu yerde duran, normal bir günde tam olarak nerede bulunduğu dair fikir sahibi olmasına yetebilecek her bir topografik detayı yerle bir edecek güçte yaşanmıştı ve bulunduğu yerden kimseye görünmeden ayrılmak için hangi yöne gitmesi gerektiğini kestiremiyordu. Kimsenin onu burada bulmasını istemiyordu. Kimliğini gizli tutarak kendisine hediye edilen yeniden dirilişiyle ne yapması gerektiğini düşünecek sessiz, sakin bir yer bulabilmeyi tek istediği.

Bunun için ilk yapması gereken şey, daha fazla dikkat çekmeden Cehennem’den geriye kalan bu çölü acilen terk etmektir. Ne yaşandığını görmeye gelen meraklı meleklerin sayısı her geçen dakika daha da artıyordu. Çevresini saran karanlığın içinde adımlayan diğerleri gözünden kaçmamıştı. Meleklerin bunaltıcı ilgilerini yönlendirebilecekleri dehşet verici manzaralardan uzaklaşıp sıkıcı taş yığınlarının arasında aramaya özen gösteriyordu çıkış yolunu.

Kendiyle Cehennem’e istemsizce davet ettiği diğerleri arasındaki mesafeyi koruyabildiği sürece amacına ulaşması kolaydı. Ölü bir askerin üzerinde tüm bedenini sarabilecek kadar büyük bir cüppe buldu. Cüppeyi cesetten çıkarıp Cehennem’den ölümlülerin dünyasına gerçekleştireceği yolculukta parıldayan bedeniyle meraklı bakışları mıknatıs gibi çekmemek için vakit kaybetmeden giydi.

D’Amour karanlıkta oturmaya devam etti. Saatin kaç olduğu, günün hangi arasında olduklarının hiçbir etkisi yoktu üzerinde, tek hissedebildiği şey karanlıktı. Cehennem’de kör olmak, onca olayın arasında gerçekliğini pek hissettirememiş olsa da kendisine, New York’a varır varmaz -önce dairesine, sonra bürosuna yaptığı tüm o yolculukların zorluğunu katarsa- Cehennem Rahibi’nin kendisine hediye ettiği o son lanetin aslında ne denli acımasız olduğunu idrak etmeye başlayabilmişti. Görme yetisine sahip her ölümlü gibi, o da bu duyunun değerini değerini ona sahipken bilememişti. O güne kadar

gözleriyle yaşamıştı. Ebedi mevcudiyette varolmasına mümkün kılan en büyük yardımcılarıydı onlar. Önünü görebildiği sürece ardına bakmasına gerek kalmıyordu en azından. Şimdiyse yolunu bulabilmek için tutunabileceği tek şey görebildiği zamanlardan kalan hafızasıydı ve hafızasını zorlamak da her seferinde geçmişin bulanık sularına doğru zorunlu bir yolculuğa çıkarıyordu kendisini. Bunu yapmakta hiçbir zaman o kadar iyi olamamış olsa da bu aralar istediği tek şey şimdiye dönebilmektir.

Maruz kaldığı bu cezanın bir gün biteceğine inanacak bir nedeni olmadığından dolayı, işini sonlandırıp büroyu kapatmaya karar vermişti. Artık paraya ihtiyacı da eskisi kadar kalmamıştı. Harry ve Caz, Norma'nın ölümündeki şüpheli konumla-

rından kurtulur kurtulmaz, kadının mal mülküne dair bilgiler ortaya çıkmıştı. Böylesine mütevazı bir yaşam sürmüş olan bir kadına göre, Nonna'nın ekonomik durumu aslında dudak uçuklatacak cinstendi. Harry, Nonna'nın oturduğu daireyle beraber yakınlardaki dairelerin yaklaşık yarısına, birkaç benzin istasyonuna, birkaç oto galeriye ve Califomia sahillerine yakın bir adaya sahip olduğunu öğrendiğinde bir hayli şaşırılmıştı. Norma'ya sahip olduğu her şeyi Harry'ye bırakmıştı.

Yeni edindiği akıl almaz maddi servete rağmen dükkânı bu kadar erken kapatmak Harry'ye kendini oldukça kötü hissettirmişti ve Caz, aklını kaybetmemesine yardım edebilecek tek arkadaşındı. İşin sonlandırma kararını kafasındaki tüm çelişiklere rağmen verdiğinde Caz'la beraber ofise gidip Norma yüzünden askıya alınıp yarım bırakılmış işleri gözden geçirdiler. İçlerinden bir-iki tanesi bitmek üzere olan işlerdi ve Caz'ın da yardımıyla en azından onları tamamlayabilirdi. Fakat geri kalanlar, düştüğü bu durumda elinden getiremeyeceği türden oldukları için, müşterilerini teker teker arayıp geçirdiği kazadan, aldığı işi bitiremeyecek olduğundan bahsetmesi ve aldığı avansları geri ödeyeceğine dair söz vermesi gerekti.

“Ölmüş gibi hissediyorum,” dedi Caz'a telefon konuşmalarını bitirdiğinde.

“Ölmediğini biliyorsun.”

“Buna memnun olmam gerekiyor, değil mi?”

“Öyle.”

“Değilim.”

“Seni seviyorum, Harold ama şu an seni teselli edecek güçte değilim. Neden bu acıma partisini bir süreliğine askıya alarak tüm bu ot bokla ne yapacağımızı söylemiyorsun?”

“Bu ot bok benim hayatımdı, Caz. Biraz merhamet göstermeyi deneyebilirsin.”

“Benden de dramatik davranmaya başladın. Saplantılı düşünceler yalnızca filmlerde izlemesi iyi olan şeylerdir. Güven bana, gerçek hayatta oldukça sinir bozucu bir şey yaptığın. Neleri saklamak istediğine karar vermen için şu dosyalara beraber bir göz atalım, ne dersin? Gelecek haftanın sonuna kadar büronla aradaki bağı koparman gerekiyor.”

“Ofisten çıkmayacağım.”

“Ne yapacaksın peki? Sürücü kursu falan mı açacaksın?”

“Pekâlâ, pekâlâ. Anladım.”

Harry uzanıp masasının üzerinde duran İskoç viskisine elini attı.

“Viskimi mi kaldırdın?”

“Aynen.”

“Niye?”

“Müşterilerle sarhoş sohbetleri gerçekleştirmeye başlamıştın.”

Harry oturduğu sandalyede bir süre oturup Caz’ın laflarını sindirdikten sonra konuyu değiştirdi.

“Evlilik hayatı nasıl gidiyor?”

“Garip,” dedi Caz. “Dale benim başıma gelen en güzel şey. Lana’yı aramalısın. Siz ikinizin sayısız ortak noktanız var. En göze batanı da, ikinizin de inatçı birer pislik olduğunuz.”

“Doğru,” dedi Harry, içinden içecek bir şeyler bulabilmeyi ümit ederken.

Cehennem Rahibi’nin fark edebildiği kadarıyla taştan gök oldukça büyük üç parçaya ayrılmıştı. Parçalar, etrafa dağılırken hem çakıl taşı boyutlarında minik taşlara hem de ay gibi ufak uydu gezegenlerle yarışabilecek koca koca kütlelere bölünmüşlerdi.

Tüm Cehennem, yıkılan gökyüzüyle beraber yerle bir olduğu için, Cehennem Rahibi’nin tam lokasyonunu anlayabilmesi biraz zaman almıştı. Gezinirken şehrin kalıntılarına nihayet rastlayabildiği düşüncesi, bir ucundan diğer ucu ortalama dört yüz metreye kadar uzanan kayalardan bir tanesinin ortasındaki bir yarığa denk gelmesiyle doğrulanmıştı. Çatlağın dar bitimli kısımına yürüyerek alt kısmında görünen manzarayı incelemeye koyuldu. Kendininkiler gibi hassas gözlerin bile görmeyeceği kadar az ışık vardı içeride; en azından fisürden çıkan sarı bir alev enkazı aydınlatana kadar görüş alanı sınırlı kalmaya devam etti.

En zengin iblislerin evlerinin bulunduğu konuta geldiğini anladı: Bir efsaneye göre eğer onlara bir şey olursa tüm Cehennem’in aym akıbetine uğrayacağı bahsedilen Thriasacat ağaçlarının boylu boyunca dikildikleri koruluğa bakan beyaz mermerden evlerin kusursuz bir düzenle dizili oldukları Craw-ley Bölgesi’ydi burası. O ağaçlar ölürse, tüm şehrin öleceğine inanılagelmişti o güne kadar. işte şimdi, alevlerin aydınlattığı ışıkla gözler önüne serilen manzara, anlatılıp duran bu efsanenin somut bir kanıtı gibi çatlağın altında boylu boyunca serilmekteydi. Görebildiği kadarıyla birkaç Thriasacat ağacı tüm yapraklarından soyulmuş halde aldıkları yaralarla kırık dökük uzanıyorlardı; geride bıraktıkları tek şey, koca kayanın altında havada asılı kalan bitki özü kokularıyla.

Cehennem Rahibi, batıl inançlarla çok işi olan biri olmasa da, güvensizliğinin sınırlarını aşmış dünyaya olan algılarını değiştirebilecek birkaç olayla karşılaşmamış da değildi. Thriasacat ağaçları

efsanesinin de kendine göre doğruluğu kanıtlanmıştı sonuçta. Söylemesi garip olsa da -Rahip'in göğün parçalara ayrılışına bizzat şahit olduğunu ve altında kalan hiçbir şeyin sağ çıkamayacağını manzarayı gören herkesçe bilindiği düşünülürse- Thriasacat ağaçlarının bir mucize eseri bu kıyametten kaçabilecekleri ihtimaline uzaktan da olsa inanmıştı. Fakat hayır. Gökyüzü, önüne çıkan her şeyi öldürmüştü.

Tüm bu olanlarda kendinin de rolü vardı. Eğer bu denli hırs yapmasaydı, Lucifer'i kendisine meydan okuması için istemsizce uyandırmamış olacaktı ve bu ihtimal dahilinde Lucifer de hâlâ ölüm uykusunda olacağı için gökler, olmaları gerektiği yerde kalacaktı. Önündeki eser, boylu boyunca kendisine aitti işte: Tüm bu sessizlik, ölüm. Başından beri düşünmeyi istediği şeydi bu.

Harry'nin eşyalarını paketleme işini bitiren Caz, Dale'e bakmak için oradan ayrıldı. Arkadaşının dönmesini beklerken pencere kenarında oturan Harry, pencerenin iki parmaklık açıklığından ışıkları sürekli değişen kavşaktaki trafik akışını dinliyordu. Akşam, artık geceye olan yolculuğuna başlamıştı; binaların ardından görünen mavi gökyüzü istikrarla kararmaya devam ediyor olmalıydı. Kafalarında günün getirdiği onlarca düşünceyle işten eve, belki de oradan yemeğe koşuşturan insanların da katılımıyla, trafik şimdi bayağı yoğunlaşmış olmalıydı. Çalışmak tam bir baş ağrısı olabilirdi tabii, fakat insanlar kendilerine çalışarak bir amaç koymuş oluyorlardı ve amaçsız bir hayatla ne yapması gerektiğini henüz idrak edebilmiş değildi Harry.

"Hiçbir şey..." diye mırıldandı kendi kendine ve Caz'ın sonunda ayrılırken elinden bırakmaya karar verdiği viski şişesinin tıpasını açıp dudaklarına doğru götürdü. Bunu yaparken gözünün ucunda ufak bir ışık parlamıştı. Şişeyi refleksiyle indirirken kalp atışlarının bir anda hızlandığını hissetti. Bir şey görmüştü. Görme yeteneği kendisini tamamen terk etmemişti!

Bedeninde beliren bu iyileşmeyi ürkütmemek adına belki de, ışığı gördüğü tarafa oldukça yavaş döndükten sonra gözlerinin önünde beliren şeyi daha net görebildi. İşte o an, onu ilk kez bu şekilde gördüğü andı.

"Norma?"

"Selam, Harry."

Daha sağlıklı görünüyordu, Harry'nin yıllar önce tanıştığı Norma Paine'e daha çok benziyordu. Ucuz Hollywood yapımlarındaki hayaletler gibi yarı saydam falan değildi. Gerçek bir insan gibi, kaskatı, karşısındaydı. Yine de gözlerinin önünde dikilen vücudu karanlıkla çevrili kişi ondan başkası değildi işte.

"Seni görebiliyorum, Tanrım, seni görebildiğime inanamıyorum. Her zaman hayaletlerin sana nasıl göründüklerini tahmin etmeye çalışmışımdır ama gerçeğin yanına ufak bile yaklaşmamışım meğer. Ah, Norma, burada olduğuna inanamıyorum."

"Seni görmek de güzel, Harry. Seni özledim."

"Biz... yani... Sanasarılabilirmiyim?"

“Korkarım ki hayır. Yine de istediğin kadar böyle oturup konuşabiliriz. Bir karartma zamanına sahip değilim, sokağa çıkma yasağım falan başlamayacak. Ne zaman istersem o zaman yanına gelebilirim demek oluyor bu.”

“Nereden gelip gidiyorsun?”

“Bu benimle... Yeni Konaklama Tesisleri’min Mimarı arasında diyelim. Yalnızca şu an olduğum yerde çok rahat olduğumu bil. Ve inan bana, o kadar beklemeye değecek bir şeymiş. Yine de gelip seni görmem gerekiyordu, Harry. Çok özledim seni. Ha bir de sana devretmek istediğim birkaç ipucu var. Eğer söylediğim şeyi kabul edersen, yeni ölenlerle ilgilenirken yapman ve yapmaman gerekenler. Ben yüz bir yaşında doğal sebeplerden öleceğime inanmıştım hep. Yaşlı annemin ölürken b ana söylediği şeydi bu. Anneannemin de aynı şekilde. Bu yüzden de sana bilgilerimi anlatmak için oldukça uzun zamanım olduğunu düşünüyordum. Sana kaybetme korkusu yaşamadığım zamanın da yardımıyla, tüm bildiklerimi yavaş yavaş öğretmeyi planlamıştım.”

“Bekle-”

“Heyecanını zaptedemiyorsun, değil mi? Öbür Dünya’ya tekmelenenleri hemen kurtarmak için sabırsızlanıyorsun. Artık ne yapmaları gerektiğini bilmeden etrafta delirmek üzere olan hastalar gibi dolanıp duruyorlar, Harry. Ve işte iyi haber, tek umutları sensin!”

“Yavaşla biraz. Gerçekten pek-”

“Mekânımı sen belirleyebilirsin,” dedi. “İçlerinden birçoğu şehrin panoramik görüntüsüne sahipler.”

“Tabii, sahip olduğun tüm para eline nasıl geçti?”

“Yıllar boyunca sayısız kişiden para aldığım oldu, Harry. Hepsi de yardım ettiğim ölülerin akrabalarından geldi. Aile bireyleri için yaptığım şeyleri duyup bir şekilde teşekkür etmek isteyen insanlardan. Ve kazandığım bu paranın her bir kuruşu senin.”

“Biliyorum. Bu yaptığım gereğinden fazla cömertçeydi, Norma-”

“Yaptığım şeyin cömertlikle alakası yok. O parayı sana, yapman gereken şeyi karşılayabilesin diye bıraktım. Sakın geri vermeye kalkayım deme. Alırım, görürsün.”

“Bunu yapmak zorunda kalabilirsin. Çünkü benden rica ettiğin şeyi yapabileceğimi düşünmüyorum.”

“Hayatına giren ufacık bir karanlık için yine kendine üzölmeye mi başladın? Caz’la olan konuşmanı duydum. Haklıydı da. Tüm o saplantılı düşünceler falan, senin için hiç sağlıklı değil. Beni ta mezarımdan kalkıp sana ders vermeye zorlama şimdi. Yapmam gerekeni çoktan fazlasıyla yaptığımı düşünüyorum.”

Harry gülümsedi. “Tanrım, bunu gerçekten özlemişim. Ama anlattıklarının kör olmakla bir ilgisi yok, Norma. Durumu basitleştiriyorsun. Sen benden çok daha güçlü birisin. Kayıp biri, kendini kaybetmiş ruhlarla nasıl yardımcı olabilir ki?”

Norma gülümseyince odadaki karanlık kayboldu.

“Daha ne olsun, Harry? Daha iyi kim yapabilir bunu?” dedi. “Dediğimi düşünürken de şu panjurlarını kaldırıp aşağı doğru bakmanı öneriyorum.”

“O pencereyi açtığımda kör geçirdiğin hayatın boyunca her gün gördüğün manzarayla karşılaşacağım, haksız mıyım?”

“Belki,” dedi kadın gülümseyerek.

Harry, sandalyesini olduğu yerde döndürüp ayağa kalkarak gözleri .görüyor olsa bile hakkından asla gelemeyeceği inatçı bir düğümle karışmış olan antika panjur iplerine doğru yürüdü. Bugün de pek istisnai bir gün değildi anlaşılan. Karmakarışık ipi bırakıp panjurları elleriyle kaldırmaya karar verdi. Kaldırır kaldırmaz Norma'nın dediği şeyi yapıp aşağı baktığında, hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını farkındaydı. Zeminin ayaklarının altından kayarak kendisini on kat aşağı itmesi gibi bir histi bu.

“Her yerdeler,” dedi.

SON KISIM

İlk Bakış

*Kıydan uzaklaşmaya cesaret edemeyen,
yeni okyanuslar keşfedemez.*

-André Gide

Lucifer, isterse elektrik hatlarının nasıl dizildiğine ve eski günlerde sıkça yaptığı gibi insan yaşamının kalbine girmek istediği takdirde hangilerini takip etmesi gerektiğine dair isabetli hislerle çıkmıştı Dünya'ya. İsteddiği hatlar, o zamanlarda çokça çocuğun canına kıymış, bununla kalmayıp cesetlerin etlerini acımasızca mideye indirmiş bir adamın duruşmasını izleyerek iki gün oyalandığı Welcome, Arizona'da bulunuyordu.

Alışık olduğu gösteriye' yeni hiçbir şey katılmamıştı: Ölen çocukların aileleri oturmuş, katile zehir dolu bakışlar atıyor; katil, kendi deliliğine sığınıyor; mahkeme binasının dışındaki eylemcilerse, evlerinde yaptıkları sembolik darağacı ilmeklerini meydandaki batı çınarlarının dallarına fırlatıyorlardı. Lucifer, izlediği sıkıcı manzarada kendine göre hiçbir şey olmadığını anladığında, oradan fark edilmen sıvışmaya karar verip sonbaharın ilk ölümlerini de ardına katarak esen şiddetli rüzgârlarla bir o yana, bir bu yana sallanan ağaçları bir süre izledi.

425

Yoluna yer altından hissettiği enerjileri takip ederek devam etti. Yolculuğunun sonwı:da kendisini bekleyen şehri çoktan biliyordu. Çöpten çekip çıkardığı ya da insanların koJtukalt-larından çektiği gazetelerin birçoğunda rastlamıştı bu şehrin adına. New York'tu bu şehir ve okuduğu her haberde, dünyanın en mükemmel şehriymiş gibi bahsedilen bu yerde bir süre oyalanıp zamanın tadını çıkarabileceğini planlamıştı. Takip ettiği

hat, uzun süre herhangi bir anayolla kesişmeden devam ettiği için yolculuğunu uzun süre yürüyerek devam ettirdi. Hatrı sayılır bir süre boyunca yolunun kesişmediği anayolla nihayet karşılaştığında önüne çıkan ilk arabayı affetmedi. Varış noktasıyla arasında hâlâ beş yüz kilometre vardı tek başına yolculuk yapan bir kadın onu arabasına aldığıında. Adının Alice Morrow olduğunu söyledi. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra sessizliğe gömüldüler. On dakika sonra Alice, "Küçükken öcü adam beni yakalayamasın diye baş ucumda gece lambamla uyurdum. Sizin gözlerinizde o lambamın ışığının aynısı olduğuna yemin edebilirim," diyerek yeni bir konu açtı.

Geceyi geçirmek için bir motelde kaldılar. Alice kim olduğunu bilmediği Lucifer'in oda ve yemek parasını ödedi. Pizza yemişti. O andan sonra yiyeceği tek şey o olacaktı. Gece olduğunda Alice'in yol

arkadaşı, yatağında çırılçıplak bir halde kadını beklemeye karar verdi. Kadın, hemen gelmese de iki saat sonra adamın kapısını tıkladıp gece karanlığında onun gözlerini görmek istediğini söyledi. Şafak sökene kadar altı kere seviştiler, beşincisinde Alice âşık oldu. Ertesi günün ortalarında kadın, adama New York'ta kalacak bir yeri olup olmadığını sordu ve olumsuz cevap aldığı anda, bunun hissettiklerine dair iyi bir işaret olabileceğini düşünüp sevindi.

Gece yarısı bir gibi New York'a vardıkları an şehir, Lucifer'i hayretler içinde bırakmıştı. Alice, konuyla beraber bir otele giriş yaparken ertesi gün beraber giysi alışverişine çıkacaklarına söz verdi. Uzun yolculuk kendisini yormuş olmasına rağmen gözüne o gece de uyku girmemişti. Odasına gittiğinde adam, başında titreşen iki adet gece lambasıyla kendisini beklemekteydi.

“Sen kimsin?” diye soru kadın.

“Şimdilik hiç kimseyim,” diye fısıldadı Lucifer.

Cehennem Rahibi, taş yığınları arasında da olsa hâlâ tırma-nılabılır haldeki kalenin basamaklarını çıkarken gökten yere kadar uzanan bir sarsıntı dalgası hissetti. Ne olduğunu anlamak için dalganın geldi yere döndüğünde şehri mahveden taşın çatlaklarından fıskıran kızıl-altın alev patlamalarıyla karşılaştı. Patlamalar o denli şiddetliydi ki, her seferinde yarıkları biraz daha genişletiyorlardı. Olanları kısa süre izlemenin ardından, alevlerin yarattığı uzun gölgesi kendine tepeye doğru eşlik ederken merdivenleri çıkmaya devam etti. Zirveye iki basamak kala, bir öncekinden de şiddetli, ikinci büyük patlamaya şahit oldu. Ardından gelen sallantı bu sefer yatışmamıştı. Gözlerini alevlerden çekmeden büyük bir dikkatle geri adım attı Senobit. Çevredeki taşlar ve hareket halindeki duman, her bir sarsıntıyla yer değiştiriyor, gelgit halinde yaşanan alev patlamaları tsunami dalgalarının yüksekliğine kadar erişiyordu.

Bir sonraki şok dalgasının şiddetine dayanamayıp düştü Rahip. Erişmeye çalıştığı eşiğin çatlak zemini tabakası patlamanın etkisiyle Senobit'ten önce düşünce, kendisinin düşüşü daha uzamıştı. Uzun düşüşün ardından yere çarptığında, kafatasının parçalara ayrıldığını ve uzun yıllardır her duyusunda büyük bir haz aldığı acının artık kendisine ıstırap verdiğini fark etti. Vücut sistemi artık isyan ediyordu. Kendi bedeninde yaşanan

tsunamiler, çürümüş mide boşluğuna, yarım yamalak bağırsaklarına, taşlaşmış iç organlarına kadar zorluyorlardı. İçi dışına çıkacak gibi hissediyordu. Geğirmeye hiçkırık arası bir ses çıkarmasının hemen ardından, balgam kadar yoğun, neredeyse tamamen siyah bir kan seli kustu. Kusarken çıkarttığı sıçrama sesi, bu şiddetli çürüyüşün ortasında bile çektiği acıdan bağımsız aklından geçirdiği o düşünceye engel olamıyordu.

İşte son başlıyor.

Bu şiddetli kusma, tüm bedeni üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu, hırpalanmış yüzü attığı çığlığa dayanamamış, ağzı ıslak bir kağıt parçası gibi yırtılırken şeklini bir hayli kaybetmişti. Cehennem'in kendisine sunacağı son manzarayı görebilmek adına içinde beslediği o zavallı umut dışında sahip olduğu her şey onu terk edip gitmişti.

Çökmekte olan vücudundaki her bir delikten zorla çıkarabildiği son güç zerreciklerini tek bir amaca

yönlendirmeye uğraşıyordu.

“Gözlerimi açacağım,” diye emretti kendine.

Vücudu, isteksizce bu emre uymuştu. Eriyen etinin gri tutkalıyla mühürlenmiş gözkapaklarını gevşeterek önünde duran man-^rnraya odaklandı. Tüm manzara karşısına serilmişti: Daha önce şahit olmadığı bir yüksekliğe erişmiş olan alevler, yerdeki sallantı taşlara yeni çatlaklar açarken yükselişlerine devam ediyorlardı.

Gözlerini açalı daha birkaç saniye olmuştu ki tüm sarsıntı, beraberinde getirdiği sağır edici sesle beraber sona erdi.

Cehennem Rahibi'nin nabzı, bu sessizliğin ardından neyin geleceği beklentisiyle gittikçe hızlandı. Ki beklediği şey hemen geldi. Muazzam bir patlamaya aitmişçesine çıkan tek bir nota, yerle bir olmuş zeminde korkunç bir yankı uyandırdı. Bu büyük patlama, şehrin sonunu getiren devasa taşların uzaya fırlatılan roketler gibi yerden yükselmesine neden olmuştu. Eş zamanlı yükselişlerinin doruk noktasındayken bir saniyeliğine havada kaldılar. Sonra düşüşe geçtiler -taşların boyutları o denli inanılmazdı ki, enkaz şehrin parçalarıyla beraber yükselen taştan gök parçaları daha düşerken aşağıda kalan zeminde yeni çatlaklar açmaya başlamıştı. Alevler, kendilerini besleyen şeyin ana damarını bulduklarında, gök hâlâ yerinde olsaydı onu yalayabilecek bir yüksekliğe eriştiler saniyeler içinde.

Bunun sonucunda doğan ışık patlaması, aşağıda yaşanan felaketin çirkin yüzünü gözler önüne sermişti. Fakat yeniden düşüşlerini yaşayan taşlar dışında buna şahit olabilecek kimse kalmamıştı. Senobit, bu manzara yerine önünde yükselen ateşe bakmayı tercih etmişti ki tam o sırada ateşin de kendisine göz kırptığını gördü.

Orada durmuş, Cehennem'in harabeye dönüşünü izliyordu hayatta kalan tek şahit olarak. Tüm yeraltı dünyası, görünmeyen bir el tarafından atomlarına ayrılıyordu. Belki yeniden inşa edilecekti. Belki de bambaşka bir sistem kurulurdu bu çökenin yerine. Ne olacağını bilmek kendi haddine değildi. Kendinden daha büyük bir güce meydan okuyup savaşı kaybetmişti o. Doğal olaylar dizisiydi bu. Açtığı bu savaşta, önce büyük bir kargaşaya neden olmuş, şimdi de bu rezil yerdeki herkes gibi o da ölüyordu. Sonsuza kadar adının acı ve kayıplarla anılacağından memnun bir şekilde, kendini yokohışun kollarına bıraktı.

Gözkapakları kapandı -gerçekten fazlasıyla buruşuktular-yüzündeki kemikler o denli hassaslaşmışlardı ki, kendisi varoluşun eşiğinde düşerken kendi gözkapaklarının ağırlığıyla derisinin altında tuzla buz oldular. Son nefesi kendisine çoktan veda etmişti ki, bu son düşüşünü yaşarken ellerinin arasından kayıp giden hayat da birçok varlığın defalarca kez dilediği şekilde kendisini terk etti.

Norma'mn geniş televizyon koleksiyonunun dışında Harry'ye bıraktığı tek fiziksel eşyalar, Ne w York Ölüler Kraliçesi olarak geçirdiği yılları boyunca biriktirip durduğu tılsım ve muskaldardı. Bunlardan neredeyse hepsi bir eşe, bir kardeşe, en acısı da bir evlada yardım ettiği için bu kişilerin akrabalarının kendisine hediye edilmiş bir nevi hatıralardı.

Gözlerinin gördüğü zamanlar bu hediyelerle beraber gelen mektupları Norma'ya kendisi okuduğu için,

her birinin teker teker ne büyük sevgi ve şükranla verildiğine bizzat şahitti. Her bir tılsımda, kendisini hediye eden kişilerin yüklediği güzel duygularla yüklenmiş olduğu için, sahibini büyük bir tesirle koruma potansiyeli vardı.

Caz, Harry'nin dairesi ve ofisinden taşınması gereken şeylerin çokluğunu gözleriyle gördüğü için, eğer bu görevi Dale ile beraber tek başına üstlenirse işin haftalar süreceğini biliyordu. Bu düşüncesini Harry ile paylaşıp işi daha çabuk halledebilmek adına dışarıdan da biraz yardım alıp alamayacağını sormaya karar vermişti ki, kendisi de bir an önce dükkânını açıp yeniden para kazanmaya başlayabilsin. Masasının sağ ve solundaki iki geniş çekmeceyi yalnızca Caz'ın boşaltıp paketleyeceği sözünü ondan alan Harry için gerisi önemli değildi.

“Birkaç parça hatıra. Aldığım yaraların yanında bana kalanlar. O çekmecelere senden başka hiç kimsenin parmaklarının dahi değmesini istemiyorum, tamam mı? Taşınmaya başka kimin yardım edeceğine karar verdin mi?”

“Evet. Birkaç arkadaşım. Güvenilirlerdir.”

“Emin misin?”

“Eski yatak arkadaşlarım, Harold. Artık o eski adam değilim, hatırlatırım.”

“Doğru ya. Dale'in seni yontarak dürüst bir adama çevirdiğini hep unutmuşum.”

“O devasa penisiyle istediğini yapabilir.”

“Uzun süre dedektiflik yaptım, Caz. O kadarını ben de anladım.”

Ertesi gün Caz'ın Armando ve Ryan adındaki iki arkadaşı planlandığı gibi taşınmaya yardıma geldi. Caz'ın davetiyle Harry'den habersiz gelen Lana da dağınık raflarla dolapları kolileme göreviyle diğerleriyle beraber depoya gönderilmişti. Harry'nin yıllar önce şu anki kaosuna terk ettiği ofisin olduğu taraftan L şeklindeki oda görünmüyordu. Harry, boşanma davaları ve sigorta soruşturmalarıyla geçireceğini umduğu o tasasız, bol kazançlı hayatın umuduyla aldığı eski ofis gereçleriyle dolu olduğunu kabul etmişti.

Lana, Armando ve Ryan L şeklindeki odadaki işlerini sürdürürlerken aralık kapıdan içeri çok az konuşma sesi geliyordu. İçleri gerçekten de her biri kendi melankolik hikâyesine sahip ofis gereçleriyle tıka basa dolu olan kutulan birbirlerine uzatıyorlardı. İçlerinden biri Caz'ın gözünden kaçmıştı.

“Şuna bir bak. Bundan bir kutu dolusu var,” dedi Lana tuttuğu Noel kartını Caz'a uzatırken. Harry'nin işi hakkındaki büyük umutlarına dair üzücü bir kanıttı bu kart; çam ağacı ve kar deseniyle süslenmiş notta, alıcısına ulaşması planlanan mesaj şuydu: “Bir somaki Noel'e kadar en iyi Noel'iniz olsun! D'A-mour Dedektiflik Bürosu iyi tatiller diler!”

Caz kahkaha attı. “Bahse girerim ki içlerinden birini bile yollamamıştır.”

“Neye gülüyorsunuz?” Caz arkasını dönünce aralık kapıdan giren Harry'yi gördü.

“Noel'den bahsediyorduk,” diye yanıtladı Caz ikna edici olmayan bir tonla. Elindeki kartı Harry'nin çalışma masasına koydu. “Önemli bir şey değildi.”

“Herkes iyi mi?”

“Terli, kir toz içinde ve aç olsak da,” dedi Lana, “yine de üstesinden geliyoruz.”

“Çin yemeğine ne dersiniz? Ya da birkaç blok ötede çok güzel Tayland yemeği var, sipariş de alıyorlar. Pizza da yiyebiliriz isterseniz?”

“Ben Tayland yemeğinden yanayım!” diye bağırdı Arman-do depo odasından.

“Bana da uyar,” dedi Lana. “Tayland birası da söyler misin? İnanılmaz susadım.”

“Tabii,” dedi Harry. “Telefon eski yerinde mi?”

“Benim aramamı ister misin?” diye sordu Caz.

“Hayır, Caz. Kötürüm değil körüm.”

Harry, yere yığılı dosyaların arasından garip bir rahatlıkla geçerek telefonun yanına kendinden emin bir şekilde yürüdü. Sandalyesini bulunca oturur oturmaz mindere yayıldı.

“Acayip rahat bir sandalye bu. Bunu benim için pencerenin yanına koyar mısın, Caz?”

“Büyük Oda'dakine mi? Norma'nın sandalyesinin olduğu yere hani, değil mi?”

“Aynen.”

“Oldu bil.”

Sandalyesini telefonun yanına kaydırarak aklındaki numarayı tuşlamaya koyuldu Harry.

“Gerçekten iyi yaptıklarım düşündüğüm rastgele şeyler söyleyeceğim. Herkese uyar mı?”

“Ryan çok baharatlı şeylerden hoşlanmaz,” dedi Armando. “Öyle değil mi Ryan?”

Ryan'dan garip bir homurtu geldi.

“Orada iyi misin?”

“Evet evet. Konsantrasyonumu... topluyordum.”

“Ne için?”

“Yok bir şey. Çok baharatlı olmamasına özen gösterin, o bana yeter.”

“Not ettim,” dedi Harry. “Kahretsin.” Elindeki ahizeyi yerine koydu. “Yanlış numara.”

Kapattığı telefonu tekrar eline alıp yeniden tuşlara yöneldi. “Nasıl yaptım bunu? Başım biraz-”

Aniden durdu.

“Numarayı kontrol etmemi ister misin?” dedi Caz.

“Dinleyin,” diye mırıldandı Harry. ‘Duyuyor musunuz?’”

“Neyi?”

“Çınlayan müziği.” Harry aceleyle ayağa kalkarken elindeki ahizeyi düşürdü. “Duymuyor musun Caz? Lana?” Masanın diğer tarafından dolanıp önüne çıkan tüm dosyalar panikle tekmeleyerek depo kapısına ulaşmaya çalışıyordu. Kapıyı elinden geldiği kadar çabuk açan Lana, arkasındaki çer çöpü Harry geçebilsin diye kenara itti.

“Dikkat et,” dedi. “Yerde bir sürü-”

Çok geçti. Kutunun tekine takılıp içinden etrafa saçılan zarf ve lastik bantlarla dolu yığının üzerine yüzüstü kapaklandı.

“Aman Tanrım, Harry,” dedi Lana. “İyi misin?”

“Ben iyiyim!”

Tekrar konum hafızasını kullanarak sahip olduğu en eski dosyalama dolabının en üst çekmecesinin kulpunu buldu parmaklarıyla. Çekmece ne kilitliydi ne de içinde bir şey vardı. Tutunduğu çekmece istemsizce kaydığında Lana ani bir refleksle kayan çekmeceyi kapatmak için orada olmasaydı Harry ikinci kez yere düşebilirdi. Lana’nın yardımına rağmen dengesini sağlayabilmek için biraz uğraşması gerekti. Tüm bu olanlar sırasında çınlayan melodiler durmamıştı: İstikrarlı bir şekilde hızlanan inatçı müzik, akıllara tımarhaneleri getirecek cinstendi.

“Ryan nerede?” diye sordu Harry.

“Arka tarafta,” diye cevapladı Armando. Harry’nin tahminine göre Armando her iki odayı da görebilecek bir yerde, muhtemelen çoğunluğun bulunduğu odanın köşesinde dikilmekteydi. Odanın ucu en karmaşık yerd. Dört adet siyah plastik çöp torbası, bir tarafta dosyalanmamış not yığınları, diğer tarafta boş klasörler, ıskartaya çıkartılmış eski kameralar ve henüz tab edilmemiş film rulolarıyla dolu büyükçe bir koli, her biri kasten konumlandırılmış muhtemel bubi tuzakları gibi odanın sonuna fırlatılmıştı. Tüm bu sayılanların ardındaysa, sevimsiz olayları hatırlattıkları için Harry’nin pek görmek istemese bile gönül rahatlığıyla atamadığı zehirli hatıralar, kendi akıl sağlığıyla beraber dünyanın öbür ucuna yaptığı paranormal yolculuklarına dair bir nevi andaç koleksiyonu olarak yığının altında gömülü duruyordu.

Çöplerin arasında gömdüğü şeylerin ne denli tehlikeli olduklarını unuttuğu için sessizce küfretti Harry: Kendine ucuza çalışan estetik cerrah süsünü veren bir iblisten zorla aldığı bir

adet neşter, kapattığı şeytani kumarhaneye ait birkaç yadigâr vardı aralarında. Beyninden hızla

geçirdiği bu eşyaları atmamış olduğunu biliyordu, amaçlamaz,” diye fısıldadı Harry. “Bu gerçekten imkansız. Onu Louisiana’da bırakmıştım.”

Harry, odanın köşesine kadar bu sefer dikkatli adımlarla ulaştı. Yanılıyor olamazdı. Duyduğu melodi, Lemarchand’ın o korkunç sanat eserine aitti.

Çaldığı müzik, kendisini açma işleminin tam ortasında olan adamı mest etmiş olmalıydı.

“Ryan?” diye seslendi Harry. “Ne yapıyorsun?”

Ryan, cevap olarak yine hafif bir homurtu çıkardı. Kutunun hipnotik büyüsünün etkisi altına girmişe benziyordu.

“Harold, ne oluyor?” diye bağırdı Caz. “Beni korkutuyorsun, dostum!”

“Ryan! Bulduğun şeyin oynaması zevkli olduğunu biliyorum. Ama onu derhal elinden bırakmalısın.”

Bu sefer konuşan Ryan, bunu kutunun üzerinde hak iddia etmek için yaptı.

“Bunu çöpte buldum bir kere!”

“Biliyorum,” dedi Harry olabildiğince sakin bir ses tonuyla. “Ve oraya geri dönmesi gerekiyor.”

“Harry’yi duydun,” dedi Caz. Cehennem’e yaptıkları yolculuk boyunca istikrarını bozmadan bulunduğu pozisyona, Harry’nin sol omzunun arkasına doğru yürüdü. “Harry böyle diyorsa bildiği bir şey var demek ki,” diye devam etti Caz. “Şu kahrolası kutuyu elinden bırak. Neyle uğraştığını anlayamamış olsam da, senin de ne yaptığını bildiğini hiç sanmıyorum.” “Üzerindeki şekiller çok güzel...”

“Teufelssprache” maya karar veren adam Hamburg’da yaşıyormuş. Artık hayatta değil. Kodun adını ölmeden önce koymuş.”

“Teufelssprache” dedi Lana. “Lanet olsun. Bu-”

“Şeytan dili demek, evet. Artık duymak istemediğim bir dil.”

“Ne yazıyor peki üzerinde?” diye sordu Ryan.

“Kutuyu ver ki söyleyebileyim.”

“Olmaz,” dedi Ryan.

“Ryan, ağzından çıkanı kulağın duysun,” dedi Caz. Bunu derken Harry’nin omzunu sıkarak ona bir hamle yapmak üzere olduğunun sinyalini vermişti.

“Tek duyduğum şey bu muhteşem müzik.”

“Saçmalık.” Harry önce yaşanan boğuşmanın, ardından Ryan’dan çıkan acı içindeki çığlığın, en son da itiş kakış yüzünden yere düşen kutunun ayaklarının dibine kadar yuvarlanışının sesini sırasıyla dinledi.

Dizlerinin üzerine çöker çökmez eliyle koymuş gibi buldu kutuyu. Daha yerden kaldınnadan içeriden bağırdı Ryan.

“O benim, seni beyinsiz!”

“Çekil oradan, Harry!” diye bağırdı Caz.

Harry daha sesin geldiği yere dönerken koluna yapışan Ryan, tırnaklarını gömleğinden geçip etine kadar saplamıştı. Harry kolunu kurtarmaya çalıştıkça Ryan’ın tırnakları daha çok saplanıyordu; kendini acıyla çekerken tökezleyen arkadaşının imdadına Lana yetişip diğer kolundan tuttu.

“Armando nerede?” diye sordu Harry.

“Kaçtı,” dedi Lana. “Sen ‘Şeytan Dili’ lafını söyler söylemez hem de. Şimdi ne yapacağız?”

“Hemen ofise.”

Dört beş adımda depodan tekrar ofise geçtiler. Arkalarında

Harry’ye hâlâ lanetler okuyan Ryan vardı. Bir süre sonra susup kör dedektifin elindeki alete odaklandı. Bulmacanın çözülmek için insan gücüne ihtiyacı kalmamıştı. Kutu, Harry'nin elleri arasında ağır ağır açılıyor, Ryan'a yaptığı şeyin aynısını ona da yapabilmek için tınlı melodisiyle yeni sahibinin beynini ele geçirmeye uğraşıyordu. Aletin arkasına doğru bir yerde bulunan kavisli kemik bölgede ufacık bir açık vardı; Harry, buradan yayılan o tanıdık Teufelssprache akımını iliklerine kadar hissetti.

Bu görünmez akımın kökünde tutkulu bir müzikle yayılan meleklere özgü bir söylem tekrar ediliyordu. Kulağa bu denli tatlı gelen müziğin aslında ne denli zehirli olduğunu çok iyi biliyordu Harry. Cehennem’e yaptığı o yolculuktan sonra kafasının şu anda aslında güzel bir maskenin ardına gizlenmiş lağım pisliğiyle, berbat bir kokuyla ve umutsuzlukla dolmakta olduğunu bilincindeydi. Ve bu melodiden bir an önce kurtulması lazımdı.

“Masa?” dedi Lana’ya. “Süpür. Üzerinde ne varsa indir. Acele et!”

Sesindeki paniği fark eden Lana, Caz’ın düzenlemek için uğraştığı fotoğraf, kâğıt, ne varsa bir-iki hareketle hepsinden arındırmıştı masayı. Yırtık halının altındaki tahta döşemeler de dahil odanın her bir köşesinden çeşitli gıcırtilar ve hırıltılar yükselirken çözülmeye devam eden bilmecenin etkin hale gelmiş mekanizması, eski binanın sağlamlığını test ediyor gibiydi. Tuğla ve kalasların kaba basitliğinin kendine olan inancını yitirdiği sürüngenler diyarıyla rüyalar diyarı arasında bir yerlerde kalan o isimsiz yerde bir şeyler eşikten geçmişti.

Harry, elindeki kutuyu büyük bir dikkatle boşaltılan masanın üzerine yerleştirdi. Yetişkin olarak geçirdiği zamanının çoğunu, gaddarlık ve lütfün arasındaki ince çizgide dans eden davalarına kafa

patlatarak geçirmişti. Şimdiyse tüm o davalar geride kalmış, önemi kalan tek bilmece anılarla dolu masasının üzerinde kendisini çözmeyi başarıyla sonlandırmıştı. Uzun süredir çalan müzik artık yavaşlarken mekanizma da gırtlaksı bir sesle kapanmaya başlamıştı.

O anın sonrasında yaşananlar, gözleri görenler için büyük bir gösteri gibiydi. Lana'dan, "Yuh, şuna bakın," şeklinde hayranlık dolu bir ses çıktı.

"Ne?"

"Işık. Kutunun tepesinden dümdüz yukarı yükseliyor. Çok parlak. Bir dakika ... bir şeyler damlatıyor."

"Uzak dur o şeyden."

"Yakınımızda değil zaten. New York haritasının asılı durduğu duvardan aşağı akmaya başlamıştı. Şu an hareket etmiyor."

"Biraz daha açar mısın?"

"Uzun, dar bir ışık yolu düşün. Bir ucu duvarın dibinde, diğeri-"

"İki metreye yakın."

"Az daha uzun olabilir. Ne ki bu?"

"Bir kapı. Cehennem'e açılıyor. Işık çok ince olduğuna göre az aralık olmalı"

"Gerisi?" dedi Lana. "Caz!"

"Buradayım," dedi Caz. İki odanın arasındaki kapıda duruyordu.

"Ryan yanında mı?" diye sordu Harry.

"Sayılır. Yatıştırdım."

"Çıkar onu buradan. Herkes çıksın."

"Hayır. Biz sıramızı savdık. Bunu bize bir kez daha yapa-

"Olayın dediğin gibi işlediğini zannetmiyorum. Anlat: Şimdi ne görüyorsun?"

"Işık sönmeye başladı," dedi Lana. "İlk birkaç saniye gerçekten aşırı parlaktı ama etkisini yitiriyor. Durdurmayı bir şekilde başarmışsındır belki."

"Hayır."

Odanın duvarları, tam ortasında açılan kapının cüretkâr zorlamasına ses çıkarmadan baş eğmediler. Aniden beliren kapının ortaya çıkışına uyum sağlamaya uğraşan tuğlalar, gördükleri baskıyla yerden

tavana kadar çatlamışlardı. Tavandan duvarlara kadar yarıkların olduğu bölgeden açılan boya, başlarının üzerine parça parça dökülüyordu.

Cehennem'in çürük kokusunu da beraberinde getiren rüzgâr, odaya varışıyla kapıyı sonuna kadar açtı. Özellikle haritanın olduğu duvarın orada kapının çevresinde beliren üç santimlik yarıklar da dahil tüm oda, zayıf mimarisine oldukça ters bir yerde gittikçe daha fazla açılan kapıya karşı ayakta durmaya çalışırken öfkeyle sallandı. Doğüstü bir yeniden hesaplamının doğurduğu yıkıcı sonuçlara dayanamayan kızıl tuğlalar ufalanıp yere düşerken, yerde çoktan birikmiş olan tozlar kapının diğer tarafından esen rüzgarla ufak bir hortum oluşturmuşlardı.

“Bir şey gören var mı?”

“Çok değil,” dedi Caz. “Eşiğe yaklaşırsam içeri çekilir miyim?”

“Bana o şekilde olmamıştı,” dedi Harry.

“Zil nerede? Bana çalan bir zilden bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Doğru,” dedi Harry. “Cenaze çanını andırıyordu.”

Başını kaldırıp sese odaklanmaya çalıştı. Hiçbir ses gelmiyordu. “Çan yok mu?” diye sordu.

“Çanı bırak, hiçbir şey yok,” diye cevapladı Caz, kapının diğer tarafına dikkatle bakarken. “Harold, bu kutunun Cehen-nem’e geçit açtığından eminsen ya Cehennem başka yere taşınmış ya da bu şey yanlış numarayı çevirmiş.”

“Yanımda geliyorum,” dedi Harry.

Masanın başından kalktığında Lana yine yardım için kolundan tuttu. Arkadaşını masanın çevresinden dolandırırken kalabalık zeminin üzerinde yürümesine destek oldu. Masanın köşesindeyken olduğu yerde duran Harry, arkasını dönüp kutuya uzandı. Bu seferki dokunuşu pek bir saygı içermiyordu, ki bunu fark ettiği belli olan kutudan öyle acı bir çığlık yükseldi ki, buna pek hazırlıklı olmadığı belli olan Harry kutuyu neredeyse elinden düşürecekti. Bu sefer, kutu sesini alçaltarak hıçkırarak ağlayan küçük bir çocuk gibi sesler çıkarmaya başladı.

“Caz?”

“Buradayım.”

“Üç adım kaldı, Harry,” dedi Lana. “Evet, aynen böyle. İki. Üç. Tamam. Birkaç santim önünde taş basamak var. Eşiğe çok yaklaştın.”

Hany, ayak parmağının ucuyla eşiği yokladıktan sonra elindeki aleti tam üstüne bıraktı. Kutu birkaç kez yuvarlandıktan sonra durarak, ıstıraplı miyavlamasını iyice yavaşlattı. Eşiğin ardında boylu boyunca uzanan çölü anımsamak için görme yetisine sahip olmasj gerekmiyordu. Yüzüne yediği sert esinti kusursuz bir andaçtı. Lucifer'in ülkesi ölüm ve hastalık kokuyordu. Ne çağrılar ne yargılamalar ne yalvarışlar ne de acı çığlıklar çalınıyordu kulağına -tek duyduğu şey yumurtlamak için kendine

uygun yer arayan bir sineğin vızıltısına ve zehirli yağmurlara hamile fırtına bulutlmm arasında çakan şimşeklere aitti.

“Cehennem kokusu,” dedi Harry. “Yerle bir olmuş. Tanrım, şükürler olsun.”

“Bu kahrolası kapıyla ne yapacağımıza dair fikri olan var mı?” diye sordu Caz.

“Belki. Bir dönem futbolcuydun, değil mi?”

“Bunu sana hiç anlatmadım. Nereden-”

“Tekmele kutuyu.”

“Ne?”

“Kutuyu, Caz. Atabildiğin kadar uzağa at.”

“Harry, Caz’ın yüzünde beliren zevk dolu gülümsemeyi hissetti. “Biraz yer açın bana.” Harry, Lana ile beraber birkaç adım geri çekildi.

Arkadaşının attığı tekmeyi göremese de duyduğu ses ona yetmişti. Caz’ın koşarken çıkardığı rüzgârı hissettikten sonra ayağının kutuyla buluşurken çıkardığı sesin ardından çıkardığı acı dolu sesi duydu.

“Ah! Bu lanet şey tekmelenmekten hoşlanmadı galiba.” Cümlelerin ortasında yeniden sallanmaya başlayan odanın dört bir yanına az önce çiseleyen boya ve tuğla parçaları işe kaldıkları yerden devam etmeye başladılar. Harry, bir yanında Caz, diğer yanında koluna sıkı sıkı tutunan Lana’yla beraber eşiğin tam önünde dururken, kapının bir daha açılmamak üzere kapanışını dinledi.

İki saat önce kapattığı televizyonların arasında ilerleyerek kararan havanın sızdığı nehir manzaralı penceresinin önündeki sandalyesine doğru dikkatle yürüdü. Sandalyenin yanında duran, önceden hazırladığı malt birası onu bekliyordu. Harry, ricası üzerine Caz’ın kendisine en küçük ayrıntısına kadar betimlemiş olduğu manzarayı daha beyninde canlandıramadan, kör karanlığa gömülü kendi manzarasının içinde soldan sağa hızla geçen parlak bir şey gördü. Gördüğü parlaklık görüş açısından çıkmadan ikincisi belirdi, Bu seferkini takip etmeye karar verip binanın köşesine kadar izleyebilmiş olsa da, ne olduğunu anlamlandıramadığı bu şey, köşeyi dönerken ardında küçük ışık zerrecikleri bırakarak görüş açısından ilki gibi çıktı.

Harry düşen zerrecikleri takip ederken, bu sefer sol tarafından müthiş bir pırıltıyla karanlık görüşünü aydınlatan kalabalık ışık formlarını fark edip o tarafa döndü. Birbirleri arasından geçerek gittikçe Harry’nin sandalyesinin önündeki manzaraya yaklaşan formlar, tam sandalyenin önünde durup ışık saçan gözleriyle Harry’yi incelemeye, onun da kendilerine rahatça bakabilmesine izin vermeye karar verdiler. İçlerinden kimileri ölüm nedenlerini acıklı bir nişan gibi vücutlarının belirli bölgelerinde taşıyor, kimilerinin de ne yolla ölmüş oldukları bedenlerine bakılarak tahmin edilemeyecek cinstendi fakat

Harry, hepsinin de kayıp ruhlar olduğundan emindi. Onları kendisine başka ne tür bir sebep getirmiş olabilirdi ki?

Norma, ölü konukları kendisini ziyaret ettiği zaman onlarla nasıl başa çıkacağıyla ilgili iki adet beşer saatlik ders vermişti Harry'ye.

“Gelecekler,” demişti. “Bundan yüzde yüz emin olabilirsiniz. Çünkü bizzat kendim aralarına karışıp nereden yardım bulabileceklerini söyleyeceğim onlara.”

İşini iyi yapmıştı. İşin geri kalanı Harry'deydi. Viskisinden bir yudum aldıktan sonra önündeki kalabalığı paniğe sokmamak için yavaşça kalktı sandalyesinden. Pencereye altı adım uzaklıktaydı. Beşinci adımını da attığında önünde dizili aksi ruhlardan oluşan büyük bir kalabalıkla karşı karşıya geldi. İşte o an, hayatın gerçekten de güzel olduğu hissine kapıldı. Bu hissi her yaşamak istediğinde başını pencereden uzatıp umutsuzca etrafta dolanan zavallı ruhlara bakması yeterliydi. Peki ya göremeseydi? Gördüğü zamanlara ait hatıralar hayata yeniden başlamak için pek tatmin edici bir yöntem değildi. Bir kısmı gerçek sayılabilecek ateşlerin içinden geçme benzetmesi asıl gerçeği içinde saklıyordu aslında. O artık ateşin diğer tarafındaydı; yaralı fakat temizdi. Belki de herkesin kafasına sokmaya çalıştığı gibi, Lana'yla bu gece bir randevuya çıkmayı denemeliydi. Belki ertesi gün bunun için daha uygundu. Cehennem'in, aşkla karıştırıldığında kendisine daha kolay geldiğini anladı bunları düşünürken.

Derin bir nefes alıp kendisini bekleyen görevine döndü. Sağ elini pencerenin soğuk camına dayayıp konuşmaya başladı.

“Adım Harry,” dedi söylediklerinin diğerlerince duyulduğunu ümit ederek. “Sorularınız varsa yanıtlamak, kaybolmuşsanız yardım etmek için buradayım. Kafanızdaki tüm soruların cevaplarının bende olduğu konusunda sizi temin ederim. Bu işte yeniyim. Yine de yolunuza devam edebilmeniz için canımı dişime -pardon, elimden gelenin en iyisini yapacağım desem daha doğru olacak sanırım- her neyse, problemlerinizi çözmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Lütfen, daha yakına gelin.” Davet ağzından çıkar çıkmaz, tüm kalabalık topluca o kadar ani bir hareketle yaklaştı ki, ne olduğunu anlamayan Har-ry bir-iki adım geriye tökezleyip sandalyesinin üzerine düştü. Odanın çevresinde uçan ruhların varlığı, oda derecesini hızla birkaç santigrad aşağı düşürmüştü. Harry'nin etrafını çevreleyip hızla dönmeye başladılar. Norma, Harry'yi bu işte gerçekten iyi olduğu kulaktan kulağa duyulana kadar ilk birkaç gecenin gürültülü geçebileceği konusunda uarmış olsa da, bu durumla nasıl başa çıkabileceği konusunda bir nasihat vermemişti. Harry, birkaç enerjik ruhla başa çıkabilecek kadar şeytanla yüz göz olduğu için bunun pek önemi yoktu.

“Pekâlâ!” diye bağırdı. “Odayı gördünüz! Şimdi herkes defolup dışarı çıkıyor! Dediğimde ciddiylim! Tüm oda tamamen boşalacak! Duyuyor musunuz beni? Tamamen!”

Harry'nin ikazından korkan kalabalık hızla dışarı uçarak Harry'yi adamın etrafında dönerken orasına burasına dokunmaktan vazgeçmeyen üç-dört problemlili ruhla odada baş başa bıraktılar.

“Eğer şu an dışarı çıkmazsanız,” dedi Harry, “içinizden hiç kimse ağzımdan tek kelime öneri duyamayacak. Anladınız mı? Ölümünüzün ne denli korkunç olduğu ya da kendinizi ne kadar yalnız hissettiğiniz umrumda olmayacak. Dediğimi yapmazsanız bildiğim her şeyi kendime saklayacağım.”

Diresel hareketlerini yavaşlatan ruhlar, kendi aralarında Harry'nin çözemediği birkaç bakışma yaşadktan sonra pencereye yönelip gece karanlığına doğru girdikleri gibi geri çıktılar.

Buna rağmen dışarıdaki kargaşa hâlâ devam ediyordu. Har-ry'nin görebildiği her pusula noktasından Büyük Oda'ya çevirmişlerdi yönlerini. Birkaçının yanında kendilerine eşlik edecek ruhlar vardı ama onun dışında genelde yalnızdılar.

“Tamam,” dedi Harry sessizce. “Viskimden bir yudum daha alıp başlıyorum.”

Sandalyesine dönüp yerdeki şişeyi aldı, kapağını açtı, şişenin ağzını dudaklarına götürüp az sonra yaşayacağı anın bir-iki saniye tadını çıkardıktan sonra hatırı sayılır büyüklükte bir yudumu midesine indirdi.

Şişeyi bir kez daha yere indirirken, bu hayatta bundan daha kötü pozisyonlara da düşebilirdim, diye geçirdi aklından.

Pencereye döndüğünde o ana kadar sahip olduğu ziyaretçilerden en hüzün dolu görüntüye sahip olanları çarptı gözüne. Yanında çocuğuyla bir kadın duruyordu -kalabalık önlerini çabucak kapatmış olduğu için tam olarak göremese de çocuğun cinsiyetinin erkek olduğunu düşündü. Arkasına yaslanıp dimdik kendisine bakan yüzleri gözden geçirdi. Kaç kişilerdi ki? Kırk? Elli? Bu gece hepsiyle ilgilenemezdi. İçlerinden çoğunun ertesi geceyi beklemesi gerekiyordu, fakat o zamana kadar şanınin yayılıp kendisine bu gecekinden çok daha fazla ziyaretçi getireceği de bir gerçektir. Norma'nın konyağına-o kadar düşkün oluşuna ve muhtaç ruhlardan kısa süreliğine de olsa uzaklaşıp kafasını dinleyebilmek adına açık tuttuğu televizyonlarının sayısına şimdi daha çok hak veriyordu.

Kalabalıkta telaşlı bir hareketlenme oldu ve çocuğun biri -bu muhtemelen az önce kadının yanında gördüğü çocuktan-aradan sıyrılıp öne çıktı.

“Hoş geldin,” dedi Harry. “İçeri gir bakalım.”

“Anna Teyzem de gelsin mi? Çok iyi bir kadındır.”

“Peki, o da girebilir.”

Çocuk arkasını dönüp teyzesine el sallayınca kadın titreyerek içeri girdi. Komikti gerçekten, Harry bir hayaletin böyle titreyebileceğini hiç düşünmezdi.

“Merhaba, Anna,” dedi kadına.

“Merhaba, Bay ...”

“D'Amour.”

“Gördün mü,” dedi çocuk, teyzesine. “Sana Fransızca'da ‘aşk’ anlamına geldiğini söylemişim.”

“İnancımı kaybetmeye başlamıştım,” dedi kadın. “Bize yardım edecek birileri olduğunu hiç düşünmüyordum.”

“Bir süredir yoktu zaten,” dedi Harry. “Olsun, artık buradayım. Ve sizi görebiliyorum.”

